

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA CORNWELL

"Cornwell fabricates intricate plots and
paces the action at an ankle-turning clip."

—The New York Times Book Review

Body of Evidence

A Scarpetta Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kanıt Vücudu Patricia

D Cornwell Kay

Scapetta #2

PROLOGUE

13 Ağustos

KEY WEST

Sevgili M,

Otuz gün güneş ışığının ölçülü renk tonları ve rüzgârdaki değişimlerle geçti. Çok fazla düşünüyorum ve hayal kurmuyorum.

Çoğu öğleden sonra Louie'nin verandasında yazı yazıyor ve denize bakıyorum. Su, kumsalların mozaigi üzerinde alacalı zümrüt yeşili ve derinleştikçe su rengi. Gökyüzü sonsuza dek uzanıyor, bulutlar beyaz puflar halinde sürekli duman gibi hareket ediyor. Sürekli bir esinti, yüzen insanların ve resifin hemen ötesinde demirleyen yelkenlilerin sesini bastırır. Sundurma Üstü örtülü ve öğleden sonra sık sık olduğu gibi ani bir fırtına çıktığında, masamda oturup yağmuru kokluyor ve yanlış yöne sürtünen kürk gibi suyu bez haline getirmesini izliyorum. Bazen yağmur yağar ve güneş Aynı anda.

Kimse beni rahatsız etmiyor. Artık ben de restoranın ailesinin bir parçasıyım, tıpkı frizbilerin peşinden koşan siyah Labrador Zulu ve sessizce

kibarca hurda beklemek için dolaşıyor. Louie'nin dört ayaklı koğuşları herhangi bir insandan daha iyi yemek yiyor. Dünyanın yaratıklarına nazik davranmasını izlemek beni rahatlatıyor. Günlerimden şikayet edemem.

Korktuğum geceler.

Düşüncelerim karanlık yarıklara geri dönüp korku dolu ağlarını ördüğünde kendimi kalabalık Eski Şehir sokaklarına atıyor, ışığa tutulmuş bir pervane gibi gürültülü barlara çekiliyorum. Walt ve PJ gece alışkanlıklarımı bir sanat haline getirdiler. Walt alacakaranlıkta önce pansiyona döner, çünkü gümüş takıları Mallory Meydanı'ndaki işler hava sonra durma noktasına geliyor. Bira açar ve PJ'i bekleriz. Sonra dışarı çıkıp bardan bara dolaşıyoruz, genellikle Sloppy Joe's'a gidiyoruz. Ayrılmaz bir ikili olmaya başladık. Umarım ikisi her zaman ayrılmaz olurlar. Aşkları artık bana sıra dışı gelmiyor. Gördüğüm ölüm dışında hiçbir şey değil.

Bir deri bir kemik kalmış ve zayıflamış erkekler, gözlerinden acı çeken ruhları gördüğüm pencereler. AIDS, bu küçük adanın sunduklarını tüketen bir katliam. Sürgün edilmiş ve ölmekte olanlarla kendimi evimde hissetmem garip. Hepsinden kurtulmuş olabilirim. Geceleri uyanık yattığımda Pencere hayranı olarak bunun nasıl olacağına dair görüntüler beni ele geçirdi.

Ne zaman bir telefon sesi duysam, hatırlıyorum. Ne zaman arkamdan birinin yürüdüğünü duysam, arkamı dönüyorum. Geceleri dolabıma, perdenin arkasına ve yatağımın altına bakarım, sonra kapının önüne bir sandalye koyarım.

Tanrım, eve gitmek istemiyorum. Beryl

30 Eylül KEY WEST Sayın

M,

Dün Louie'nin evinde Brent verandaya çıktı ve telefonun bana olduğunu söyledi. İçeri girdiğimde kalbim hızla çarptı ve uzun mesafe paraziti ve hattın kesilmesiyle cevaplandım.

Bu beni nasıl hissettirdi! Kendime çok paranoyak olduğumu söylüyordum. Bir şeyler söyleyecek ve korkumdan zevk alacaktı. Bu imkansız. Nerede olduğumu biliyor, beni buraya kadar takip etmiş olması imkansız. Garsonlardan birinin adı Stu. Yakın zamanda kuzeydeki bir arkadaşından ayrılmış, sonra da buraya taşınmış. Belki de arkadaşı aradı ve bağlantı kötüydü. Sanki "Stu" yerine "Straw" u sormuş gibiydi. Cevap verdiğimde de telefonu kapattı.

Keşke kimseye lakabımı söylemeseydim. Ben Beryl. Ben Straw. Korkuyorum.

Kitap henüz bitmedi. Ama param bitmek üzere ve hava da değişti. Bu sabah hava karanlık ve şiddetli bir rüzgar var. Odamda kaldım çünkü Louie'nin yerinde çalışmaya kalkarsam sayfalar denize uçacaktı. Sokak lambaları yanıp sönüyor. Palmiye ağaçları rüzgara karşı mücadele ediyor, yaprakları ters dönmüş şemsiyeler gibi. Dünya pencereimin dışında yaralı bir şey gibi inliyor ve yağmur cama çarptığında sanki karanlık bir ordu içeri girmiş ve Key West kuşatma altındaymış gibi ses çıkarıyor.

Yakında ayrılmalıyım. Adayı özleyeceğim. PI ve Walt'ı özleyeceğim. Bana değer verildiğini ve güvende olduğumu hissettirdiler. Richmond'a döndüğümde ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de hemen taşınmalıyım ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

Beryl

Key West mektuplarını manila klasörlerine geri koyarak bir paket ameliyat eldiveni çıkardım, siyah tıbbi çantamın içine koydum ve asansöre binerek bir kat aşağıya, morga indim.

Fayans koridor paspaslandığı için nemliydi, otopsi odası kilitli ve iş için kapalıydı. Asansörün çaprazında paslanmaz çelikten bir buzdolabı vardı ve devasa kapısını açtığımda beni tanıdık bir soğuk ve pis hava karşıladı. Ayak kontrol etme zahmetine girmeden sedyeyi içeride buldum ve beyaz bir çarşaftan çıkan ince ayağı tanıdım. Beryl Madison'ın her santimini biliyordum.

Duman mavisi gözleri yarık kapaklardan donuk donuk bakıyordu, yüzü gevşekti ve çoğu sol tarafında olmak üzere soluk açık kesiklerle gölgelenmişti. Boynu omurgasına kadar açılmış, kayış kasları kopmuştu. Sol göğsünün ve göğsünün üzerinde birbirine yakın aralıklarla dokuz bıçak yarası vardı. Düşme delikleri ve neredeyse tamamen dikey. Birbiri ardına hızlı bir şekilde vurulmuşlardı, öyle şiddetliydi ki kabzaları izleri vardı. Kollarındaki ve ellerindeki kesiklerin uzunluğu çeyrek inç ile dört buçuk inç arasında değişiyordu. Sırtındaki iki yarayı saymazsak, bıçak yaraları ve boğazındaki kesik hariç, yirmi yedi kesik izi vardı ve bunların hepsi geniş, keskin bir bıçağın darbelerinden korunmaya çalışırken oluşmuştu.

Fotoğraflara ya da vücut şemalarına ihtiyacım olmayacaktı. Gözlerimi kapattığımda Beryl Madison'ın yüzünü görebiliyordum. Vücuduna uygulanan şiddeti mide bulandırıcı detaylarıyla görebiliyordum. Sol akciğeri dört kez delinmişti. Şah damarı neredeyse kesilmişti. Aortik kemeri, pulmoner arteri, kalbi ve perikardiyal kesesi delinmişti. Çılgın adam neredeyse başını kesecekken kadın ölmüştü.

Buna bir anlam vermeye çalışıyordum. Birisi onu öldürmekle tehdit etmişti. Key West'e kaçtı. Mantığın ötesinde korkmuştu. Ölmek istemiyordu. Richmond'a döndüğü gece her şey oldu.

Neden evine girmesine izin verdin! Tanrı aşkına neden izin verdin?

Çarşafı yeniden düzenleyerek, sakızı buzdolabının arka duvarına yaslanmış cesetleri taşıyan diğerlerinin yanına geri götürdüm. Yarın bu saatlerde cesedi yakılmış, külleri Kaliforniya'ya doğru yola çıkmış olacaktı. Beryl Madison gelecek ay otuz dört yaşına basacaktı. Yaşayan hiçbir akrabası yoktu, Fresno'daki üvey kız kardeşi dışında bu dünyada kimsesi yok gibiydi. Ağır kapı emilerek kapandı.

Adli Tıp Başmüfettişliği'nin arkasındaki otoparkın asfaltı ayaklarımın altında sıcak ve güven vericiydi ve yakındaki demiryolu sehplarının mevsimsiz sıcak güneşte pişen kreozot kokusunu alabiliyordum. Cadılar Bayramı'ydı.

Bölmenin kapısı ardına kadar açıktı, morg asistanlarımdan biri betonu hortumla yıkıyordu. Suyu şakacı bir şekilde yükseltti ve ayak bileklerimin etrafında buğuyu hissetmeme yetecek kadar yaklaştırdı.

"Hey, Dr. Scarpetta, artık bankacı mesaisi mi yapıyorsunuz?" diye .

Saat dört buçuğu biraz geçiyordu. Ofisten nadiren altıdan önce

çıkardım. "Bir yere bırakmamı ister misin?" diye ekledi.

"Beni bırakacak biri var. Teşekkürler," diye cevap verdim.

Miami'de doğdum. Beryl'in yaz boyunca saklandığı dünyanın bu bölgesine yabancı değildim. Gözlerimi kapattığımda Key West'in renklerini görüyordum. Parlak yeşiller, maviler ve sadece Tanrı'nın yapabileceği kadar şatafatlı gün batımları gördüm. Beryl Madison asla eve dönmemeliydi.

Siyah cam gibi parlayan yepyeni bir LTD Crown Victoria yavaşça otoparka girdi. Tanıdık bir Plymouth beklerken, yeni Ford'un camı mırıldanarak açılınca irkildim. "Otobüs mü bekliyorsun?"

Aynalı gözlükler şaşkın yüzümü yansıtıyordu. Elektronik kilitler sert bir klik sesiyle açılırken Teğmen Pete Marino umursamaz görünmeye çalışıyordu.

"Etkilendim," dedim pelüş iç mekana yerleşirken. "Terfimle birlikte gitti."

Motoru devirdi. "Fena değil, ha?"

Marino yıllarca kırık dökük araba atlarıyla uğraştıktan sonra nihayet kendine bir aygır almıştı. Sigaralarımı çıkarırken ön paneldeki deliği fark ettim.

"Balon ışığını mı yoksa sadece elektrikli tıraş makinesini mi fişe takıyordun?"

"Oh, ," diye yakındı. "Bir drone çakmağımı çaldı. Araba yıkamada. Arabayı alalı daha bir gün olmuştu, inanabiliyor musun? Onu ben aldım, değil mi? Olaydan sonra sızlanmakla meşguldüm, fırçalar anteni kırdı, dronlara bu konuda cehennem azabı çektiriyordum..."

Bazen Marino bana annemi hatırlatırdı.

"... ancak daha sonra çakmağın yerinde olmadığını fark ettim."

Ben kibrit bulmak için çantamı karıştırırken o durakladı ve cebini karıştırmaya başladı.

"Hey, Şef, sigarayı bırakacağını sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla ve kucağıma bir Bic çakmağı bıraktı.

"Öyleyim," diye mırıldandım. "Yarın."

Beryl Madison'ın öldürüldüğü gece, abartılı bir operanın ardından, akşam ilerledikçe onurlu olmaktan uzaklaşan emekli bir yargıçla abartılı bir İngiliz barında içki içiyordum. Çağrı cihazımı takmamıştım. Bana ulaşamayan polis, şef yardımcım Fielding'i yerine çağırmıştı. Öldürülen yazarın evine ilk kez giriyordum.

Windsor Farms, bu kadar çirkin bir şeyin olmasını bekleyebileceğiniz türden bir mahalle değildi. Evler büyüktü ve kusursuz peyzajlı arsalar üzerinde sokaktan geriye doğru yerleştirilmişti. Çoğunda hırsız alarm sistemi vardı ve hepsinde açık pencere ihtiyacını ortadan kaldıran merkezi hava sistemi bulunuyordu. Para sonsuzluğu satın alamaz, ama belli bir derecede güvenliği satın alabilir. Daha önce hiç evim olmamıştı. Çiftlikteki cinayet davası.

Marino dur işaretinde durduğunda, "Belli ki bir yerlerden para almış," diye gözlemledim.

Karlı Maltese'gezdiren kar saçlı bir kadın, köpek bir tutam otu koklarken gözlerini kısarak bize baktı ve bunu kaçınılmaz olan takip etti.

"Ne değersiz bir tüy yumağı," dedi, kadına ve yoluna devam eden köpeğe küçümseyerek bakarak. "Böyle itlerden nefret ederim. Lanet kafalarını çıkarırlar ve her yere işerler. Bir köpek alacağım, dişleri olan bir şey olmalı."

"Bazı insanlar sadece arkadaşlık ister," dedim.

"Evet."

Durakladı, sonra daha önce söylediklerimi tekrarladı. "Beryl Madison'ın parası vardı, çoğu beşiğinde bağlıydı. Görünüşe göre ne kadar birikimi varsa hepsini Queer West'te harcamış. Hâlâ evraklarını inceliyoruz."

"Herhangi biri gözden geçirildi mi?"

"Öyle görünmüyor," diye cevap verdi. "Yazar olarak hiç de fena bir iş yapmadığını öğrendim. Görünüşe göre birkaç takma isim kullanmış. Adair Wilds, Emily Stratton, Edith Montague."

Aynalı gölgeler tekrar bana doğru döndü.

Stratton dışında hiçbir isim tanıdık gelmedi. Dedim ki, "Göbek adı Stratton."

"Belki de takma adı Straw'u açıklıyordur." "Bu

ve sarı saçları," diye belirttim.

Beryl'in bal sarısı saçları güneşin altın rengine boyanmıştı. Ufak tefekti, düzgün ve zarif yüz hatları vardı. Belki de hayattayken dikkat çekiciydi. Bunu söylemek zordu. Hayatta gördüğüm tek fotoğrafı ehliyetinin üzerindeki fotoğraftı.

"Üvey kız kardeşiyle konuştuğumda," diye açıklıyordu Marino, "Beryl' yakın olduğu insanlar tarafından Straw diye çağrıldığını öğrendim. Keys'de her kimle yazışıyorsa, bu kişi onun lakabından haberdardı. Benim edindiğim izlenim bu."

Vizörünü ayarladı. "O mektupların fotokopisini neden çektiğini anlayamıyorum. Bunu düşünüyordum. Yani, kaç kişi tanıyorsun ki yazdıkları kişisel mektupların fotokopileri mi?"

"Onun müzmin bir kayıt tutucu olduğunu belirtmiştiniz," diye hatırlattım.

"Doğru. Bu benim canımı sıkıyor. Güya sincap onu aylardır tehdit ediyormuş. Ne yapmış ki? Ne demiş? Bilmiyorum, çünkü kadın onun aramalarını kaydetmemiş ya da hiçbir şey yazmamış. Hanımefendi kişisel mektupların fotokopilerini çekiyor ama biri onu vurmakla tehdit ettiğinde kayıt tutmuyor. Bunun mantıklı olup olmadığını söyle bana."

"Herkes bizim gibi düşünmüyor."

"Bazı insanlar düşünmezler çünkü kimsenin bilmesini istemedikleri bir şeyin ortasındadırlar," diye savundu.

Arabayı bir sokağa çekerek garaj kapısının önüne park etti. Çimler aşırı derecede büyümüşü ve rüzgârda sallanan uzun karahindibalarla doluydu ve posta kutusunun yanına bir SATILIK tabelası dikilmişti. Hâlâ yapıştırılmıştı Gri ön kapının karşısında sarı bir suç mahalli şeridi vardı.

Dışarı çıktığımızda Marino, "Arabası garajın içinde," dedi. "Güzel, siyah bir Honda Accord EX. İlginç bulabileceğiniz bazı detaylar var."

Yolda durduk ve etrafımıza bakındık. Güneşin eğik ışınları omuzlarımın arkasını ve boynumu ısıtıyordu. Hava serindi. Tek ses sonbahar böceklerinin yaygın uğultusuydu. Yavaş ve derin bir nefes aldım. Birden çok yorulmuştum.

Evi uluslararası tarzdaydı, moderndi ve zemin kattaki iskeleler tarafından desteklenen büyük pencerelerden oluşan yatay cephesiyle son derece sadeydi, akla alt güvertesi açık bir gemiyi getiriyordu. Tarla taşı ve gri lekeli ahşaptan inşa edilen ev, varlıklı genç bir çiftin inşa edebileceği türden bir evdi - büyük odalar, yüksek tavanlar, çok sayıda pahalı ve boş alan. Windham Drive onun arsasında son buluyordu, bu da çok geç olana kadar neden kimsenin bir şey duymadığını ya da görmediğini açıklıyordu. Evin etrafı İki tarafındaki meşe ve çam ağaçları, Beryl ile en yakın komşuları arasına bir yeşillik perdesi çekiyordu. Arka tarafta, bahçe keskin bir düşüşle

çalılıklar ve kayalar, görebildiğim kadarıyla uzanan bakir bir ormanlık alana doğru düzleşiyordu.

"Vay be. Bahse girerim geyiği vardı," dedi Marino, biz arkada dolaşırken. "Bir şey, ha? Pencereden dışarı bakıyorsun, dünyanın sana ait olduğunu sanıyorsun. Eminim kar yağdığında manzara bir şeydir. Ben böyle bir beşik isterdim. Kışın güzel bir ateş yakar, kendine biraz burbon koyar ve sadece ormana bakarsın. Zengin olmak güzel olmalı."

"Özellikle de tadını çıkaracak kadar

yaşıyorsanız." "Gerçek bu değil mi?"

dedi.

Batı kanadını dönerken sonbahar yaprakları ayakkabılarımızın altında çıtırdadı. Ön kapı avlu ile aynı hizadaydı ve gözetleme deliğini fark ettim. Küçük, boş bir göz gibi bana bakıyordu. Marino bir sigara izmaritini fiskeledi, çimenlere savurdu, sonra pudra mavisini pantolonunun cebini karıştırdı. Ceketini çıkarmıştı, koca göbeği kemerinin üzerinden sarkıyordu, kısa kollu beyaz gömleğinin boynu açıktı ve omuz kılıfının etrafı kırışmıştı.

Sarı bir kanıt etiketine iliştirilmiş bir anahtar çıkardı ve sürgülü kilidi açmasını izlerken ellerinin büyüklüğü karşısında bir kez daha irkildim. Bronz ve sert olan bu eller bana beyzbol eldivenlerini hatırlattı. Asla bir müzisyen ya da dişçi . Ellili yaşlarının başında, seyrelmiş kır saçları ve takım elbiseleri kadar yıpranmış yüzüyle yine de çoğu insanı duraksatacak kadar heybetliydi. Onun gibi büyük polisler nadiren kavgaya karışır. Sokak serseriler bir bakar ve kabadayılıklarına otururlar.

Antrede güneş ışığı alan bir dikdörtgen içinde durduk ve eldiven çiftleri üzerinde çalıştık. Ev bayat ve tozlu kokuyordu, tıpkı bir süre kapalı kalan evlerin koktuğu gibi. Richmond Polis Departmanı'nın Kimlik Tespit Birimi olay yerini detaylı bir şekilde incelemesine rağmen hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı. Marino bana evin aynen eskisi gibi görüneceğine dair güvence vermişti.

Beryl'in cesedi iki gece önce bulunduğunda. Kapıyı kapattı ve ışığı yaktı.

"Gördüğünüz gibi," diye sesi, "adamı içeri almış olmalı. Zorla girildiğine dair bir işaret yok ve evde üç A hırsız alarmı var."

Dikkatimi kapının yanındaki düğme paneline yöneltti ve ekledi: "Şu anda devre dışı. Ama biz buraya geldiğimizde çalışır durumdaydı, kanlı cinayet çığlıkları atıyordu, bu yüzden onu bu kadar hızlı bulduk. ile."

Bana cinayetin aslında bir suç ihbarı olduğunu hatırlatmaya devam etti. sesli alarm. Saat on biri biraz , Beryl'in komşularından biri alarmın yaklaşık otuz dakika boyunca çalmasının ardından 911'i aradı. Bir devriye ekibi olaya müdahale etti ve memur ön kapıyı aralık buldu. Dakikalar sonra telsizinden destek talep ediyordu.

Oturma odası darmadağındı, cam sehpa yan yatmıştı. Dergiler, kristal bir kül tablası, birkaç art deco kase ve bir çiçek vazosu dhurrie halının üzerine saçılmıştı.

Soluk mavi deri bir berjer koltuk devrilmişti, yanındaki kanepenin minderlerinden biri de ona uyuyordu. Koridora açılan kapının solundaki beyaz duvarda kurumuş kan lekeleri vardı. "Alarmının bir saati var mı? Gecikme mi?"

Ben sordum. "Ah, evet. Kapıyı açıyorsunuz ve alarm on beş saniye kadar çalışıyor, alarm çalmadan önce kodunuzu girmeniz için yeterli bir süre."

"O zaman kapıyı açmış, alarmı devre dışı bırakmış, kişiyi içeri almış ve sonra adam hâlâ buradayken alarmı sıfırlamış olmalı. Aksi takdirde, adam gittikten sonra alarm asla çalmazdı. İlginç."

"Evet," diye yanıtladı Marino, "ilginç."

Oturma odasının içinde, devrilmiş yanında duruyorduk. Toz pudrayla islenmişti. Yerdeki dergiler haber ve edebiyat dergileriydi ve hepsi de birkaç aylıktı.

"Yeni bir gazete ya da dergi bulabildiniz mi?"

Ben sordum. "Eğer yerel bir gazete aldıysa, bu önemli olabilir. Uçaktan indikten sonra gittiği yer kontrol edilmeye değer."

Çene kaslarının esnediğini gördüm. Marino ona işini nasıl yapacağını söylediğini sanmasından nefret ederdi.

"Yatak odasının üst katında, evrak çantası ve çantalarının olduğu yerde birkaç şey vardı. Bir Miami Yardımı ve Keynoter diye bir şey, çoğunlukla Keys için emlak listeleri var. Belki de oraya taşınmayı düşünüyordu? Her iki gazete de Pazartesi günü çıktı. O Onları satın almış olmalı, belki de Richmond'a dönerken havaalanından almıştır."

"Emlakçısının ne söyleyeceğini merak ediyorum..." "Hiçbir

şey, söyleyeceği şey bu," diye araya girdi.

"Beryl'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve o sadece bir kez evini gösterdi. Genç bir çift. Fiyatın çok yüksek olduğuna karar vermişler. Beryl burası için 300 bin istiyordu."

Etrafına bakındı, yüzü donuktu. "Sanırım artık birileri anlaşma yapabilir."

"Beryl içeri girdiği gece havaalanından eve taksiyle döndü."

İnatla ayrıntıların peşine düştüm.

Bir sigara çıkardı ve sigarayla işaret etti. "Makbuzu fuayede, kapının yanındaki küçük masanın üzerinde buldum. Woodrow Hunnel adında bir şoförü kontrol ettim bile. Bir çuval çekiç kadar aptal. Havaalanında taksi kuyruğunda beklediğini söyledi. Onu durdurmuş. Saat sekize geliyordu, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yaklaşık kırk dakika sonra onu eve bırakmış, iki bavulunu kapıya kadar taşıdığını söylemiş, sonra da gitmiş. Ücret bahşış dahil yirmi altı dolardı. Yaklaşık yarım saat sonra başka bir yolcu almak için havaalanına geri döndü."

"Emin misin, yoksa sana böyle mi söyledi?"

"Burada durduğum kadar eminim."

Sigarasını parmak boğumuna vurdu ve başparmağıyla filtreli ucunu parmaklamaya başladı. "Hikayeyi kontrol ettik. Hunnel bize karşı dürüst davrandı. Kadına dokunmamış. Zaman yoktu."

Gözlerini kapının yanındaki koyu renkli sıçramalara kadar takip ettim. Katilin kıyafetleri kanlı olmalıydı. Kanlı giysileri olan bir taksi şoförünün yolcu alması pek olası değildi.

"Eve geleli çok olmamıştı," dedim. "Dokuz gibi geldi ve komşusu on birde alarmı çaldı. Alarm yarım çalıyormuş, yani katil on buçuk gibi gitmiş."

"Evet," diye yanıtladı. "Anlaması en zor kısım da bu. Mektuplara bakılırsa çok . Bu yüzden gizlice şehre geri dönüyor, kendini eve kilitliyor, hatta mutfak tezgahının üzerinde üç seksenliği var - oraya vardığımızda size göstereceğim. Sonra, bum! Kapı zili mi çaldı ne? Bir de baktık ki sincabı içeri almış ve arkasından hırsız alarmını kurmuş. Tanıdığı biri olmalı."

"Bir yabancıyı göz ardı etmezdim," dedim. "Eğer kişi çok düzgün biriyse, ona güvenmiş, başka bir nedenle içeri girmesine izin vermiş olabilir."

"O saatte mi?"

Gözleri odada dolaşırken bana takıldı. "Ne? Gece saat onda dergi abonelikleri, Good Humor barları mı satıyor?"

Cevap vermedim. Bilmiyordum.

Bir koridora açılan açık kapının önünde durduk.

"Bu ilk kan," dedi Marino, duvardaki kurumuş sıçramalara bakarak. "Tam burada kesilmiş, ilk kesik."

Anladığım kadarıyla kız deli gibi koşuyor ve adam da kesiyor."

Beryl'in yüzündeki, kollarındaki ve ellerindeki kesikleri hayal ettim.

"Tahminimce," diye devam etti, "bu noktada sol kolunu, sırtını ya da yüzünü kesmiş. Duvardaki kan, bıçaktan sıçrayan kan yüzünden dökülmüş. Onu zaten en az bir kez kesmişti, bıçak kanlıydı ve tekrar salladığında damlalar uçup duvara çarptı."

Lekeler elips şeklindeydi, yaklaşık altı milimetre çapındaydı ve kapı çerçevesinden sola doğru kavis çizdikçe giderek uzuyordu. Damlaların yayılma alanı en az üç metreydi. Saldırgan, sert vuran bir squash oyuncusunun enerjisiyle vuruyordu. Suçun duygusunu hissettim. Bu öfke değildi. Ondan daha kötüydü. Neden içeri girmesine izin vermişti!

"Bu sıçramanın konumuna bakılırsa, dronun tam burada olduğunu düşünüyorum," dedi Marino, kendini olay yerinden birkaç metre geride konumlandırarak.

kapının ve biraz solunda. "Savuruyor, kadını tekrar kesiyor ve bıçak ilerlerken kan uçup duvara çarpıyor. Gördüğünüz gibi desen burada başlıyor."

Neredeyse başının tepesiyle aynı hizada olan en yüksek damlaları işaret etti. "Sonra aşağı doğru süpürür, yerden birkaç santim yukarıda durur."

Durakladı, gözleri bana meydan okuyordu. "Onu muayene ettin. Ne düşünüyorsun? Sağ elini mi kullanıyor yoksa sol elini mi?"

Polisler hep bunu bilmek isterdi. Onlara bunun bir tahmin olduğunu ne kadar söylesem de yine de sordular.

"Bu kan sıçramasından bunu söylemek mümkün değil," dedim, ağzımın içi kurumuş ve toz tadı almıştı. "Bu tamamen adamın kadına göre nerede durduğuna bağlı. Göğsündeki bıçak yaralarına gelince, soldan sağa doğru hafifçe açılırlar. Bu onu solak yapabilir. Ama yine de bu, adamın kadına göre nerede durduğuna bağlı."

"Savunma neredeyse tamamının vücudunun sol tarafında olması ilginç. Bilirsiniz, koşuyor. Adam ona sağdan değil de saldırıyor. Solak olduğundan şüpheleniyorum."

"Her şey kurban ve saldırganın birbirlerine göre konumlarına bağlı," diye tekrarladım sabırsızlıkla.

"Yo," diye mırıldandı kısaca. "Her şey bir şeye bağlıdır."

Kapı aralığından parke bir zemin görünüyordu. Kan damlalarını kapatmak için tebeşirle çizilmiş bir yol, solumuzda yaklaşık on metre ilerideki bir merdivene çıkıyordu. Beryl bu tarafa ve merdivenlerden yukarı kaçmıştı. Şoku ve dehşeti daha büyüktü.

acıısından daha fazla. Neredeyse her adımda sol duvarda, kesik parmaklarının denge sağlamak için uzanıp duvarda sürüklediği kanlı bir leke vardı.

paneller.

Siyah lekeler yerde, duvarlarda ve tavandaydı. Beryl üst kattaki koridorun sonuna doğru koşmuş ve orada bir an için köşeye sıkışmıştı. Bu bölgede çok fazla kan vardı. Kovalamaca, Beryl koridorun sonundan yatak odasına kaçtıktan sonra devam etti.

yatağın üzerine tırmanarak atlatmış olabilir. Bu noktada ya kadın evrak çantasını adama fırlatmış ya da daha büyük bir ihtimalle çanta yatağın üstündeyken yere düşmüştür. Polis çantayı halının üzerinde, çadır gibi açık ve baş aşağı bir şekilde bulmuştur.

Key West'ten yazdığı mektupların fotokopileri. "Burada başka hangi belgeleri buldunuz?"

Ben sordum. "Makbuzlar, birkaç turist rehberi, sokak haritalı broşür," diye yanıtladı Marino. "İstersen senin için kopyalarını çıkarabilirim."

"Lütfen," dedim.

"Ayrıca şifonyerinin üzerinde bir yığın daktilo edilmiş sayfa buldum."

İşaret etti. "Muhtemelen Keys'e yazdıklarını. Kenarlara kurşun kalemle bir sürü not karalanmış. Parmak izi , birkaç leke ve ona ait birkaç parça."

Yatağı çıplak şilteye kadar soyulmuş, kan lekeli kapitone örtüsü ve çarşafı laboratuvara gönderilmişti. Yavaşlıyordu, motor kontrolünü kaybediyordu, zayıflıyordu. Tökezleyerek salona geri dönmüş ve orada olay yeri fotoğraflarından hatırladığım bir Doğu seccadesinin üzerine düşmüştü. Yerde kanlı sürüklenme izleri ve el izleri vardı.

Beryl banyonun ötesindeki misafir yatak odasına sürünerek girmişti ve sonunda burada öldü.

"Ben," diyordu Marino, "bence onu kovalamadığı sürece hiç eğlenceli değildi. Onu yakalayıp oturma odasında öldürebilirdi, ama bu

sporu mahvederdi. Muhtemelen kızın kanaması, ılık atması ve yalvarması boyunca gülümsüyordu. Sonunda buraya ulaştığında, yere yııldı. İş bitti. Artık eğlence yok. Bitirdi."

Oda kış havasındaydı, Ocak gneşı kadar soluk bir sarıyla dekore edilmişti. İkiz yatağın yanındaki parke zemin siyahtı ve beyaz badanalı duvarda siyah çizgiler ve sıçramalar vardı. Fotoğraf karesinde Beryl sırtüstü yatmış, bacaklarını açmış, kollarını başının etrafında kavuşturmuş, yüzü perdeli pencereye dönüktü. ıplaktı. Fotoğrafları ilk incelediğimde Fotoğraflardan neye benzediğini, hatta saçının rengini bile anlayamadım. Tek gördüğüm kırmızıydı. Polis cesedin yanında bir çift kanlı haki pantolon bulmuştu. Bluzu ve iç çamaşırları kayıptı.

"Bahsettiğiniz taksi şoförü - Hunnel ya da adı her neyse - Beryl'in onu arabasına aldığında ne giydiğini hatırlıyor ? Havaalanı mı?" Ben sordum.

"Karanlıktı," diye yanıtladı Marino. "Emin değildi ama pantolon ve ceket giydiğini düşünüyordu. Saldırıya uğradığında pantolon giydiğini biliyoruz, burada bulduğumuz haki pantolon. Bir sandalyenin üzerinde ona uygun bir ceket vardı.

Yatak odasının içinde. Eve geldiğinde kıyafetlerini değıştirdiğini sanmıyorum, sadece ceketini sandalyenin üzerine atmış. Başka ne giyiyorsa - bluz, iç çamaşırı - katil onları almış."

"Bir hatıra," diye düşündüm yüksek sesle.

Marino cesedin bulunduğ koyu lekeli zemine bakıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla onu buraya indiriyor, kıyafetlerini çıkartıyor, tecavüz ediyor ya da etmeye alışıyor. Sonra onu bıçaklıyor ve neredeyse kafasını kesiyordu. PERK'ine yazık olmuş," diye ekledi ve alınan örneklerde sperm bulunmayan Fiziksel Kanıt Kurtarma Kiti'ne atıfta bulundu. "Sanırım yapabiliriz DNA'ya veda öpücüğü ver."

"Tabii analiz ettiğimiz kanın bir kısmı ona ait değilse," diye cevap verdim.
"Aksi takdirde, evet. DNA'yı unutun."

"Ve hiç kıl yok," dedi. "Onunkiyle uyumlu birkaç tanesi dışında yok."

Ev o kadar sessizdi ki seslerimiz rahatsız edici derecede yüksek çıkıyordu. Nereye baksam çirkin lekeleri görüyordum. Zihnimdeki görüntüleri gördüm: bıçak yaraları, kabza izleri, boynundaki vahşi yara esneyen kırmızı bir ağız gibi açılmıştı. Koridora çıktım. Toz ciğerlerimi tahriş ediyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. "Bana silahı nerede bulduğunu göster." dedim.

Polis o gece olay yerine vardığında Beryl'in cesedini bulmuştu. Mikrodalga fırının yanındaki mutfak tezgahında .380 otomatik. Silah dolu ve emniyeti açıktı. Laboratuvarın tespit edebildiği tek kısmi parmak izi onunkiydi.

Marino, "Fişek kutusunu yatağının yanındaki bir masanın içinde saklıyordu," dedi. "Muhtemelen silahı da orada tutuyordu. Bavullarını üst kata taşıdığını, valizlerini açtığını ve kıyafetlerinin çoğunu banyo sepetine attığını ve valizlerini yatak odasındaki dolaba geri koyduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar olurken bir ara silahını çıkardı. Cehennem gibi huzursuz olduğunun kesin bir işaretiydi. Yatmaya başlamadan önce her odayı onunla kontrol ettiğine bahse girer misin?"

"Ben olsam yapardım," diye yorum yaptım.

Mutfağın etrafına bakındı. "Belki de buraya bir şeyler atıştırmak için

gelmiştir." "Bir şeyler atıştırmayı düşünmüş olabilir ama yemedi," diye cevap verdim.

"Mide içeriği yaklaşık elli mililitre ya da iki onstan daha az koyu kahverengi sıvıdan . En son ne yediyse, öldüğünde ya da daha doğrusu saldırıya uğradığında tamamen sindirilmişti. Sindirim kapanıyor

Akut stres ya da korku sırasında. Katil ona bir şeyler atıştırmış olsaydı, yemek midesini temizlemeyecekti."

Buzdolabının kapağını açarken sanki bu önemli bir noktaymış gibi, "Zaten atıştıracak pek bir şey yok," dedi.

İçinde buruşmuş bir limon, iki kalıp tereyağı, bir blok küflü Havarti peyniri, çeşniler ve bir şişe tonik su bulduk. Dondurucu bir biraz daha umut verici, ama çok değil. Birkaç paket tavuk göğsü, Le Menus ve yağsız kıyma vardı. Görünüşe göre yemek pişirmek Beryl için bir zevk değil, faydacı bir egzersizdi. Kendi mutfaklığının nasıl olduğunu biliyordum. Bu iç karartıcı derecede sterildi. Gri tasarım panjurların yarıklarından sızan soluk ışıktaki toz zerrecikleri asılı duruyordu. lavabonun üzerindeki pencere. Lavabo ve süzgeç boş ve kuruydu. Aletler moderndi ve kullanılmamış görünüyordu.

Marino, "Diğer bir düşünce de buraya içki içmek için gelmiş olması," diye tahmin yürüttü. "STAT alkol testi negatif çıktı," dedim.

"Bunu düşünmediği anlamına gelmez."

Lavabonun üstündeki dolabı açtı. Üç rafta bir santim bile boş yer yoktu: Jack Daniel's, Chivas Regal, Tanqueray, likörler ve dikkatimi çeken başka bir şey. En üst raftaki konyanın önünde Bir şişe Haiti Barbancourt Rhum, on beş yıllık ve harmanlanmamış Scotch kadar pahalı.

Eldivenli elimle kaldırarak tezgâhın üzerine koydum. Şerit damga yoktu ve altın kapağın etrafındaki mühür kırılmamıştı.

"Bunu buralardan aldığını sanmıyorum," dedim Marino'ya. "Tahminimce Miami ya da Key West'ten almıştır."

"Yani Florida'dan geri getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Bu mümkün. Belli ki iyi bir içki uzmanıymış. Barbancourt harikadır."

"Sanırım size Doktor Uzman demeye başlamalıyım," dedi.

Barbancourt şişesi, yanındaki şişelerin çoğu tozlu olmasına rağmen tozlu değildi.

"Bu onun neden mutfakta olduğunu açıklayabilir," diye devam ettim. "Belki de romu koymak için aşağıya indi. Kapısına biri geldiğinde bir içki içmeyi düşünüyor olabilir."

"Evet, ama kapıyı açtığında elindeki parçayı neden burada, tezgahın üzerinde bıraktığını açıklamıyor. Korkmuş olması gerekiyordu, Değil mi? Yine de bana misafir beklediğini, sincabı tanıdığını düşündürüyor. Hey, bütün bu süslü içkileri var, değil mi? Tek başına mı içiyor? Hiç mantıklı değil. Sincaptan biraz eğlence aldığını düşünmek daha mantıklı. zaman zaman, bir adam vardı. Belki de Keys'te yazdığı 'M' harfidir. Belki de öldürüldüğü gece onu bekliyordu."

"Katilin 'M' olma ihtimalini düşünmeye başladın," dedim.

"Sen olmaz mıydın?"

Hırçınlaşıyordu ve yanmayan sigarasıyla oynaması sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Her olasılığı değerlendirirdim," diye cevap verdim. "Örneğin, misafir beklemediği ihtimalini de göz önünde bulundururdum. Mutfakta romunu kaldırıyordu ve muhtemelen kendine bir içki koymayı düşünüyordu. Gergindi, otomatik silahı tezgahın yanındaydı. Kapı çaldığında ya da biri kapıyı çalmaya başladığında irkildi--"

"Doğru," diye sözümü kesti. "Ürkek,. Peki neden kapıya gittiğinde elindekini mutfakta bırakıyor?"

"Pratik yaptı mı?"

"Antrenman mı?"

gözlerimiz buluştuğunda söyledi. "Ne pratiği*"

"Atış."

"Kahretsin... Bilmiyorum..."

"Eğer silahlanmadıysa, bu onun için doğal bir refleks değil, bilinçli bir kasıttır. Kadınlar ceplerinde göz yaşartıcı sprey taşırlar. Saldırıya uğrarlar ve kendilerini savunmak bir refleks olmadığı için olay gerçekleşene kadar topuz akıllarına gelmez."

"Bilmiyorum..."

Biliyordum. Paranın satın alabileceği en yıkıcı fişeklerden biri olan Silvertips ile doldurulmuş bir Ruger .38 revolverim vardı. Bu tabancayla silahlanmak aklıma gelmesinin tek nedeni, ayda birkaç kez binamın içindeki poligona pratik yapmamdı. Evde yalnızken, tabancam varken onsuz olduğumdan daha rahattım.

Başka bir şey daha vardı. Oturma odasını, şömineyi düşündüm. Aletler ocağın üzerindeki pirinç sehpalarında dik duruyordu. Beryl saldırganla o odada boğuşmuştu ve kendini sopa ya da kürekle silahlandırmak aklına bile gelmemişti. Kendini savunmak bir refleks değildi. Tek refleksi, ister merdivenlerden yukarı ister Key West'e doğru olsun, kaçmaktı.

"Silahın yabancıası olabilir, Marino. Kapı zili çaldı. Sinirlendi, kafası karıştı. Oturma odasına gidiyor ve gözetleme deliğinden bakıyor. Gelen her kimse, o kişiye kapıyı açacak kadar güveniyor. Silah unutulmuştur."

"Ya da ziyaretçisini bekliyordu," dedi tekrar.

"Bu tamamen mümkün. Tabii birileri onun şehre döndüğünü biliyorsa."

"Belki de biliyordu," dedi.

"Ve belki de o 'M.'dir." Rom şişesini rafa yerleştirirken ona duymak istediği şeyi söyledim.

"Bingo. Şimdi daha mantıklı geliyor, değil mi?"

Dolabın kapağını kapattım. "Aylarca tehdit edildi, terörize edildi, Marino. Yakın bir arkadaş olduğuna ve Beryl'in en ufak bir şüphe duymadığına inanmakta zorlanıyorum."

Saatine bakıp cebinden bir anahtar daha çıkarırken sinirli görünüyordu. Beryl'in kapıyı bir yabancıya açmış olması hiç mantıklı değildi. Ama güvendiği birinin kapıyı açmış olması daha da mantıksızdı. bunu ona yaptı. Neden onu içeri aldı?} Bu soru kafamı kurcalayıp duruyordu.

Üstü kapalı bir geçit evi garaja bağlıyordu. Güneş ağaçların altına düşmüştü.

"Sana hemen söyleyeyim," dedi Marino, kilit tıkırdayarak açıldı, "buraya sadece seni aramadan hemen önce girdim. Öldürüldüğü gece de kapıyı kırabilirdim ama gerek görmedim."

Omuz silkti, o kocaman omuzlarını kaldırdı, sanki istese bir kapıyla, bir ağaçla ya da bir çöplükle başa çıkabileceğini anladığımdan emin olmak gibi. "Florida'ya gittiğinden beri buraya girmemişti. Lanet olası anahtarı bulmamız biraz zaman aldı."

Şimdiye kadar gördüğüm tek panelli garajdı, zemin pahalı kırmızı İtalyan karolarından oluşan muhteşem bir ejderha derisiydi.

"Burası gerçekten garaj olarak mı tasarlandı?" diye

sordum. "Bir garaj kapısı var, değil mi?"

Cebinden birkaç anahtar daha çıkarıyordu. "Aracınızı yağmurdan koruyabileceğiniz bir yer, ha?"

Garaj havasızdı ve toz kokuyordu ama tertemizdi. Bir köşeye yaslanmış bir tırmık ve bir süpürge dışında, bulunması beklenen olağan aletlerden, çim biçme makinelerinden ve diğer aletlerden hiçbir iz yoktu. Garaj daha çok bir araba galerisinin showroom'una benziyordu, siyah Honda fayans zeminin ortasına park edilmişti. Araba o kadar temiz ve parlaktı ki yeni ve hiç kullanılmamış gibi duruyordu.

Marino sürücü kapısının açtı. "Buyurun. Misafirim ol,"

dedi.

Bir an için yumuşak fildişi deri koltuğa yerleşmiş, ön camdan panelli duvara bakıyordum.

Arabadan geri adım atarak ekledi, "Sadece orada otur, tamam mı? , içine bak, aklına ne gelirse bana söyle."

"ister misin?" Anahtarı

bana uzattı.

"O zaman lütfen garaj kapısını açın da ," diye ekledim.

Etrafına bakınırken kaşlarını çatı, doğru düğmeyi buldu ve kapıyı açtı.

Araba ilk seferinde döndü, motor birkaç oktav düşerek gırtlaktan mırıldandı. Radyo ve klima açıldı. Benzin deposu dörtte bir oranında doluydu, kilometre sayacı yedi bin milden daha az bir mesafe gösteriyordu, açılır tavan kısmen açıktı. Ön panelde, Beryl'in hiç almadığı belli olan bir etek ve takım ceketini aldığı on bir Temmuz Perşembe tarihli bir kuru temizleme fişi vardı. Yolcu koltuğunda, on iki Temmuz sabahı saat on kırkta, bir baş marul, domates, salatalık, kıyma, peynir, portakal suyu ve bir rulo nane şekeri aldığı, kasiyere verdiği on dolardan toplam dokuz dolar on üç sentlik bir market fişi vardı.

Makbuzun yanında, içi boş, ince, beyaz bir banka zarfı vardı. Onun yanında da çakıllı, ten rengi bir Ray Ban güneş gözlüğü kılıfı vardı; o da boştu.

Arka koltukta bir Wimbledon tenis raketi ve almak için koltuğun üzerinden uzandığım buruşuk beyaz bir havlu vardı. Havlu bezinin üzerine küçük mavi harflerle

Sınır WESTWOOD RAKET KULÜBÜ'ydü, aynı isim Beryl'in üst kattaki dolabında bulduğum kırmızı vinil bir bez çantanın üzerinde de yazılıydı.

Marino tiyatrosunu sona saklamıştı. Her şeyi incelediğini biliyordum. ve onları yerinde görmemi istedi. Onlar kanıt değildi. Katil garaja hiç girmemişti. Marino beni yemliyordu. Eve ilk adım attığımızdan beri beni yemliyordu. Bu beni çok rahatsız eden bir alışkanlığıydı.

Motoru kapatarak arabadan indim, kapı boğuk ve sert bir gümbürtüyle kapandı.

Spekülatif bir şekilde bana

baktı. "Birkaç soru soracağım,"

dedim. "Sor."

"Westwood seçkin bir kulüp. O da üye miydi?" Başını

salladı.

"En son ne zaman bir mahkeme rezervasyonu yaptığınızı kontrol ettiniz mi?"

"12 Temmuz Cuma, sabah dokuzda. Profesyonellerden ders aldı. Haftada bir kez ders alırdı, oynadığı süre de bu kadardı."

"Hatırladığım kadarıyla, on üç Temmuz Cumartesi sabahı erken saatlerde Richmond'dan uçmuş ve öğleden kısa bir süre sonra Miami'ye varmıştı."

Başka bir baş sallama.

"Dersini aldı, sonra doğruca gitti. Ondan sonra da bankaya gitmiş olabilir. Durum ne olursa olsun, alışverişini yaptıktan sonra bir noktada aniden şehirden ayrılmaya karar verdi. Ertesi gün kasabadan ayrılacağını bilseydi, markete gitmeye zahmet etmezdi. Aldığı her şeyi yiyecek zamanı yoktu ve yiyecekleri buzdolabında bırakmadı. Görünüşe göre kıyma, peynir ve muhtemelen naneler dışında her şeyi atmış."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi vurgulamadan.

"Gözlük kılıfını ve diğer eşyalarını koltuğun üzerinde bırakmış," diye devam ettim. "Ayrıca radyo ve klima açık, açılır tavan kısmen açık bırakılmış."

Görünüşe göre garaja girmiş, motoru durdurmuş ve güneş gözlüklerini takarak aceleyle eve girmiş. Tenisten ve ayak işlerinden eve dönerken arabada bir şey olup olmadığını merak ediyorum..."

"Oh evet. Öyle olduğuna eminim. Etrafta dolaşın, diğer tarafa, özellikle de yolcu kapısına bir göz atın."

Yaptım.

Gördüğüm şey düşüncelerimi misket gibi dağıttı. Kapı kolunun hemen altındaki parlak siyah boyaya kazınmış, bir kalp içine alınmış BERYL ismi vardı.

"İnsanın tüylerini ürpertiyor, değil mi?" dedi.

"Eğer bunu kızın arabası kulüpte ya da park halindeyken ," diye düşündüm, "birileri onu görmüş olmalı."

"Yo. Belki de daha önce yapmıştır." Durakladı, gelişigüzel duvar yazılarını inceliyordu. "Yolcu kapınıza en son ne zaman baktınız?"

Günler olabilirdi. Bir hafta da olabilirdi.

"Market alışverişine gitti." Sonunda lanet sigarayı yaktı. "Pek bir şey almadı." Derin, aç bir nefes çekti. "Ve muhtemelen hepsi bir poşete sığmıştır, değil mi? Eşimin sadece bir ya da iki çantası olduğunda, onları her zaman ön tarafa, paspasın üzerine, belki de koltuğun üzerine koyar. Belki de Beryl çantaları yiyecekleri arabaya koymak için yolcu tarafına geçti. İşte o zaman boyaya neyin çizildiğini fark etti. Belki de bu çiziklerin o gün yaptı. Belki de yapmamıştır. Fark etmez. Onu , uçurumun kenarına itmiş. Eve ya da belki nakit para için bankaya gider. Richmond'dan kalkan ilk uçakla Florida'ya gidiyor."

Onu garajdan çıkıp arabasına kadar takip ettim. Gece hızla çöküyordu, havada bir serinlik vardı. Ben sessizce yan tarafa bakarken o motoru çalıştırdı. Beryl'in evinin penceresi. Keskin açılar gölgeler içinde bozuluyordu, pencereler karanlıktı. Birden verandanın ve oturma odasının ışıkları yanıp söndü.

"Tanrım," diye mırıldandı Marino. "Şaka mı

mi?" "Bir zamanlayıcı," dedim.

"Şaka yapmıyorum."

2

Eve giden uzun yolu takip ederken Richmond'un üzerinde dolunay vardı. Sadece en inatçı şeker mi şaka mı çocukları hâlâ etrafta dolaşüyor, korkunç maskeleri ve tehditkâr çocuk silüetleri farlarımla aydınlanıyordu. Kapı zilimin kaç kez cevapsız kaldığını merak ettim. Evim en sevdiğim şeydi çünkü şımartacak kendi çocuklarım için şeker konusunda aşırı cömerttim. Açılmamış dört paket şekerim olurdu. Sabahları personelime dağıtmak için çikolatalar.

Merdivenleri çıkarken telefon çalmaya başladı. Telesekreterim araya girmeden hemen önce ahizeyi kaptım. Ses önce yabancıydı, sonra tanıdık geldi. "Kay? Ben Mark.

Tanrı'ya şükür evdesin..."

Mark James'in sesi sanki bir yağ varilinin dibinden konuşuyormuş gibi geliyordu ve arka planda arabaların geçtiğini duyabiliyordum.

"Neredesin sen?" Sormayı başardım ve sesimin sinirli çıktığının

farkındaydım. "Doksan beşte, Richmond'un yaklaşık elli mil kuzeyinde."

Yatağın kenarına oturdum.

"Bir telefon kulübesinde," diye açıklamaya devam etti. "Evinizin yolunu tarif etmeniz gerekiyor."

Bir başka trafik yoğunluğunun ardından ekledi: "Seni görmek istiyorum Kay. Bir süredir

Bütün hafta D.C.'deydim, öğleden beri sana ulaşmaya çalışıyordum, sonunda şansımı denedim ve bir araba kiraladım. Her şey yolunda mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

Bir zamanlar kalbimi kırmış olan bu adam, "Bir şeyler içip gideririz diye düşünmüştüm," dedi. "Şehir merkezindeki Radisson'da rezervasyonum var. Yarın sabah erkenden Richmond'dan Chicago'ya bir uçuş var. Düşündüm de... Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Mark'la ne hayal bile edemiyordum. "Her şey yolunda mı?"

diye tekrar sordu.

Hayır, değildi! Söylediğim şey şuydu: "Elbette Mark. Seni görmek harika ."

Ona yolu tarif ettikten sonra, elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim ve envanter çıkaracak kadar uzun bir süre durakladım. Hukuk fakültesinde birlikte geçirdiğimiz günlerin üzerinden on beş yıldan fazla zaman geçmişti. Saçlarım sarıdan çok kül rengiydi ve Mark'la birbirimizi en son gördüğümüzde uzamıştı. Gözlerim daha bulanıktı, kadar mavi değillerdi. Tarafsız ayna bana bir daha asla otuz dokuzu göremeyeceğimi ve yüz gerdirmeye diye bir şey olduğunu soğuk bir şekilde hatırlatmaya devam etti. Hafızamda Mark ancak yirmi dört yaşında kalmıştı ki, sonunda umutsuzluğa yol açan bir tutku ve bağımlılık nesnesi haline geldi. Her şey bittikten sonra, çalışmaktan başka bir şey yapmadım.

Hâlâ hızlı araba kullanıyor ve iyi otomobillerden hoşlanıyordu. Kırk beş dakikadan az bir süre sonra ön kapıyı açtım ve kiralık Sterling'inden inişini izledim. Hâlâ hatırladığım Mark'tı, aynı düzgün vücudu ve uzun bacaklı, kendinden emin yürüyüşü vardı. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken hafifçe gülümsedi. Hızlı bir kucaklaşmadan sonra, bir süre fuayede garip bir şekilde durduk ve söyleyecek önemli bir şey bulamadık.

"Hâlâ viski içiyor musun?" Sonunda sordum.

"Bu değişmedi," dedi ve beni mutfağa kadar takip etti.

Bardan Glenfiddich'i alarak, içkisini otomatik olarak uzun zaman önce yaptığım gibi hazırladım: iki kadeh, buz ve biraz maden suyu. Mutfakta dolaşırken ve içeceklerimizi masaya koyarken gözleri beni takip etti. masaya koydu. Bir yudum alarak bardağına baktı ve gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi buzlu yavaşça döndürmeye başladı. Ona uzun uzun baktım. zarif yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri ve berrak gri gözleri. Koyu renk saçları şakaklarından hafifçe dönmeye başlamıştı.

Dikkatimi bardağının içinde yavaşça dönen buza yönelttim. "Chicago'da bir şirkette çalışıyorsun sanırım?"

Sandalyesinde arkasına yaslanarak başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Sadece temyiz davalarına bakıyorum. Ara sıra Diesner'a rastlıyorum. Richmond'da olduğunu bu sayede öğrendim."

Diesner Chicago'daki baş adli tabipti. Onu toplantılarda gördüm ve birkaç komitede birlikte çalıştık. Diesner'ı tanıdığından hiç bahsetmemişti.

James ile bir zamanlar tanıştığımı nereden bildiği bile bir muammaydı.

"Ona seni hukuk fakültesinden tanıdığımı söylemekle hata ettim. zaman zaman beni iğnelemek için seni getiriyor/" diye açıkladı Mark, düşüncelerimi okuyarak.

Buna inanabilirim. Diesner bir teke kadar huysuzdu ve savunma avukatlarından pek hoşlanmazdı. Mahkemedeki bazı kavgaları ve tiyatroları efsanelere konu olmuştu.

Mark şöyle diyordu: "Çoğu adli patolog gibi o da savcılık yanlısı. Ben hüküm giymiş bir katili temsil ediyorum ve kötü adam benim. Diesner beni arayacak ve bu arada bana dergide yayınladığınız son makaleden ya da üzerinde çalıştığınız korkunç bir vakadan bahsedecek. Dr. Diesner. Scarpetta. Meşhur Şef Scarpetta." Güldü

ama gözleri gülmedi.

"Savcılık yanlısı olduğumuzu söylemenin adil olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Öyle görünüyor ki Çünkü kanıtlar davalıdan yanaysa, dava asla mahkeme salonunu görmez."

"Kay, nasıl çalıştığını biliyorum," dedi o çok iyi hatırladığım dinlendirici ses tonuyla. "Ne gördüğünü biliyorum. Ve senin yerinde olsaydım, her şeyi

piçleri de kızartmak için."

"Evet, ne gördüğümü biliyorsun Mark," diye söze başladım. Aynı eski tartışmaydı. Buna inanamıyordum. Buraya geleli on beş dakika bile olmamıştı ve kaldığımız yerden devam ediyorduk. En kötü tartışmalarımızdan bazıları kavgalar tam da bu konu yüzünden olurdu. Mark'la tanıştığımızda ben zaten bir tıp doktoruydum ve Georgetown'da hukuk fakültesine kaydolmuştum. İşin karanlık tarafını, zalimliği, rastgele trajedileri görmüştüm. Eldivenli ellerimi acı ve ölümün kanlı ganimetlerinin üzerine koymuştum. Mark görkemli bir Ivy Leaguer'dı.

Suçtan anladığı, birinin Jaguar'ının boyasını sıyırmasıydı. Babası ve büyükbabası avukat olduğu için avukat olacaktı. Ben Katoliktim, Mark Protestan. Ben İtalyan'dım, o Prens Charles kadar Anglo'ydu. Ben fakir büyüdüm, o Boston'un en zengin semtlerinden birinde büyüdü. Bir zamanlar bizimkinin cennette yapılmış bir evlilik olacağını düşünmüştüm.

"Hiç değişmemişsin Kay," dedi. "Belki belli bir kararlılık, bir sertlik yayman dışında. Bahse girerim mahkemede hesaba katılması gereken bir güçsündür."

"Sert olduğumu düşünmek istemem."

"Bunu bir eleştiri olarak söylemiyorum. Harika görüldüğünü söylüyorum."

Mutfağa göz gezdirdi. "Ve başarılı. Mutlu musun?"

"Virginia'yı seviyorum," diye cevap verdim, gözümü ondan kaçırarak. "Tek şikâyetim kışları, ama sanırım senin o konuda daha büyük bir şikâyetin var. Yılın altı ayı Chicago'ya nasıl dayanıyorsun?"

"Buna hiç alışmadın, gerçeği bilmek istiyorsun. Bundan nefret edersin. Senin gibi bir Miami sera çiçeği bir ay bile dayanamaz."

İçkisini yudumladı. "Evli değilsin."

"Öyleydim."

"HmMMM."

Düşünürken kaşlarını çattı. "Tony diye biri... Tony ile görüşmeye başladığınızı hatırlıyorum. Benedetti, değil mi? Üçüncü yılımızın sonunda."

Aslında Mark'ın hatırlamak şöyle dursun, fark etmesine bile şaşırmıştım. "Boşandık, uzun zamandır boşuyuz," dedim.

"Özür dilerim," dedi

usulca. İçkime uzandım.

"İyi birini görüyor musun?" diye sordu.

"Şu anda iyi ya da başka türlü kimse yok."

Mark kadar gülmüyordu. Gönüllü bir şekilde, "Birkaç yıl önce neredeyse evleniyordum ama yürümedi. Belki de son anda paniklediğimi söyleyecek kadar dürüst olmalıyım."

Hiç evlenmemiş olduğuna inanmak benim için çok zordu. Yine aklımı okumuş olmalı.

"Bu Janet öldükten sonraydı." Tereddüt etti. "Evliydim."

"Janet mı?"

Bardağındaki buzu tekrar döndürüyordu. "Onunla Pittsburgh'da tanıştım, Georgetown'dan sonra. Şirkette vergi avukatıydı."

Onu yakından izliyordum, gördüklerim karşısında şaşkınlık içindeydim. Mark değişmişti. Bir zamanlar beni ona çeken yoğunluk farklıydı. Ne olduğunu anlayamıyordum ama daha karanlıktı.

"Bir araba kazası," diye açıklıyordu. "Bir Cumartesi gecesı. Patlamış mısır almak için dışarı çıktı. Uyumayacaktık, geç saate kadar film izleyecektik. Sarhoş bir sürücü onun şeridine geçti. Farları bile açık değildi."

"Tanrım, Mark. Özür dilerim," dedim. "Ne

kadar korkunç." "Bu sekiz yıl önceydi."

"Çocuk yok
mu?" Sessizce
sordum.

Başını iki yana
salladı.

Sessiz kaldık.

"Washington'da bir ofis açıyor," dedi göz göze geldiğimizde.

Cevap vermedim.

"değiştirilmesi, Washington'a taşınmam mümkün. Deli gibi büyüyörüz, yüz kadar avukatımız ve New York, Atlanta'da ofislerimiz var, Houston."

"Ne zaman taşınacaksınız?" Çok
sakin bir şekilde sordum.

"Aslında yılın ilk gününe kadar olabilir."

"Bunu kesinlikle yapacak mısın?"

"Chicago'dan bıktım Kay, bir değişikliğe ihtiyacım var. Sana izin vermek istedim

Biliyorum, bu yüzden buradayım, en azından ana sebep bu. D.C.'ye taşınmak ve bir noktada karşılaşmak istemedim. Kuzey Virginia'da yaşıyor olacağım. Kuzey Virginia'da bir ofisiniz var. Muhtemelen günün birinde bir restoranda ya da tiyatrodaki karşılaşacağız. Bunu istemedim."

Kennedy Center'da oturduğumu ve Mark'ı üç sıra ileride genç ve güzel sevgilisinin kulağına fısıldarken gördüğümü hayal ettim. Eski acıyı hatırladım, bir zamanlar fiziksel olacak kadar yoğun bir acıyı. Onun rakibi yoktu. Tüm duygusal odağım o olmuştu. İlk başta bir parçam bunun karşılıklı olmadığını hissetmişti. Sonra bundan emin oldum.

"Bu benim en önemli nedenimdi," diye tekrarladı, şimdi avukat açılış konuşmasını yapıyordu. "Ama kişisel olarak bizimle hiçbir ilgisi olmayan başka bir şey daha var."

Sessiz kaldım.

"Birkaç gece önce Richmond'da bir kadın öldürüldü. Beryl Madison ..."

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi onu kısa süreliğine durdurdu.

"Yönetici ortak Berger, D.C.'deki otelimden aradığında bana bundan bahsetti. Sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyorum--"

"Bu sizi nasıl ilgilendiriyor?"

Ben sordum. "Onu tanıyor muydun?"

"Uzaktan. Onunla bir kez tanıştım, geçen kış New York'ta. Oradaki ofisimiz eğlence hukukuyla uğraşılıyor. Beryl yayıncılıkla ilgili sorunlar yaşıyordu, bir sözleşme anlaşmazlığı vardı ve işleri koymak için Orndorff & Berger'i tutmuştu. Onun davasını alan avukat Sparacino ile görüştüğü gün ben de New York'taydım. Sparacino sonunda beni Algonquin'de öğle yemeği için ikisine katılmaya davet etti."

"Bahsettiğiniz bu tartışmanın onun cinayetiyle bağlantılı olma ihtimali varsa, benimle değil polisle konuşmanız gerekir," dedim sinirlenerek.

"Tamam," diye cevap verdi. "Şirketim seninle konuştuğumu bile bilmiyor, tamam mı? Berger dün aradığında başka bir şeyle ilgiliydi, mı? Konuşma sırasında Beryl Madison'ın cinayetinden bahsetti, bölge gazetelerini kontrol etmemi ve ne bulabileceğime bakmamı söyledi."

"Doğru ya. Eski sevgiliden ne öğrenebileceğini gör--" Boynumda bir kızarıklık hissettim. Eski ne?

"Öyle bir şey değil."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Seni düşünüyordum, seni aramayı düşünüyordum.

Berger aramadan önce, Beryl'den haberim bile yokken. İki lanet gece boyunca elim telefonun üzerindeydi, Information'dan numaranı çoktan almıştım. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Ve belki de Berger bana olanları anlatmasaydı asla . Belki Beryl bana bahane verdi. O kadarını kabul ediyorum. Ama bu senin düşündüğün gibi değil..."

Dinlemedim. Ona inanmayı bu kadar çok istemem beni dehşete düşürmüştü. "Eğer şirketinizin onun cinayetiyle bir ilgisi varsa, bana tam olarak ne olduğunu söyleyin."

Bir an için düşündü. "Onun cinayetiyle meşru bir ilgimiz olup olmadığından emin değilim. Belki de kişisel bir şey, bir korku hissi. Bizler için bir şok

Hayatta olduğu süre boyunca ona maruz kalan herkes. Ayrıca, oldukça sert bir tartışmanın ortasında olduğunu ve çok büyük bir kazık yediğini de söyleyeceğim.

Sekiz yıl önce imzaladığı bir sözleşme yüzünden. Çok karışık bir durum. Gary Harper ile ilgili."

"Romancı mı?" Dedim, şaşkınlıkla. "Şu Gary Harper mı?"

"Muhtemelen bildiğin gibi," dedi Mark, "buradan çok uzakta değil, Cutler Grove adında on sekizinci yüzyıldan kalma bir çiftlikte yaşıyor. James Nehri üzerinde, Williams-burg'da."

Yirmi yıl kadar önce Pulitzer Ödülü kazanan bir roman yazmış olan Harper hakkında ne okuduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Efsanevi bir münzevi, bir kız kardeşiyle yaşıyordu. Yoksa teyzesi miydi? Harper'ın özel hayatı hakkında pek çok spekülasyon yapılmıştı. Röportajları reddettikçe ve muhabirlerden kaçıkça spekülasyonlar daha da artıyordu.

Bir sigara yaktım.

"İstifa edeceğini umuyordum," dedi.

"Bunun için ön lobumun alınması gerekir."

"İşte bildiklerim. Beryl onlu yaşlarında ya da yirmili yaşlarının başındayken Harper ile bir tür ilişki yaşamış. Bir süre için, aslında onunla ve kız kardeşiyle birlikte. Beryl hevesli bir yazardı, Harper'ın hiç sahip olmadığı yetenekli kızıydı. Onun çırağıydı. Onun bağlantıları sayesinde daha yirmi iki yaşındayken ilk romanını yayınlamıştı, Stratton adıyla yayınladığı bir tür yarı-edebi aşk romanı. Harper kitap kapağı için bir yorum yapmayı bile kabul etti, keşfettiği bu heyecan verici yeni yazar hakkında bir alıntı. Çok fazla kaş kaldırdı. Romanı edebiyattan çok ticari bir kitaptı ve yıllardır kimse Harper'dan tek kelime duymamıştı."

"Bunun onun sözleşme anlaşmazlığıyla ne ilgisi var?"

Mark alaycı bir tavırla cevap verdi: "Harper kahramanlara tapan genç bayılıyor olabilir ama kurnaz bir piçtir. Onu yayınlamadan önce, kendisi ve kız kardeşi hayatta olduğu sürece onun hakkında tek bir kelime bile yazmasını yasaklayan sözleşme imzalamaya zorladı. Harper ellili yaşlarının ortalarında, kız kardeşi ise birkaç yaş daha büyük. Sözleşme Beryl'i ömür boyu bağladı ve anılarını yazmasını engelledi çünkü bunu yapıp Harper'ı nasıl dışarıda bırakabilirdi ki?"

"Belki ," dedim, "ama Harper olmasa kitap satmazdı." "Aynen öyle."

"Neden takma isimlere başvurdu? Bu Harper ile yaptığı anlaşmanın bir parçası mıydı?"

"Sanırım öyle. Tahminimce Beryl'in kendi sırrı olarak kalmasını istedi. Edebi başarısını kabul etti ama dünyadan uzak tutulmasını istedi. Romanları finansal açıdan başarılı da Beryl Madison ismi pek bilinmiyor."

"Bu sözleşmeyi ihlal etmenin eşiğinde olduğunu ve yüzden Orndorff & Berger'i aradığını mı varsaymalıyım?"

İçkisini yudumladı. "Hatırlatmama izin verin, o benim müşterim değildi. Bu yüzden tüm detayları bilmiyorum. Ama benim izlenimim, olduğu ve önemli bir şeyler yazmak istediği yönünde. Ve bu muhtemelen zaten bildiğiniz kısım. Görünüşe göre sorunları vardı, birileri onu tehdit ediyordu, taciz ediyordu ..."

"Ne zaman?"

"Geçen kış, onunla öğle yemeğinde tanıştığım zaman. Sanırım Şubat

sonlarıydı." "Devam et," dedim, ilgimi çekmişti.

"Onu kimin tehdit ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu, o daha önce başlamış olsa da

Şu anda üzerinde çalıştığı şeyi yazmaya karar verdiğinde ya da sonrasında, bunu kesin olarak söyleyemem."

"Sözleşmesini ihlal etmekten nasıl kurtulacaktı?"

Mark, "emin değilim, olarak değil," diye cevap verdi. "Ama Sparacino'nun gittiği yön Harper'a bir seçeneği olduğunu bildirmektir. İşbirliği yapabilir ve bitmiş ürün oldukça zararsız olurdu - başka bir deyişle, Harper'ın sınırlı sansür yetkisi olurdu. Ya da başka bir şekilde

Sparacino da 'Altmış Dakika' gazetesine bir haber verecekti. Harper'ın eli kolu bağlıydı. Elbette Beryl'i dava edebilir ama Beryl'in o kadar parası yoktu, onun değerinin yanında devede kulak kalırdı. Dava açmak sadece herkesin Beryl'in kitabını almaya koşmasına neden olurdu. Harper gerçekten kazanamazdı."

"Yayını durdurmak için bir tedbir kararı alamaz mıydı?" diye sordum. "Daha

fazla reklam. Basımı durdurmak onu mahkemeye verirdi. milyonlar."

"Şimdi o öldü."

Sigaramın kül tablasında için için yanışını izledim. "Sanırım kitap henüz bitmedi. Harper'ın hiçbir endişesi yok. Demek istediğin bu mu?

Mark mı? Harper'ın onun cinayetine karışmış

olabileceğini mi?" "Sana sadece arka planı

anlatıyorum," dedi.

O berrak gözler benim gözlerimin içine bakıyordu. Bazen inanılmaz derecede ulaşılmaz olabiliyorlardı, rahatsız edici bir şekilde hatırladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyordu.

Gerçekten ne düşündüğümü söylemedim, ki bu bana çok çarpıcı geldi. Mark'ın tüm bunları bana anlatması garipti. Beryl'in onun müvekkili olmaması önemli değildi. Bir firmanın bir üyesinin bilgisinin tüm üyelerine mal edileceğini açıkça ortaya koyan hukuk etiği kurallarına aşınaydı. Uygunsuzluktan sadece bir gölge uzaktaydı ve bu, hatırladığım titiz Mark James'in karakterine, evime bir dövmeyle gelmiş kadar aykırıydı.

"Bence soruşturmanın başındaki Marino ile konuşsan iyi olur," diye cevap verdim. "Ya da az önce bana anlattıklarını ona da anlatsam iyi olur. Her iki durumda da şirketinizi araştırarak ve sorular soracaktır."

"Peki. Bununla ilgili bir sorunum yok."

Bir süre sessiz kaldık.

"Nasıl biriydi?" Boğazımı temizleyerek sordum.

"Dediğim gibi, onunla sadece bir kez karşılaştım. Ama unutulmaz biriydi. Dinamik, esprili, çekici, beyaz giyinmişti. Kış beyazı muhteşem bir takım. Ayrıca onu oldukça mesafeli olarak tanımlayabilirim. Bir sürü sır sakladı. Onda bir derinlik vardı.

hiç ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ve çok içiyordu, en azından o gün öğle yemeğinde içmişti - üç kokteyl içmişti, günün ortasında olduğu düşünülürse bu bana oldukça aşırı geldi. Yine de karakterine uygun olmayabilirdi. Gergindi, üzgündü, gergindi. Orndorff & Berger'e gelme sebebi mutlu bir sebep değildi. Eminim Harper'la ilgili tüm bu olaylar onu üzüyordur."

"Ne içti?" "Pardon?"

"Üç kokteyl. Neydi onlar?" diye sordu.

Kaşlarını çattı ve mutfağa doğru baktı. "Bilmiyorum, Kay. Ne fark eder ki?"

"Bunun bir fark yaratacağından emin değilim," dedim, içki dolabını hatırlayarak. "Aldığı tehditlerden bahsetti mi? Yani senin yanında?"

"Evet. Sparacino da onlardan bahsetti. Tek bildiğim, çok özel nitelikte telefonlar almaya başladığı. Her zaman aynı ses, tanıdığı biri değildi, ya da en azından söylediği buydu. Başka telefonlar da vardı. garip olaylar. Ayrıntıları hatırlayamıyorum, uzun zaman önceydi." "Bu

olayların kaydını tutuyor muydu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ve bunu kimin ya da neden yaptığına dair hiçbir fikri yok muydu?"

"Verdiği izlenim bu." Sandalyesini geri çekti. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Onu ön kapıya doğru götürürken birden aklıma bir şey geldi.

"Sparacino," dedim. "İlk adı ne?" "Robert,"

diye yanıtladı.

"Baş harfı M değil, değil mi?" "Hayır," dedi

merakla bana bakarak.

Gergin bir duraklama oldu.

"Dikkatli sür."

"İyi geceler Kay," dedi tereddüt ederek.

Belki de hayal görüyordum ama bir an için beni öpeceğini sandım. Sonra hızlı adımlarla merdivenlerden indi ve arabasıyla uzaklaştığını duyduğumda evime geri dönmüştüm.

Ertesi sabah tipik bir telaş vardı. Fielding personel toplantısında, aralarında bir "yüzen" ya da nehirden gelen çürümüş bir cesedin de bulunduğu beş otopsi yapılacağını bildirdi. Richmond en son iki vurulma vakasını göndermişti; bunlardan birini, başka bir cinayet vakasında ifade vermek üzere John Marshall Adliyesi'ne gitmeden önce postalamayı başardım ve daha sonra öğrenci danışmanlarımdan biriyle öğle yemeği yemek üzere Tıp Fakültesi'ne gittim. Tüm bu süre boyunca Mark'ın ziyaretini tamamen aklımdan çıkarmak için çok çalışıyordum. Onu düşünmemeye çalıştıkça daha çok aklıma geliyordu. Temkinliydi. İnatçıydı. Bir yıldan uzun bir süre sonra benimle temasa geçmesi onun karakterine aykırıydı. on yıllık sessizlik.

Ancak öğleden sonra pes ettim ve Marino'yu aradım.

"Ben de tam seni ," diye söze başladı, ben daha iki kelime bile edemedim. "Çıkmak üzereyim. Bir, bir buçuk saat içinde Benton'ın ofisinde buluşabilir miyiz?"

"Konu nedir?" Ona neden aradığımı bile söylememiştim.

"Beryl'in raporları elime geçti. Orada olmak istersin diye

düşündüm." Her zaman yaptığı gibi veda etmeden telefonu kapattı.

Belirlenen saatte Doğu Grace Caddesi boyunca ilerledim ve gideceğim yere makul bir yürüyüş mesafesinde bulabildiğim ilk ücretli yere park ettim. On katlı modern ofis binası, antika dükkânı gibi görünen hurdacılar ve "spesiyalleri" olmayan küçük etnik restoranlardan oluşan iç karartıcı bir sahili izleyen bir deniz feneriydi. Sokak insanları çatlak kaldırımlar boyunca sürükleniyordu.

Lobideki nöbetçi kulübesinde kendimi tanıtarak asansöre bindim ve beşinci kata çıktım. Koridorun sonunda işaretlenmemiş ahşap bir kapı vardı. Richmond'un FBI saha ofisinin yeri şehrin en iyi saklanan sırlarından biriydi, varlığı sivil giyimli ajanları kadar habersiz ve göze batmıyordu. Arka duvarın yarısına kadar uzanan bir bankonun arkasında oturan genç bir adam telefonla konuşurken bana baktı. Elini ağızlığın üzerine koyarak kaşlarını kaldırdı ve "Yardımcı olabilir miyim?" der gibi bir ifade takındı. Burada nedenimi açıkladım ve beni oturmaya davet etti.

Lobi küçük ve kesinlikle erkeklere aitti; mobilyalar sağlam koyu mavi deriyle döşenmişti, sehpa çeşitli spor dergileriyle doluydu. Panelli duvarlarda FBI'nın eski yöneticilerinin, hizmet ödüllerinin ve çatışmada ölen ajanların isimlerinin kazındığı pirinç bir plakanın yer aldığı bir haydut galerisi vardı. Dış kapı ara sıra açılıyor ve uzun boylu, formda, kasvetli takım elbiseli ve güneş gözlüklü adamlar bana doğru bakmadan içeri giriyorlardı.

Benton Wesley de diğerleri gibi Prusyalı olabilirdi ama yıllar içinde saygımı kazanmıştı. Büro şablonunun altında tanımaya değer bir vardı. Otururken bile canlı ve enerjikti, koyu renk takım pantolonu ve kolalı beyaz gömleğiyle tipik bir şıklık sergiliyordu.

Kravatı son derece dar ve mükemmel bir şekilde düğümlemişti; kemerindeki siyah kılıf, neredeyse kapalı alanlarda hiç takmadığı on milimetrelık tabancası için yalnızdı. Wesley'i bir süredir görmemiştim ve hiç değişmemişti. Zinde ve yakışıklıydı, beni şaşırtmayı hiç ihmal etmeyen gümüş grisi saçları vardı.

"Beklettiğim için özür dilerim Kay," dedi gülümseyerek.

El sıkışması güven verici bir şekilde sıkıydı ve herhangi bir biraz maço. Tanıdığım bazı polisler ve avukatlar üç kiloluk tetiği otuz kiloluk bir sıkma gücüyle kavırıyor ve neredeyse parmaklarım kırılıyor.

"Marino burada," diye ekledi Wesley. "Seni buraya getirmeden önce onunla birkaç şeyi daha gözden geçirmem gerekiyordu."

Kapıyı tuttu ve ben de onu boş bir koridorda takip ettim. Beni küçük ofisine yönlendirdikten sonra kahve almak için çıktı.

"Bilgisayar nihayet dün gece geldi," dedi Marino. Sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış, yepyeni görünen .357'lik bir tabancayı inceliyordu.

"Bilgisayar mı? Ne bilgisayar?" Sigaralarımı mı unutmuştum? Hayır. Yine çantamın dibinde.

"Merkezde. Her zaman aşağı iner. Her neyse, sonunda o suç raporlarının basılı kopyalarını aldım. İlginç. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Beryl'in mi?" Ben

sordum. "Tamamdır."

Tabancayı Wesley'nin masasına koydu ve ekledi, "Güzel parça. Şanslı piç geçen hafta Tampa'daki polis şefleri kongresinde kapı ödülü olarak kazandı. Bense piyangodan iki dolar bile kazanamıyorum."

Dikkatim dağıldı. Wesley'nin masası telefon mesajları, raporlar, video kasetleri ve polisin dikkatine sunduğu çeşitli suçların ayrıntılarını ve fotoğraflarını içeren kalın Manila zarflarıyla doluydu. Bir duvara dayalı kitaplıktaki cam bölmelerin arkasında kılıç, muşta, fermuarlı tabanca, Afrika mızrağı gibi ürkütücü silahlar vardı. Eski bir fotoğrafta William Webster, Quantico'daki bir Deniz Kuvvetleri helikopterinin fonunda Wesley ile el sıkışırken görülüyordu. Wesley'nin bir deniz piyadesi olduğuna dair en ufak bir ipucu yoktu.

karısı ve üç çocuğu var. Çoğu polis gibi FBI ajanları da özel hayatlarını dünyadan kıskançlıkla korurlar, özellikle de kötülüğe dehşetini hissedecek kadar . Wesley bir şüpheli profilcisiydi. Akla hayale gelmeyecek katliamların fotoğraflarını incelemenin ve ardından cezaevlerini ziyaret edip Charles Manson'ların, Ted Bundy'lerin gözlerinin içine bakmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Wesley iki strafor kahve fincanıyla geri döndü, biri Marino'ya, biri de bana. Wesley her zaman kahvemi sade içtiğimi ve kolayca ulaşabileceğim bir kül tablasına ihtiyacım olduğunu hatırlardı.

Marino kucağından ince bir yığın fotokopi polis raporunu aldı ve incelemeye başladı.

"Başlangıç olarak," dedi, "sadece üç tane var. Elimizde üç rapor var. İlki on bir Mart tarihli, Pazartesi sabahı saat dokuz buçuk. Beryl Madison bir gece önce 911'i aramış ve bir memurun şikayetini almak için evine gelmesini istemiş. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde çağrıya düşük bir öncelik verilmiş çünkü sokak cıvıl . Üniformalı bir adam ertesi sabaha kadar gelmedi, Jim Reed, yaklaşık beş yıldır bu departmanda çalışıyor."

Bana baktı.

Başımı salladım. Reed'i tanımıyordum.

Marino raporu gözden geçirmeye başladı. "Reed, şikayetçi Beryl Madison'ın çok tedirgin olduğunu ve bir önceki gece -Pazar gecesi- saat sekiz on beşte tehdit içerikli bir telefon aldığını söylediğini bildirdi. Bu sırada Bu telefon görüşmesinde, erkek ve muhtemelen beyaz olarak tanımladığı bir ses şunları söyledi: 'Eminim beni özlüyorsundur, Beryl. Ama sen beni göremesen de ben her zaman seni izliyorum. Ben seni görüyorum. Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Şikayetçi, arayan kişinin Bayan Madison'ı o sabah erken saatlerde Seven-Eleven'in önünde bir gazete alırken gördüğünü söylediğini bildirdi. Şahıs giydiği kıyafeti tarif etmiştir: "kırmızı bir ısınma kıyafeti ve sütyensiz. Pazar sabahı saat on sularında Rosemount Caddesi'ndeki Seven-Eleven'a gittiğini ve tarif ettiği şekilde giyindiğini doğruladı. Seven-Eleven'ın önüne park etmiş ve otomattan bir Washington Post almış ve dükkâna girmemiş ya da çevrede kimseyi fark etmemiş. Arayan kişiye kızgındı. bu ayrıntıları bildiğini ve kendisini takip ediyor olması gerektiğini belirtmiştir. Kendisini herhangi bir zamanda takip eden biri olup olmadığı sorulduğunda, olmadığını ifade etmiştir."

Marino raporun gizli bölümü olan ikinci sayfaya döndü ve devam etti: "Reed'in bildirdiğine Bayan Madison, arayan kişi tarafından iletilen gerçek tehditle ilgili ayrıntıları açıklamakta isteksizdi. Uzun uzun sorgulandığında, sonunda arayan kişinin 'müstehcenleştiğini' ve kıyafetlerini çıkardığında nasıl görüldüğünü hayal ettiğinde onu 'öldürmek' istediğini söyledi. Bayan Madison bu noktada telefonu kapattığını söyledi."

Marino fotokopiyi Wesley'nin masasının kenarına koydu.

"Memur Reed ona ne tavsiye etti?" Ben sordum.

"Her gibi," dedi Marino. "Ona bir günlük tutmaya başlamasını tavsiye ettim. Bir telefon aldığında, tarihi, saati ve ne olduğunu yazmasını istemiştir. Ayrıca kapılarını kilitli tutmasını, pencerelerini kapalı ve kilitli tutmasını, belki de

bir alarm sistemi kurdurmasını söyledi. Ve eğer yabancı bir araç görürse, plakasını not etmesini ve polisi aramasını söyledi."

Mark'ın geçen Şubat ayında Beryl ile yediği öğle yemeği hakkında bana anlattıklarını hatırladım. "On bir Mart'ta bildirdiği bu tehdidin aldığı ilk tehdit olduğunu söyledi mi?"

Wesley rapora uzanırken, "Görünüşe göre değil," diye cevap verdi.

Bir sayfayı çevirdi. "Reed, yılın ilk gününden beri taciz telefonları aldığını iddia ettiğini, ancak polise haber vermediğini belirtiyor. bu sefer. Görünüşe göre önceki aramalar seyrek ve on Mart Pazar gecesi aldığı arama kadar spesifik değildi."

"Önceki aramaların aynı adam tarafından yapıldığından emin miydi?"
Marino'ya sordum.

"Reed'e sesin aynı olduğunu söyledi," diye cevap verdi. "Beyaz bir erkek, yumuşak dilli ve açık sözlü olarak tarif etti. Tanıdığı birinin sesi değildi - ya da en azından iddia ettiği buydu."

Marino elinde ikinci raporla devam etti: "Beryl bir salı akşamı saat yedi on sekizde Memur Reed'in çağrı cihazını aradı. Onu görmesi gerektiğini söyledi ve bir saatten kısa bir süre sonra, sekizi biraz geçte evine geldi. Yine raporuna göre, kadın çok üzgündü ve Reed'in çağrı numarasını çevirmeden hemen önce başka bir tehdit telefonu aldığını söyledi. Arayanın aynı ses olduğunu ve geçmişte de aynı kişinin aradığını söyledi. Bu seferki mesaj da on Mart'taki aramaya benziyordu."

Marino raporu kelimesi kelimesine okumaya başladı. " 'Beni özlediğini biliyorum, Beryl. Yakında senin için geleceğim. Nerede yaşadığını biliyorum, senin hakkında her şeyi biliyor. Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Adam, kadının yeni bir araba, siyah bir Honda kullandığını bildiğini ve bir gece önce araba garaj yolunda park halindeyken antenini kırdığını söylemiştir. Şikayetçi, arabasının önceki gece garaj yolunda park halinde olduğunu doğruladı.

Bir gece önce ve aynı Salı sabahı dışarı çıktığında antenin kırık olduğunu fark ettim. Anten hala araca bağlıydı ancak aşırı bir açıyla geriye doğru eğilmişti ve çalışamayacak kadar hasar görmüştü. Bu memur araca bakmak için dışarı çıktı ve antenin şikayetçinin tarif ettiği durumda olduğunu gördü."

"Memur Reed ne ?" Ben sordum.

Marino ikinci sayfayı çevirdi ve "Arabasını garajın içine park etmeye başlamasını tavsiye etti. Garajı hiç kullanmadığını ve bir ofise dönüştürmeyi planladığını söyledi. Daha sonra komşularından bölgedeki yabancı araçlara ya da herhangi bir zamanda mülkünde bulunan herhangi birine dikkat etmelerini istemesini önerdi. Bu raporda kadının bir tabanca alıp almaması gerektiğini sorduğunu belirtmiştir."

"Hepsi bu kadar mı?" Ben sordum. "Peki ya Reed'in ona tutmasını söylediği kayıt. Ondan hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Ayrıca raporun gizli bölümüne şu notu düşmüştür: 'Şikâyetçinin hasarlı antene verdiği tepki aşırı görünüyordu. O son derece sinirlendi ve bir noktada bu memura küfür etti.'" Marino başını kaldırdı. "Tercüme edersek, Reed ona inanmadığını ima ediyor. Belki de anteni kendisi kırdı, tehdit telefonları hakkında saçma şeyler uyduruyordu."

"Tanrım," diye mırıldandım tiksintiyle.

"Hey. Düzenli olarak kaç tane frootloop'un bu tür saçmalıklar için aradığını biliyor musun? Kadınlar her zaman arar, kesikler, çizikler, tecavüz çılgınlıkları. Bazıları uyduruyor. İlgiye ihtiyaç duymalarına neden olan bir vidaları gevşek. -----"

Hayali hastalıklar ve yaralanmalar hakkında, Munchausens ve uyumsuzluklar hakkında ve insanların dilek tutmasına ve hatta teşvik etmesine neden olacak maniler hakkında her şeyi biliyordum.

korkunç bir hastalık ve şiddetle karşı karşıyayız. Marino'dan ders almaya ihtiyacım yoktu.

"Devam et," dedim. "Sonra ne oldu?"

İkinci raporu Wesley'nin masasına bıraktı ve üçüncüsünü okumaya başladı. "Beryl Reed'i tekrar aradı, bu kez altı Temmuz'da, bir Cumartesi sabahı saat on bir on beşte. Reed o gün öğleden sonra saat dörtte kadının evine gitmiş ve şikayetiyi düşmanca ve üzgün bulmuş..."

"Sanırım öyle," dedim kısaca. "Beş saattir onu bekliyordu."

"Bu olayda" --Marino beni görmezden geldi ve kelimesi kelimesine okudu-- "Bayan Madison aynı kişinin sabah on birde kendisini aradığını ve aşağıdaki mesajı iletğini belirtti: 'Beni hâlâ özlüyor musun? Yakında, Beryl, yakında. Dün gece seni görmeye geldim. Evde yoktun. Saçlarını ağartıyor musun? Umarım değildir. Bu noktada, sarışın olan Bayan Madison onunla konuşmaya çalıştığını söyledi. Kendisini rahat bırakması için yalvarmış, ona kim olduğunu ve bunu kendisine neden yaptığını sormuş. Adamın cevap vermediğini ve telefonu kapattığını söyledi. Bir gece önce arayan kişinin kendisini aradığını iddia ettiği sırada dışarıda olduğunu doğruladı. uğradı. Memur ona nerede olduğunu sorduğunda kaçamak cevaplar vermiş ve sadece şehir dışında olduğunu söylemiştir."

"Peki Memur Reed bu kez zor durumdaki kadına yardım etmek için ne yaptı?" Ben sordum.

Marino mülayim bir ifadeyle bana baktı. "Ona bir köpek almasını tavsiye etti ve o da köpeklere alerjisi olduğunu söyledi."

Wesley bir dosya klasörü açtı. "Kay, sen bu olaya geçmişe bakarak, işlenmiş korkunç bir suçun ışığında bakıyorsun. Ama Reed olaya diğer taraftan bakıyordu.

Bir de onun gözünden bakın. Burada yalnız yaşayan genç bir kadın var. Histerikleşiyor. Reed onun için elinden geleni yapıyor, hatta çağrı numarasını bile veriyor. Çabucak cevap veriyor, en azından ilk başta. Ama sivri sorular sorulduğunda kaçamak cevaplar veriyor. Elinde kanıt yok. Her memur şüpheyile yaklaşırdı."

"Ben olsaydım," diye onayladı Marino, "ne düşüneceğimi biliyorum. Kadının yalnız olduğundan, ilgi istediğinden, birilerinin onu önemseddiğini hissetmek istediğinden şüphelenirdim. Ya da belki de bir adam tarafından yakılmıştı ve ona borcunu ödemek için sahneyi hazırlıyordu."

"Doğru," dedim kendimi durduramadan. "Ve eğer onu ölümle tehdit eden kocası ya da erkek arkadaşı olsaydı, sen de aynı şeyi düşünürdün. Ve Beryl yine de ölü bulunacaktı."

"Belki," dedi Marino test edercesine. "Ama eğer kocası olsaydı -kocası söylüyorum- en azından elimde lanet bir şüpheli olurdu ve lanet bir arama emri çıkarabilirdim ve yargıç da drone'a bir yasaklama emri verebilirdi."

"Uzaklaştırma emirleri kâğıda değmez," diye karşılık verdim, öfkem beni özdenetimim sınırlarına yaklaşıtıyordu. Kocaları ya da eşleri tarafından şiddet gören yarım düzine kadına otopsi yapmadığım bir yıl bile geçmedi. erkek arkadaşlarına uzaklaştırma emri çıkarılmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Wesley'e, "Reed herhangi bir noktada onun hattına bir tuzak yerleştirmeyi önermedi mi?" diye sordum.

"Bir yaramazdı," diye cevap verdi. "Dinleme cihazı ya da tuzak bulmak kolay değil. Telefon şirketinin uzun bir arama listesine, tacizin gerçekleştiğine dair sağlam kanıtlara ihtiyacı var."

"Elinde somut kanıt yok muydu?"

Wesley yavaşça başını salladı. "Onun aldığından daha fazla telefon alması gerekirdi, Kay. Hem çok sayıda. Ne zaman gerçekleştiklerine dair bir model. Bunların sağlam bir kaydı. Bütün bunlar olmadan bir tuzağı unutabilirsin."

"Görünüşe göre," diye ekledi Marino, "Beryl sadece bir ya da iki ayda bir arama. Ve Reed'in tutmasını söylediği lanet kaydı tutmuyordu. Ya da öyleyse bile biz . Görünüşe göre hiçbir aramayı da kaydetmemiş."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Birisi hayatınızı tehdit ediyor ve bunu ciddiye almaları için Kongre'nin lanet olası bir yasası gerekiyor."

Wesley cevap vermedi.

Marino homurdandı. "Senin yerinde olduğu gibi, Doktor. Koruyucu hekimlik diye bir şey yok. Biz lanet bir temizlik ekibinden başka bir şey değiliz. Ortada somut bir kanıt olmadan hiçbir şey yapamayız. Ceset gibi."

"Beryl'in davranışı yeterli bir kanıt olmalıydı," diye cevap verdim. "Şu raporlara bir bakın. Memur Reed'in önerdiği her şeyi yapmış. Ona bir alarm sistemi almasını söylemiş ve o da almış. Ona arabasını park etmeye başlamasını söyledi.

Garajı bir ofise planlamasına rağmen, garaja gitti. Ona bir tabanca sormuş, sonra da gidip bir tane almış. Ve Reed'i her aradığında, katil onu arayıp tehdit ettikten hemen sonra aramış. Başka bir deyişle, bekleyip saatler ya da günler sonra polisi aramamış."

Wesley, Beryl'in Key West'ten yazdığı mektupların fotokopilerini, olay yeri krokilerini ve raporunu, bahçesinin, evinin içinin ve son olarak da üst kattaki yatak odasında bulunan cesedinin bir dizi Polaroid yaymaya başladı. Sessizce eşyaları inceledi, yüzü sertleşmişti. etme zamanının geldiğine dair açık bir işaret gönderiyordu, yeterince tartışmış ve şikayet etmiştik. Polisin ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi. Önemli olan katili bulmaktı.

"Beni rahatsız eden şey," diye söze başladı Wesley, "yöntemde bir tutarsızlık var. Aldığı tehditlerin geçmişi, bir kadınla ilgili psikopat zihniyet. Beryl'i aylarca takip ve tehdit eden, onu sadece uzaktan tanıyormuş gibi görünen biri.

Kuşkusuz, hazzının çoğunu fanteziden, öncül aşamadan alıyordu. Bunu uzattı. Belki de kadın şehri terk ederek onu hayal kırıklığına uğrattığı için sonunda . Belki de kadının tamamen taşınacağından korktu ve geri döner dönmez onu öldürdü."

"Sonunda onu fena halde kızdırdı," diye araya girdi Marino.

Wesley fotoğraflara bakmaya devam etti. "Çok fazla öfke görüyorum ve tutarsızlık da burada ortaya çıkıyor. Öfkesi kişisel olarak ona yönelmiş gibi görünüyor. Özellikle de yüzünün parçalanmasına."

İşaret parmağıyla bir fotoğrafa dokundu. "Yüz, kişidir. Bir cinsel sadist tarafından işlenen tipik bir cinayette kurbanın yüzüne dokunulmaz. Kişiliksizleştirilmiştir, bir semboldür. Bir anlamda, katil için yüzü yoktur çünkü onun için bir hiçtir. Sakatladığı vücut bölgeleri, eğer sakatlamayı seviyorsa, göğüsler ve cinsel organlardır..."

Durakladı, gözleri şaşkındı. "Beryl'in cinayetinde kişisel unsurlar var. Yüzünün kesilmesi, aşırı öldürme, katilin kişiliğiyle uyuyor. Tanıdığı, hatta belki de iyi tanıdığı biri. Ona karşı özel, yoğun bir saplantısı olan biri. Ama onu uzaktan izlemek, takip etmek buna hiç uymuyor. Bunlar daha çok yabancı bir katile yakışan davranışlar."

Marino yine Wesley'nin .357'lik kapı ödülüyle oynuyordu. Silindiri boş boş çevirerek, "Fikrimi öğrenmek ister misin? Bence sincabın Tanrı kompleksi var. Bilirsin, onun kurallarına göre oynadığın sürece sana vurmaz. Beryl kasabayı terk edip bahçesine SATILIK tabelası asarak kuralları çiğnedi. Artık eğlence yok. Kuralları çiğnersen, cezalandırılırsın."

"Onun profilini nasıl çıkarıyorsun?" Wesley'e sordum.

"Beyaz, yirmili yaşların ortasından otuzlu yaşların ortasına kadar. Zeki, baba figüründen mahrum kaldığı parçalanmış bir aileden geliyor. Çocukken fiziksel, psikolojik ya da her iki şekilde de istismara uğramış olabilir. Yalnız yaşayan biri. Ancak bu yalnız yaşadığı anlamına gelmez. Evli olabilir çünkü kamusal bir kişiliğe sahip olma konusunda yeteneklidir. İkili bir yaşam sürmektedir. Dünyanın gördüğü bir adam var, bir de karanlık tarafı. Obsesif-kompulsif ve röntgenci."

"Yo," diye mırıldandı Marino alaycı bir tavırla. "Birlikte çalıştığım dronların yarısına benziyor."

Wesley omuz silkti. "Belki de boşa kürek çekiyordum, Pete. Henüz her şeyi çözemedim. Hâlâ evde annesiyle yaşayan bir zavallı olabilir, sabıkaları olabilir, enstitülere, hapisanelere girip çıkmış olabilir. Şehir merkezinde büyük bir menkul kıymetler şirketinde çalışıyor olabilir ve hiçbir suç ya da psikiyatrik geçmişi olmayabilir. Görünüşe göre Beryl'i genellikle geceleri arıyormuş. Aradığımız tek arama Bildiğim kadarıyla gün içinde yaptığı alışveriş cumartesi günüydü. Evinde çalışıyordu ve çoğu zaman oradaydı. Onu evde bulabileceği zamanlara kıyasla kendisi için uygun olan zamanlarda aramış. Dokuzdan beşe düzenli bir işi olduğunu ve hafta sonları izinli olduğunu düşünmeye meyilliyim."

"Tabii isteyken onu aramadıysa," dedi Marino. "Her zaman böyle bir

olasılık vardır," diye kabul etti Wesley.

"Peki ya yaşı?" diye sordum. "Teklif ettiğinden daha yaşlı olması mümkün değil mi sence?"

"Bu alışılmadık bir durum olurdu," dedi Wesley. "Ama her şey mümkün."

Artık soğumuş olan kahvemi yudumlarken, Mark'ın Beryl'in sözleşme anlaşmazlıkları ve esrarengiz davranışları hakkında bana söylediklerini anlatmaya başladım.

Gary Harper'la olan ilişkim. Sözlerimi bitirdiğimde Wesley ve Marino merakla bana bakıyorlardı. Bir kere, bu Şikagolu avukatın gecenin bu geç saatinde ansızın ziyareti kulağa biraz tuhaf geliyordu. Bir diğeri, onları ters köşeye yatırmıştım. Beryl'in öldürülmesinde gerçekten bir neden olabileceği düşüncesi muhtemelen Marino'nun ya da Wesley'in aklına gelmemiştir ve dün gecedan önce benim de aklıma gelmemiştir. Cinsel cinayetlerde en yaygın sebep cinayetlerin nedeni yoktur. Failler zevk aldıkları ve fırsat buldukları için yaparlar.

"Bir arkadaşım Williamsburg'da polis," diye yorumladı Marino. "Bana Harper'ın gerçek bir sincap, bir münzevi olduğunu söyledi. Eski bir Rolls-Royce'la dolaşıyor ve kimseyle konuşmuyor. Nehir kenarındaki büyük malikanesinde yaşamış, kimseyi içeri almazmış. Ve adam yaşlı, Doktor."

"O kadar da yaşlı değil," diye karşı . "Ellili yaşlarının ortalarında. Ama evet, münzevi biri. Sanırım kız kardeşiyle birlikte yaşıyor."

"Zor bir ," dedi Wesley ve çok gergin görünüyordu. "Ama bakalım ne kadar ileri gidebileceksin, Pete. Hiç , belki Harper'ın Beryl'in yazdığı bu 'M' hakkında birkaç tahmini olabilir. Belli ki iyi tanıdığı biri, bir arkadaşı, bir sevgilisi. Dışarıda birileri kim olduğunu biliyor olmalı. Bunu bulursak, bir yerlere varırız."

Marino bundan hoşlanmadı. "Ne duyduğumu biliyorum," dedi.

"Harper benimle konuşmayacak ve onu buna zorlamak için geçerli bir nedenim yok. Ayrıca, bir nedeni bile Beryl'i öldüren kişinin o olduğunu sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki, bunu yapardı ve işi biterdi. Neden dokuz, on ay sürsün ki? Ve Beryl onun eğer arayan oysa."

Wesley, "Harper birini işe alabilirdi," dedi.

"Doğru. Ve biz onu bir hafta sonra kafasının arkasında temiz bir kurşun yarasıyla bulacaktık," diye cevap verdi Marino. "Çoğu kiralık kurbanlarını takip etmez, onları aramaz, bıçak kullanmaz ve tecavüz etmez."

Wesley, "Çoğunda yok," diye onayladı. "Ama tecavüzün gerçekleştiğinden de emin olamayız. Seminal sıvı yoktu."

Bana baktı ve ben de başımla onayladım. "Adam işlevsiz olabilir. Sonra tekrar, suç sahnelenmiş olabilir, vücudu gerçekte olmadığı halde cinsel saldırı gibi görünecek şekilde konumlandırılmış olabilir. Her şey kimin işe alındığına, eğer böyle bir durum varsa, ve planın ne olduğuna bağlı. Örneğin Beryl, Harper'la bir tartışmanın ortasındaiken vurulmuş olarak ortaya çıktıysa Polisler onu listenin başına koydu. Ama cinayet bir cinsel sadistin, bir psikopatın işi gibi görünüyorsa, Harper kimsenin aklına gelmiyor."

Marino etli yüzü kızarmış bir halde kitaplığa bakıyordu. Tedirgin gözlerini yavaşça bana çevirerek, "Yazdığı bu kitap hakkında başka ne biliyorsun?" dedi.

"Sadece otobiyografik olduğunu ve muhtemelen Harper'ın itibarını tehdit ettiğini söyledim," diye cevap verdim.

"Key West'te üzerinde çalıştığı şey bu muydu?" "Öyle

olduğunu varsayıyorum. Emin olamam," dedim.

Tereddüt etti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama evinde böyle bir şey bulamadık."

Wesley bile şaşırmış görünüyordu. "Yatak odasındaki el yazması mı?"

"Ah, evet." Marino sigarasına uzandı. "Bir göz attım. İçinde İç Savaş romantizmi olan bir roman daha. Kulağa hiç de böyle gelmiyor.

Doktorun tarif ettiği diğer şey."

"Üzerinde bir başlık ya da tarih var mı?" Ben sordum.

"Hayır. Hatta hepsi oradaymış bile görünmüyor. Bu kalınlıkta."

Marino parmaklarıyla yaklaşık bir santim ölçtü. "Kenarlara yazılmış bir sürü not var, yaklaşık on sayfa daha uzun el yazısıyla yazılmış."

Wesley, "Tüm evraklarını, bilgisayar disklerini bir kez daha gözden geçirip otobiyografik el yazmasının orada olmadığından emin olsak iyi olur," dedi. "Ayrıca edebi temsilcisinin ya da editörünün kim olduğunu da bulmamız gerekiyor. Belki de Key West'ten ayrılmadan önce taslağı birine postalamıştır. Emin olmamız gereken şey, o şeyle birlikte Richmond'a dönmemiş olması. Eğer döndüyse ve şimdi kaybolmuşsa, bu en hafif tabirle önemli bir şey."

Saatine bakan Wesley, özür dileyerek, "Beş dakika sonra başka bir randevum var," derken sandalyesini geriye itti.

Bize lobiye kadar eşlik etti.

Marino'dan kurtulamadım. Arabama kadar benimle yürümekte ısrar

etti. "Gözlerini açık tutmalısın."

Yine iş başındaydı ve bana geçmişte defalarca verdiği "sokak zekası" derslerinden birini veriyordu. "Pek çok kadın bunu hiç düşünmüyor. Onları her zaman yürürken görüyorum ve en ufak bir fikirleri bile yok. onlara bakan, belki de onları takip eden. Ve arabanıza gittiğinizde, lanet anahtarlarınızı çıkarın ve altına bakın, tamam mı? Kaç kadının bunu da düşünmediğine şaşıracaksınız. Arabayla giderken fark ederseniz Biri seni takip ediyor, ne yaparsın?" Onu

görmezden geldim.

"En yakın itfaiye istasyonuna git, tamam mı? Neden? Çünkü orada her zaman birileri vardır. Noel'de sabahın ikisinde bile. İlk gideceğiniz yer orasıdır."

Trafiğin durmasını beklerken anahtarlarımı aramaya başladım. Caddenin karşısına bakarken, devlet arabamın silecek lastiğinin altında uğursuz beyaz bir dikdörtgen fark ettim. Yeterince bozuk para koymamış mıydım? Lanet olsun.

"Her yerdeler," diye etti Marino. "Eve giderken ya da alışveriş yaparken onları aramaya başlayın."

Ona bakışlarımdan birini attım, sonra aceleyle caddenin karşısına geçtim.

"Hey," dedi arabama vardığımızda, "bana kızma, mı? Belki de koruyucu bir melek gibi tepende gezindiğim için kendini şanslı hissetmelisin."

Taksimetre on beş dakika önce bitmişti. Bileti ön camdan kaptığım gibi katladım ve gömleğinin cebine soktum.

"Merkeze döndüğünüzde," dedim, "bununla ilgilenin lütfen." Arabayla

uzaklaşırken bana kaşlarını çatmıştı.

3

On blok ötede başka bir taksimetreli alana girdim ve son iki çeyrekliğimi bıraktım. Kırmızı bir TIP MUAYENECİSİ plakasını devlet arabamın ön panelinde. Trafik polisleri hiç bakmıyor gibiydi. Birkaç ay önce, polisin gün ortasında beni çağırdığı bir cinayet mahallinde çalışırken içlerinden biri beni yazmaya cüret etti.

Beton basamakları hızla çıkararak cam kapıyı ittim ve insanların gürültüsüzce hareket ettiği ve ahşap masaların kitaplarla dolu olduğu halk kütüphanesinin ana şubesine gir. Sessiz

Ortam, çocukluğumda olduğu gibi bende de aynı saygıyı uyandırdı. Odanın ortasındaki bir dizi mikrofiş makinesini bulup Beryl Madison'ın çeşitli kalemlerden çıkmış kitaplarının bir dizinini çıkarmaya başladım isimleri ve başlıkları not alıyorum. En son çalışması, İç Savaş sırasında geçen tarihi bir roman ve

Edith Montague, bir buçuk yıl önce ortaya çıkmıştı. Muhtemelen alakasızdı ve Mark haklıydı, diye düşündüm. Son on yılda Beryl altı roman yayınlamıştı. Hiçbirinin adını bile duymamıştım.

Sonra süreli yayınları araştırmaya başladım. Hiçbir şey bulamadım. Beryl kitap yazıyordu. Görünüşe göre dergilerde hiçbir şey yayınlamamış ve kendisiyle röportaj yapılmamıştı. Gazete kupürleri daha fazla olmalı Umut verici. Richmond'da birkaç kitap incelemesi yayınlandı Son birkaç yıldır Times'da. Ama bunlar işe yaramazdı çünkü yazara takma isimle hitap ediyorlardı. Beryl'in katili onu gerçek ismiyle tanıyordu.

Puslu beyaz yazılardan oluşan ekranlar geçip gitti. "Mab-erly," "Macon," ve son olarak "Madison."

Geçtiğimiz Kasım ayında Times gazetesinde Beryl hakkında çok kısa bir yazı yayımlandı:

KONFERANS VERECEK YAZAR

Romancı Beryl Stratton Madison bu Çarşamba günü Main ve Adams caddelerindeki Jefferson Hotel'de Amerikan Devriminin Kızları'na bir konferans verecek. Pulitzer ödüllü Gary Harper'ın öğrencisi olan Bayan Madison, en çok Amerikan Devrimi ve İç Savaş sırasında geçen tarihi kurgularıyla tanınıyor. "Efsanenin Gerçek İçin Bir Araç Olarak Uygulanabilirliği" üzerine konuşacak.

İlgili bilgileri not ettikten sonra Beryl'in birkaç kitabını bulup kontrol edecek kadar uzun süre oyalandım. Ofise döndüğümde evrak işleriyle meşguldüm, dikkatim sürekli telefona yöneliyordu. Bu seni . Kendi yetki alanımı polisinkinden ayıran sınırın gayet farkındaydım.

Koridorun karşısındaki asansör açıldı ve görevliler yüksek sesle konuşmaya başladı

birkaç kapı aşağıdaki temizlikçi dolabına giderken duydukları sesler. Her zaman altı buçuk civarında gelirlerdi. Gazetede rezervasyonlardan sorumlu olduğu belirtilen Bayan J. R. McTigue zaten cevap vermeyecekti. Kopyaladığım numara muhtemelen DAR'ın iş ofisiydi ve orası da saat beşte kapanacaktı.

Telefon ikinci çalışında açıldı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Bu Bayan J. R.

McTigue mi?" diye sordum. "Evet. Ben Bayan

McTigue."

Artık çok geçti. Açık konuşmaktan başka bir şey yapmanın anlamı yoktu. "Bayan McTigue, bu Dr. Scarpetta..."

"Dr. kim?"

"Scarpetta," diye tekrarladım. "Ben Beryl Madison' ölümünü soruşturan adli tabibim..."

"Aman Tanrım! Evet, bunu okumuştum. Aman Tanrım. Çok hoş bir genç kadındı. Duyduğumda inanamadım--"

"Anladığım kadarıyla Kasım ayındaki DAR toplantısında konuşmuş," dedim.

"Gelmeyi kabul ettiğinde çok heyecanlandık. Bilirsiniz, o bu tür şeyleri pek yapmazdı."

Bayan McTigue'in sesi oldukça yaşlı geliyordu ve şimdiden bunun yanlış bir hareket olduğu hissine kapılmışım. Sonra beni şaşırttı.

"Görüyorsunuz, Beryl bunu bir iyilik olarak yaptı. Bunun olmasının tek nedeni buydu. Rahmetli kocam yazar Gary Harper'ın arkadaşıydı. Eminim adını duymuşsunuzdur. Joe ayarladı, gerçekten. Benim için çok şey ifade edeceğini biliyordu. Ben Beryl'in kitaplarını hep sevmişimdir."

"Nerede yaşıyorsunuz Bayan McTigue?"

"Bahçelerde."

Chamberlayne Gardens şehir merkezinden çok uzakta olmayan bir huzureviydi. Mesleki hayatımdaki bir başka acımasız dönüm noktasıydı. Son birkaç yıldır Gardens'tan ve şehirdeki hemen hemen tüm diğer huzurevlerinden birkaç vaka almıştım.

"Eve giderken birkaç dakikalığına uğrayabilir miyim acaba?" diye . "Bu mümkün mü?"

"Sanırım öyle. Neden, evet. Sanırım bu iyi olurdu. Siz Dr. kimsiniz*"

Adımı yavaşça tekrarladım.

"Üç yetmiş sekiz numaralı dairedeyim. Lobiye geldiğinizde, asansörle üçüncü kata çıkın."

Yaşadığı yer nedeniyle Bayan McTigue hakkında zaten çok şey biliyordum. Chamberlayne Gardens, hayatta kalmak için Sosyal Güvenlik'e güvenmek zorunda olmayan yaşlılara hitap ediyordu. Daireler için yatırılan depozitolar oldukça yüksek, aylık ücretler ise çoğu insanın ipoteğinden daha yüksekti Ama Bahçeler, tıpkı yaldızlı bir kafesti. Ne kadar güzel olsun, kimse gerçekten orada olmak istemiyordu.

Şehir merkezinin batı sınırında, otel ve hastanenin iç karartıcı bir karışımı gibi görünen, tuğladan yapılmış modern bir binaydı. Bir ziyaretçi alanına park ederek, ana giriş olduğunu vaat eden ışıklı bir portikoya doğru yöneldim. Lobi Williamsburg reproduksiyonlarıyla ışıl ışıldı, parçaların çoğu ağır kesme kristal vazolarda ipek çiçek aranjmanları taşıyordu. Duvardan duvara kırmızı halının üzerinde makine yapımı Doğu halıları ve tepesinde pirinç bir avize vardı. Yaşlı bir adam bir kanepeye tünemiş, elinde bastonu, tüvit İngiliz şapkasının siperliği altında boş gözlerle bakıyordu. Yıpranmış bir kadın yürüteçle halının üzerinde yürüyordu.

Genç bir adam ön masadaki saksı bitkisinin arkasında sıkılmış görünüyordu ve asansöre doğru ilerlerken bana aldırış etmedi. Kapılar sonunda açıldı ve kapanması sonsuza kadar sürdü, insanların çok fazla zamana ihtiyaç duyduğu yerlerde yaygın olduğu gibi

Ayağa kalkma zamanı. Üç katı tek başıma çıkarken, panelli iç kısma bantlanmış bültenlere, bölgeye yapılan saha gezilerini hatırlatan bültenlere soyut bir şekilde baktım.

müzeler ve plantasyonlar, briç kulüpleri, sanat ve el sanatları ve Yahudi Toplum Merkezi'nin ihtiyacı olan örme eşyalar için son tarih. Birçoğu duyuruların modası geçmişti. Sunnyland, Sheltering Pines ya da Chamberlayne Gardens gibi mezarlık isimleri olan huzurevleri, her zaman biraz midemi bulandırır. Annem artık yalnız yaşayamadığında ne yapacağımı bilmiyordum. Onu son aradığımda kalça protezi yaptırmaktan bahsediyordu.

Bayan McTigue'in dairesi yolun yarısında soldaydı ve kapıyı çaldım. saçları sıkıca kıvrılmış ve eski bir kâğıt gibi sararmış yaşlı bir kadın tarafından hemen cevaplandı. Yüzüne allık sürmüştü ve üzerinde büyük boy beyaz bir hırka vardı. Çiçek kokulu tuvalet suyu ve fırınlanmış peynir kokusu aldım.

"Ben Kay Scarpetta," dedim.

"Oh, gelmeniz çok güzel," dedi, uzattığım elimi hafifçe okşayarak. "Çay ya da biraz daha sert bir şey alır mısınız? Ne istersen bende var. Porto şarabı içiyorum."

Tüm bunlar olurken beni küçük oturma odasına götürdü ve berjer koltuğu gösterdi. Televizyonu kapatıp başka bir lamba yaktı. Oturma odası Aida operasının seti gibi bunaltıcıydı. Solmuş İran halısının her yerinde ağır maun mobilyalar vardı: sandalyeler, davul masaları, bir antika masası, kalabalık kitaplıklar, kemik porselenler ve kadeh takımlarıyla dolu köşe dolapları. Duvarlarda yakın aralıklarla koyu renk tablolar, çan çekmeceleri ve birkaç pirinç sürtme vardı.

Elinde küçük gümüş bir tepsiyle döndü; tepside bir Water-ford porto sürahisi, iki uyumlu kadeh takımı ve küçük bir tabak vardı. ev yapımı peynirli bisküviler. Bardaklarımızı doldurduktan sonra bana eski ve yeni ütülenmiş gibi görünen bir tabak ve dantelli keten peçeteler sundu. Bu oldukça uzun süren bir ritüeldi. Sonra kendini bir kanepenin yıpranmış ucuna oturttu.

Günün çoğu saatinde kitap okurken ya da televizyon izlerken oturduğundan şüpheleniyordum. Nedeni pek sosyal olmasa da yanında birilerinin olmasından memnundu. Onu görmeye kimlerin geldiğini merak ediyordum.

"Daha önce de belirttiğim gibi, ben Beryl Madison'ın davasında çalışan adli tabibim," dedim. "Bu noktada, ölümünü araştıran bizlerin kendisi ya da onu tanımış olabilecek kişiler hakkında bildiği çok az şey var."

Bayan McTigue portosunu yudumlarken yüzü bomboştu. Polis ve avukatlarla doğrudan konuya girmeye o kadar alışmışım ki bazen dünyanın geri kalanının kayganlaştırıcıya ihtiyacı olduğunu unutuyordum. Bisküvi tereyağlıydı ve gerçekten çok güzeldi. Ona da söyledim.

"Teşekkür ."

Gülümsedi. "Lütfen kendinize yardım edin. Daha çok var."

"Bayan McTigue," diye tekrar denedim, "Beryl Madison'ı geçen sonbaharda grubunuza konuşma yapması için davet etmeden önce tanıyor muydunuz?"

"Oh, evet," diye yanıtladı. "En azından ben dolaylı olarak öyleydim, çünkü yıllardır onun hayranıyım. Onun kitapları, görüyorsunuz. Tarihi romanlar benim favorim."

"Bunları onun yazdığını nereden biliyorsun?" Ben sordum. "Kitapları takma isimlerle yazılmıştı. Kapağında ya da yazarın notunda gerçek isminden bahsedilmiyor." Kütüphaneden çıkarken Beryl'in birkaç kitabına göz atmıştım.

"Çok doğru. Sanırım Joe sayesinde onun kimliğini bilen birkaç kişiden biriyim."

"Kocan mı?"

"O ve Bay Harper arkadaşlıklar," diye cevap verdi. "Herkes ne kadar Bay Harper'ın arkadaşı olabilirse o kadar. Düşmanlarının işi sayesinde birbirlerine bağlıydılar. Her şey böyle başladı."

"Kocanızın işi neydi?" Ev sahibemin kafasının daha önce tahmin ettiğimden çok daha az karışık olduğuna karar vererek sordum.

"İnşaat. Bay Harper Cutler Grove'u satın aldığı anda evin ciddi bir restorasyona ihtiyacı vardı. Joe iki yılın büyük bir kısmını orada çalışmaları denetleyerek geçirdi."

Bağlantıyı kurmalıydım. Mc-Tigue Contractors ve McTigue Lumber Company Richmond'daki en büyük inşaat şirketleriydi ve eyalet genelinde ofisleri vardı.

Bayan McTigue, "Bu on beş yıldan uzun bir süre önceydi," diye devam etti. "Joe Grove'da çalışırken Beryl'le ilk kez o zaman tanıştı. Beryl Bay Harper'la birlikte birkaç kez bölgeye geldi ve kısa süre sonra eve taşındı. Çok gençti."

Durakladı. "Joe'nun bana o zamanlar Bay Harper'ın çok yetenekli bir yazar olan güzel bir genç kızı evlat edindiğini söylediğini hatırlıyorum. Sanırım bir yetimdi. Bunun gibi üzücü bir şeydi. Tabii bunların hepsi çok gizli tutuldu."

Bardağını dikkatlice yere bıraktı ve yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerledi. sekreter. Bir çekmeceyi kaydırarak açtı ve yasal boyutta krem rengi bir zarf çıkardı.

"İşte," dedi. Resmi bana uzatırken elleri titriyordu. "Onlara ait sahip olduğum tek resim bu."

Zarfin içinde ağır bir bez kırtasiye malzemesinden yapılmış boş bir sayfa ve kıvrımlarında korunan eski, hafif pozlanmış siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Zarifçe güzel sarışın bir genç kızın iki yanında, heybetli, bronz tenli ve açık havada giyinen iki adam vardı. Üç figür birbirine yakın durmuş, parlak güneşin parıltısında gözlerini kısmışlardı.

"Bu Joe," dedi Bayan McTigue, genç Beryl Madison olduğundan emin olduğum kızın solunda duran adamı işaret ederek. Haki gömleğinin kolları kaslı kollarının dirseklerine kadar kıvrılmıştı, gözlerini International Harvester kasketinin siperliği . Beryl'in sağında, Bayan McTigue'nin Gary Harper olduğunu açıkladığı, beyaz saçlı, iri bir adam vardı.

"Nehir kenarında çekilmiş," dedi. "O zamanlar Joe evde . Bay Harper'ın o zamanlar bile beyaz saçları vardı. Hikayeleri duymuşsundur. Herhalde saçları daha otuzlu yaşlarındayken, Pürüzlü Köşe'yi yazarken beyazlamıştı."

"Bu Cutler Grove'da mı çekildi?"

"Evet, Cutler Grove'da," diye cevap verdi.

Beryl'in yüzü aklımdan çıkmıyordu. Bu kadar genç biri için fazla bilge ve bilgili bir yüzdü, kötü muamele görmüş ve terk edilmiş çocuklarla ilişkilendirdiğim özlem ve hüznü dolu bir yüzdü.

"Beryl o zamanlar sadece bir çocuktuk," dedi Bayan McTigue.

"Sanırım on altı, belki de on yedi yaşındaydı?"

"Şey, evet. doğru geliyor," diye cevap verdi, fotoğrafın etrafındaki kâğıdı katlamamı ve her ikisini de zarfın içine geri koymamı izleyerek. "Bunu Joe sonra buldum. Sanırım mürettebatından biri çekmiş olmalı."

Zarfı çekmecesine geri koydu ve yerine oturduktan sonra ekledi: "Bence Joe'nun Bay Harper'la bu kadar iyi geçinmesinin nedenlerinden biri, başkalarının işleri söz konusu olduğunda Joe'nun tek yönlü bir insan olmasıydı. Orada

Eminim bana hiç anlatmadığı çok şey vardı." Silik bir

şekilde gülümseyerek gözlerini duvara dikti.

"Anlaşılan Bay Harper, Beryl'in kitapları yayınlanmaya başladığında kocanıza onlardan bahsetmiş," diye yorum yaptım.

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve şaşırmış görünüyordu. "Biliyor musunuz, Joe'nun bunu nereden bildiğini bana söylediğinden emin değilim, Dr. Scarpetta - ne kadar güzel bir isim. İspanyolca mı?"

"İtalyan."

"Bahse girerim iyi bir aşçısınızdır."

"Bu benim hoşuma giden bir şey," dedim portomu yudumlarırken. "Anlaşılan Bay Harper kocanıza Beryl'in kitaplarından bahsetmiş."

"Aman Tanrım."

Kaşlarını çattı. "Bu açman ne kadar ilginç. Hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama Bay Harper bir noktada ona söylemiş olmalı. Evet, Joe'nun başka nasıl bilebileceğini düşünemiyorum. Ama biliyordu. Flag of Honor ilk çıktığında, Noel'de bana bir kopyasını vermişti."

Tekrar ayağa kalktı. Birkaç kitap rafını karıştırarak kalın bir cilt çıkardı ve bana doğru taşıdı. "İmzalı," diye ekledi gururla.

Mektubu açtım ve on yıl önce Aralık ayında kaleme alınmış olan "Emily Stratton" imzasına baktım.

"İlk kitabı," dedim.

"Muhtemelen imzaladığı birkaç taneden biri."

Bayan Mc-Tigue gülümsedi. "Joe'nun bunu Bay Harper aracılığıyla aldığına inanıyorum. Tabii ki başka türlü alamazdı."

"Başka imzalı baskılarınız var mı?"

"Onun değil. Şimdi, onun tüm kitapları bende var, okudum, çoğunu iki ya da üç kez okudum."

Tereddüt etti, gözleri büyüdü. "Gazetelerde anlatıldığı gibi mi oldu?"

"Evet."

Tüm gerçeği söylemiyordum. Beryl'in ölümü haberlerde bildirilenden çok vahŐiceydi.

Bir peynirli bisküviye daha uzandı ve bir an için gözyaşlarının eŐięine .

"Bana geçen Kasım ayından bahset," dedim. "Grubunuza konuşmaya geleli neredeyse bir yıl oldu Bayan McTigue. Bu Amerikan Devrimi' Kızları için miydi?"

"Bu bizim yıllık yazar yemeğimizdi. Yılın en önemli etkinliği, genellikle oldukça tanınmış bir yazar olan özel bir konuŐmacıyı ağırladığımız zamandır. Bu

Komitenin başına geçme, düzenlemeleri yapma ve konuŐmacıyı bulma sırası bendeydi. Başından beri Beryl'i istediğimi biliyordum ama hemen engellerle karşılaştım. Onu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kayıtlı bir telefon numarası yoktu ve nerede yaŐadıęına dair hiçbir fikrim yoktu, tam burada Richmond'da yaŐadıęına dair hiçbir fikrim yoktu! Sonunda Joe'dan bana yardım etmesini istedim."

Rahatsız bir Şekilde gülerek duraksadı. "Biliyorsun, bu meseleyi kendi başıma halledip halledemeyeceğimi görmek istedim. Ve Joe çok meşguldü. Şey, o aradı

Bir gece Bay Harper'ı aradım ve ertesı sabah telefonum çaldı. ŐaŐkınlıęımı asla unutmayacağım. Kendini tanıttığında neredeyse nutkum tutulmuŐtu."

Telefonu. Beryl'in numarasının kayıtlı olmadığı aklıma gelmemiştir. Memur Reed'in tuttuğu raporlarda bu ayrıntıdan hiç bahsedilmiyordu. Marino biliyor muydu?

"Daveti kabul etti, çok memnun oldum, sonra her zamanki gibi sordu sorular," dedi Bayan McTigue. "Ne büyüklükte bir grup bekliyorduk. Ona iki ila üç yüz arasında bir rakam söyledim. Zamanı, ne kadar konuşması gerektiğini, bu tür şeyleri. Çok nazik ve sevimliydi. Yine de konuşkan değildi. Ve bu alışılmadık bir şeydi. Kitap getirmeyi umursamadı. Yazarlar her zaman kitap getirmek ister, bilmez misiniz? Daha sonra onları satarlar, imzalarlar. Beryl bunun kendi uygulaması olmadığını söyledi ve onur ödülünü de reddetti. Bu alışılmışın dışındaydı. Bence çok tatlı ve mütevazı biriydi."

"Grubunuzun tamamı kadın mıydı?" Ben sordum.

Hatırlamaya çalıştı. "Sanırım birkaç üye kocalarını getirmişti ama katılanların çoğu kadındı. Neredeyse her zaman öyledir."

Ben de bekliyordum. Beryl'in katilinin o Kasım günü onun hayranları arasında olması mümkün değildi.

"Sizinki gibi davetleri çok sık kabul eder miydi?" Ben sordum.

"Oh, hayır," dedi Bayan McTigue hemen. "Öyle bir şey yapmadığını biliyorum, en azından buralarda. Böyle bir şeyden haberim olurdu ve ilk kaydolan ben olurdum. Bana çok özel bir genç kadın gibi geldi. keyif için yazdığını ve ilgiyi pek umursamadığını söyledi. Neden takma ad kullandığını açıklıyor. Kimliklerini onun yaptığı gibi gizleyen yazarlar nadiren dışarı çıkarlar.

herkesin içinde. Ve eminim ki Foe'nun Bay Harper'la olan bağlantıları olmasaydı benim durumumda böyle bir istisna yapmazdı."

"Bay Harper için her şeyi yaparmış gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

"Neden, evet. Sanırım öyle."

"Onunla hiç tanıştınız mı?"

"Evet."

"Onun hakkındaki izleniminiz neydi?"

"Utangaç biri olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Ama bazen mutsuz bir adam olduğunu ve belki de kendini herkesten biraz daha iyi gördüğünü düşünürdüm. Etkileyici bir figürü olduğunu söyleyebilirim."

Yine uzaklara bakıyordu ve gözlerindeki ışık sönmüştü. "Kesinlikle kocam ona sadıktı."

"Bay Harper'ı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Joe geçen bahar vefat etti."

"Kocanız öldüğünden beri Bay Harper'ı görmediniz mi?"

Başını salladı ve hiçbir şey özel bir yere gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Gary Harper ve Bay Harper arasında gerçekten neler olduğunu merak ediyordum. McTigue. Kötü iş anlaşmaları mı? Bay McTigue üzerinde, onu karısının sevdiği adam olmaktan çıkaran bir etki mi? Belki de Harper'ın egoist ve kaba biri olmasıydı.

"Anladığım kadarıyla bir kız kardeşi var. Gary Harper kız kardeşiyle mi yaşıyor?" Dedim.

Bayan McTigue dudaklarını birbirine bastırarak beni şaşırttı, gözleri . Bardağımı sehpanın üzerine koyup cüzdanıma uzandım. O da

beni kapıya kadar takip etti. Dikkatli bir şekilde ısrar ettim. "Beryl size ya da belki kocanıza hiç mektup yazdı mı?"

Başını iki yana salladı.

"Başka arkadaşları olduğunu biliyor musunuz? Kocanız hiç birinden bahsetti mi?"

Yine başını salladı.

"Peki ya baş harfi M olan 'M' diye hitap etmiş olabileceği biri?" Bayan

McTigue eli kapıda, üzgün bir şekilde boş koridora baktı. Bana baktığında gözleri ağlamaklı ve odaklanmamıştı. "Romanlarından ikisinde bir 'P' ve bir 'A' var. Sanırım Birlik casusları. Aman Tanrım. Fırını kapattığımı sanmıyorum."

Sanki güneş ışığına bakıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Umarım beni tekrar görmeye gelirsin?"

"Bu çok hoş olurdu."

Nazikçe koluna dokunarak teşekkür ettim ve oradan ayrıldım.

Eve varır varmaz annemi aradım ve bir kez olsun rahatladım. Her zamanki nasihatleri ve hatırlatmaları almak, o güçlü sesin saçma olmayan bir şekilde beni sevdiğini duymak.

"Bütün hafta hava seksenlerdeydi ve haberlerde Richmond'da kırklara kadar düştüğünü gördüm," dedi. "Bu neredeyse donmak demek. Henüz kar yağmadı mı?"

"Hayır, anne. Kar yağmadı. Kalçan nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi. Bir kucak bornozu örüyorum, ofisinde çalışırken bacaklarını bununla örtebilirsin diye düşündüm. Lucy seni sorup duruyor."

Yeğenimle haftalardır konuşmamıştım.

"Şu anda okulda bir bilim projesi üzerinde çalışıyor," diye etti annem.

"Konuşan bir robot, her şeyden önce. Geçen gece getirdim ve zavallı Sinbad'ı yatağın altında korkuttum. ----"

Sinbad, annem bir sabah Miami Beach'te alışveriş yaparken onu inatla takip etmeye başlayan gri ve siyah çizgili, günahkâr, kötü, huysuz bir kediymiş. Ne zaman ziyarete gelsem, Sinbad'ın misafirperverliği buzdolabının üstüne bir akbaba gibi tüneyip bana balık gözü bakmasına kadar uzanıyordu.

"Geçen gün kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin," diye biraz fazla rahat bir şekilde başladım. Birine anlatma ihtiyacı çok baskındı. Annem geçmişimi ya da en azından çoğunu biliyordu. "Mark James'i hatırlıyor musun?"

Sessizlik.

"Washington'daydı ve ." "Tabii ki onu

hatırlıyorum."

"Bir dava hakkında konuşmak için uğradı. Hatırlarsın, o bir avukat. Chicago'da."

Hızla geri çekiliyordum. "D.C.'de iş gezisindeydi."

Ben , onaylamayan sessizliği daha da üzerime kapanıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla seni neredeyse öldürüyordu Katie."

Bana "Katie" dediğinde yine on yaşındaydım. 4

Adli bilim laboratuvarlarının benim evimde olmasının bariz bir avantajı Bina, kağıt raporları beklemek zorunda kalmamamdı. Benim gibi, bilim adamları da genellikle bir şeyler yazmaya başlamadan önce çok şey biliyorlardı. Beryl Madison'ın iz kanıtlarını tam bir hafta önce teslim etmiştim. Raporun masama gelmesi için muhtemelen birkaç hafta daha geçmesi gerekecekti ama Joni Hamm'in görüşleri ve özel yorumları çoktan hazırđı. Sabahki davaları bitirmiş ve spekülasyon yapma havasına girmiş bir halde, elimde bir fincan kahveyle kendimi dördüncü kata attım.

Joni'nin "ofisi" koridorun sonundaki iz ve uyuşturucu analiz laboratuvarlarının arasına sıkışmış bir oyuktan biraz daha fazlasıydı. İçeri girdiğimde siyah bir tezgahın üzerinde oturmuş stereoskopik bir mikroskobun merceğine bakıyordu, dirseğinde düzgünce yazılmış notlarla dolu spiral bir defter vardı. "Kötü bir zaman mı?"

Sordum.

"Diğer zamanlardan daha kötü değil," dedi, dikkati dağılmış bir şekilde

etrafına bakarak. Bir sandalye çektim.

Joni kısa siyah saçları ve geniş, koyu renk gözleri olan minyon bir genç kadındı. Geceleri ders alan bir doktora adayı ve iki genç kızın annesiydi.

Çocuklar, o her zaman yorgun ve biraz telaşlı görünürdü. Ama laboratuvar çalışanlarının çoğu öyleydi ve aslında benim için de sık sık aynı şey söylenirdi.

"Beryl Madison'ı kontrol ediyorum," dedim. "Ne buldun?" "Pazarlık

ettiğinden daha fazlasını, içimde bir his var."

Defterdeki sayfaları tekrar çevirdi. "Beryl Madison'ın izi tam bir kabus."

Hiç şaşırmadım. Çok sayıda zarf ve kanıt düğmesi teslim etmiştim. Beryl'in cesedi o kadar kanlıydı ki sinek kâğıdı gibi döküntü toplamıştı. Özellikle liflerin incelenmesi zordu çünkü Joni onları dürbünün altına koymadan önce temizlenmeleri gerekiyordu. Bunun için her bir lifin sabunlu solüsyon dolu bir kabın içine yerleştirilmesi ve bu kabın da bir ultrason banyosunun içine yerleştirilmesi . Kan ve kir hafifçe çalkalandıktan sonra, çözelti steril filtre kağıdından süzüldü ve her bir lif bir cam lam üzerine monte edildi.

Joni notlarını gözden geçiriyordu. "Daha iyi bilmesem," diye devam etti, "Beryl Madison'ın evinden başka bir yerde öldürüldüğünden şüphelenirdim."

"Mümkün değil," diye cevap verdim. "Üst katta öldürüldü ve polis oraya vardığında öleli çok olmamıştı."

"Bunu anlıyorum. Evindeki yerli liflerle başlayacağız. İşte dizlerinin ve kanlı bölgelerinden toplanan üç taneydi. Bunlar yün. İki koyu kırmızı, biri altın rengi."

"Üst kattaki koridordaki oryantal seccade ile uyumlu mu?" Olay

yeri fotoğraflarını hatırladım.

"Evet," dedi. "Polis tarafından getirilen örneklerle çok iyi bir eşleşme. Eğer Beryl Madison elleri ve dizleri üzerinde halının üzerindeyse, bu topladığınız lifleri ve bulundukları yeri açıklar. Bu işin kolay kısmı."

Joni bir yığın sert karton slayt klasörüne uzandı ve aradığını bulana kadar onları sıraladı. Kapakları açarak, bir yandan konuşurken bir yandan da sıra sıra cam slaytları inceledi. "Bu liflere ek olarak bir dizi beyaz pamuk lifi de vardı. Bunlar işe yaramaz, herhangi bir yerden gelmiş olabilirler ve muhtemelen vücudunu örten beyaz çarşaftan aktarılmış olabilirler. Ayrıca saçından, boynundaki ve göğsündeki kanlı bölgelerden ve tırnak kazıntılarından toplanan diğer on lifi de inceledim. Sentetik."

Bana baktı. "Ve polisin gönderdiği örneklerin hiçbirisiyle tutarlı değiller."

"Kıyafetleriyle ya da yatak örtüleriyle uyuşmuyorlar mı?" Ben sordum.

Joni başını salladı ve "Hiç de değil. Olay yerine yabancı görünüyorlar ve kana yapıştıkları ya da tırnaklarının altında için, saldırgandan ona pasif bir transferin sonucu olma olasılıkları güçlü."

Bu beklenmedik bir ödüldü. Beryl'in öldürüldüğü gece Şef Yardımcısı Fielding nihayet bana ulaştığında, ona beni morgda beklemesini söylemiştim. Saat birden kısa bir süre önce oraya vardım ve sonraki birkaç saati Beryl'in cesedini lazer altında inceleyerek ve yanan her parçacığı ve lifi toplayarak geçirdik. Bulduklarımızın çoğunun Beryl'in kendi giysilerinden ya da evinden gelen değersiz kalıntılar olacağını düşünmüştüm. Saldırgan tarafından bırakılmış on lif bulma fikri hayret vericiydi. Çoğu Bilinmeyen bir lif bulduğum için şanslıydım ve iki ya da üç tane bulduğumda kendimi kutsanmış sayıyordum. Sıklıkla hiç bulamadığım vakalar oldu. Lifler Mercekle bile görülmeleri zordur ve cesedin en ufak bir şekilde rahatsız edilmesi ya da havanın en ufak bir şekilde karışması, adli tabip olay yerine gelmeden ya da ceset morga nakledilmeden çok önce onları yerinden oynatabilir.

"Ne tür sentetikler?" Ben sordum.

"Olefin, akrilik, naylon, polietilen ve Dynel, çoğunluğu naylon" diye yanıtladı Joni. "Renkler çeşitlilik gösteriyor: kırmızı, mavi, yeşil, altın rengi, turuncu. Mikroskobik olarak da birbirleriyle tutarsızlar."

Slaytları birbiri ardına stereoskopun sahnesine yerleştirmeye ve mercekten bakmaya başladı.

"Mantıksal olarak bazıları çizgilidir, bazıları değildir. Çoğu çeşitli yoğunluklarda titanyum dioksit içeriyor, yani bazıları yarı mat, diğerleri donuk, birkaçı da parlak. Çapların hepsi oldukça kaba, halı tipi lifleri andırıyor, ancak enine kesitte şekiller değişiyor."

"On farklı köken mi?"

Ben sordum.

"Şu anda durum bu şekilde görünüyor," dedi. "Kesinlikle atipik. Bu lifler saldırgan tarafından aktarıldıysa, üzerinde alışılmadık çeşitlilikte lifler taşıyordu. Açıkçası, daha kaba olanlar giysilerinden değil çünkü bunlar halı tipi lifler. Ve hiçbir halıya ait değiller. Evinin içinde. Böyle bir çeşitliliğe sahip olması başka bir nedenden dolayı tuhaftır. Gün boyu lif toplarsınız ama bunlar sizinle kalmaz. Bir yerde oturursunuz ve lifleri toplarsınız ve bir süre sonra başka bir yerde oturduğunuzda onları fırçalarsınız. Ya da hava onları yerinden oynatır."

Daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı. Joni not defterinde bir sayfa daha çevirdi ve şöyle dedi: "Süpürdüklerinizi de mercek altına aldım, Dr. Scarpetta. Özellikle Marino'nun seccadeden süpürdüğü döküntüler tam bir karmakarışık."

Listeyi gözden geçirdi. "Tütün külü, sigara paketlerinin üzerindeki damgayla uyumlu pembemsi kağıt parçacıkları, cam boncuklar, bira şişesi ve far camıyla uyumlu birkaç kırık cam parçası. Her zaman olduğu gibi ve böcek parçaları, sebze kalıntıları, ayrıca bir küresel metal top. Ve bir sürü tuz."

"Sofra tuzu gibi mi?"

"Doğru," dedi. "Bütün bunlar onun seccadesinde miydi?"

Ben sordum. "Ayrıca cesedinin bulunduğu zemin bölgesinden de" diye cevap verdi. "Vücudunda, tırnak izlerinde ve saçında da aynı kalıntılar vardı."

Beryl sigara içmezdi. Evinin içinde tütün ya da sigara paketi pulu parçacıkları bulunması için hiçbir neden yoktu. Tuz yemekle ilişkilendirilir ve tuzun üst katta ya da vücudunda bulunması mantıklı değildi.

Joni, "Marino altı farklı vakum örneği getirdi, bunların hepsi de halılardan ve zeminde kanın bulunduğu alanlardan alınmıştı," dedi. "Buna ek olarak, evinin ya da halılarının kan ya da boğuşma izi bulunmayan bölgelerinden alınan kontrol numunelerini de inceledim.

Polis katilin gitmediğini düşünüyor. Vakumlamalar önemli ölçüde farklı. Az önce listelediğim kalıntılar sadece katilin bulunduğu düşünülen alanlarda bulundu, bu da bu malzemenin çoğunun katilden olay yerine ve kadının cesedine aktarıldığını gösteriyor. Ayakkabılarına, giysilerine, saçlarına yapışmış olabilir. Gittiği her yerde, temas ettiği her şey bu kalıntılardan bir miktar toplamış."

"Gerçek bir Domuz Kalemi olmalı," dedim.

"Bu madde neredeyse çıplak gözle görülemez," diye hatırlattı bana her zaman ciddi olan Joni, "Muhtemelen üzerinde bu kadar çok iz taşıdığına dair bir fikri bile olmazdı."

El yazısıyla yazdığı listeleri inceledim. Geçmiş deneyimlerime göre bu kadar çok enkazı açıklayabilecek yalnızca iki tür vaka vardı. Birincisi Bir cesedin çöplüğe ya da yol kenarı veya çakıllı otopark gibi kirli bir yere atılması, diğerinin ise kirli bir bagajda ya da arabanın kirli zemininde bir olay yerinden diğerine taşınması. Her iki senaryo da Beryl için geçerli değildi.

"Renklerine göre ayırın" dedim. "Bunlardan hangileri halı, hangileri giysi elyafı olabilir?"

"Altı naylon lif kırmızı, koyu kırmızı, mavi, yeşil, yeşilimsi sarı ve koyu yeşildir. Yeşiller aslında siyah olabilir" diye ekledi. "Siyah, altında siyah görünmüyor. Bunların hepsi kaba, halı tipi liflerle uyumlu ve bazılarının ev halısı yerine araç halısı olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Bulduğum döküntüler yüzünden. Örneğin, cam boncuklar genellikle sokak tabelalarında kullanılan yansıtıcı boya ile ilişkilendirilir. Metal kürelere ise araba süpürgelerinde sıkça rastlıyorum. Bunlar aracın alt takımının montajından kalan lehim topları. Onları göremezsiniz ama oradadırlar. Kırık cam parçaları - kırık camlar her yerde, özellikle de yol kenarlarında ve otoparklarda. Ayakkabılarınızın altından toplayıp arabanıza kadar takip edersiniz. Aynı şey sigara artıkları için de geçerli. Son olarak, elimizde tuz kaldı ve bu da beni Beryl'in izinin kaynağının araçsal olduğundan şüphelendiriyor. İnsanlar McDonald's'a gider. Patates kızartması yerler. arabalarının içinde. Muhtemelen bu şehirdeki her arabanın içinde tuz vardır."

"Diyelim ki haklısın," dedim. "Diyelim ki bu lifler araba halılarından. Bu yine de neden altı farklı naylon halı lifi olabileceğini açıklamıyor. Bu adamın içinde altı farklı halı türü olması mümkün değil. aracını."

"Hayır, bu pek değil," dedi Joni. "Ama lifler arabasının içine bulaşmış olabilir. Belki de onu halılara maruz bırakan bir meslekte çalışıyordur. Belki de onu farklı mekanlara sokup çıkaran bir mesleği vardır. Gün boyunca arabalar."

"Araba yıkama mı?"

Beryl'in arabasını hayal ederek sordum. İçi ve dışı tertemizdi, diye düşündü Joni.

genç yüzü . "Pekala böyle bir şey olabilir. Eğer görevlilerin i mekanları ve bagajları temizlediği araba yıkama yerlerinden birinde çalışıyorsa, gün boyu çeşitli halı liflerine maruz kalacaktır. Bu Kaçınılmaz olarak alacak. Bir başka olasılık da araba tamircisi olarak çalışıyor olması."

Kahveme uzandım. "Pekâlâ. Diğer dört fibere geçelim. Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Evraklarına göz gezdirdi. "Biri akrilik, biri olefin, biri polietilen, diğeri de Dynel. Tekrar ediyorum, ilk üçü halı tipi . Dynel elyafı ilginç çünkü Dynel'i çok sık görmüyorum. Genellikle sahte krk mantolar, krk benzeri halılar ve peruklarla ilişkilendirilir. Ancak bu Dynel elyafı oldukça ince, giysi malzemesiyle daha uyumlu."

"Bulduğunuz tek giysi lifi mi?" "Bu bir

eğilimim var," diye cevap verdi.

"Beryl'in ten rengi bir pantolon giydiği düşünülüyordu..."

"Bu Dynel değil," dedi. "En azından pantolonu ve ceketini değil. Pamuk ve polyester karışımı. Bluzunun Dynel olması mümkün ama henüz ortaya çıkmadığı için bunu bilmenin bir yolu yok."

Dosya klasöründen başka bir slayt çıkardı ve sahneye monte etti. "Bahsettiğim turuncu elyafa gelince, bulduğum tek akrilik elyaf, daha önce hiç görmediğim bir kesit şekline sahip."

Göstermek için bir diyagram çizdi, merkezde birleşen üç daire, sapı olmayan üç yapraklı bir yoncayı akla getirdi. Elyaf, eritilmiş veya çözülmüş bir polimerin bir düzenin çok ince deliklerinden zorlanmasıyla üretilir. Kesitsel olarak, ortaya çıkan filamentler veya lifler, düze delikleriyle aynı şekilde olacaktır, tıpkı bir

Diş macunu, sıkıldığı tüpteki açıklıkla aynı kesit şekline sahip olacaktır. Yonca yaprağı şeklini de daha önce hiç görmemiştim. Akriliklerin çoğu enine kesitte fıstık, köpek kemiği, dambıl, yuvarlak veya mantar şeklindedir.

"Al."

Joni bana yer açmak için bir kenara çekildi.

Göz merceğinden baktım. Lif, siyah titanyum dioksit parçacıklarıyla hafifçe serpiştirilmiş parlak turuncunun değişen tonlarında, lekeli, bükülmüş bir kurdeleye benziyordu.

"Gördüğünüz gibi," diye açıkladı, "renk de biraz garip. Turuncu. Düzensiz ve elyafın parlaklığını köreltmek için orta yoğunlukta delustering partikülleri .

Yine de, turuncu cıfcaflı, gerçek bir Cadılar Bayramı turuncusu, ki bunu giysi veya halı lifleri için tuhaf buluyorum. Çapı orta derecede kaba."

"Bu da onu halı ile uyumlu hale getirir," diye ettim. "Tuhaf rengine rağmen."

"Muhtemelen."

Parlak turuncu olan hangi malzemelere rastladığımı düşünmeye başladım.
"Peki ya trafik yelekleri?"

Ben sordum. "Parlak turuncu renkteler ve bundan çıkan bir lif tespit ettiğiniz araç tipi enkazla uyuyor."

"Pek olası değil," diye yanıtladı. "Gördüğüm çoğu trafik yeleği akriliğe karşı naylon, genellikle de dökülme ihtimali olmayan çok kaba bir ağ. Buna ek olarak, yol ekipleri veya trafik polisleri ile ilişkilendirebileceğiniz rüzgarlıklar ve ceketler de pürüzsüzdür, dökülme olasılığı düşüktür ve genellikle naylondur."

Durakladı ve düşünceli bir ifadeyle ekledi, "Ayrıca bana öyle geliyor ki, çok fazla toz giderici parçacık bulmanız mümkün değil - bir trafik yeleğinin sıkıcı görünmesini istemezsiniz."

Stereoskoptan uzaklaştım. "Durum ne olursa olsun, bu elyaf kadar ayırt edici ki patentli olduğundan şüpheleniyorum. Elimizde karşılaştırma yapabileceğimiz bilinen bir malzeme olmasa bile birileri bunu tanıyacaktır."

"İyi şanslar."

"Biliyorum. Tescilli karartmalar," dedim. "Tekstil endüstrisi patentleri konusunda, insanların atamaları konusunda olduğu kadar ketumdur."

Joni kollarını gerdi ve ensesine masaj yaptı. Atlanta'da yirmi iki ay süren ve otuz kadar siyah çocuğun aynı seri katil tarafından öldürüldüğüne inanılan tüyler ürpertici cinayetlere atıfta bulunarak, "Federallerin Wayne Williams davasında bu kadar çok işbirliği yapabilmiş olması bana her zaman mucizevi gelmiştir" dedi. Kurbanlardan on ikisinin cesedinden çıkarılan lifli kalıntılar, katilin ikamet ettiği evle ilişkilendirildi.
Williams tarafından kullanılan otomobiller.

"Belki de Hanowell'ın bu liflere, özellikle de bu turuncu olana bakmasını sağlamalıyız," dedim.

Roy Hanowell Quantico'daki Mikroskobik Analiz Birimi'nde çalışan bir FBI özel ajanıydı. Williams davasındaki lifleri incelemiş ve o zamandan beri dünyanın dört bir yanından kaşmirden örümcek ağına kadar her şeye bakmasını isteyen diğer soruşturma kurumlarının akınına uğramıştı.

"İyi şanslar," dedi Joni tekrar, yine aynı

dalgınlıkla. "Onu arayacak mısın?" diye

sordum.

"Zaten incelenmiş olan bir şeye bakmaya meyilli olacağından şüpheliyim," dedi ve ekledi, "Federallerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"İkimiz de onu ararız," diye karar verdim.

Ofisime döndüğümde yarım düzine pembe telefon mesajı vardı. Bir tanesi çarptı. Üzerinde New York'ta bir santral numarası ve şu not yazılıydı: "Mark. Lütfen en kısa sürede geri dön."

New York'ta olmasının aklıma gelen tek bir nedeni vardı. Beryl'in avukatı Sparacino ile görüşüyordu. Orn-dorff & Berger neden Beryl Madison'ın cinayetiyle bu kadar yakından ilgileniyordu? Görünüşe göre telefon numarası Mark'ın direkt hattıydı çünkü ilk çalışında açtı.

"New York'a en son ne zaman gittiniz?" diye kayıtsızca sordu.

"Anlayamadım?"

"Tam dört saat sonra Richmond'dan kalkan bir uçak var. Kesintisiz. Ona binebilir misin?"

"Bu neyle ilgili?" Sessizce sordum, nabzım hızlanmıştı.

"Ayrıntıları telefonda konuşmanın akıllıca olacağını sanmıyorum, Kay,"

dedi. "New York'a gelmemin akıllıca olacağını sanmıyorum, Mark," diye

karşılık verdim. "Lütfen. Bu çok önemli. Önemli olmasaydı sormazdım,

biliyorsun."

"Bu mümkün değil..."

"Sabahı Sparacino ile geçirdim," diye araya girdi, uzun süredir bastırılmış duygularım kararlılığımla boğuşurken. "Beryl Madison ve ofisinizle ilgili birkaç yeni gelişme var."

"Ofisim mi?" Artık sesim etkilenmemiş gibi çıkmıyordu. "Ofisimle ilgili ne tartışıyor olabilirsiniz ki?"

"Lütfen," dedi tekrar. "Lütfen gel."

Tereddüt ettim.

"Seninle La Guardia'da buluşuruz."

Mark'ın aceleciliği geri çekilme girişimlerimi engelledi. "Konuşmak için sessiz bir yer bulacağız. Rezervasyon çoktan yapıldı. Tek yapmanız gereken check-in kontuarından biletinizi almak. Senin için bir oda ayırttım. her şey."

Tanrım, diye düşündüm telefonu kapatırken ve sonra Rose'un ofisindeydim.

"Bu öğleden sonra New York'a gitmem gerekiyor," diye açıkladım soru sorulmasını istemeyen bir ses tonuyla. "Beryl Madison'ın davasıyla ilgili ve en azından yarına kadar ofis dışında olacağım."

Gözlerinden kaçtım. Sekreterim Mark hakkında hiçbir şey bilmese de, motivasyonumun bir reklam panosu kadar açık olmasından korkuyordum.

"Size ulaşabileceğimiz bir numara var mı?" Rose sordu.

"Hayır."

Takvimi açarak, hemen bir sonraki günü aramaya başladı.

"Times daha önce aradı, seninle ilgili bir makale, bir profil hazırlamakla ilgili bir şeyler söyledi." diyerek randevularını iptal etmesi gerektiğini söyledi.

"Unut gitsin," diye cevap verdim sinirli bir şekilde. "Sadece Beryl Madison'ın davası hakkında beni köşeye sıkıştırmak istiyorlar. Bu hiç . Ne zaman tartışmayı reddettiğim özellikle acımasız bir dava olsa, aniden şehirdeki tüm muhabirler üniversiteye nerede gittiğimi, bir köpeğim olup olmadığını ya da idam cezası konusunda kararsızlığımı ve en sevdiğim renk, yemek, film ve ölüm şeklinin ne olduğunu bilmek istiyor."

"Reddediyorum," diye mırıldandı ve telefona uzandı.

Ofisten eve yetişmek için zamanında çıktım, takım çantama birkaç şey koydum ve yoğun trafiği atlattım. Mark'ın söz verdiği gibi, biletim havaalanında beni . Bana birinci sınıfta yer ayırtmıştı ve bir saat içinde tek bir sıraya yerleşmiştim. Sonraki bir saat boyunca buzlu Chivas yudumladım ve düşüncelerim oval penceremin ötesinde kararan gökyüzündeki bulutlar gibi yer değiştirirken okumaya çalıştım.

Mark'ı görmek istedim. Bunun profesyonel bir gereklilik olmadığını fark ettim. Tamamen üstesinden geldiğime inandığım bir zayıflık. Dönüşümlü olarak heyecanlandım ve kendimden öğrendim. Ona güvenmiyordum, ama güvenmek istiyordum.

Çaresizce. O bir zamanlar tanıdığın Mark değil ve öyle olsa bile, sana ne yaptığını hatırla. Aklım ne derse desin, duygularım beni dinlemiyordu.

Beryl Madison'ın Adair Wilds olarak yazdığı romanın yirmi sayfasını okudum ve ne okuduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tarihi romanlar en sevdiğim tür değildir ve bu roman da doğrusu hiçbir ödül kazanamazdı. Beryl iyi yazmış, düzyazısı bazen şarkıya dönüşüyor, ancak hikaye tahta ayaklar üzerinde topallayarak ilerliyor. Neredeyse formüle göre yazılmış bir tür romandı ve eğer yaşasaydı yazmayı arzuladığı edebiyatta başarılı olup olamayacağını merak ettim.

Pilotun sesi aniden on dakika içinde ineceğimizi duyurdu. Aşağıda şehir, otoyollar boyunca hareket eden küçük ışıklar ve gökdelenlerin tepelerinden kırmızı kırmızı göz kırpan kule ışıklarıyla göz kamaştırıcı bir devre kartıydı.

Dakikalar sonra, takım çantamı saklama bölmesinden çıkardım ve biniş köprüsünden La Guardia'nın çılgınlığına geçtim. Dirseğime dokunan bir elin baskısıyla irkilerek döndüm. Mark arkamdaydı ve gülümsüyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedim rahatlayarak.

"Ne? Benim kapkaççı olduğumu mu düşündün?" diye sordu

kuru bir sesle. "Öyle olsaydın, şu anda ayakta olmazdın,"

dedim.

"Bundan hiç şüphem yok."

Beni terminalde yönlendirmeye başladı. "Tek çantan mı?" "Evet."

"Güzel."

Ön tarafta, vizörüne iştirilmiş kimliğine göre adı Munjar olan bordo sarıklı, sakallı bir Sih'in kullandığı bir taksiye bindik. O ve Mark, Munjar gideceğimiz yeri anlayıncaya kadar birbirlerine bağırdılar.

"Umarım yemek yememiştir," dedi Mark bana.

"Tütsülenmiş bademden başka bir şey yok.." Şeritten şeride gıcırdayarak geçerken omzuna yaslandım.

"Otelden çok uzakta olmayan iyi bir et lokantası var," dedi Mark yüksek sesle. "Bu şehirde dolaşmak hakkında hiçbir şey bilmediğim için orada yiyebileceğimizi düşündüm."

Munjar, bu ülkeye evlenmek için geldiğini ve Aralık ayında bir düğün planladığını, ancak şu anda bir eş beklentisi olmadığını anlatmaya başladığında, sadece otele gitmenin yeterli olacağını düşündüm. o an. Bize sadece üç haftadır taksi ve araba kullanmayı yedi yaşında traktör sürmeye başladığı Pencap'ta öğrendiğini söyledi.

Trafik tampon tampona ilerliyor, sarı taksiler karanlıkta sema dönüyordu. Şehrin ortasına vardığımızda, Carnegie Hall'un önündeki uzun kuyruğa eklenen gece kıyafetli insan selinin yanından geçtik. Parlak ışıklar, kürklü ve siyah kravatlı insanlar eski anıları canlandırdı. Mark ve ben tiyatroyu, senfoniye, operayı severdik.

Taksi, Fifty-fifth ve Seventh'in köşesindeki tiyatro bölgesinin yakınında etkileyici bir ışık kulesi olan Omni Park Central'da durdu. Mark çantamı aldı ve ben de onu zarif lobiye kadar takip ettim, orada beni içeri aldı ve çantamı odama gönderdi. Dakikalar sonra keskin gece havasında yürüyorduk. Paltomu getirdiğim için minnettardım. Kar yağacak kadar soğuktu. Üç blok sonra

Gallagher's, her ineğin ve koroner arterin kâbusu ve her kırmızı et severin fantezisi. Ön vitrin camın arkasında bir et dolabı, akla gelebilecek her türlü etin sergilendiği devasa bir vitrindi. İçerisi ünlüler için bir tapınaktı, imzalı fotoğraflar duvarları kaplıyordu.

Gürültü yüksekti ve barmen içkilerimizi çok sert bir şekilde karıştırdı. Bir sigara yaktım ve hızlıca bir göz attım. Masalar New York restoranları için tipik bir şekilde birbirine yakın dizilmişti. Solumuzda iki işadımı sohbete dalmıştı, sağımızdaki masa boştu, onun ötesindeki New York'ta çalışan çarpıcı derecede yakışıklı genç bir adam tarafından işgal edildi.

Times ve bir bira. Yüzünü okumaya çalışarak Mark'a uzun uzun baktım. Gözlerinin etrafı gergindi ve viskisiyle oynuyordu.

"Gerçekten neden buradayım, Mark?" diye sordum.

"Belki de sadece seni yemeğe çıkarmak istemiştin," dedi.

"Ciddiyim."

"Ben ciddiym. musun?"

"Bir bombanın düşmesini beklerken nasıl eğlenebilirim ki?" Dedim.

Takım elbise ceketinin düğmelerini açtı. "Önce sipariş verelim, sonra konuşuruz."

Bunu bana hep yapardı. Beni harekete geçirirdi ama Bekledim. Belki de avukattı. Eskiden beni deli ederdi. Hâlâ da öyle.

Menüleri incelerken "Pirzola şiddetle tavsiye edilir," dedi. "Ben de bunu alacağım, bir de ıspanak salatası. Süslü bir şey değil. Ama bifteklerin şehrin en iyisi olduğu söyleniyor."

"Buraya hiç gelmedin mi?" diye

sordum. "Hayır. Sparacino geldi,"

diye cevap verdi.

"Burayı o mu tavsiye etti? Sanırım otel de öyle?" Sordum, benim Paranoya devreye giriyor.

"Elbette," diye cevap verdi, şimdi şarap listesiyle ilgileniyordu. "Bu usuldendir. Müşteriler şehre uçuyor ve Omni'de kalıyor çünkü şirkete uygun."

"Müşterileriniz de burada mı yemek yiyor?"

"Sparacino buraya daha önce de geldi, genellikle tiyatrodan sonra. Bu yüzden burayı biliyor," dedi Mark.

"Sparacino başka ne ?" Ben sordum. "Ona benimle buluşacağını söyledin mi?"

Gözlerime baktı ve "Hayır" dedi.

"Eğer şirketiniz beni ayarlıyorsa ve Sparacino otel ve restoranı tavsiye ettiyse bu nasıl mümkün olabilir?"

"Otel bana o tavsiye etti, Kay. Bir yerde kalmak zorundayım. Yemek yemem lazım. Sparacino beni bu akşam birkaç avukatla birlikte dışarı çıkmaya davet etti. Reddettim, bazı evrak işlerine bakmam gerektiğini ve muhtemelen bir yerde biftek yiyeceğimi söyledim. Ne tavsiye etti? Ve böyle devam etti."

Her şey kafama dank etmeye başlamıştı ve utandım mı yoksa sinirlendim mi emin değildim. Muhtemelen ikisi de. Bu yolculuğun parasını Orn-dorff & Berger ödemiordu. Mark ödüyordu. Şirketinin bu konuda hiçbir şeyden haberi yoktu.

Garson geri geldi ve Mark siparişı verdi. İştahımı hızla kaybediyordum.

"Dün gece uçakla geldim," diye devam etti. "Sparacino dün sabah Chicago'da bana ulaştı ve hemen beni görmesi gerektiğini söyledi. Tahmin gibi, konu Beryl Madison'la ilgili."

Rahatsız görünüyordu.

"Ve?" Tedirginliğim artarak onu dürttüm.

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sparacino benim bağlantımı biliyor, yani seninle beni. Geçmişimizi..."

Bakışlarım onu

durdurdu. "Kay..."

"Seni piç kurusu." Sandalyemi geri ittim ve peçetemi masanın üzerine bıraktım.

"Kay!"

Mark kolumdan tutarak beni koltuğa geri çekti. Onu öfkeyle silkeledim ve sandalyemde sert bir şekilde oturarak ona baktım. Yıllar önce Georgetown' bir restoranda bana verdiği ağır altın bileziği kapıp istiridye çorbasının içine atmıştım. Çocukça bir hareketti. Hayatımda soğukkanlılığımı tamamen kaybettiğim ve olay çıkardığım nadir anlardan biriydi.

"Bak," dedi sesini alçaltarak, "düşündüğün şey için seni suçlamıyorum. Ama bu bir şey değil. Geçmişimizden faydalanmaya çalışmıyorum. Bir dakika dinleyin lütfen. Bu çok karışık, seninle ilgili şeylerle ilgili.

hakkinda hiçbir şey bilmiyorum. Senin iyiliğini düşünüyorum, yemin ederim. Seninle konuşmamam gerekiyordu. Eğer Sparacino ya da Berger bilseydi, kırımı en yakın ağaca çivilerlerdi."

Hiçbir şey söylemedim. O kadar üzgündüm ki düşünemiyordum.

Öne doğru eğildi. "Bu düşünceyle başla. Berger Sparacino'nun peşinde ve şu anda Sparacino da senin peşinde."

"Benden sonra mı?" kaçırdım. "O adamla hiç tanışmadım. Nasıl benim peşimde olabilir?"

"Yine söylüyorum, her şey Beryl'le ilgili," diye tekrarladı. "Gerçek şu ki, kariyerinin başından beri onun avukatıydı. Biz burada New York'ta ofis açana kadar firmamıza katılmadı. Ondan önce kendi başınaydı. Eğlence hukukunda uzmanlaşmış bir avukata ihtiyacımız vardı. Sparacino otuz küsur yıldır New York'taydı. Tüm bağlantılara sahipti. Müvekkillerini getirdi, bize önden çok iş getirdi. Beryl'le ilk tanıştığımızda Algonquin'deki öğle yemeğinden bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, içimdeki mücadele azalıyordu.

"Bu bir tuzaktı, Kay. Oraya tesadüfen gitmedim. Beni Berger gönderdi."

"Neden?"

Restorana gezdirerek, "Çünkü Berger endişeli," diye cevap verdi. "Çünkü Firma New York'ta yeni faaliyete başladı ve bu şehre girmenin, sağlam bir müşteri kitlesi oluşturmanın, iyi bir itibar kazanmanın ne kadar zor olduğunun farkında olmalısınız. İhtiyacımız olan son şey Sparacino gibi bir pisliğin firmanın adını lekelemesidir."

Garson salatalarla birlikte ortaya çıkıp bir şişe cabernet sauvignon'un mantarını törenle açtığına sessizliğe gömüldü. Mark zorunlu ilk yudumu aldı ve bardaklar dolduruldu.

"Berger, Sparacino'yu işe aldığına adamın gösterişli olduğunu, hızlı ve gevşek oynamayı sevdiğini biliyordu," diye devam etti Mark. "Bu sadece onun tarzı diye düşünüyorsunuz. Bazıları Avukatlar muhafazakârdır, diğerleri ise çok gürültü çıkarmayı sever. Sorun şu ki, birkaç ay öncesine kadar Berger ve birkaçımız Sparacino'nun ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu görmeye başlamıştık. Christie Riggs'i hatırlıyor musun?"

İsmin oturması biraz zaman aldı. "Oyun kurucuyla evlenen aktris mi?"

Başını sallayarak, "Sparacino bunu çorbadan fındığa kadar planladı. Christie, şehirde birkaç TV reklamında oynayan, zor durumdaki bir model. Bu olay yaklaşık iki yıl önce, Leon Jones'un tüm dergilere kapak olduğu sıralardaydı. İkisi bir partide tanışıyor ve fotoğrafçının biri birlikte çıkıp içeri girerken fotoğraflarını çekiyor. Jones'un Maserati'si. Sonra, Christie Riggs Orndorff & Berger'in lobisinde oturuyor. Sparacino ile randevusu var."

"Olanların arkasında Sparacino'nun olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum inanamayarak.

Christie Riggs ve Leon Jones geçen yıl evlenmiş ve yaklaşık altı ay sonra boşanmışlardı. Fırtınalı ilişkileri ve kirli boşanmaları her gece haberlerde dünyayı eğlendirmişti.

"Evet" Mark şarabını

yudumladı. "Açıkla."

"Sparacino Christie'yi gözüne kestirdi," dedi. "Çok güzel, zeki ve hırslı. Ama şu anda sahip olduğu asıl şey Jones Sparacino ile çıkıyor olması ve Sparacino'nun ona bir oyun planı vermesi. Herkesin tanıdığı bir isim olmak istiyor. Zengin olmak istiyor. Tek yapması gereken Jones'u ağına düşürmek ve daha sonra kameralar önünde kapalı kapılar ardındaki hayatları hakkında ağlamaya başlamak. O

Onu kendisini tokatlamakla suçluyor, sarhoş ve psikopat olduğunu, kokain kullandığını, mobilyaları kırıp döktüğünü söylüyor. Bir de bakıyorsunuz ki Jones'la ayrılmışlar ve bir milyon dolarlık bir kitap sözleşmesi imzalamış."

"Jones'a biraz daha sempati duymamı sağlıyor," diye mırıldandım.

"İşin kötü tarafı, bence onu gerçekten seviyordun ve bunu yapabilecek zekaya sahip değildi.

Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Kötü top oynamaya başladı, Betty Ford Kliniği'ne . O zamandan beri gözlerden uzak. Amerika'nın en büyük oyun kurucularından biri yıkıldı, mahvoldu ve bunun için dolaylı olarak Sparacino'ya teşekkür edebilirsiniz. Bu tür karalama ve iftiralar bizim tarzımız değil. Orndorff & Berger eski ve seçkin bir firma, Kay. Berger eğlence avukatının ne yaptığının kokusunu almaya başladığında pek de mutlu olmadı."

"Neden şirketiniz ondan kurtulmuyor?" Salatamı karıştırarak sordum.

"Çünkü şu anda hiçbir şeyi kanıtlayamayız. Sparacino hiçbir engele takılmadan nasıl geçeceğini biliyor. Güçlü biri, özellikle de New York'ta. Bir yılını tutmak gibi. Bir yılını yakalamadan nasıl bırakırsın? Biraz mı? Ve liste uzayıp gidiyor."

Mark'ın gözleri öfkeliydi. "Sparacino'nun mesleki geçmişine bakmaya başladığınızda ve çalıştığı dönemde ele aldığı bazı davaları incelediğinizde tek kişilik bir gösteri olduğunu düşününce insan

gerçekten merak ediyor." "Örneğin hangi davalar?"

Sormaktan neredeyse nefret ediyordum.

"Bir sürü takım elbise. Bir baltacı yazar Elvis, John Lennon, Sinatra hakkında izinsiz bir biyografi yazmaya karar verir ve pub zamanı geldiğinde

nl, akrabaları biyografi yazarını dava eder ve bu olay televizyon programlarına, People dergisine çıkar. Kitap yine de çıkıyor, inanılmaz bir bedava tanıtım avantajıyla. Herkes bunun için kavga ediyor çünkü Böyle bir kokuya neden olacak kadar ilginç. Sparacino'nun yönteminin yazarı temsil etmek, sonra da perde arkasına geçip 'kurban' ya da 'kurbanlara' el altından para teklif ederek ortalığı ayağı kaldırmak olduğından şpheleniyoruz. Her şey sahnelenmiş, bir oyun gibi çalışıyor. Çekicilik."

"İnsan neye inanacağını şaşırıyor."

Aslında çoğı zaman bunu merak ederdim.

Pirzola geldi. Garson gittiğinde, "Beryl Madison nasıl oldu da onunla birlikte oldu?" diye sordum.

"Gary Harper aracılığıyla," dedi Mark. "İronik olan da bu. Sparacino birkaç yıl boyunca Harper'ı temsil etti. Beryl ortaya çıkmaya başladığında Harper onu ona gönderdi. Sparacino başından beri ona çobanlık yapıyordu, hem menajer, hem avukat hem de vaftiz babasıydı. Bence Beryl yaşlı ve güçlü erkeklere karşı çok savunmasızdı ve bu otobiyografik çalışmayı yapmaya karar verene kadar kariyeri oldukça yavandı. Tahminimce bunu ilk Sparacino nerdi. Durum ne olursa olsun, Harper Büyük Amerikan Romanı'ndan beri hiçbir şey yayınlamadı. O artık tarih oldu, Sparacino gibi biri için sadece istismar olasılığı vardır."

Düşündüm. "Sparacino'nun onlarla oyun oynuyor olması mümkün mü? Başıka bir deyişle, Beryl sessizliğini bozmaya ve Harper'la olan sözleşmesini feshetmeye karar veriyor ve Sparacino da iki taraflı oynuyor. Perde arkasına geçip Harper'ı bir soruna yol aması için kışkırtıyor."

Bardaklarımızı doldurdu ve cevap verdi: "Evet, sanırım bir it dalaşı sahneliyordu ve ne Beryl ne de Harper bunun farkındaydı. Dedim gibi, bu Sparacino'nun tarzı."

Bir sessizce yedik. Gallagher's ününün hakkını veriyordu. Kaburgayı çatalla kesebilirdiniz.

Mark sonunda, "En azından benim için bu kadar korkunç olan şey Kay" dedi, "Algonquin'de öğle yemeği yediğimiz gün, Beryl tehdit edildiğinden, birinin onu öldürmekle tehdit ettiğinden bahsettiğinde..."

Tereddüt etti. "Doğruyu söylemek gerekirse, Sparacino hakkında

bildiklerimden sonra..." "Ona inanmadın." Cümleyi onun yerine ben

tamamladım.

"Hayır," diye itiraf etti. "Yapmadım. Açıkçası, bana başka bir reklam gösterisi gibi geldi. Sparacino'nun onu bu işe bulaştırdığından, kitabını sattırmak için her şeyi sahneye koydurduğundan şüpheleniyordum. Sadece Harper'la olan savaşı değil, şimdi de birisi onu öldürmekle tehdit ediyor. Söylediklerine pek itibar etmedim."

Durakladı. "Ve yanılmışım."

"Sparacino o kadar ileri gitmezdi," cüret ettim. "Bunu ima etmiyorsun değil mi?"
..."

"Bence Harper'ı çıldırtacak kadar tahrik etmiş olması daha muhtemel, o kadar öfkелendi ki belki de onu görmeye geldi ve kendini kaybetti. Ya da Harper bunu yapması için başka birini tuttu."

"Eğer durum buysa," dedim sessizce, "Beryl onunla yaşarken olanlar hakkında saklayacak çok olmalı."

"Olabilir," dedi Mark, dikkatini yemeğine vererek. "Öyle olmasa bile Sparacino'yu tanıyor, nasıl çalıştığını biliyor. Gerçek ya da kurgu, fark etmez. Sparacino kıyameti koparmak istediğinde koparır ve kimse sonucu hatırlamaz, sadece suçlamaları hatırlar."

"Ve şimdi de benim peşimde mi?" Kuşkuyla sordum. "Anlamıyorum. Nasıl uyum sağlayabilirim?"

"Basit. Sparacino Beryl'in taslağını istiyor, Kay. Yazarın başına gelenler yüzünden kitap şimdi her zamankinden daha çok ilgi görüyor."

Bana doğru baktı. "El yazmasının kanıt olarak ofisinize teslim edildiğine inanıyor. Şimdi kayıp."

Ekşi kremaya uzandım ve "Eksik olduğunu düşündüren nedir?" diye sorduğumda çok sakindim.

"Sparacino bir şekilde polis raporunu ele geçirmeyi başarmış," dedi Mark. "Görmüşsünüzdür herhalde?"

"Oldukça rutin bir şeydi," diye cevap verdim.

Hafızamı canlandırdı. "Arka sayfada toplanan kanıtların ayrıntılı bir listesi var - yatak odasının zemininde bulunan kağıtlar ve şifonyerinden çıkan bir el yazması da dahil."

Tanrım, diye düşündüm. Marino bir el yazması bulmuştu. Sadece yanlış olanı bulmuştu.

"Bu sabah müfettişle konuştu," dedi Mark. "Marino adında bir teğmen. Sparacino'ya polislerin elinde olmadığını, tüm kanıtların sizin binanızdaki laboratuarlara teslim edildiğini söylemiş. Sparacino'ya adli tabibi, yani sizi aramasını önermiş."

"Prosedür böyle," dedim. "Polisler herkesi bana gönderiyor, ben de herkesi onlara geri gönderiyorum."

"Bunu Sparacino'ya söylemeyi dene. Sana teslim edildiğini iddia ediyor. Beryl'in cesediyle birlikte geldi. Ve şimdi kayıp. Bundan sizin ofisinizi sorumlu tutuyor."

"Bu çok saçma!"

"Öyle mi?"

Mark spekülâtif bir şekilde bana baktı. "Bazı kanıtların cesetle birlikte geldiği ve sizin bunları bizzat laboratuvara götürdüğünüz ya da kanıt odanızda sakladığınız doğru değil mi?" dediğinde kendimi çapraz sorguya alınmış gibi hissettim.

Tabii ki doğrudu.

"Beryl'in davasındaki kanıt zincirinin bir parçası mısınız?" diye sordu.

"Olay yerinde bulunanlar açısından değil, örneğin herhangi bir kişisel evrak gibi," dedim gergin bir şekilde. "Bunlar polisler tarafından laboratuvara teslim edildi, benim tarafımdan değil. Aslına bakarsanız, evinden toplanan eşyaların çoğu polisin eşya odasında bulunuyor."

Tekrar, "Bunu Sparacino'ya söylemeyi dene," dedi.

"Taslağı hiç görmedim," dedim açıkça. "Ofisimde yok, hiçbir zaman da olmadı. Bildiğim kadarıyla da ortaya çıkmadı, nokta."

"Ortaya çıkmadı mı? Yani onun evinde değil miydi? Polisler bulamadı mı?"

"Hayır. Buldukları el yazması sizin bahsettiğiniz el yazması değil. Eski bir el yazması, muhtemelen yıllar önce basılmış bir kitaptan, ve tamamlanmamış, sadece

En fazla birkaç yüz sayfa. Yatak odasında şifonyerin üzerindeydi. Marino onu aldı ve katilin dokunmuş olabileceği ihtimaline karşı parmak izlerini kontrol ."

Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Eğer bulamadıysan," diye sordu sessizce, " zaman nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Sanırım herhangi bir yerde olabilir. Belki de birisine postalamıştır."

"Bilgisayarı var mı?"

"Evet."

"Sabit diskini kontrol ettin mi?"

"Bilgisayarında sabit disk yok, sadece iki disket sürücüsü var," dedim. Marino disketleri kontrol ediyor. İçlerinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiç mantıklı değil," diye devam etti. " yazmasını birine postalamış olsa bile, önce bir kopyasını çıkarmamış olması mantıklı değil. evinin içinde bir yerde bir kopyası yoktu."

"Vaftiz babası Sparacino'da bir kopyasının olmaması hiç mantıklı ," dedim dikkatle. "Kitabı görmediğine inanamıyorum. Hatta bir yerlerde bir taslağının, hatta belki de en son versiyonunun bile olmadığına inanamıyorum."

"Olmadığını söylüyor ve ben de iyi bir nedenden dolayı ona inanma eğilimindeyim. Beryl hakkında edindiğim bilgilere göre, yazarken çok özel biriydi, bitene kadar Sparacino da dahil olmak üzere kimsenin ne yaptığını görmesine izin vermezdi. Sparacino'yu ilerlemesinden haberdar etmişti.

telefon konuşmaları, mektuplar. Ona göre, ondan en son yaklaşık bir ay önce haber almış. Güya ona kitabı gözden geçirmekle meşgul olduğunu ve yılbaşına kadar yayına hazır hale getireceğini söylemiş."

"Bir ay önce mi?" Temkinli bir şekilde sordum. "Ona

mektup mu yazdı?" "Onu aradı."

"Nereden?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Richmond,

sanırım." "Sana böyle mi söyledi?"

Mark bir an düşündü. "Hayır, nereden aradığını söylemedi."

Durakladı. "Neden?"

"Bir süredir şehir dışındaydı," diye cevap verdim sanki önemli değilmiş gibi. "Sadece Sparacino'nun onun nerede olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Polisler nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Polislerin bilmediği çok şey var," dedim. "Bu

bir cevap değil."

"Daha iyi bir cevap, onun davasını gerçekten tartışmamalıyız, Mark. Zaten çok fazla şey söyledim ve neden bu kadar ilgilendiğinizi anlamıyorum."

"Ve sen benim niyetimin saf olduğundan emin değilsin," dedi. "Bilgi almak istediğim için sana şarap içirip yemek yedirmeye çalışmadığımdan emin değilsin."

"Evet, dürüst olmak gerekirse," diye cevap verdim gözlerimiz buluştuğunda.

"Endişeleniyorum, Kay."

Yüzündeki gerginlikten -hâlâ üzerimde gücü olan bir yüz- öyle olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerimi ondan zorlukla ayırabiliyordum.

"Sparacino bir şeylerin peşinde," dedi. "Seni sıkıştırmak istemiyorum." Son şarabı da kadehlerimize boşalttı.

"Ne yapacak, Mark?" diye sordum. "Beni arayıp elimde olmayan bir taslağı mı talep edecek? Ne olmuş yani?"

"Sanırım sende olmadığını biliyor," dedi. "Sorun şu ki, bunun bir önemi yok. Evet, onu istiyor. Ve sonunda alacak, kaybolmadığı sürece almak zorunda. Onun mirasının vasisi o."

"Bu çok rahat," dedim.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum." Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Reklam planlarından biri daha mı?" Biraz fazla rahat bir şekilde teklif ettim.

Şarabını yudumladı.

"Ne olduğunu hayal bile edemiyorum," diye devam ettim. "Beni

ilgilendiren bir şey değil." "Hayal edebiliyorum," dedi ciddi bir

şekilde.

"O zaman lütfen heceleysin," dedim.

O yaptı. "Manşet: 'Adli Tıp Başmüfettişi Tartışmalı El Yazmasını
Yayınlamayı Reddetti. "

Güldüm. "Bu çok saçma!"

Gülümsemedi. "Bir düşünün. Vahşice öldürülen münzevi bir kadın tarafından yazılan tartışmalı bir otobiyografi. Sonra el yazması kaybolur ve adli tabip onu çalmakla suçlanır. Lanet olası O şey morgdan kayboldu. Tanrım. Kitap nihayet çıktığında, en çok satanlar listesine girecek ve Hollywood film hakları savaşacak."

"Endişelenmiyorum," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde. "Her şey çok zorlama, hayal bile edemiyorum."

"Sparacino yoktan var etmekte ustadır, Kay," diye uyardı. "Sadece sonunun Leon Jones gibi olmasını istemiyorum."

Garsonu bulmak için etrafına bakındı, gözleri ön kapı yönünde donup kaldı. Hızla yarısı yenmiş pirzolasına bakarak, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Arkamı dönmek için kendimi zor tuttum. İri adam masamıza gelene kadar kafamı kaldırıp bakmadım ya da en ufak bir farkındalık göstermedim.

"Merhaba Mark. Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında, etli bir yüze sahip, mavi olduğu kadar sıcaklıktan yoksun küçük gözleri tarafından sertleştirilmiş, yumuşak sözlü bir adamdı. Yüzü kızarmış, zorlukla nefes alıyordu, sanki onun müthiş ağırlığını taşımanın verdiği efor vücudundaki her hücreyi zorluyordu.

"Bir hevesle uğrayıp sana bir içki ikram etmeye karar verdim, ihtiyar delikanlı."

Kaşmir düğmelerini açarak bana döndü, elini uzattı ve gülümsedi.
"Tanıştığımızı sanmıyorum. Robert Sparacino."

"Kay Scarpetta," dedim şaşırtıcı bir

soğukkanlılıkla. 5

Bir şekilde bir saat boyunca Sparacino ile likör içmeyi başarmıştık. Bu korkunçtu. Sanki bir yabancıymışım gibi davrandı. Ama kim olduğumu biliyordu ve bu karşılaşmanın tesadüfi olmadığından emindim. New York büyüklüğünde bir şehirde nasıl tesadüf olabilirdi ki?

"Geleceğimi bilmesine imkan olmadığına emin misin?" diye

sordum. "Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Mark.

Beni Fifty'ye doğru yönlendirirken parmak aciliyeti hissedebiliyordum. Beşinci Cadde. Carnegie Hall boştu, kaldırımında birkaç kişi dolaşıyordu. Saat gece bire yaklaşıyordu ve düşüncelerim alkolün içinde yüzüyordu, sinirlerim gergindi.

Sparacino her Grand Marnier'de daha da hareketleniyor ve sonunda sözcükleri geveleyene kadar dalkavukluk yapıyordu.

"Hiçbir numarayı kaçırmaz. Sarhoş olduğunu ve sabah hiçbir şey hatırlamayacağını düşünürsünüz. Mışıl mışıl uyurken bile kırmızı alarmdadır."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun," dedim.

Doğruca asansöre yöneldik ve kat ışığının numaradan numaraya yanıp sönmesini izleyerek, bilinçli bir sessizlik içinde yukarı çıktık. Halı kaplı koridorda ayaklarımız sessizdi. Çantamın orada olduğunu umarak odama girdiğimde onu yatağın üzerinde görünce rahatladım.

"Yakınlarda mısın?" Ben sordum.

"Birkaç kapı aşağıda." Gözleri etrafta geziniyordu. "Bana bir gece içkisi ikram edecek misin?"

"Hiçbir şey getirmedi..."

"Tamamen dolu bir bar var. Sözüme " dedi. Kafamızda bir

delik varmış gibi bir içkiye daha ihtiyacımız vardı.

"Sparacino ne yapacak?" Ben sordum.

"Bar" bira, şarap ve jigger büyüklüğünde şişelerle dolu küçük bir buzdolabıydı.

"Bizi birlikte görüyor," diye ekledim. "Ne peki?" "Ona ne

söyleyeceğime bağlı," dedi Mark.

Ona plastik bir bardak viski uzattım. "sorayım. Ona ne söylemeyi planlıyorsun, Mark?"

"Yalan."

Yatağın kenarına oturdum.

Yanımıza bir sandalye çekti ve kehribar rengi likörü yavaşça karıştırmaya başladı. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Senden öğrenebileceklerimi öğrenmeye çalıştığımı söylerim," dedi, "ona yardım etmeye çalışıyordum."

"Beni kullandığını," dedim, düşüncelerim kötü bir radyo yayını gibi dağılıyordu. "Bunu yapabildiğini. Geçmişimiz yüzünden."

"Evet."

"Ve bu bir yalan mı?" Ben talep ettim.

Güldü ve ben onun gülme ne kadar sevdiğimi unutmuştum.

"Espriyi anlayamıyorum," diye itiraz ettim. Odanın içi sıcaktı. Viski yüzünden yüzüm kızarmıştı. "Eğer bu bir yalansa, Mark, o zaman gerçek nedir?"

"Kay," dedi, hâlâ gülümsüyordu ve gözleri gitmeme izin vermiyordu. "Sana zaten gerçeği söyledim."

Bir an sessiz kaldı. Sonra eğilip yanağıma dokundu ve beni öpmesini o kadar çok istedim ki korktum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden kalmıyorsun, en azından yarın öğlene kadar? Belki de ikimiz de sabah Sparacino'yla konuşmaya gitmeliyiz."

"Hayır," dedim. "O da tam olarak bunu yapmamı isterdi."

"Sen nasıl istersen."

Saatler sonra, Mark gittikten sonra, yatağın diğer tarafındaki serin boşluğun farkında olarak karanlığa bakarak uyanık yattım. Eskiden Mark asla gece kalmazdı ve ertesi sabah daireyi dolaşp çeşitli giysileri, kirli bardakları, tabakları ve şarap şişelerini toplar, küllükleri boşaltırdım. O zamanlar ikimiz de sigara içerdik. Gece bire, ikiye, üçe kadar oturur, konuşur, güler, dokunur, içer, sigara içerdik. Tartışırđık da. Çoğu zaman kısır çekişmelere dönüşen tartışmalardan nefret ederdim; yumruk yumruğa, kısasa kısas, felsefi görüşe karşı bu felsefi görüş. Her zaman bana aşık olduğunu söylemesini beklerdim. Hiç söylemedi. Sabah olduğunda, Noel bittiğinde ve annemin ağacın altına saçılmış hediye kağıtlarını toplamasına yardım ettiğimde çocukken hissettiğim aynı boş duyguya kapıldım.

Ne istediğimi bilmiyordum. Belki de hiç . Duygusal mesafe asla birlikteliğe değmezdi ve yine de öğrenmedim. Hiçbir şey değışti. Bana uzansaydı, mantıklı davranmayı unutacaktım. Arzunun nedeni yoktu ve yakınlaşma ihtiyacı hiç bitmemişti. Yıllardır o görüntüleri, dudaklarını, ellerini, açlığımızın aciliyetini gözümün önüne getirmemiştim. Şimdi anılar bana işkence ediyordu.

Uyandırma çağrısı istemeyi unutmuşum ve yatağın yanındaki saatle uğraşmadım. Zihnimdeki alarmı altıya kurunca tam zamanında uyandım. Dik oturdum ve göründüğüm kadar kötü hissettim. Sıcak bir duş ve özenli bir bakım, gözlerimin altındaki koyu şişkin halkaları ya da solgun tenimi gizleyemedi.

Banyo aydınlatması acımasızca dürüsttü. United Airlines'ı aradım ve saat yedide Mark'ın kapısına .

"Merhaba," dedi, iğrenç derecede taze ve neşeli görünüyordu. "Fikrini mi değıştirdin?"

"Evet," dedim. Kolonyasının tanıdık kokusu düşüncelerimi bir kaleydoskopun içindeki parlak cam parçaları gibi yeniden düzenledi.

"Yapacağını biliyordum," dedi.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kavgadan kaçacağını hiç bilmezdim," dedi, kravatını düğümlemeye devam ederken şifonyerin aynasından beni izliyordu.

Mark ve ben öğleden sonra Orndorff & Berger ofislerinde buluşmak üzere sözleşmiştik. Şirketin lobisi kalpsiz, derin bir alandı. Siyah halının üzerinde, cilalı pirinç ray aydınlatmasının altında devasa siyah bir konsol yükseliyor, iki siyah akrilik masanın arasında masa görevi gören pirinç bir blok bulunuyordu. Yakındaki sandalyeler. Dikkat çekici bir şekilde, başka hiçbir mobilya, bitki ya da resim yoktu, odanın uçsuz bucaksız boşluğunu kırmak için şarapnel gibi fırlatılmış birkaç parça bükülmüş heykelden başka hiçbir şey yoktu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Resepsiyon görevlisi, istasyonunun derinliklerinden bana pratik bir gülümseme verdi.

Ben cevap veremedim, karanlık duvarlardan ayırt edilemeyen bir kapı sessizce açıldı ve Mark takım çantamı alıp beni uzun, geniş bir koridora soktu. Birbiri ardına açılan kapılardan geçtik. Manhattan'ın gri manzarasını sunan camlı pencereleri olan geniş ofisler. Kimseyi görmedim. Sanırım herkes öğle yemeğindeydi.

"Tanrı aşkına, lobinizi kim tasarladı?" Fısıldadım.

"Göreceğimiz kişi," dedi Mark.

Sparacino'nun ofisi önünden geçtiğim diğer ofislerin iki katı büyüklüğündeydi, masası cilalı değerli taşlardan kâğıt ağırlıklarla süslenmiş güzel bir abanoz bloktu ve etrafı kitap duvarlarıyla çevriliydi. Dün gece görüldüğünden daha az korkutucu olmayan, aydınların ve edebiyatçıların bu avukatı, pahalı bir John Gotti takımına benzeyen bir şey giymişti, göğüs cebindeki mendil kontrast bir kan kırmızısı dokunuşu sunuyordu. İçeri girip sandalyelerimize oturduğumuzda rahat duruşunu bozmadı. Soğuk bir an boyunca bize bakmadı bile.

"Ögle yemeğine gittiğinizi anlıyorum," dedi sonunda soğuk mavi gözlerini kaldırıp kalın parmaklarıyla bir dosya klasörünü kapatırken. "Sizi fazla bekletmeyeceğime söz veriyorum, Dr. Scar-petta. Mark ve ben müvekkilim Beryl Madison'ın davasıyla ilgili birkaç detayı gözden geçiriyorduk. Avukatı ve mirasının vasisi olarak, oldukça net bazı ihtiyaçlarım var ve onun isteklerini yerine getirmemde bana yardımcı olabileceğinizden eminim."

Hiçbir şey söylemedim, kül tablası arayışım sonuçsuz kaldı.

"Robert'ın onun belgelerine ihtiyacı var," dedi Mark vurgulamadan. "Özellikle de yazdığı kitabın taslağı, Kay. Ona açıklıyordum. Siz buraya gelmeden önce Adli Tıp Kurumu'nun bu kişisel eşyaların emanetçisi olmadığını, en azından bu olayda öyle olmadığını söylemiştim."

Bu toplantıyı kahvaltıda prova etmiştik. Mark'ın Sparacino'yu ben gelmeden önce "halletmiş". Şimdiden idare edilenin ben olduğum hissine kapılmaya başlamıştım.

Doğrudan Sparacino'ya baktım ve şöyle dedim: "Ofisime teslim edilen kalemler kanıt niteliği taşıyor ve ihtiyacınız olabilecek belgeleri içermiyor." "Bana el yazmasının sizde olmadığını mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Bu doğru."

"Nerede olduğunu sen de bilmiyorsun," dedi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Söylediklerinizle ilgili birkaç sorunum var."

Dosya klasörünü açıp Beryl'in polis raporu olduğunu anladığım bir fotokopi çıkarırken yüzü ifadesizdi.

"Polise göre olay yerinde bir el yazması bulundu," dedi. "Şimdi bana bir el yazması olmadığı söyleniyor. Bunu anlamama yardımcı olabilir misiniz?"

"Bir el yazmasının sayfaları bulundu," diye cevap verdim. "Ama sanmıyorum ki

Onlar sizin ilgilendiğiniz şeyler Bay Sparacino. Güncel bir çalışmanın parçası gibi görünmüyorlar ve daha da önemlisi, bana hiçbir zaman teslim edilmediler."

"Kaç sayfa?" diye sordu.

"Aslında onları görmedim," dedim. "Kim

gördü?"

"Teğmen Marino. Asıl konuşmanız gereken kişi o," dedim.

"Çoktan aldım ve bana bu el yazmasını size elden teslim ettiğini söyledi."

Marino'nun gerçekten böyle bir şey söylediğine inanmamıştım. "A Yanlış anlaşılma," diye cevap verdim. "Sanırım Marino, sayfaları daha eski bir çalışma olabilecek kısmi bir el yazmasını adli laboratuarlara teslim etmesinden bahsediyor olmalı. Adli Bilim Bürosu ayrı bir bölümdür. Benim binamda yer alıyor."

Mark'a baktım. Yüzü sertleşmişti ve terliyordu. Sparacino

sandalyede kayarken deri gıcırdadı.

"Sizinle açık konuşacağım, Dr. Scarpetta," dedi. "Ben sana inanıyorum."

"Neye inanıp kontrol edemem," diye cevap verdim gayet sakin bir şekilde.

"Bu konu üzerinde çok düşündüm," dedi aynı sakinlikle. "Gerçek şu ki, belirli taraflar için değerinin farkına varmadığınız sürece el yazması çok değersiz bir kağıttır. Yayıncılar hariç, üzerinde çalıştığı kitap için yüksek bir fiyat ödeyecek en az iki kişi tanıyorum. öldü."

"Bütün bunlar beni ilgilendirmiyor," diye cevap verdim. "Bahsettiğiniz el yazması ofisimde . Dahası, bizde hiç olmadı."

"Birinde var."

Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Beryl'herkesten daha iyi tanırdım, alışkanlıklarını bilirdim, Dr. Scarpetta. Bir süredir şehir dışındaydı. öldürülmeden sadece birkaç saat önce evindeydi. Taslağının yakınında olmadığını düşünmek imkansız. Ofisinde, çantasında, bavulunda."

Küçük mavi gözleri tekrar bana dikildi. "Bankada kilitli bir kutusu yok, saklayabileceği başka bir yer de yok - zaten saklamazdı da. Şehir dışındayken yanındaydı, çalışıyordu. Belli ki Richmond'a döndüğünde el yazması da yanında olacaktı."

"Bir süredir şehir dışındaydı," diye tekrarladım. "Bundan emin misin?" Mark bana bakmadı.

Sparacino sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını koca göbeğinin üzerinde gezdirdi.

Bana dedi ki, "Beryl'in evde olmadığını biliyordum. Haftalardır onu aramaya çalışıyordum. Sonra yaklaşık bir ay önce beni aradı. Bana nerede olduğunu söylemedi ama güvende olduğunu söyledi ve bana kitabıyla ilgili bir ilerleme raporu vermeye başladı, üzerinde çok çalıştığını söyledi. Uzun lafın kısası, burnumu sokmadım. Beryl onu tehdit eden bu psikopat yüzünden korkuyla kaçıyordu. Nerede olduğu benim için önemli değildi, sadece iyiydi ve teslim tarihine yetişmek için çok çalışıyordu. Kulağa duyarsız gelebilir ama pragmatik olmak zorundaydım."

"Beryl'in nerede bilmiyoruz," bilgi verdi Mark. "Görünüşe göre Marino söylememiş."

Zamir seçimi acıttı. "Biz" derken o ve Sparacino'yu kastediyor.

"Eğer benden bu soruya cevap vermemi istiyorsan--"

"Ben de tam olarak bunu soruyorum," diye araya girdi Sparacino. "Son birkaç aydır Kuzey Carolina'da, Washington'da, Teksas'ta, her neredeyse orada kaldığı er ya da geç ortaya çıkacak. Şimdi bilmem gerekiyor. Bana taslağın ofisinizde olmadığını söylüyorsunuz. Polis bana olmadığını söylüyor. Bu işin aslını öğrenmenin benim için kesin bir yolu, en son nerede olduğunu bulmak ve el yazmasını bu şekilde takip etmeye başlamak. Belki de Birisi onu havaalanına götürdü. Belki gittiği her yerde arkadaş edinmiştir. Belki birileri kitabına ne olduğuna dair bir ipucu bulmuştur. Örneğin, uçağa bindiğinde elinde miydi?"

"Bu bilgiyi Teğmen Marino'dan almanız gerekecek," diye cevap verdim. "Onun davasının ayrıntılarını sizinle tartışma yetkim yok."

"Öyle olmanı beklemiyordum," dedi Sparacino. "Muhtemelen bildiğin için Richmond'a dönmek için uçağa bindiğinde yanındaydı. Muhtemelen cesediyle birlikte ofisinize geldiği için şimdi yok."

Durakladı, gözleri soğuk bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Gary Harper ya da kız kardeşi ya da her ikisi, onlara teslim etmen için sana ne kadar ödedi?"

Mark'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Ne kadar? On bin

mi, yirmi bin mi, elli bin mi?"

"Sanırım bu konuşmamız sona eriyor, Bay Sparacino," dedim ve cüzdanıma uzandım.

Sparacino, "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, Dr. Scarpetta," diye cevap verdi.

Dosya klasörünü gelişigüzel karıştırdı. Aynı , masanın üzerinden birkaç kâğıdı bana doğru fırlattı.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Richmond gazetelerinin bir yıldan daha uzun bir süre önce yayınladıkları makalelerin fotokopileri. En üstteki hikaye iç karartıcı derecede tanıdıktı:

ADLİ TIP UZMANI CESETTEN HIRSIZLIK YAPMAKLA SUÇLANIYOR

Hoşnutsuz eski bir çalışan tarafından işlendiği iddia edilen cinayete tanık olan eşine göre, Timothy Smathers geçen ay evinin önünde vurularak öldürüldüğünde altın bir kol saati, altın bir yüzük takıyordu ve pantolonunun cebinde 83 dolar nakit para vardı. Polis ve Vurulma olayından sonra Smathers'ın evine giden kurtarma ekibinin üyeleri.... otopsi için Adli Tıp Kurumu'na gönderilen Smathers'ın cesedine bu değerli eşyaların eşlik ettiğini iddia etmektedir.

Dahası da vardı ve diğer kupürlerde ne yazdığını öğrenmek için okumama gerek yoktu. Smathers davası, ofisimin şimdiye kadar aldığı en kötü reklamlardan bazılarına yol açmıştı.

Fotokopileri Mark'ın uzattığı uzattım. Sparacino beni kancaya takmıştı ve kıvrınmamaya kararlıyım.

"Hikayeleri okuduysanız fark edeceğiniz gibi," dedim, "bu durumla ilgili kapsamlı bir soruşturma yapıldı ve ofisim herhangi bir yanlış davranıştan aklandı."

"Evet, kesinlikle," dedi Sparacino. "Söz konusu değerli eşyaları cenaze evine bizzat siz teslim ettiniz. Eşyalar bundan sonra ortadan kayboldu. Sorun bunu kanıtlamaktı. Bayan Smathers hâlâ kocasının mücevherlerini ve parasını OCME'nin çaldığını düşünüyor. Onunla konuştum."

Mark eşyalara bakarken monoton bir sesle, "Ofisi temizlenmiş, Robert," dedi. "Öyle bile olsa, burada Bayan Smathers'a eşyaların değeriyle orantılı bir miktar çek verildiği yazıyor."

"Bu doğru," dedim soğuk bir şekilde.

Sparacino, "Manevi değerin üzerinde fiyat etiketi yoktur," dedi. "Ona bunun on katı tutarında bir çek de verebilirdiniz ama yine de mutsuz ."

Bu kesinlikle bir şakaydı. Polisin hâlâ kocasının cinayetinin arkasında olduğundan şüphelendiği Bayan Smathers, daha kocasının mezarında çimenler büyümeye başlamadan zengin bir dulla evlendi.

"Haberlerde de üzere," diyordu Sparacino, "ofisiniz Bay Smathers'ın kişisel eşyalarını cenaze evine teslim ettiğinizi doğrulayacak kanıt makbuzunu sunamadı. Şimdi, detayları biliyorum. Makbuzun, o zamandan beri başka bir yerde çalışmaya başlayan yöneticiniz tarafından yanlış yere konulduğu söyleniyor. Olay sizin sözünüze karşı cenaze evinin sözüne dönüştü ve mesele hiçbir zaman çözülmemiş olsa da, en azından beni tatmin etmedi, şu anda kimse hatırlamıyor ya da umursamıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Mark aynı düz tonda sordu.

Sparacino Mark'a baktı, sonra dikkatini bana verdi. "Bu Smathers'ın durumu ne yazık ki bu tür suçlamaların sonu değil. Geçtiğimiz Temmuz ayında ofisinize, doğal nedenlerle ölen Henry Jackson adında yaşlı bir adamın cesedi geldi. Cesedi ofisinize cebinde elli iki dolar nakit para ile geldi. Görünüşe göre para yine kaybolmuş ve siz de ölen adamın oğluna bir çek vermek zorunda kalmışsınız. Oğlu yerel bir televizyon kanalına şikayette bulundu. Eğer görmek isterseniz elimde yayında olanları gösteren bir video kaset var."

"Jackson cebinde elli iki dolar nakit parayla geldi," diye cevap verdim, öfkeden deliye dönmek üzereydim. "Fena halde çürümüştü, para o kadar çürümüştü ki en gözü dönmüş hırsız bile ona dokunamazdı. Paraya ne olduğunu bilmiyorum ama Jackson'ın aynı derecede çürümüş ve kurtlanmış giysileriyle birlikte paranın da yanmış olması muhtemel görünüyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Mark nefesinin altında.

"Ofisinizde bir sorun var, Dr. Scarpetta." Sparacino gülümsedi.

"Her ofisin sorunları vardır," diye tersledim ve ayağa kalktım. "Beryl Madison'ın mülkünü istiyorsan, polisle anlaş."

Asansörle aşağı inerken Mark, "Özür dilerim," dedi. "O piçin sana böyle bir yapacağından haberim yoktu. Bana söyleyebilirdin, Kay ..."

"Sana söyledim mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Sana ne söyledim!"

"Kayıp eşyalar, kötü reklam hakkında. Sparacino'nun hoşuna türden bir koku. Bilmiyordum ve ikimizi de pusuya düşürdüm. Lanet olsun!"

"Sana söylemedim," dedim, sesim yükselmişti, "çünkü bu konuyla ilgili değil. Beryl'in davası. Bahsettiği durumlar çaydanlıktaki fırtınalardı, cesetler mümkün olan her durumda kapının önüne geldiğinde ve cenaze evleri ve polisler kişisel eşyaları almak için gün boyu girip çıktığında kaçınılmaz olarak ortaya çıkan türden ev idaresi aksaklıkları--"

"Lütfen bana kızma." "Sana kızgın

değilim!"

"Bak, seni Sparacino hakkında uyarmıştım. Seni ondan korumaya çalışıyorum."

"Belki de ne yapmaya çalıştığından emin değilim, Mark."

O bir taksi ararken biz hararetli seslerle konuşmaya devam ettik. Cadde neredeyse durma noktasına gelmişti. Kornalar alıyor, motorlar gürlüyordu ve sinirlerim kopma noktasına gelmişti. Sonunda bir taksi göründü ve Mark arka kapıyı açtı, takım çantamı yere koydu. Ben bindikten sonra  of re birkaç banknot uzattığında neler olduğunu anladım. Mark bana katılmıyordu. Beni havaalanına yalnız ve öğle yemeği yemeden geri gönderiyordu. Onunla konuşmak için camı aamadan taksi sarsılarak trafiğe geri döndü.

La Guardia'ya sessizce gittim ve uağımın kalkmasına daha üç saat vardı. Kızgın, kırgın ve  aşkındım. Bu şekilde ayrılmaya dayanamazdım. Bir barda boş bir sandalye bulup bir içki söyledim ve bir sigara yaktım. Mavi dumanın kıvrılıp puslu havada dağılmasını izledim. Dakikalar sonra ankesörlü telefona bir çeyreklik atıyordum.

"Orndorff & Berger," diye anons etti kadın sesi. "Mark James,

lütfen" derken siyah konsolu hayal ettim.

Bir süre durakladıktan sonra kadın, " zg n m, yanlış numarayı aradınız herhalde," dedi.

"Chicago ofisinizden. Ziyarete geldi. Aslında bugün erken saatlerde onunla ofisinizde tanıştım," dedim.

"Tutabilir misin?"

İki dakika boyunca Jerry Rafferty'nin "Baker Sokağı"  arkısına eşlik ettim.

" zg n m," dedi resepsiyon görevlisi geri döndüğünde, "burada o isimde biri yok hanımefendi."

"O ve ben iki saatten kısa bir süre önce lobinizde buluştuk," diye sabırsızlıkla haykırdım.

"Kontrol ettim hanımefendi. Üzgünüm ama belki de bizi başka bir firmayla karıştırdınız."

Nefesimin altında küfrederek ahizeyi kapattım.

Rehber yardımını arayarak Orn-dorff & Berger'in Chicago ofisinin numarasını aldım ve kredi kartı numaramı girdim. Mark'a beni en kısa zamanda aramasını söyleyen bir mesaj bırakacaktım.

Chicago'daki resepsiyon görevlisi, "Üzgünüm hanımefendi. Bu firmada Mark James diye biri yok."

6

Mark, Chicago rehberinde kayıtlı değildi. Beş Mark James ve üç M James vardı ve eve döndükten sonra her numarayı denedim ve hatta ya bir kadın ya da tanımadığım bir adam vardı. O kadar şaşırmıştım ki uyuyamadım.

Ertesi sabaha kadar Mark'ın karşılaştığını iddia ettiği Chicago'daki baş adli tabip Diesner'i aramak aklıma gelmedi.

Doğrudan konuşmanın en iyi olduğuna karar vererek, Diesner'a her zamanki hoşbeşten sonra şöyle dedim: "Chicago'da avukatlık yapan Mark James'i bulmaya çalışıyorum. bilebileceğinize inanıyorum."

"James..." Diesner düşünceli bir şekilde tekrarladı. "Korkarım bu isim tanıdık gelmiyor, Kay. Chicago'da bir avukat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Kalbim sıkıştı. "Orndorff & Berger ile."

"Orndorff & Berger'i tanıyorum. Çok saygın bir firma. Ama Mark James diye birini hatırlamıyorum..."

Bir çekmecenin açıldığını ve sayfaların çevrildiğini duydum. Uzun bir süre sonra Diesner, "Hayır. Onu Sarı Sayfalar'da da göremiyorum."

Telefonu kapattıktan sonra kendime bir fincan daha sade kahve doldurdum ve mutfak penceresinden boş kuş yemliğine baktım. Gri sabah yağmur tehdidinde bulunuyordu. Şehir merkezinde buldozer gerektiren bir masam vardı. Cumartesi günüydü. Pazartesi resmi tatildi. Ofis terk edilmiş olacaktı, çalışanlarım zaten üç günlük hafta sonunun tadını çıkarıyordu. İçeri girip huzur ve sessizlikten faydalanmalıydım. Ama umurumda değildi. Mark'tan başka bir şey düşünemiyordum. Sanki hiç var olmamıştı, sanki hayali bir adamdı, bir rüyaydı. Bunu çözmeye çalıştıkça düşüncelerim daha da karmaşıklaşıyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Çaresizlikten Robert Sparacino'nun ev numarasını Rehber Yardım'dan bulmaya çalıştım ve kayıtlı olmadığını görünce içten içe rahatladım. Onu aramak benim için intihar olurdu. Mark bana yalan söylemişti. Bana Orndorff & Berger için çalıştığını, Chicago'da yaşadığını ve Diesner'ı tanıdığını söylemişti. Bunların hiçbirisi doğru değildi! Telefonun çalmasını, Mark'ın aramasını umuyordum. Evi toparladım, çamaşırları yıkadım, ütü yaptım, bir tencere domates sosu koydum, köfte yaptım ve postaları gözden geçirdim.

Telefon akşam beşe kadar çalmadı.

"Hey, Doktor? Ben Marino," diye tanıdık bir ses beni selamladı. "Hafta sonu seni rahatsız etmek istemezdim ama iki gündür seni bulmaya çalışıyordum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Marino yine koruyucu meleği oynuyordu.

"Görmeni istediğim bir video kasetim var," dedi. "Eğer burada , evine bırakırım diye düşündüm. Videon var mı?"

biliyordu. Daha önce de video kasetlere "" . "Ne tür bir video kaset?"

Ben sordum.

"Bütün sabahı bu drone ile geçirdim. Beryl Madison hakkında onunla röportaj yaptım."

Durakladı. Kendinden memnun olduğu belliydi.

Marino'yu tanıdığım süre uzadıkça, beni daha çok gösterip anlatmaya başlamıştı. Bu olguyu kısmen onun hayatımı kurtarmasına bağlıyordum. Bu korkunç olay bizi beklenmedik bir çift haline getirmişti.

"Görevde misin?" Ben sordum.

"Lanet olsun, ben her zaman görevdeyim,"

diye homurdandı. "Ciddiyim."

"Resmi olarak değil, tamam mı? Saat dörtte paydos ettim ama karım Jersey'de annesini ziyarete gitti ve benim de halıcıdan daha fazla çözmem gereken iş var."

Karısı ölmüştü. Çocukları büyümüştü. Gri, çiğ bir cumartesiydi. Marino boş bir gitmek istemiyordu. Ben de boş evimin içinde kendimi pek mutlu ve neşeli hissetmiyordum. Ocakta kaynayan sos tenceresine baktım.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Kasetinle birlikte uğra da birlikte izleyelim. Spagetti sever misin?"

Tereddüt etti. "Şey..."

"Köfteli. Şimdi de makarna yapmaya hazırlanıyorum. Benimle yer misin?"

"Evet," dedi. "Sanırım bunu yapabilirim."

Beryl Madison temiz bir araba istediğinde, Southside'daki Masterwash'ı ziyaret etmek onun alışkanlığıydı.

Marino bunu şehirdeki bütün birinci sınıf oto yıkamacılara giderek öğrenmişti. Sürücüsüz aracınızı, püskürtme fiskiyeleri iğneli su akışlarını ateşlerken köpüklü boya üzerinde dönen "hula etekleri" montaj hattından otomatik olarak geçirmeyi teklif eden çok fazla, en fazla bir düzine yoktu. Hızlı bir sıcak hava kurutmasının ardından, araç bir insan tarafından yönetiliyor ve görevlilerin vakumladığı, cilaladığı, parlattığı, tamponları giydirdiği bir bölmeye götürülüyordu. geri kalanı. Marino bana bir Masterwash "Super Deluxe "ün on beş dolar olduğunu söyledi.

Marino, spaghettiyi çorba kaşığıyla çatalına götürürken, " şanslıydım," dedi. "Böyle bir şeyin izini nasıl sürüyorsun, ha? "Böyle bir şeyi nasıl Dronlar günde kaç tane, yetmiş, yüz tane sürüşü ? Siyah bir Honda'yı fark edeceklerini mi sanıyorsun? Tabii ki hayır."

Mutlu bir avcıydı. Büyük olanı yakalamıştı. Geçen hafta ona ön fiber raporunu verdiğimde şehirdeki tüm araba yıkama ve kaporta dükkanlarını dolaşmaya başlayacağını biliyordum. Marino hakkında bir şey var. Çölde bir çalının arkasına bakmak zorunda kaldı.

"Dün baltayı taşa vurdum," diye devam etti. "Mas terwash'a uğradım. Konumu nedeniyle listemde son sıradaydı. Ben, Beryl'in onu alacağını düşündüm Honda'yı West Endy'de bir yere götürdü. Ama o öyle , güney tarafına götürdü ve bunun tek sebebinin de orada bir kaporta ve detay atölyesi olması olduğunu düşünüyorum.

Meğer arabasını geçen Aralık ayında satın aldıktan kısa bir süre sonra götürmüş ve alt kaplamayı ve boyayı mühürlemek için şu yüz dolarlık işlerden birini yaptırmış. Sonra da orada bir hesap açmış, her yıkamada iki dolar indirim ve haftanın ikramiyesini bedava alabilmek için kendini üye yapmış."

"Bunu böyle mi öğrendin?" diye sordum. "Bu üyelik anlaşması yüzünden mi?"

"Oh, evet," dedi. "Bilgisayarları yok. Vardı

tüm makbuzlarına bakmak için. Ama üyeliğini ne zaman ödediğine dair bir kopya buldum ve garajında bulduğumuzda arabasının durumuna bakarak Key West'e gitmeden kısa bir süre önce yıkattığını tahmin ettim. Evraklarını da inceliyordum, kredi kartı faturalarına bakıyordum. Mas-terwash için sadece bir kayıt var ve o da size bahsettiğim yüz dolarlık iş. Görünüşe göre o işten sonra arabasını temizletirken nakit ödeme yapmış."

"Araba yıkama görevlileri," dedim. "Ne giiyorlar?"

"Bulduğunuz o tuhaf elyafa uyabilecek turuncu bir şey yok. Çoğu kot pantolon ve koşu ayakkabısı giiyor. Hepsinin üzerinde, cebinde beyaz renkte 'Masterwash' yazan mavi gömlekler var. Oradayken her şeye baktım. Bana bir şey çarpmadı. Gördüğüm tek kumaş türü şey arabaları silmek için kullandıkları beyaz havlu varilleriydi."

"Kulağa pek umut verici gelmiyor," dedim tabağımı iterek. En azından Marino'nun iştahı yerindeydi. Midem New York'tan dolayı hâlâ düğümlenmişti ve olanları ona anlatıp anlatmamayı tartışıyordum.

"Belki de değil," dedi. "Ama konuştuğum bir adam antenimin

yükselmesine neden oldu." Bekledim.

"Adı Al Hunt, yirmi sekiz yaşında, beyaz. ona odaklandım. Gördüm. Orada durup kunduzları denetliyordu. Bir şey tıkladı. Yersiz görünüyordu. Temiz kesimli, şık, sanki bir üç parçalı takım elbise ve bir evrak çantası taşıyordu. Kendi kendime sormaya başladım, 'Onun gibi bir adamın böyle bir çıkmaz sokakta ne işi var? Sarımsaklı ekmek. "Ben de ona doğru yürüdüm ve havadan sudan konuşmaya başladım. Ona Beryl'i sordum, ehliyetindeki fotoğrafını gösterdim. Onu orada gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığını sordum ve bum! Heyecanlanmaya başladı."

Elimde olmadan, Marino'

"Yoluma çıktı. Muhtemelen zavallı adamın üzerinden Mack kamyonu gibi

geçti. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Sonra içeri giriyoruz, kahve alıyoruz ve ciddi işlere ," diyor Marino cevap verdi. Bu Al Hunt birinci sınıf bir sincap. Başlangıç olarak, adam yüksek lisans yapmış. Psikoloji alanında yüksek lisans yapmış, sonra da Metropolitan'da birkaç yıl erkek hemşire olarak çalışmış, inanabiliyor musunuz? Masterwash için hastaneden neden ayrıldığını sorduğumda, babasının oranın sahibi olduğunu . İhtiyar Hunt'ın şehrin her yerinde parmağı var. Masterwash onun yatırımlarından sadece biri. Ayrıca bir dizi otoparkı var ve Northside'in yarısında gecekondlu sahibi. Otomatik olarak genç Al'ın babasının yerine geçmeye hazırlandığını varsaymam gerekiyor, değil mi?"

İlgimi çekmeye başlamıştı.

"Mesele şu ki, Al takım elbise giyiyor görünse giymiyor, değil mi? Tercümesi, Al bir ezik. Yaşlı adam ona masa başında otururken güvenmiyor. Demek istediğim, adam orada durup

arabaları cilalamayı ve tamponları giydirmeyi biliyor. Burada bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum."

Yağlı bir parmağıyla başını işaret etti.

"Belki de bunu babasına sormalısınız," dedim.

"Doğru. Bana büyük beyaz umudunun teki olduğunu söyleyecek."

"Nasıl takip etmeyi planlıyorsun?"

"Çoktan yaptım," diye cevap verdi. "Getirdiğim video kasete tanık olun, Doktor. Harcadım

Bütün sabahı merkezde Al Hunt'la geçirdim. Bu adam kapıdan kovsan bacadan girer ve Beryl'e ne olduğunu çok merak ediyor, gazetelerde okuduğunu söyledi--"

"Beryl'in kim olduğunu nereden biliyordu?" Sözünü kestim. "Gazetelerde ve televizyon kanallarında onun hiç fotoğrafı yoktu. Adını tanıdı mı?"

"Bilmediğini söyledi, ben ona ehliyetindeki resmi gösterene kadar araba yıkamada gördüğü sarışın kadın olduğunu bilmiyordu. Sonra şok olmuş gibi yaptı, gerçekten çok üzgündü. Her kelimeme asılıyordu, onun hakkında konuşmak istiyordu, sözde onu Adam'ın ev kedisinden tanımayan biri için gerçekten yoğundu."

Buruşuk peçetesini masanın üzerine koydu. "En iyisi senin kendin duyman."

Bir fincan kahve koydum, kirli bulaşıkları topladım ve oturma odasına geçip kaseti başlattık. Ortam tanıdıktı. Daha önce görmüştüm.

daha önce defalarca. Polis departmanının sorgu odası, ortasında çıplak bir masadan başka bir şey bulunmayan küçük, panelli bir odacıktı.

halı kaplı zemin. Kapının yanında bir ışık düğmesi vardı ve sadece bir uzman ya da inisiye üst vidanın eksik olduğunu fark edebilirdi. Küçük kara deliğin diğer tarafında geniş açılı özel bir kamerayla donatılmış bir video odası vardı.

Al Hunt ilk bakışta korkutucu görünmüyordu. Açık sarı saçları ve solgun bir teni vardı. Yüzünün boynunun içinde kaybolmasına neden olan zayıf çenesi olmasaydı itici de sayılmazdı.

Bordo bir deri ceket ve kot pantolon giymişti, tam karşısında oturan Marino'yu izlerken sivri parmakları bir kutu 7-Up ile gergin bir şekilde .

"Beryl Madison'la ilgili tam olarak ne vardı?" Marino sordu. "Onu fark etmenizi sağlayan neydi? Oto yıkamanıza her gün bir sürü araba geliyor. Tüm müşterilerinizi hatırlıyor musunuz?"

"Düşündüğünüzden daha fazlasını hatırlıyorum," diye yanıtladı Hunt. "Özellikle de düzenli müşterileri. Belki isimlerini hatırlamıyorum ama yüzlerini hatırlıyorum çünkü görevliler arabalarını silerken çoğu insan genellikle otoparkta dikiliyor. Müşterilerin çoğu denetlemek, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Arabalarına göz kulak olurlar, hiçbir şeyin unutulmadığından emin olurlar. Bazıları bezlerden birini alıp yardım ediyor, özellikle de aceleleri varsa, yani yerinde duramayan, bir şeyler yapmak zorunda olan insanlarsa."

"Beryl öyle biri miydi? Denetliyor muydu?"

"Hayır, efendim. birkaç bankımız var. Oturmak onun alışkanlığıydı. dışarıda bir bankta. Bazen gazete ya da kitap okurdu. Görevlilere gerçekten hiç dikkat etmiyordu ve arkadaş canlısı diyebileceğim biri değildi. Belki de onu bu yüzden fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?" Marino

sordu.

"Yani bu sinyalleri gönderdi. Ben de onları yakaladım."

"Sinyaller mi?"

"İnsanlar her türlü sinyali gönderiyor," diye açıklıyor Hunt. "Ben onlara uyumluyum, onları . Bir insanın gönderdiği sinyallere bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirim."

"Sinyal mi gönderiyorum, Al?"

"Evet, efendim. Herkes gönderiyor."

"Ne sinyali gönderiyorum?"

Hunt'ın yüzü çok ciddiye, "Soluk kırmızı" diye cevap verdi.

"Ha?" Marino şaşkın görünüyordu.

"Sinyalleri renk olarak alıyorum. Belki bunun garip olduğunu düşünüyorsun, ama değil.

eşsiz. Bazılarımız başkalarından yayılan renkleri hisseder. Bahsettiğim sinyaller bunlar. Sizden aldığım sinyaller soluk kırmızı. Biraz sıcak ama biraz da kızgın. Bir uyarı sinyali gibi. Bu Sizi içine çekiyor ama bir tür tehlikeye işaret

ediyor--" Marino kaseti durdurdu ve bana alaycı bir

şekilde gülümsedi. "Bu adam bir sincap falan mı?"

diye sordu.

"Aslında bence oldukça zeki biri," dedim. "Sen biraz sıcak ve kızgınsın, ve tehlikeli."

"Kahretsin, Doktor. Adam çok aptal. Onun konuşmasını duymak için, tüm lanet olası nüfus yürüyen bir gökkuşağıdır."

"Söylediklerinin bazı psikolojik geçerlilikleri var," diye cevap verdim. "Renklerle çeşitli duygular ilişkilendirilir. Bu meşru bir Halka açık yerler, otel odaları, kurumlar için seçilen renk şemalarının temeli. Örneğin mavi, depresyonla ilişkilendirilir. Mavi renkle dekore edilmiş çok fazla psikiyatri hastanesi odası bulamazsınız. Kırmızı öfkeli ve şiddetlidir, tutkulu. Siyah ürkütücüdür, uğursuzdur, . Hatırladığım kadarıyla bana Hunt'ın psikoloji alanında yüksek lisans yaptığını söylemişsiniz."

Marino sinirlenmiş görünüyordu ve kaseti yeniden başlattı.

"-- Sanırım bu oynadığınız rolle ilgili olabilir. Sen bir Dedektif," diyordu Hunt. "Şu anda işbirliğime ihtiyacın var ama aynı zamanda bana güvenmiyorsun ve saklayacak bir şeyim varsa benim için tehlikeli olabilirsin. Hissettiğim soluk kırmızının uyarı kısmı bu. Sıcak kısmı ise dışa dönük kişiliğiniz. İnsanların size yakın hissetmesini istiyorsunuz. Belki de insanlara yakın olmak istiyorsun. Sert davranıyorsun ama insanların seni sevmesini istiyorsun..."

", " diye araya girdi Marino. Peki ya Beryl Madison? Renkleri ondan da mı ?"

"Oh, evet. Bu beni onun hakkında hemen etkiledi. O farklıydı, gerçekten farklıydı."

"Nasıl yani?" Marino arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken sandalyesi gürültüyle gıcırdadı.

"Çok soğuk," diye yanıtladı Hunt. "Ondan kutup renkleri aldım. Soğuk mavi, zayıf güneş ışığı gibi soluk sarı ve beyaz o kadar soğuktu ki kuru buz gibi sıcaktı, sanki ona dokunursan seni yakacakmış gibi. Farklı olan beyaz kısımdı. Pek çok kadından pastel tonları seçerim. Giydikleri renklere uyan kadınsı tonlar. Pembe, sarı, açık maviler ve yeşiller. Bu

Bayanlar pasif, havalı, kırılgan. Bazen lacivert, bordo ya da kırmızı gibi koyu, güçlü renkler gönderen bir kadın görüyorum. O daha güçlü bir tiptir. Genellikle agresiftirler, avukat, doktor ya da iş kadını olabilirler ve az önce tarif edilen renklerde takım elbise giyerler. Arabalarının yanında, elleri kalçalarında, her şeyi denetleyen tiplerdir. görevlilerin yaptıklarını. Ve ön camdaki çizgileri ya da kir lekelerini göstermekten çekinmiyorlar."

"Bu tip kadınlardan hoşlanıyor musun?" Marino

sordu. Adam tereddüt etti. "Hayır, efendim. Dürüst

olmak gerekirse."

Marino güldü, öne doğru eğildi ve ona, "Hey, ben de bu tiplerden hoşlanmıyorum. Pastel bebekleri daha çok seviyorum."

Gerçek Marino'ya bakışlarımdan birini attım.

Ekranda Hunt'a, "Bana Beryl hakkında biraz daha bilgi ver, neler öğrendiğini anlat," derken beni görmezden geldi.

Hunt kaşlarını çatı, derin derin düşündü. "Gönderdiği pastel tonlar o kadar da sıra dışı değildi ama ben onları tam olarak kırılgan olarak yorumlamadım. Pasif değillerdi. Gölgeleler daha soğuk, kutupsaldı, dediğim gibi, çiçek gölgelerine karşı. Sanki dünyaya ondan uzak durmasını, ona geniş bir alan bırakmasını söylüyordu."

"Belki de frijitti?"

Hunt yine elindeki 7-Up kutusuyla oynadı. "Hayır, efendim, bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Aslında, bunu algıladığımı da sanmıyorum. Aklıma mesafe geldi. Ona ulaşmak için çok uzun bir mesafe kat etmek gerekir. Ama eğer yaklaşırsanız, eğer yaklaşmanıza izin verirse, sizi yoğunluğuyla yakar. Beyaz-sıcak sinyallerin geldiği yer burasıydı, onu benim için öne çıkaran şey. Çok yoğun, çok yoğun. Çok zeki olduğunu hissediyordum.

karmaşıktı. Bankta tek başına oturduğu ve kimseyle ilgilenmediği zamanlarda bile zihni çalışıyordu. Etrafındaki her şeyi algılıyordu. Bir yıldız gibi uzak ve beyazdı."

"Bekar olduğunu fark ettin mi?"

"Alyans takmıyordu," diye cevap verdi Hunt duraksamadan. "Bekâr olduğunu düşündüm. Arabasında bana aksini söyleyecek bir şey fark etmedim."

"." Marino şaşkın görünüyordu. "Arabasından nasıl anladın?"

"Sanırım ikinci kez getiriyordu. Adamlardan birinin içeriyi temizlemesini izliyordum ve içeride erkeksi hiçbir şey yoktu. Örneğin şemsiyesi arkada yerdeydi ve erkeklerin taşıdığı büyük tahta saplı siyah şemsiyelerin aksine kadınların genellikle taşıdığı ince mavi şemsiyelerden biriydi. Kuru temizlemecisi de arkadaydı ve çantalarında kadın giysileri vardı, erkek giysileri yoktu. Evli bayanların çoğu kendi kıyafetlerini alırken kocalarının kıyafetlerini de alırlar. Ayrıca, Bagajda. Alet yok, akü kablosu yok. Erkeksi hiçbir şey yok. İlginç ama gün boyu araba gördüğünüzde bu ayrıntıları fark etmeye başlıyor ve gerçekten düşünmeden sürücüler hakkında varsayımlarda bulunuyorsunuz."

"Onun durumunda bunu düşünmüşsün gibi görünüyor," dedi Marino. "Ona çıkma teklif etmek hiç aklından geçti mi, Al? Adını bilmediğinden, kuru temizleme fişinde ya da arabasının içinde bıraktığı bir posta parçasında fark etmediğinden emin misin?"

Hunt başını salladı. "Onun adını bilmiyordum. Belki de bilmek istemedim."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum..." Tedirginleşti, kafası karıştı.

", Al. Bana anlatabilirsin. Hey, belki ona çıkma teklif etmek isterdim, biliyor musun? Yakışıklı bir kadın, ilginç. Hey, bunu düşünürdüm, muhtemelen çaktırmadan adını öğrenirdim, hatta belki onu aramaya bile çalışırdım."

"şey, ben ." Hunt ellerine baktı. "Bunların hiçbirini denemedim." "Neden denemedin?"

Sessizlik.

Marino, "Belki de bir zamanlar onun gibi bir kadınla birlikte olduğun ve seni yaktığı içindir?" dedi.

Sessizlik.

"Hey, bu hepimizin başına gelir, Al."

"niversitedeyken," diye yanıtladı Hunt neredeyse duyulmaz bir şekilde. "Bir kızla ıktım. İki yıl boyunca. Sonunda tıp fakltesinde bir adamla birlikte oldu. Kadınlar bunu sever... Belli tipler ararlar. Bilirsiniz, bir yere yerleşmeyi düşünmeye başladıklarında aşağı."

"Büyük atışları arıyorlar."

Marino'nun sesi giderek . "Avukatlar, doktorlar, bankacılar. Araba yıkamada çalışan adamlara bakmazlar."

Hunt'ın başı yukarı kalktı. "O zamanlar araba yıkamada alışmıyordum."

"Fark etmez, Al. Beryl Madison gibi mavi çipli bebekler sana gününü gösterdi, değil mi? Eminim Beryl senin hayatta olduğunu bile bilmiyordu, değil mi? Bir sokakta arabasına çarpmış olsaydın eminim seni tanıyamazdı..."

"Böyle şeyler söyleme--"

"Doğru mu yanlış mı?"

Hunt onun sıkılı yumruklarına baktı.

"Belki de Beryl'e karşı bir şeyler hissediyordun, ha?"

Marino acımasızca devam etti. "Belki de sürekli bu beyaz, seksi kadını düşünüyor, onunla birlikte olmanın, onunla çıkmanın, onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordun. Belki de onunla doğrudan konuşmaya cesaret edemedin çünkü seni aşağılık, kendinden aşağı biri olarak göreceğini düşündün--"

"Kesin şunu! Benimle uğraşıyorsun! Kesin şunu! Kesin şunu!" Hunt çığlık çığlığa bağırdı. "Beni rahat bırakın!"

Marino masanın öbür ucundan duygusuzca ona baktı. "Tıpkı

baban gibi konuşuyorum, değil mi Al?"

Marino bir sigara yaktı ve konuşurken sigarasını salladı. "Yaşlı Adam Hunt tek çocuğunun lanet olası bir peri olduğunu düşünüyor çünkü sen kimsenin refahını ya da duygularını umursamayan kaba saba bir gecekondu ağası değilsin."

Bir duman çıkardı ve sonra yavaşça konuştu. "Yüce Yaşlı Adam Hunt'ı biliyorum. Ayrıca tüm arkadaşlarına senin bir

Erkek hemşire olarak çalışmaya başladığında damarlarında onun kanı dolaştığı için utanıyordun. Gerçek şu ki, onun lanet araba yıkamasına geldin çünkü gelmezsen mirastan mahrum kalacağını söyledi."

"Bunu biliyor muydun? Bunu nereden biliyorsun?" Hunt kekeledi.

"Pek çok şey biliyorum. Aslında Metropolitan'daki insanlar sizin çok iyi olduğunuzu ve hastalara karşı çok nazık davrandığınızı söylediler. Gitmene çok üzüldüler. Sanırım kullandıkları kelime "hassas" olduğunu, belki de kendi iyiliğin için fazla hassas olduğunu, ha, Al? Neden kimseyle çıkmadığını açıklıyorsun. Korkuyorsun. Beryl senin ödünü kopardı, değil mi?" Hunt

derin bir nefes aldı.

"Bu yüzden mi adını bilmek istemedin? O zaman onu aramak, bir şeyler denemek istemez miydin?"

Hunt endişeyle, "Onu yeni fark ettim," diye cevap verdi.

"Gerçekten, bundan daha fazlası yoktu. Onu sizin önerdiğiniz şekilde düşünmedim. Sadece onun çok farkındaydım. Ama bunu ben geliştirmedim. Son gelişine kadar onunla hiç konuşmadım bile--"

Marino tekrar Durdur düğmesine bastı. "Burası önemli kısım..." dedi.

Durdu ve bana dikkatle baktı. "Hey, sen iyi misin?"

"Bu kadar acımasız olmak gerçekten gerekli miydi?" Duygusal bir şekilde cevap verdim.

Marino, "Eğer bunun acımasızca olduğunu düşünüyorsanız, benimle fazla

birlikte demektir," dedi. "Özür dilerim. Oturma odamda Hun Attila ile

oturduğumu unutmuşum."

"Hepsi rol icabı," dedi incinmiş bir halde.

"Hatırlat da seni Akademi Ödülü'ne aday göstereyim."

"Yapma, Doktor."

"Onu kesinlikle demoralize ettin," dedim.

"Bu bir araç, tamam mı? Bilirsiniz, bir şeyleri sarsmanın, insanlara belki de başka türlü düşünemeyecekleri şeyleri söyletmenin bir yolu."

Sete doğru geri döndü ve Oynat düğmesine basarken ekledi: "Tüm röportaj bana daha sonra anlatacaklarına değdi."

"Bu ne zaman oldu?" Marino Hunt'a sordu. "En son ne zaman gelmişti?"

"Tam tarihten emin değilim," diye yanıtladı Hunt. "Birkaç ay önceydi ama bir Cuma günü olduğunu hatırlıyorum, sabahın geç saatleriydi. nedeni o gün babamla öğle yemeği yiyecek olmamdı. Onunla her zaman Cuma günleri öğle yemeği yerim, böylece iş hakkında konuşabiliriz."

7-Up'ına uzandı. "Cuma günleri hep biraz daha iyi giyinirim. O gün kravat takıyordum."

"Beryl bu Cuma sabahı arabasını yıkatmak için geldi," diye sordu Marino. "Ve bu vesileyle onunla konuştun mu?"

Hunt sanki çok önemliymiş gibi, "Aslında önce benimle konuştu," diye cevap verdi. "Arabası garajdan çıkarken yanıma geldi, bagajın içindeki halıya bir şey döktüğünü söyledi ve

ıkarabileceğini söyledi. Beni arabasına götürdü, bagajı açtı ve halının sırlıklam olduğunu gördüm. Anlaşılan bagajda yiyecek bir şeyler vardı ve yarım galonluk bir portakal suyu şişesi kırılmıştı. Sanırım bu yüzden arabasını hemen yıkamaya götürmeye karar verdi."

"Arabasını yiyecekler hâlâ bagajda mıydı?" Hunt, "Hayır," diye

yanıtladı.

"O gün ne giydiğini hatırlıyor musun?"

Hunt tereddüt etti. "Tennis kıyafetleri, güneş gözlükleri. Yeni oynamış gibi görünüyordu. Hatırlıyorum çünkü onu daha önce hiç görmemiştim. Geçmişte hep sokak kıyafetleri giyerdi. Ayrıca tennis raketini ve Birkaç şey daha bagajdaydı çünkü şampuanlamaya başladığımızda bunları çıkardı. Onları sildiğini ve arka koltuğa yerleştirdiğini hatırlıyorum."

Marino göğüs cebinden bir tarih defteri çıkardı. Defteri açıp birkaç sayfayı geriye doğru çevirerek, "Bunun, yılın ikinci haftası olması mümkün mü?" dedi. Temmuz mu? Ayın on

ikisinde Cuma mı?"

"Olabilirdi."

"Başka bir şey hatırlıyor musun? Başka bir şey söyledi mi?"

"Neredeyse arkadaş canlısıydı," diye yanıtladı Hunt. "Bunu çok iyi hatırlıyorum. Sanırım ona yardım ettiğim içindi, gerçekten gerekmediği halde bagajını hallettiğimizden emin olmak içindi. Ona arabasını kuaf re götürmesi ve şampuan için otuz dolar ödemesi gerektiğini söyleyebilirdim. Ama ona yardım etmek istedim. Çocuklar çalışırken ben de etrafta dolanıyordum ki arabasının yolcu tarafını fark ettim. Kapı dağılmıştı. Tuhaftı. Sanki biri anahtarını almış ve bir kalp oymuş gibi görünüyordu.

Kapının kolunun hemen altında bazı harfler vardı. Nasıl olduğunu sorduğumda kapıya doğru gitti ve hasarı inceledi. Orada öylece durup baktı. Yemin ederim, bembeyaz kesildi. Anlaşılan ben işaret edene kadar hasarı fark etmemişti. Onu sakinleştirmeye çalıştım, üzgün olduğu için onu suçlamadığımı söyledim. Honda yepyeni, üzerinde bir çizik bile yok, yaklaşık yirmi bin dolarlık bir araba. Sonra

Bir pislik bir şey yapar. Muhtemelen yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir çocuktur."

"Başka ne dedi, Al?" Marino sordu. "Hasarla ilgili herhangi bir açıklaması var mıydı?"

"Hayır, efendim. Pek bir şey söylemedi. Korkmuş gibiydi, etrafına bakınıyordu, gerçekten üzgündü. Sonra bana en yakın telefonun nerede olduğunu sordu, ben de ona içeride bir ankesörlü telefon olduğunu söyledim. Geri döndüğünde arabanın işi bitmişti ve gitti--"

Marino kaseti durdurdu ve videodan çıkardı. Kahveyi hatırlayarak mutfığa gittim ve iki fincan hazırladım.

Döndüğümde, "Görünüşe göre bu sorularımızdan birine cevap oldu," dedim.

"Ah, evet," dedi Marino, krema ve şekere uzanarak. "Hayal ettiğim kadarıyla Beryl muhtemelen ankesörlü telefonu bankasını aramak ya da belki de havayollarını rezervasyon yaptırmak için kullanmıştır. Kapısına çizilmiş o küçük Valentine'ı bulmak bardağı taşıran son damla oldu. Çıldırdı. Araba yıkamadan doğruca bankasına gitti. Hesabının nerede olduğunu kontrol ettim. Temmuz'da

On ikisinde, on iki buçukta, yaklaşık on bin dolar nakit çekerek hesabını temizledi. Üst düzey bir müşteriydi. Bir şey almadım argümanı."

"Seyahat çeki aldı mı?"

"Hayır, eğer inanabiliyorsan," dedi. "Bana soyulmaktan çok birinin onu bulmasından korktuğunu söyledi. Nakit ödüyor Keys'deki her şey. Kredi kartı ya da seyahat çeki kullanmıyorsa kimse onun adını bilmek zorunda değil."

"Çok korkmuş olmalı," dedim sessizce. "O kadar nakit taşımayı hayal bile edemiyorum. Ya deli olmalıydım ya da tamamen korkmuş olmalıydım. çaresizlik."

Bir sigara yaktı. Ben de aynısını yaptım.

Kibriti sallayarak, "Sence arabası yıkanırken kalbi çizilmiş olabilir mi?" diye sordum.

"Nasıl tepki vereceğini görmek için Hunt'a da aynı soruyu sordum," diye yanıtladı Marino.

"Araba yıkamada yapılamayacağına yemin etti, birinin bunu görmüş olabileceğini, yapan kişiyi görmüş olabileceğini söyledi. Ben o kadar emin değilim. O mekanlarda para üstü kutusuna elli sent bırakırsın ve parayı aldığıında gitmiş olur.

Geri dön. İnsanlar haydut gibi çalışıyor. Bozuk para, şemsiye, çek defterleri, sen söyleyin, sorduğunuzda kimse bir şey görmedi. Bildiğim kadarıyla Hunt yapmış olabilir."

"Biraz sıra dışı biri," diye kabul ettim. "Bu kadar canlı bir şekilde Beryl'in farkındaydı. Her gün oradan geçen çok sayıda insandan biriydi. Ne zaman geliyordu? Ayda bir, belki daha az?"

Başını salladı. "Ama kız onun için bir neon tabelası gibi göze çarpıyordu. Tamamen masum olabilir. Belki de değildir."

Mark'ın Beryl'in "unutulmaz" olmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım.

Marino ve ben sessizce kahvelerimizi yudumlarken, düşüncelerimin üzerine yeniden karanlık çöktü. Mark. Bir hata olmalıydı, mantıklı bir hata.

Orndorff & Berger'in listesinde neden olmadığına dair bir açıklama. Belki de adı rehberden çıkarılmıştı ya da şirket yakın zamanda bilgisayar ortamına geçmişti ve yanlış kodlanmıştı ve resepsiyonist bilgisayara girdiğinde adı görünmüyordu. Belki de her iki resepsiyonist de ve avukatların çoğunu tanımıyordu. Ama neden Chicago'da hiç listelenmemişti?

"Bir şey seni yiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Marino sonunda. "Buraya geldiğimden beri böyle görünüyorum."

"Sadece yorgunum," diye cevap verdim.

"Saçmalık." Kahvesini yudumladı.

"Rose bana şehri terk ettiğini söyledi. New York'ta Sparacino'yla verimli bir sohbet mi yaptın?"

"Rose bunu sana ne zaman söyledi?"

"Önemli değil. Sekreterine de kızma," dedi. "Sadece şehir dışına çıkman gerektiğini söyledi. Nereye, kime ya da ne için olduğunu söylemedi. Geri kalanını kendim öğrendim."

"Nasıl?"

"Az önce bana söyledin, işte böyle," dedi. "İnkâr , değil mi? Peki Sparacino'yla ne konuştunuz?"

"Seninle konuştuğunu söyledi. Belki de önce bana o konuşmadan bahsetmelisin," diye cevap verdim.

"Bir şey yok."

Marino kül tablasından sigarasını aldı. "Geçen gece beni evden aradı. Adımı ve numaramı nereden bulduğunu sormayın. Beryl'in evraklarını istiyor ve ben de onları vermeyeceğim. Belki daha fazla işbirliği yapmaya meyilli olabilirdim ama adam tam bir pislik. Kral Tut gibi davranarak emirler vermeye başladı. Onun mirasının vasisi olduğunu söyledi, tehdit etmeye başladı."

"Ve sen de köpekbalığını ofisime göndererek onurlu bir iş yaptın," dedim.

Marino bana boş boş baktı. "Hayır. Senden bahsetmedim bile."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Konuşma belki üç dakika sürdü. bu kadardı. Senin adın geçmedi."

"Peki ya polis raporunda belirttiğiniz el yazması? Sparacino bunu sordu mu?"

", " dedi Marino. "Ona hiçbir ayrıntı vermedim, tüm evraklarının delil olarak işleme alındığını söyledim, davası hakkında konuşma özgürlüğüne sahip olmadığını söyledim."

"Bulduğunuz el yazmasının ofisime teslim edildiğini ona söylemediniz mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır."

Bana garip garip baktı. "Bunu ona neden söyleyeyim ki? Bu doğru değil. Vander'a parmak izi olup olmadığını kontrol ettirdim, o bunu yaparken ben de orada durdum. Sonra ben aldım."

Benimle birlikte binadan çık. Şu anda biz konuşurken bile diğer eşyalarıyla birlikte emlak odasında duruyor."

Durakladı. "Neden? Sparacino sana ne söyledi?"

Kahve fincanlarımızı doldurmak için kalktım. Döndüğümde Marino'ya her şeyi anlattım. Bitirdiğimde bana şaşkınlıkla bakıyordu ve gözlerinde beni iyice sinirlendiren başka bir şey daha vardı. Sanırım Marino'yu ilk kez korkmuş görüyordum.

"Eğer ararsa ne yapacaksın?" diye sordu. "Mark

ararsa mı?"

Marino alaycı bir tavırla, "Hayır, Yedi Cüceler yaparsa," dedi.

"Açıklamasını isteyin. Orndorff & Berger için nasıl çalışabildiğini sorun, hiçbir kayıt yokken Chicago'da nasıl yaşayabildiğini sorun."

Hayal kırıklığım artıyordu. "Bilmiyorum ama gerçekten neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

Marino gözlerini kaçırdı, çene kasları esniyordu.

"Mark'ın... Sparacino ile bağlantılı olup olmadığını, yasadışı faaliyetlere, suça karışmadığını merak ediyorsun," dedim, bu tüyler ürpertici şüpheyi güçlükle kelimelere dökerek.

Öfkeyle bir sigara daha yaktı. "Başka ne düşünmem gerekiyor? Eski Romeo'nuzu on beş yıldan uzun bir süredir görmediniz, onunla konuşmadınız, nerede olduğuna dair tek bir kelime bile duymadınız. Sanki uçurumun kenarından düşmüş gibi. yeryüzünde. Sonra aniden kapınıza dayandı. Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

gerçekten bunca zamandır ne yapıyordu? . Sadece sana söylediklerini biliyorsun--"

Telefonun sesiyle ikimiz de irkildik. Mutfağa giderken içgüdüsel olarak saatime baktım. Saat daha on olmamıştı ve ahizeyi kaldırdığımda kalbim korkudan sıkışmıştı.

"Kay?"

"Mark?" Sertçe yutkundum. "?" "Evdeyim.

Chicago'ya uçtum, şimdi geldim ..."

"New York ve Chicago'da, ofiste sana ulaşmaya çalıştım..." Kekeledim.
"Ben havaalanındayken aradı." Hamile

bir duraklama oldu.

"Dinle, fazla zamanım yok. Sadece nasıl gittiği konusunda üzgün olduğumu söylemek ve iyi olduğundan emin olmak için aramak istedim. İrtibatta olacağım."

"?". Tekrar sordum. "Mark? Mark!" Çevir sesi ile

cevaplandım.

7

Ertesi gün, Pazar günü, alarm çalana kadar uyudum. Ayin boyunca uyudum. Öğle yemeği boyunca uyudum ve nihayet yataktan çıktığımda kendimi halsiz ve huzursuz . Rüyalarımı hatırlayamıyordum ama tatsız olduklarını biliyordum.

Akşam yediyi biraz geçe, yemeyeceğim bir omlet için soğan ve biber doğrarken telefonum çaldı. Dakikalar sonra 64 Doğu'nun karanlık bir şerisinde hızla ilerliyordum, n panelde bir kâğıt vardı ve üzerinde şunlar yazılıydı

Cutler Grove'a giden yolu tarif etti. Zihnim döngüye girmiş bir bilgisayar programı gibiydi, düşünceler dönüp duruyor, aynı bilgileri işliyordu.

Gary Harper ldrlmşt. Bir saat önce Williamsburg'daki bir meyhaneden evine dönerken arabasından indiği sırada saldırıya uğramıştı. Her şey çok hızlı olmuş. Cinayet çok vahşiceydi. Beryl Madison gibi onun da boğazı kesilmişti.

Dışarısı karanlıktı, sis cepleri farlarımın alçak ışınlarını gözlerime geri yansıtıyordu. Görüş mesafesi neredeyse sıfıra düşmüştü ve geçmişte sayısız kez gittiğim otoyol bir anda tuhaf görünmeye başlamıştı. Ben değildim nerede olduğumdan emin değildim. Gergin bir şekilde sigaramı yakarken fark ettim ki

farlar bana yaklaşıyordu. Seemediğim koyu renkli bir araba endişe verici bir şekilde yaklaştı, sonra yavaş yavaş geri çekildi. Araba beni takip etmeye devam etti.

Hızlansam da da kilometrelerce aynı mesafedeydi. Sonunda aradığım çıkış bulduğumda, arkamdaki araba gibi ben de yoldan ıktım.

Daha sonra döndüğüm asfaltsız yol işaretlenmemişti. Farlar tamponuma sabitlenmişti. 38'liğim evdeydi. Sağlık antamdaki küçük bir kimyasal Mace kutusundan başka bir şeyim yoktu. O kadar rahatlamıştım ki, yarım daire şeklindeki yolu acil durum ışıklarıyla titreşen ve arabalarla dolu büyük ev bir virajda belirlediğinde yüksek sesle "şkrlers olsun Tanrım" dedim. Park ettim ve hala beni takip eden araba arkamda sarsılarak durdu. Marino dışarı çıkıp ceketinin yakasını kulaklarına kadar kaldırırken şaşkınlıkla baktım.

"Aman Tanrım," diye sinirli bir şekilde bağırdım. "Buna inanamıyorum."

"Aynen yle," diye homurdandı, uzun adımları onu yanıma getirmişti. "Ben de inanamıyorum."

Malikânenin arka girişine yakın park etmiş eski beyaz bir Rolls Royce'un etrafına yerleştirilmiş parlak ışık çemberine kaşlarını çatarak baktı. "Kahretsin. Söyleyebileceğim tek şey bu. Kahretsin!"

Her yerde polisler vardı. Yapay ışık seli içinde yüzleri doğal olmayan bir şekilde solgun görünüyordu. Motorlar yüksek sesle gümbürdüyor ve telsizlerden gelen parçalanmış cümlelerin paraziti nemli ve soğuk havada sürükleniyordu. Arka basamaklardaki korkuluklara bağlanmış suç mahalli bandı, bölgeyi uğursuz sarı bir dikdörtgenle kapatıyordu.

Eski kahverengi bir deri ceket giyen sivil bir memur bize yöneldi. "Dr.

Scarpetta?" dedi. "Ben Dedektif Poteat."

Bir paket cerrahi eldiven ve bir el feneri çıkarmak için tıbbi çantamı açıyordum.

Poteat bana, "Kimse cesede zarar vermedi," diye bilgi verdi. "Doktor Watts'ın yapmamı söylediği şeyi aynen yaptım."

Dr. Watts bir pratisyen hekim, eyalet çapında atadığım beş yüz ME'den biri ve başımın en büyük on belasından biriydi. Bu akşam polis onu aradıktan sonra o da hemen beni aradı. Tanınmış bir kişinin şüpheli ya da beklenmedik ölümü söz konusu olduğunda adli tabibe haber vermek usuldendi. Watts'ın da herhangi bir ölüm vakasından kaçınması ya da geçiştirmek için, çünkü zahmete ya da evrak işlerine katlanamazdı. Olay yerlerine gitmeme konusunda kötü bir şöhrete sahipti ve bu olayda da ondan ne bir post ne de bir kıl gördüm.

"Buraya ekiple aynı zamanda geldim," diye açıklıyordu Poteat.

"Adamların gerekenden fazlasını yapmadığından emin oldum. Onu ters çevirmediler, kıyafetlerini çıkarmadılar ya da hiçbir şey yapmadılar. O DO A'ydı."

"Teşekkür ederim," dedim soyut bir şekilde.

"Kafasına vurulmuş, kesilmiş gibi görünüyor. Belki de vurulmuş. Her yere kuş saçılmış. Bir dakika içinde göreceksiniz. Silah bulamadık. Görünüşe göre saat yediye çeyrek kala gelmiş ve arabasını şu anda bulunduğu yere park etmiş. Anladığımız kadarıyla arabadan inerken saldırıya uğramış."

Beyaz Rolls-Royce'a doğru baktı. Etrafındaki alan, kendisinden daha yaşlı ve uzun şimşir ağaçlarının oluşturduğu gölgelerle .

"Buraya geldiğinizde sürücü kapısı açık mıydı?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdi Poteat. "Arabanın anahtarları yerde, sanki düştüğünde elindeymiş gibi. Dediğim gibi, hiçbir şeye dokunmadık, siz buraya gelene ya da hava bizi harekete geçmeye zorlayana kadar bekledik. Yağmur yağacak."

Gözlerini kısarak yoğun bulut tabakasına baktı. "Kar olabilir. Arabanın içinde herhangi bir karışıklık ya da boğuşma izi yok. Saldırganın onu beklediğini ve muhtemelen çalılar arasında saklandığını düşünüyoruz. Tek söyleyebileceğim, her şey çok hızlı oldu, Doktor. İçerideki kız kardeşi silah sesi duymadığını söylüyor."

Marino'yla konuşması için yanından ayrıldım ve bantın altından geçerek Rolls-Royce'a yaklaştım, gözlerim içgüdüsel olarak adım attığım her yeri tarıyordu. Araba, sürücü kapısı eve doğru bakacak şekilde, arka merdivenlerden on adımdan daha az bir mesafede paralel olarak park edilmişti. Kendine özgü süslemesiyle kaputun etrafında dönerken durdum ve fotoğraf makinemi çıkardım.

Gary Harper sırtüstü yatıyordu, başı arabanın ön tekerleğinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Beyaz çamurluğu benek benek olmuş ve kanla kaplanmıştı, bej rengi Balıkçının örgü kazağı neredeyse tamamen kırmızıydı. Kalçalarından çok uzakta olmayan bir anahtarlık vardı. Projektörlerin parıltısında gördüğüm tek şey yapışkan kırmızının parıldamasıydı. Beyaz saçları kanla keçeleşmişti, yüzü ve kafa derisi

Künt bir aletle şiddetli bir şekilde vurulduğunda meydana gelen kesikler deriyi yarmıştır. Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş, neredeyse

Başını boynundan ayırmıştım ve el fenerini doğrulttuğum her yerde kuş saçmaları küçük kalay taneleri gibi parlıyordu. Vücudunda ve çevresinde yüzlercesi vardı, hatta birkaç tanesi arabanın kaputunun üzerine saçılmıştı. Kuş saçmaları herhangi bir silahtan atılmamıştı.

Fotoğraf çekmek için etrafta dolaştım, sonra çömelip uzun kimyasal termometreyi çıkardım ve dikkatlice kazağının altına sokup sol kolunun kıvrımına sıkıştırdım. Vücut sıcaklığı 92.4 dereceydi, Havanın sıcaklığı 31. Vücut saatte yaklaşık üç derecelik bir hızla soğuyordu çünkü hava donma noktasının altındaydı ve Harper ağır bir kıyafet giymemişti. Küçük kaslarda sertleşme başlamıştı bile. Öleli iki saatten az olduğunu tahmin ediyorum.

Daha sonra morga giderken hayatta kalamayacak herhangi bir iz aramaya başladım. Lifler, kıllar ya da kana yapışmış diğer kalıntılar bekleyebilirdi. Vücudunu ve hemen alanı yavaşça tararken, dar ışın boynundan çok uzak olmayan bir şeyin üzerinden geçtiğinde, gevşek bir şey için endişeleniyordum. Dokunmadan daha yakına eğildim ve oyun hamuruna benzeyen küçük yeşilimsi bir topak üzerinde kafa yordum. İçine gömülmüştü birkaç topak daha vardı. Bunları plastik bir kutunun içine dikkatlice kapatıyordum.

Arka kapı açıldığında ve kendimi fuayede elinde metal bir pano tutan bir polis memurunun yanında duran bir kadının dehşet içindeki gözlerine bakarken bulduğumda zarf.

Yaklaşan ayak sesleri Marino ve Poteat'a aitti. Şeridin altından geçtiler ve onlara elinde pano olan memur da katıldı. Arka kapı sessizce kapandı.

"Onunla kalacak biri olacak mı?" Ben sordum.

"Ah, evet," diye cevap verdi elinde pano olan memur, nefesi kesilmişti. "Bayan Harper'ın bir arkadaşı geliyor, iyi olacağını söylüyor. Adamın tekrar gelmeyeceğinden emin olmak için yakınlarda birkaç birimimiz olacak."

"Ne arıyoruz?" Poteat bana sordu.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve soğuşa karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Çeyreklik büyüklüğündeki kar taneleri aşağı doğru spiral çizmeye başlamıştı.

"Birden fazla silah var," diye cevap verdim. "Başındaki ve yüzündeki yaralar künt cisim travması." Eldivenli kanlı bir parmağımı gösterdim. "Belli ki boynundaki yara keskin bir aletle açılmış. Kuş atışına gelince, Saçmalar deforme olmamış ve hiçbirisi vücuduna girmemiş gibi görünüyor."

Marino etrafa saçılmış topaklara bakarken kesinlikle şaşkın görünüyordu.

Poteat başını sallayarak, "Benim izlenimim de bu yönde," dedi. "Ateş edilmiş gibi görünmüyor ama emin olamadım. O zaman muhtemelen bir av tüfeği aramıyoruz. Bir bıçak ve belki de lastik aleti gibi bir şey?"

"Muhtemelen ama kesin değil," diye cevap verdim. "Şu anda size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey boynunun keskin bir şeyle kesildiği ve küt ve doğrusal bir şeyle dövüldüğü."

Poteat kaşlarını çatarak, "Bu pek çok şey olabilir, Doktor," dedi.

"Evet, pek çok şey olabilir," diye kabul ettim.

Kuş atışıyla ilgili şüphelerim olmasına rağmen Geçmiş deneyimlerden zor yoldan öğrenmiş olarak spekülasyon yapmak. Genellemeler genellikle harfi harfine yorumlanıyordu ve bir suç mahallinde polisler kurbanın oturma odasındaki kanlı bir döşeme iğnesinin yanından geçip gittiler Çünkü silahın bir buz kıracağıyla "uyumlu" olduğunu söylemiştim.

Eldivenlerimi çıkararak, "Ekip onu taşıyabilir," diye duyurdum.

Harper temiz beyaz bir arşıfa sarılmış ve bir ceset torbasının içine sıkıştırılmıştı. Marino'nun yanında durdum ve ambulansın karanlık, ıssız yolda yavaşça ilerleyişini izledim. Işık ya da siren yoktu - ölüleri taşıırken acele etmeye gerek yoktu. Kar daha sert yağıyordu ve yapış yapıştı.

"Gidiyor musun?" Marino bana sordu.

"Ne yapacaksın, yine beni mi takip edeceksin?" Gülümsemiyordum.

Arabanın kenarındaki sütlü ışık çemberinin içindeki eski Rolls-Royce'a baktı. Kar taneleri Harper'ın kanıyla lekelenmiş çakıllı alana çarptığında eridi.

"Seni takip etmiyordum," dedi Marino ciddiyetle. "Richmond'a dönmek üzereyken telsiz mesajını aldım--"

"Richmond'a dönmek üzere misiniz?" Sözümlü kestim. "Nereden* neredeyse döndüm."

"Buradan," dedi cebinden anahtarlarını çıkarırken. "Harper'ın Culpeper's Tavern'in müdavimi olduğunu öğrendim. Ona ilik atmaya karar verdim. Onunla yarım saat kadar birlikte olduktan sonra bana siktir olup gitmemi söyledi. Sonra da ayrıldı. Ben de yola ıktım, Richmond'a belki 15 mil kalmıştı ki Poteat bir memur bulup beni kaldırttı ve neler olduğunu anlattı. Bu yöne doğru geri dönerken aracını fark ettim, kaybolmadığından emin olmak için seninle kalacağım."

"Bana bu gece meyhanede Harper'la gerçekten konuştuğunu mu söylüyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Oh, evet," dedi. "Sonra beni terk etti ve yaklaşık beş dakika sonra vuruldu."

Tedirgin ve huzursuz bir şekilde arabasına doğru ilerlemeye başladı. "Poteat'la buluşup neler bakacağım. Eğer bir itirazınız yoksa, sabahleyin gelip görev yerine bakacağım."

Saçlarındaki karı silkeleyerek uzaklaşmasını izledim. Plymouth'un kontak anahtarını çevirdiğinde gitmişti. Silecekler ince bir kar tabakasını geriye itti, sonra ön camın ortasında soğuk bir şekilde durdu. Devlet arabamın motoru, gecenin ikinci ÖLÜ'sü olmadan önce son bir hasta girişimde bulundu.

Harper kütüphanesi, kırmızı İran halıları ile sıcak ve canlı bir odaydı. en iyi ağaçlardan üretilmiş antikalar. Kanepenin bir Chippendale olduğundan oldukça emindim ve daha önce gerçek bir kanepeye hiç dokunmamış, hatta üzerine bile oturmamıştım. Chippendale daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Yüksek tavan rokoko pervazlarla süslenmiş, duvarlar çoğu deri ciltli kitaplarla kaplanmıştı. Tam karşımda mermer bir şömine vardı ve yakın zamanda odunlarla doldurulmuştu.

Öne doğru eğilerek ellerimi alevlere doğru uzattım ve şöminenin üzerindeki yağlıboya portreyi incelemeye devam ettim. Resimde küçük bir bankta oturan beyazlar içinde, saçları uzun ve çok sarı, güzel bir genç kız vardı. Elleri kucağındaki gümüş saç fırçasının etrafında gevşekçe kıvrılmıştı. Yükselen sıcaklığın altında karanlık bir şekilde parıldıyordu, gözleri ağır ağır kapanıyor, nemli dudakları aralanıyor, elbisesinin derin dekoltesi porselen beyazı, gelişmemiş göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Gary Harper'ın kız kardeşi içeri girip kapıyı açtığı gibi sessizce kapattığında bu tuhaf portrenin neden bu kadar belirgin bir şekilde sergilendiğini merak ediyordum.

"Bunun seni ısıtabileceğini düşündüm," dedi ve bana bir bardak şarap uzattı.

Tepsiyi sehpanın üzerine koyduktan sonra barok bir yan kırmızı kadife minderine oturdu ve ayaklarını düzgün bir şekilde bir tarafa sıkıştırdı.

Bayanlara oturmaları gerektiği kadın büyükleri

tarafından öğretilir. "Teşekkür ederim," dedim ve

tekrar özür diledim.

Devlet arabamın aküsü artık bu dünyada değildi ve aktarma kabloları geri getirmeyeceklerdi. Polis telsizle bir çekici çağırılmış ve olay yerindeki işlemleri biter bitmez beni Richmond'a geri götüreceklerine söz vermişti. Başka seçenek yoktu. Dışarıda karda bekleyecek ya da ekip arabasının içinde bir saat oturacak değildim. Bu yüzden Bayan Harper'ın arka kapısını çaldım.

Şarabını yudumladı ve boş gözlerle ateşe baktı. Tıpkı pahalı Etrafını çevreleyen nesneler, güzelce hazırlanmıştı, şimdiye kadar gördüğüm en zarif kadınlardan biri olduğunu düşündüm. Gümüş beyazı saçları asil yüzünü yumuşak bir şekilde çerçeveliyordu. Elmacık kemikleri yüksekti, yüz hatları zarifti, vücudu Bej rengi inek yakalı kazağı ve kadife eteğiyle kıvrak ama biçimli. Sterling Harper'a baktığımda, "evde kalmış" kelimesi kesinlikle aklıma gelmedi.

Sessizdi. Kar soğuk bir şekilde pencereleri öpüyor ve rüzgâr saçaklarda inliyordu. Bu evde yalnız yaşamayı hayal bile edemezdim.

"Başka bir ailen var mı?" diye sordum.

"Yaşayan yok," dedi.

"Özür dilerim Bayan Harper..."

"Gerçekten. Bunu söylemeyi bırakmalısınız, Dr. Scarpetta."

Kadehini tekrar kaldırdığında büyük bir zümrüt yüzük ateş ışığında parladı. Gözleri bana odaklanmıştı. O gözlerdeki dehşeti hatırladım.

Ben kardeşini incelerken kapıyı açtı. Şimdi oldukça dengeliydi.

"Gary daha iyisini biliyordu," diye aniden yorum yaptı. "Sanırım beni en çok şaşırtan şey olayın oluş şekli. Birinin onu evde bekleyecek kadar cesur olmasını beklemezdim."

"Ve sen hiçbir şey duymadın mı?" Ben sordum.

"Arabayla geldiğini duydum. Ondan sonra hiçbir şey duymadım. O gelmeyince Evin içindeyken kontrol etmek için kapıyı açtım. Hemen 911'i aradım."

"Culpeper'dan başka bir yere sık sık gider miydi?" diye sordum.

"Hayır. Başka bir yer yok. Her gece Culpeper'ın evine giderdi," dedi, gözleri benden uzaklaşıyor. "Onu o yere gitmesi konusunda, bu çağdaki tehlikeler konusunda uyarmıştım. Her zaman nakit para taşırdı ve Gary insanları rahatsız etmekte oldukça becerikliydi. Tavernada asla uzun süre kalmazdı. Bir saat, en fazla iki saat. Bana bunun ilham almak için olduğunu söylerdi. sıradan insanlarla kaynaşmak. Gary'nin The fagged Corner'dan sonra söyleyecek başka bir şeyi yoktu."

Romanı Cornell'de okumuştum ve sadece izlenimlerimi hatırlıyordum: Virginia'daki bir çiftlikte büyüyen genç bir yazarın gözünden şiddet, ensest ve ırkçılıkla dolu gotik bir Güney. Beni depresyona soktuğunu hatırlıyordum.

Bayan Harper, "Kardeşim, içinde sadece bir kitap olan bu talihsiz yeteneklerden biriydi," diye ekledi.

"Bunun gibi çok iyi başka yazarlar da oldu," dedim.

"Sadece gençken yaşamaya zorlandığı şeyleri yaşadı," diye etti aynı sinir bozucu monoton ses tonuyla. "Ondan sonra içi boş bir adam oldu,

Sessiz bir çaresizlik hayatı. Yazdıkları, sonunda ateşe attığı ve sayfaların yanışını izlerken kaşlarını çattığı bir dizi yanlış başlangıçtan ibaretti. Sonra tekrar denemeye hazır olana kadar kızgın bir boğa gibi evin içinde dolaşırdı. Hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar boyunca böyle oldu."

"Kardeşine karşı çok sert görünüyorsun," dedim sessizce.

Gözlerimiz buluştuğunda, "Kendime karşı çok sertim, Dr. Scarpetta," dedi. "Gary ve ben aynı kumaştan kesildik. İkimiz arasındaki fark, değiştirilemeyecek şeyler hakkında analitik olmak zorunda hissetmemem. O sürekli olarak doğasını, geçmişini ve onu şekillendiren güçleri kazıyordu. Bu ona Pulitzer Ödülü kazandırdı. Bana gelince, ben her zaman çok açık olan şeylerle savaşmamayı seçtim."

"Hangisi?"

"Harper ailesi soyunun sonuna geldi, aşırı üremiş ve kısır. Bizden sonra kimse olmayacak" dedi.

Şarap ucuz bir yerli bordoydu, sekti ve hafif bir metalik ısırığı vardı. Polisin işini bitirmesine ne kadar kaldı? Sanırım polisin Bir süre önce bir kamyonun gürültüsü, arabamı çekmeye gelen tamirci.

Bayan Harper, "Kardeşime bakmayı, ailenin yok oluşunu kolaylaştırmayı hayattaki kaderim olarak kabul ettim," dedi. "Gary'yi sadece kardeşim olduğu için özleyeceğim. Burada oturup onun ne kadar harika biri olduğu konusunda yalan söylemeyeceğim."

Şarabını tekrar yudumladı. "Eminim size soğuk geliyor olmalıyım."

Soğuk kelimesi bunun için uygun değildi. "Dürüstlüğünüzü takdir

ediyorum," dedim.

"Gary'nin hayal gücü ve değişken duyguları vardı. Bende ikisi de çok az var ve böyle olmasaydı bu işin üstesinden gelemezdim. Kesinlikle burada yaşayamazdım."

"Bu evde yaşamak izole edici olur." Sanırım Bayan Harper'ın kastettiği buydu.

"Benim için önemli olan izolasyon değil," dedi.

"Aklınızdan geçen nedir Bayan Harper?" Sigarama uzanarak sordum.

"Bir kadeh şarap daha ister misiniz?" diye sordu, yüzünün bir tarafı ateşin gölgesiyle gizlenmişti.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Keşke buraya hiç taşınmasaydık. Bu evde iyi bir şey olmuyor" dedi.

"Ne yapacaksınız Bayan Harper?" Gözlerindeki boşluk beni ürpertti. "Burada mı kalacaksınız?"

"Gidecek başka yerim yok, Dr. Scarpetta."

"Cutler Grove'u satmanın zor olmayacağını düşünürdüm," diye cevap verdim, dikkatim şöminenin üzerindeki portreye geri döndü. Beyazlar içindeki genç kız ateş ışığında asla anlatmayacağı sırlara ürkütücü bir şekilde gülümsüyordu.

"Demir ciğerinizi terk etmek zor, Dr. Scarpetta."

"Anlayamadım?"

"Değişim için çok yaşlıyım," diye açıkladı. "Sağlık ve yeni ilişkiler peşinde koşmak için çok yaşlıyım. Geçmiş benim için nefes alıyor. Bu benim hayatım. Sen de

Genç, Dr. Scarpetta. Bir gün bakmanın nasıl bir şey olduğunu göreceksiniz. Bunu kaçınılmaz bulacaksınız. Kişisel tarihinizin sizi, ironik bir şekilde, hayattan uzaklaşmanıza neden olan olayların meydana geldiği tanıdık odalara geri çektiğini göreceksiniz. Zor olanı bulacaksınız Kalp kırıklığının mobilyaları zamanla daha rahat, sizi hayal kırıklığına uğratan insanlar ise daha dostane olacak. Kendinizi bir zamanlar kaçırdığınız acının kollarına geri koşarken bulacaksınız. Bu daha kolay. Söyleyebileceğim tek şey bu. Daha kolay."

"Bunu kardeşine kimin yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" Konuyu değiştirmek için çaresizce ona doğrudan sordum.

Gözlerini ateşe dikmiş bakarken hiçbir şey söylemedi. "Peki ya Beryl?" Israr ettim.

"aylar önce tacize uğradığını biliyorum." "Ölümünden aylar önce mi?" Ben sordum.

"Beryl ve ben çok yakındık."

"Taciz edildiğini biliyor muydun?"

"Evet. Aldığı tehditler," dedi.

"Size tehdit edildiğini mi söyledi, Bayan Harper?"

"Elbette," dedi.

Marino, Beryl'in telefon faturalarını incelemişti. Hiç uzun telefon faturası bulamamıştı.

Williamsburg'a yapılan uzaktan aramalar. Herhangi bir mektup da bulamamıştı.

Bayan Harper ya da kardeşi tarafından ona yazılmış.

"O halde yıllar boyunca onunla yakın temasta bulundunuz?" Dedim.

"Çok yakın temas," diye yanıtladı. "En azından mümkün olduğu kadar. Yazdığı bu kitap ve kardeşimle yaptığı anlaşmayı açıkça ihlal etmesi yüzünden. Her şey çok çirkinleşti. Gary çok öfkeliydi."

"Ne yaptığını nereden biliyordu? Ne yazdığını ona söyledi mi?"

"Avukatı yaptı," dedi.

"Sparacino mu?"

"Gary'ye ne söylediğinin ayrıntılarını bilmiyorum," dedi yüzü sertleşerek. "Ama kardeşim Beryl'in kitabından haberdar edildi. Son derece keyifsiz olmasına yetecek kadar şey biliyordu. Avukat konuyu perde arkasında ajite etti. Beryl'den Gary'ye gidip geliyor, kiminle konuştuğuna bağlı olarak biriyle ya da diğeriyle müttefikmiş gibi davranıyordu."

"Kitabının şu anki durumunu biliyor musunuz?" Dikkatle sordum.

"Sparacino'nun elinde mi? Yayınlanma sürecinde mi?"

"Birkaç gün önce Gary'yi aradı. Konuşmalarından bazı bölümlere kulak misafiri oldum, el yazmasının kaybolduğunu anlamaya yetecek kadar. Sizin ofisinizden bahsedildi. Gary'nin adli tabip hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Sizden sanırım. Ve bu noktada sinirlenmeye başlamıştı. Bay Sparacino'nun, el yazmasının kardeşimde olmasının mümkün olup olmadığını anlamaya çalıştığı sonucuna vardım."

"Bu mümkün mü?" Bilmek istedim.

"Beryl bu işi asla Gary'ye devretmezdi," diye cevap verdi duygulanarak. "İşini ona bırakması hiç mantıklı olmazdı. Beryl'in yaptığı şeye şiddetle karşı çıkıyordu."

Bir an sessiz kaldık.

Sonra sordum, "Bayan Harper, kardeşiniz neden bu kadar ?" "Hayattan."

Onu yakından izleyerek bekledim. Yine ateşe bakıyordu.

"Ne kadar korkarsa o kadar geri çekiliyordu," dedi garip bir sesle. "Çekingenlik insanın zihnine tuhaf şeyler yapar. Onu ters yüz eder, düşünceler ve fikirler merkezden uzaklaşıp çılgın açılarda zıplamaya başlayana kadar onları döndürür. Sanırım Beryl ağabeyimin sevdiği tek kişiydi. Ona yapışmıştı. Ona sahip olmak, onu kendine bağlı tutmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyordu. Onun kendisine ihanet ettiğini, artık onun üzerinde gücü olmadığını düşündüğünde, deliliği daha da aşırı hale geldi. Eminim kadının kendisi hakkında ifşa edebileceği her türlü saçmalığı hayal etmeye başlamıştır. Buradaki durumumuz hakkında."

Tekrar şarabına uzandığında eli titriyordu. Kardeşi hakkında sanki yıllardır ölüymüş gibi konuşuyordu. Ondan bahsederken sesinde bir sınır vardı, kardeşine duyduğu sevginin kuyusu öfke ve acının sert tuğlalarıyla kaplanmıştı.

"Beryl ortaya çıktığında Gary ve benim kimsemiz kalmamıştı," diye devam etti. "Anne babamız ölmüştü. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Gary zor biriydi. Melek gibi yazan bir şeytandı. İlgilenilmeye ihtiyacı vardı. Dünyada iz bırakma arzusunu kolaylaştırmaya istekliydim."

"Bu tür fedakârlıklara genellikle kızgınlık da eşlik eder," diye söze girdim.

Sessizlik. Ateşin ışığı zarıfçe yontulmuş yüzünde titriyordu. "Beryl'i nasıl buldun?" diye sordum.

"Bizi o buldu. O sırada babası ve üvey annesiyle birlikte Fresno'da yaşıyordu. Yazıyordu, yazmaya kafayı takmıştı."

Bayan Harper konuşurken gözlerini ateşe dikmeye devam etti. "Bir gün Gary yayıncısı aracılığıyla ondan bir mektup aldı. Mektubun yanında uzun el yazısıyla yazılmış kısa bir öykü vardı. Hala çok iyi hatırlıyorum. Umut vaat ediyordu, sadece çobanlığa ihtiyacı olan filizlenmiş bir hayal gücü vardı. Böylece Yazışmalar başladı ve aylar sonra Gary onu bizi ziyaret etmesi için davet etti, ona bir bilet gönderdi. Çok geçmeden bu evi satın aldı ve restore etmeye başladı. Bunu onun için yaptı. Sevimli bir genç kız onun dünyasına sihir getirmişti."

"Ya sen?" Ben sordum.

İlk başta cevap vermedi.

Şöminedeki odunlar yerinden oynadı ve kıvılcımlar çıktı.

"Bize taşındıktan sonra hayat hiç de karmaşık değildi, Dr. Scarpetta," dedi. "Aralarında neler olup bittiğini izledim."

"Kardeşin ve Beryl arasında."

"Onu onun yaptığı gibi hapsetmek istemedim," dedi. "Gary'nin Beryl'i elinde tutmak ve tamamen kendisine ait kılmak için yaptığı amansız girişimler sonucunda onu kaybetti."

"Beryl'i çok seviyordun," dedim.

"Bunu açıklamak mümkün değil," dedi sesi titreyerek. "İdare etmesi çok zordu."

Araştırmaya devam ettim. "Ağabeyin onunla temas kurmanı istemedi."

"Özellikle son birkaç aydır, kitabı yüzünden. Gary onu ihbar etti ve evlatlıktan reddetti. Bu evde onun adı anılmıyordu. Onunla herhangi bir şekilde temas kurmamı yasakladı."

"Ama sen yaptın," diye cevap verdim.

"Çok sınırlı bir şekilde," dedi güçlkle.

"Bu sizin için çok acı verici olmalı. Senin için bu kadar değerli birinden kopmak."

Gözlerini benden kaçırdı, tekrar ateşle ilgilenmeye başladı.

"Bayan Harper, Beryl'in öldüğünü ne zaman öğrendiniz?"

Kadın cevap vermedi.

"Seni biri mi aradı?"

"Ertesi sabah radyoda duydum," diye mırıldandı. Yüce Tanrım, diye

düşündüm. Ne kadar korkunç.

Başka bir şey söylemedi. Yaraları benim ulaşamayacağım bir yerdeydi ve her kadar teselli edici bir söz söylemek istesem de söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Böylece çok uzun gibi görünen bir süre boyunca sessizce oturduk.

Sonunda bir göz attığımda

Saatime baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm.

Ev çok sessizdi - çok sessiz, bir başlangıçla fark ettim.

Kütüphanenin sıcaklığından sonra giriş holü bir katedral kadar soğuktu. Arka kapıyı açtım ve şaşkınlıktan nefesim kesildi. Sütümsü kar girdabının altında araba yolu bembeyaz bir battaniyeye dönüşmüştü.

Lanet polisler bensiz gittiklerinde bıraktıkları lastik izleri. Devlet arabam uzun zaman önce çekilmişti ve benim hâlâ evin içinde olduğumu unutmuşlardı. Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Kütüphaneye döndüğümde Bayan Harper ateşe bir kütük daha koyuyordu.

"Görünüşe göre aracım bensiz gitmiş," dedim ve sesimin üzgün çıktığının farkındaydım. "Bir telefon kullanmam gerekecek."

"Korkarım bu mümkün olmayacak," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Bu mümkün değil.

Polis gittikten kısa bir süre sonra telefonlar kesildi. Hava kötü olduğunda bu durum oldukça sık yaşanıyor gibi görünüyor."

Yanan kütükleri bıçaklayışını izledim. Kıvılcımlar bacadan yükselirken altlarından çıkan duman şeritlerini izledim. Unutmuştum. Şu ana kadar aklıma gelmemişti.

"Arkadaşın..." Dedim ki.

Kütüğe tekrar vurdu.

"Polis bir arkadaşınızın yolda olduğunu ve bu gece sizinle kalacağını söyledi..."

Bayan Harper yavaşça doğruldu ve arkasını döndü, yüzü sıcaktan kızarmıştı.

"Evet, Dr. Scarpetta," dedi. "Gelmeniz çok nazik bir davranıştı."

8

Bayan Harper, kütüphanenin dışındaki sahanlıkta bulunan yüksek kasalı saat on iki kez çalarken daha fazla şarapla döndü.

"Saat," diye açıklamak zorunda kaldı. "On dakika yavaş. Her zaman öyleydi."

Malikanenin telefonları gerçekten kapalıydı. Kontrol etmiştim. Kasabaya yürümek, şu anda en az on santim olan karda birkaç mil sürüyordu. Hiçbir yere gitmiyordum.

Kardeşi ölmüştü. Beryl ölmüştü. Geriye bir tek Bayan Harper kalmıştı. Bunun bir tesadüf olmasını umuyordum. Bir sigara yaktım ve bir yudum şarap aldım.

Bayan Harper kardeşini ve Beryl'i öldürecek fiziksel güce sahip değildi. Ya katil Bayan Harper'ın da peşindeyse? Ya katil Geri mi?

38'liğim evdeydi.

Polis bölgeyi gözetliyor olacaktı.

Neyin içinde! Kar motosikletleri! Bayan Harper'ın bana başka bir şey söylediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"Üşümüş görünüyorsun," diye tekrarladı.

Barok yan koltuğa oturup ateşe bakarken yüzü sakindi. Yüksek alevler rüzgârda savrulan bir bayrak gibi ses çıkarıyor ve nadiren esen rüzgâr külleri ocağın üzerine savuruyordu. Ama benim eşlik etmem onu rahatlatmış görünüyordu. Onun yerinde olsaydım, ben de yalnız kalmak istemezdim.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Üşümüştüm.

"Sana bir kazak almaktan memnun olurum."

"Lütfen zahmet etmeyin. Ben rahatım-- gerçekten."

"Bu evi ısıtmak imkânsız," diye devam etti. "Yüksek tavanlı. Ve yalıtılmamış. İnsan buna alışıyor."

Richmond'daki gaz ısıtmalı modern evimi düşündüm. Sert şiltesi ve elektrikli battaniyesiyle orta boy yatağımı düşündüm. Buzdolabının yanındaki dolapta duran sigara kartonunu ve barımdaki iyi viskiyi düşündüm. Cutler Grove malikanesinin cereyanlı, tozlu ve karanlık üst katını düşündüm.

"Burada iyi olacağım. Kanepede," dedim.

"Saçmalık. Ateş yakında ." Kazağının bir düğmesiyle oynuyordu, gözleri ateşten ayrılmıyordu.

"Bayan Harper," diye son bir kez denedim. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz mi? Beryl'e, kardeşinize. Ya da neden?"

"Aynı adam olduğunu düşünüyorsun."

Bunu bir soru olarak değil, bir gerçeğin ifadesi olarak

sundu. "Bunu düşünmek zorundayım."

"Keşke size yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilseydim," diye cevap verdi.
"Ama belki de bunun bir önemi yoktur. Kim olursa olsun, olan olmuştur."

"Onun cezalandırılmasını istemiyor musun?"

"Yeterince ceza verildi. Bu yapılanları geri almayacaktır" dedi.

"Beryl onun yakalanmasını istemez miydi?"

Bana döndü, gözleri kocaman olmuştu. "Keşke onu tanısaydın."

"Sanırım tanıyordum. Onu bir şekilde tanıyorum," dedim

nazikçe.

"Açıklayamıyorum..."

"Buna gerek yok, Bayan Harper."

"Çok güzel olabilirdi ..."

Bir an için kederlendiğini, yüzünün buruştuğunu, sonra tekrar kontrol altına aldığını gördüm. Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. Artık Beryl ve Bayan Harper'ı ayrı tutacak kimse olmadığı için çok güzel olabilirdi. Yoldaşlar. Arkadaşlar. Yalnız olduğunuzda, sevecek kimse olmadığında hayat çok boştur.

"Özür dilerim," dedim . "Çok özür dilerim, Bayan Harper."

"Kasım ayının ortasındayız," diye cevap verdi, gözlerini tekrar benden kaçırarak. "Kar için alışılmadık derecede erken. Buzların çözülmesi çabuk olacak, Dr. Scarpetta. Sabah geç saatlerde dışarı çıkabileceksiniz. Sizi unutanlar o zamana kadar hatırlayacaktır. Gelmeniz gerçekten çok iyi oldu."

Burada olacağımı biliyor gibiydi. Bir şekilde bunu planladığı gibi esrarengiz bir izlenime kapıldım. Tabii ki bu mümkün değildi.

"Sizden bir şey yapmanızı isteyeceğim," dedi.

"Nedir o, Bayan Harper?"

"İlkbaharda geri gel. Nisan geldiğinde geri gel" dedi.
Alevler.

"Çok isterim," diye cevap verdim.

"Unutma beni çiçek açmış olacak. Bowling yeşili onlarla birlikte soluk mavi olacak. Çok güzel, yılın en sevdiğim zamanı. Beryl ve ben onları toplardık. Onları hiç yakından incelediniz mi? Yoksa siz de çoğu insan gibi onları hafife mi alıyorsunuz?"

Küçük mü? Eğer onları yakından tutarsanız çok güzeller. Sanki porselenden yapılmış ve Tanrı'nın mükemmel eliyle boyanmış gibi çok güzeller. Beryl ve ben onları saçlarımızı takar ve evdeki su kaplarına koyardık. Nisan ayında geri döneceğine söz vermelisin. Bana söz , değil mi?"

Bana döndü ve gözlerindeki duygu acı verdi. "Evet, evet.

Elbette yapacağım," diye cevap verdim ve bunda ciddiydim.

Kalkarken "Kahvaltıda yediğın özel bir şey var mı?" diye sordu. "Kendin için ne hazırlarsan iyi olur."

"Buzdolabında bir sürü var," dedi garip bir şekilde. "Şarabınızı getirin Sana odanı göstereyim."

Misafirini muhteşem oyma merdivenlerden ikinci kata çıkarırken eli tırabzanı takip ediyordu. Tepede ışık yoktu, sadece yolumuzu aydınlatan lambalar vardı ve küflü hava bir mahzen kadar soğuktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun diğer tarafında, üç kapı aşağıda," dedi ve bana küçük bir yatak odasının içini gösterdi.

Mobilyalar saten ağacı kakmalı maundu ve soluk mavi kâğıtlı duvarlarda gevşekçe düzenlenmiş çiçeklerin ve nehir manzarasının yer aldığı birkaç yağlı tablo vardı. Saçaklı yatak aşağıya doğru çevrilmiş ve üzerine yorganlar yığılmıştı; açık bir kapıdan fayans kaplı banyoya giriliyordu. Hava bayattı ve toz kokuyordu, sanki pencereler hiç açılmamıştı ve Burada hiç anılar canlanmamıştı. Bu odada uzun yıllar boyunca kimsenin uyumadığından emindim.

"Şifonyerin en üst çekmecesinde pazen bir elbise var. Banyoda temiz havlular ve diğer ihtiyaçlar var," dedi Bayan Harper. "Şimdi, eğer hazırsanız?"

"Evet. Teşekkür ."

Ona gülümsedim. "İyi geceler."

Kapıyı kapattım ve zayıf mandalını kapattım. Elbise, tek giysiydi. Şifonyerin içinde ve altında uzun önce kokusunu kaybetmiş bir poşet vardı. Diğer bütün çekmeceler boştu. Banyonun içinde hâlâ bir diş fırçası vardı.

Selofana sarılmış küçük bir t p diş macunu, hiç kullanılmamış bir kalıp lavanta sabunu ve Bayan Harper'ın söz verdiği gibi bol miktarda havlu. Lavabo tebeşir kadar kuruydu ve altın kulpları çevirdiğimde su sıvı pasa d n şuyordu. Suyun berraklaşması ve yüzümü yıkamaya cesaret kadar ısınması sonsuza kadar sürdü.

Elbise eski ama temizdi, unutma beniotlarının solmuş mavisiydi, diye düşündüm. Yatağa girdim, lambayı kapatmadan önce k f kokulu yorganı eneme kadar çektim. Yastık dolgundu ve onu itip kakarken tüylerin dikenli kıvrımlarını hissedebiliyordum. rahat bir şekil. Uyandığımda burnumun direği sızlamıştı, bir zamanlar Beryl'in olduğuna emin olduğum odanın karanlığında doğruldu ve şarabımı bitirdim. O gece Ev o kadar sakindi ki, pencerenin ötesinde yağan karın her şeyi yutan sessizliğini duyabildiğimi hayal ettim.

Uyuyakaldığımın farkında değildim ama göz kapaklarım açıldığında kalbim şiddetle çarpıyordu ve hareket etmekten korkuyordum. Kabusu hatırlayamıyordum. İlk başta nerede olduğumdan ve duyduğum sesin gerçek olup olmadığından emin değildim. Banyodaki musluk akıtıyordu, su damlaları yavaşça lavaboya çarpıyordu. Kilitli yatak odamın kapısının arkasındaki döşeme tahtaları yine sessizce gıcırdadı.

Zihnim olasılıklarla dolu bir engel parkurunda koşturuyordu. Düşen sıcaklık tahtaların gıcırdamasına neden oluyordu. Fareler. Birisi koridorda yavaşça ilerliyordu. Kaygan ayaklar kapalı kapının önünden fısıldayarak geçerken nefesimi tutarak duymaya çalıştım. Bayan Harper, sonucuna vardım. Sanki aşağıya iniyor gibiydi. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum. bir saat gibi geldi. Sonunda lambayı yaktım ve yataktan kalktım. Saat üç buuktu ve tekrar uyuyabileceğime dair bir umut yoktu.  d n aldığım elbisemin altında titreyerek giydim, kapının kilidini açtım ve merdivenlerin tepesindeki kavisli trabzanın gölgeli şeklini tanıyana kadar zifiri karanlık koridoru takip ettim.

Soğuk giriş holü,  n kapının iki yanındaki küçük pencerelerden sızan ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Kar yağmıştı

durdu ve yıldızlar söndü, ağaç dalları ve çalılıklar beyaz buzlanmanın altında şekilsiz kaldı. Çıtırdayan ateşin sıcaklık vaadinin cazibesine kapılarak kütüphaneye girdim.

Bayan Harper kanepede oturmuş, üzerine bir yorgan örtmüştü. Alevlere bakıyordu, yanakları fırçalamaya zahmet etmediği gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Boğazımı temizleyerek belli belirsiz adını söyledim. onu korkuttu.

Hareket etmedi.

"Bayan Harper?" Tekrar, daha yüksek sesle söyledim. "Aşağı indiğinizi duydum..."

Kanepenin yılan gibi kıvrılan sırtına yaslanmıştı, gözlerini kırpmadan ateşe bakıyordu. Hızla yanına oturup parmaklarımı boynuna bastırdığımda başı bir tarafa düştü. Çok sıcaktı ama nabızı atmıyordu. Onu halının üzerine çekerek ağzından göğüs kafesine doğru ilerledim ve umutsuzca ciğerlerine hayat üflemeye çalıştım.

kalbini atmaya zorladı. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum. Sonunda pes ettiğimde dudaklarım uyuşmuş, sırtımdaki ve kollarımdaki kaslar titriyordu. Her yerim titriyordu.

Telefonlar hala çalışmıyordu. Kimseyi arayamadım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kütüphane penceresinin önünde durdum, perdeleri araladım ve gözyaşlarımın arasından ayın aydınlattığı inanılmaz beyazlığa baktım. Ötesine,

Nehir siyahtı ve göremiyordum. Bir şekilde cesedini kanepeye geri koymayı başardım ve ateş sönüp portredeki kız gölgelerin içine çekilirken üzerini yavaşça örtüyle kapattım.

Sterling Harper'ın ölümü beni gafil avlamış ve sersemletmişti. Kanepenin önündeki halının üzerine oturdum ve ateşin sönmesini izledim. Onu da canlı tutamadım. Aslında, denemedim bile.

Babam öldüğünde ağlamadım. O kadar uzun yıllardır hastaydı ki duygularımı dağlama konusunda uzmanlaşmıştım. Hayatımın çoğunu yatakta geçirdi.

Çocukluğum. Sonunda bir akşam evde öldüğünde, annemin korkunç kederi beni daha yüksek bir tarafsızlığa itti ve görünüşte daha güvenli olan bu bakış açısından ailemin enkazını inceleme sanatını mükemmelleştirdim.

Annem ve doğduğu günden beri son derece narsist ve sorumsuz olan küçük kız kardeşim Dorothy arasında patlak veren anarşiyi izledim.

İçten içe hayatımı kurtarmak için koşarken kendimi sessizce bağırış çağırışlardan ve tartışmalardan uzaklaştırdım. Evimdeki savaşlardan kaçarak, Gri Rahibelerin vesayetinde giderek artan süreler geçirdim. ya da kütüphaneye kapanarak zihnimin ne kadar erken geliştiğini ve bana getireceği ödülleri fark etmeye başladım. Fen bilimlerinde başarılıydım ve insan biyolojisi ilgimi çekiyordu. On beş yaşına geldiğimde Gray's Anatomy'yi didik didik ediyordum ve bu kitap kendi eğitimimin olmazsa olmazı, aydınlanmamın aracı haline geldi. Miami'den ayrılıp Üniversite. Kadınların öğretmen, sekreter ve ev kadını olduğı bir dönemde ben doktor olacaktım.

Lisedeyken tüm notlarım A'ydı ve ailem yaralı Konfederasyon askerleri gibi mücadele ederken ben tatillerde ve yazları tenis oynayıp kitap okuyordum. Kuzey'in uzun zamandır kazandığı bir dünyada gaziler. Birileriyle çıkmaya pek ilgi duymuyordum ve çok az arkadaşım vardı. Sınıf birincisi olarak tam bursla Cornell'e gittim - sonra tıp fakültesi için Johns Hopkins'e, ardından Georgetown'da hukuk fakültesine, sonra da patoloji ihtisası için Hopkins'e geri döndüm. Ne yaptığının sadece belli belirsiz farkındaydım. Başladığım kariyer, beni sonsuza kadar patoloji olaylarının yaşandığı yere geri götürecekti.

Babamın ölümünün korkunç suçunu. Ölümü parçalara ayırır ve binlerce kez tekrar bir araya getirirdim. Kodlarına hakim olur ve onu mahkemeye götürürdüm. İşin inceliklerini anlayacaktım. Ama bunların hiçbirisi babamı hayata döndürmedi ve içimdeki çocuk yas tutmayı asla bırakmadı.

Ocakta közler oynadı ve ben uyuklamaya başladım.

Saatler sonra hapishanemin detayları şafağın soğuk maviliğinde belirmeye başladı. Güçlkle ayağa kalkıp pencereye gittiğimde sırtımdan ve bacaklarımdan acı akıyordu. Güneş kayrak grisi nehrin üzerinde soluk bir yumurtaydı, ağaç gövdeleri beyaz kara karşı siyahtı. Ateş soğuktu ve iki soru ateşler içindeki beynimi kurcalıyordu. Ben burada olmasaydım Bayan Harper ölür müydü? Ben evinin içindeyken ölmesi ne kadar da uygundu. Neden kütüphaneye geldi? Onun bir şeyler yaptığını hayal ettim. Merdivenlerden indi, ateşi körükledi ve kanepeye yerleşti. Alevlere bakarken kalbi duracak gibi oldu. Yoksa sonunda baktığı portre miydi?

Bütün lambaları yaktım. Bir sandalyeyi ocağın yanına çekerek yukarı tırmandım ve hantal tabloyu kancalarından kurtardım. Portre yakından o kadar da rahatsız edici görünmüyordu, tüm etki ince renk tonlarına ve ağır yağlı boyadaki narin fırça darbelerine ayrılıyordu. Aşağı inip tabloyu yere bıraktığımda tuvalin üzerindeki tozlar havalandı. Ne bir imza ya da tarih vardı ne de portre tahmin ettiğim kadar eskiydi. Renkler eski görünmesi için kasıtlı olarak yumuşatılmıştı ve boyada en ufak bir çatlama bile yoktu.

Ters çevirerek kahverengi kâğıt desteğini inceledim. Ortasında, üzerinde Williamsburg'daki bir resim çerçeveleme dükkânının adının yazılı olduğu altın bir mühür vardı. Bunu not ettim ve sandalyeye geri tırmanarak tabloyu kancalarına koydum. Sonra şöminenin önüne çömeldim ve tabloyu dikkatle inceledim.

Çantamdan çıkardığım bir kalemle debris çizdim. Kömürleşmiş enkazın üstünde

Odun parçalarının üzerinde, en ufak bir örümcek ağları gibi uçuşan, tuhaf bir beyaz kül tabakası vardı. Bunun altında erimiş plastiğe benzeyen bir topak vardı.

"Alınma Doktor," dedi Marino, arabasını otoparktan çıkarırken, "ama berbat görünüyorsun."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandım.

"Dediğim gibi, alınma. Sanırım fazla uyumamışsın."

Sabah Gary Harper'ın otopsiyiyle ilgilenmeye gelmeyince Marino vakit kaybetmeden Williamsburg polisini aradı. Kuşluk vakti iki utangaç polis memuru, zincirlerini şingirdatarak ve pürüzsüz, yoğun karda izler bırakarak malikaneye geldi. Sterling Harper'ın ölümüyle ilgili iç karartıcı sorulardan sonra cesedi Richmond'a giden bir ambulansa yüklendi ve memurlar beni Williamsburg şehir merkezindeki karargâha bıraktılar; Marino beni alana kadar burada kahve ve çöreklerle ağırlandım.

"Bütün gece o evde kalmamın imkanı yok," diye etti Marino. "Hava yirmi derece de olsa umurumda değil. Geceyi bir cesetle geçireceğime kıçım donardı-
."

"Prenses Sokağı'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Sözünü kestim. "Ne olmuş ona?" Aynalı gözlükleri bana

doğru döndü.

Kar güneşin altında bembeyaz bir ateşti, sokaklar hızla sulu kara dönüşüyordu.

Beni oraya götürmesini beklediğimi belirten bir ses tonuyla, "Princess Sokağı'ndaki beş-yedi numaralı adresle ilgileniyorum," diye cevap verdim.

Adres, tarihi bölgenin kenarında, diğer binaların arasına sıkışmış durumdaydı. Tüccarlar Meydanı'ndaki işyerleri. Yeni sürülmüş otoparkta, çatıları karla kaplanmış bir düzineden fazla araba yoktu. The Village Frame Shoppe & Gallery'nin açık olduğunu görünce rahatlardım.

Ben Marino soru sormadı. Muhtemelen şu anda cevap verecek durumda olmadığımı . Sadece bir müşteri daha vardı. Galerinin içinde, siyah paltolu genç bir adam baskıların bulunduğu rafları karıştırırken, uzun sarı saçlı bir kadın da tezgahın arkasındaki makine.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sarışın kadın, kibarca bana bakarak.

"Bu, burada ne kadar süredir çalıştığınıza bağlı," diye cevap verdim.

Bana soğukkanlı ve şüpheli bir şekilde bakması, muhtemelen berbat göründüğümü fark sağladı. Paltomun içinde uyumuştum. Saçlarım berbat bir haldeydi. Bilinçli bir şekilde saçlarımı düzeltmek için uzandığımda, saçlarımın

bir şekilde bir küpemi kaybetmeyi başardım. Kadına kim olduğumu söyledim ve içinde pirinç adlı tabiplik kalkanımın bulunduğu ince siyah cüzdanı göstererek konuyu iyice açıklığa kavuşturdum. "Burada iki yıldır çalışıyorum," dedi.

"Dükkânınızın muhtemelen sizden önce çerçevelediği bir ," dedim ona. "Gary Harper'ın getirmiş olabileceği bir portre."

"Oh, Tanrım. Bu sabah radyoda duydum. Ona ne olduğunu. Tanrım, ne kadar korkunç."

Kekeliyordu. "Bay Hilgeman'la konuşmanız gerekecek." Onu getirmek için arkada kayboldu.

Bay Hilgeman titiz, seçkin görünümlü bir beyefendiydi ve kesin bir ifadeyle, "Gary Harper yıllardır bu dükkana gelmedi ve Burada kimse onu iyi tanııyordu, en azından benim bildiğim kadarıyla."

"Bay Hilgeman," dedim, "Gary Harper'ın kütüphanesindeki şömine şöminisinin üzerinde

sarışın bir kızın portresi. Muhtemelen yıllar önce sizin dükkânınızda çerçevelenmişti. Hatırlıyor musunuz?"

Okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakan gri gözlerde en ufak bir tanıma kıvılcımı yoktu.

"Çok eski görünüyor," diye açıkladım. "İyi bir taklit ama konunun alışılmadık bir işlenişi. dokuz, on, en fazla on iki yaşlarında ama daha çok genç bir kadın gibi giyinmiş, beyazlar içinde ve küçük bir bankta oturmuş, elinde gümüş bir saç fırçası var."

Tablonun Polaroid fotoğrafını çekmediğim için kendime kızabilirdim. Fotoğraf makinem sağlık çantamın içindeydi ve bu hiç aklıma gelmemiştir. Dikkatim çok dağınıktı.

"Biliyor musunuz," dedi Bay Hilgeman, gözleri parlayarak, "sanırım neden hatırlıyor olabilirim. Çok güzel bir kızdı ama sıradışıydı. Evet. Hatırladığım kadarıyla oldukça müstehcen."

Onu dürtmedim.

"En az on beş yıl önce olmalı. Bir bakayım." Bir tabelaya dokundu işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır."

Başını iki yana salladı. "Ben değildim."

"Sen değil miydin? Ne sen değildin?" Ben sordum.

"Çerçevelemeyi ben yapmadım. Bunu Clara yapardı. O zamanlar burada çalışan bir asistan. Sanırım - aslında eminim - Clara bu çerçeveyi yaptı. Oldukça pahalı bir işti ve buna değmezdi. Biliyorum. Resim çok iyi değildi. Aslında," diye ekledi kaşlarını çatarak, "en az başarılı olduğu çalışmalardan biriydi--"

"O mu?"

Sözünü kestim. "Clara'yı mı kastediyorsun?"

"Sterling Harper'dan bahsediyorum."

Spekülatif bir şekilde bana baktı. "Sanatçı olan o." Durakladı. "Bu çok resim yaptığı yıllar önceydi. Anladığım kadarıyla evde bir stüdyoları vardı. Oraya hiç gitmedim tabii ki. Ama çoğu natürmort ve manzara olmak üzere birçok eserini getirirdi. İlgilendiğiniz resim hatırladığım tek portre."

"Ne kadar zaman önce boyadı?"

"Söylediğim gibi, en az on beş yıl önce."

"Biri bunun için poz verdi mi?" Ben

sordum.

"Sanırım bir fotoğraftan yola çıkılarak yapılmış olabilir..."

Kaşlarını çattı. "Aslında sorunuza gerçekten cevap veremem. Ama eğer biri poz verdiyse, bunun kim olabileceğini bilmiyorum."

Şaşırdığımı belli etmedim. Beryl o zamanlar on altı ya da on yedi yaşındaydı ve Cutler Grove'da yaşıyordu. Bay Hilgeman'ın, kasabadaki insanların bunu bilmemesi mümkün müydü?

"Bu oldukça üzücü," diye . "Bu kadar yetenekli, zeki insanlar. Aileleri yok, çocukları yok."

"Peki ya arkadaşlar?" Ben sordum.

"İkisini de şahsen tanımıyorum," dedi. Ve asla da

tanımayacaksın, diye düşündüm hastalıklı bir şekilde.

Park yerine geri döndüğümde Marino güderi bir bezle ön camını siliyordu. Yol ekiplerinin bıraktığı erimiş kar ve tuz, güzel siyah arabasını lekelemiş ve matlaştırmıştı. Pek mutlu . Sürücü kapısının altındaki kaldırımında düzensiz bir Kül tablasından kabaca attığı sigara izmaritleri.

"İki şey/" Kemerlerimizi bağlarken çok ciddi bir şekilde başladım. "Malikânenin kütüphanesinde Bayan Harper'ın yaklaşık on beş yıl önce bu dükkânda çerçevelettirdiği sarışın genç bir kızın portresi var."

"Beryl Madison?" Çakmağını çıkardı.

"Pekâlâ onun bir portresi olabilir," diye cevap verdim. "Ama eğer öyleyse, Harpers'ın onunla tanıştığında olduğundan çok daha genç bir yaşta tasvir edilmiş. Ve konunun işlenişi de biraz tuhaf. Lolita gibi..."

"Ha?"

"Seksi," dedim açık açık. "Şehvetli görünmek için boyanmış küçük bir kız."

"Yo. Şimdi bana Gary Harper'ın gizli bir pedofil olduğunu mu söyleyeceksin?" "Her şeyden önce portreyi kız kardeşi yaptı," dedim.

"Kahretsin," diye yakındı.

"İkincisi," diye devam ettim, "çerçeveci dükkânının sahibinin Beryl'in Harper'larla yaşadığından haberi olmadığı izlenimine kapıldım. Başkalarının bilip bilmediğini merak ediyorum. Bilmiyorlarsa da bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Yıllarca o malikanede yaşadı, Marino. Kasabadan sadece birkaç mil uzakta. Burası küçük bir kasaba."

Arabayı sürerken dümdüz önüne baktı ve tek kelime etmedi.

"Şey," diye karar verdim, "bunların hepsi boş spekülasyonlar olabilir. İnzivaya çekilmişlerdi.

Belki de Gary Harper Beryl'i dünyadan saklamak için elinden geleni yapmıştır. Durum ne olursa olsun, kulağa pek sağlıklı gelmiyor. Ama bunun ölümleriyle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Cehennem," dedi kısaca, "sağlıklı bunun için uygun bir kelime değil. Münzevi ya da değil, orada olduğunu kimsenin bilmemesi mantıklı değil. Onu kilitlemedikleri ya da bir yatak direğine zincirlemedikleri sürece. Lanet sapıklar. Sapıklardan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Çocuklara sataşan insanlar. Anlıyor musun?"

Tekrar bana baktı. "Bundan gerçekten nefret ediyorum. Yine o duyguya kapılıyorum."

"Ne hissi?"

"Şu Bay Pulitzer Ödülü Beryl'in aklını başından aldı," dedi Marino. "Kadın kitabında ağzındaki baklayı çıkaracak, adam çıldırıyor, onu görmeye geliyor ve bir bıçak getiriyor."

"O zaman onu kim öldürdü?"

Ben sordum. "Belki de çatlak kız kardeşi yapmıştır."

Gary Harper'ı öldüren her kimse, neredeyse anında bilincini yitirmesine neden olacak kadar güçlü darbeler indirecek ve Birinin boğazını kesmek kadın bir saldırgana uymuyordu. Aslında, bir kadının böyle bir şey yaptığı bir vakam hiç olmamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Marino, "Yaşlı Bayan Harper size bunamış gibi mi geldi?" diye sordu.

"Oldukça eksantrik. Ama bunak değil," dedim. "Deli mi?"

"Hayır."

"Anlattıklarınıza bakılırsa, kardeşinin dövülmesine verdiği tepki bana pek de uygun bir tepki gibi gelmedi," diye cevap verdi.

"Şoktaydı, Marino. Şokta olan insanlar hiçbir şeye uygun tepki vermezler."

"İntihar ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu kesinlikle mümkün," diye cevap verdim. "Olay yerinde hiç uyuşturucu buldunuz mu?" "Reçetesiz satılan bazı ilaçlar, hiçbiri ölümcül değil," dedim.

"Yaralanma yok mu?"

"Görebildiğim kadarıyla yok."

"Peki, onu neyin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu bana bakarak, yüzü sertleşmişti.

"Hayır," diye cevap verdim. "Şu anda kesinlikle hiçbir fikrim yok."

OCME'nin arkasına park ederken Marino'ya, "Sanırım Cutler Grove'a geri dönüyorsunuz," dedim.

"Bu konuda da çok heyecanlıyım," diye homurdandı. "Eve git ve adam gibi uyu."

"Gary Harper'ın daktilosunu unutma."

Marino akmağını almak için cebini

karıştırdı.

"Markası, modeli ve kullanılmış şeritleri" diye hatırlattım.

Bir sigara yaktı.

"Ve evdeki tüm kırtasiye malzemeleri ya da daktilo kağıtları. şöminedeki külleri kendiniz toplamanızı öneririm. Bunu yapmak çok zor olacak. onları koru--"

"Alınma doktor ama annem gibi konuşmaya başladın."

"Marino," diye tersledim, "ben ciddiylim."

"Evet, sen ciddisin, tamam mı- cidden iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var," dedi.

Marino da benim kadar sinirliydi ve muhtemelen uykuya da ihtiyacı vardı.

Bölme kilitli ve boştu, imento zemin yağ lekeleriyle beneklenmişti. Morgun içinde elektriğin sıkıcı uğultusunun farkındaydım ve İş saatlerinde fark etmediğim jeneratörler. Buzdolabına girdiğimde kötü kokulu hava alışılmadık derecede yüksek görünüyordu.

Bedenleri sedyelerin üzerinde sol duvara yaslanmıştı. Belki de çok yorgun olduğum içindi. Ama arşafı Sterling Harper'ın üzerinden çektiğimde dizlerimin bağı çözüldü ve tıbbi çantamı yere düşürdüm. Yüzünün keskin güzelliğini, konağın arka kapısı açılıp da ben onunla ilgilenirken dışarı baktığında gözlerindeki dehşeti hatırladım eldivenli ellerim onun kanıyla kıpkırmızı oldu. Kardeşim ve kız kardeşim

mevcuttu ve hesaba . Bilmem gereken tek şey buydu. Yavaşça üzerini örttüm ve artık lastik bir maske kadar boş olan yüzünü kap. Etrafta etiketlenmiş ve çıkıntılı çıplak ayaklar vardı.

Buzdolabına ilk girdiğimde Sterling Harper'ın sedyesinin altındaki sarı film kutusunu hayal meyal fark etmişim. Ama ancak sağlık çantamı almak için uzandığımda iyice bakmış ve önemini anlamışım. Kodak otuz beş milimetre, yirmi dört pozlama. Ofisimin devlet sözleşmesindeki film Fuji'ydi ve biz her zaman otuz altı pozlama sipariş ederdik. Bayan Harper'ın cesedini taşıyan sağlık görevlileri saatler önce girip çıkmış olacaktı ve hiç fotoğraf çekmemiş olacaktı.

Koridora geri döndüm. Asansörün üzerindeki ışık dikkatimi çekti ve ikinci katta durduğunu fark ettim. Binada başka biri daha vardı! Muhtemelen sadece güvenlik görevlisi tur atıyordu. Sonra, kafa derim karıncalanmaya başladığında, aklıma yine boş film kutusu geldi. Sağlık çantamın askısını sıkıca kavrayarak merdivenlerden çıkmaya karar verdim. İkinci katın sahanlığında kapıyı yavaşça açtım ve dinledim içeri adım atmadan önce. Doğu kanadındaki ofisler boştu, ışıklar sönüktü. Ana koridordan sağa döndüm, boş sınıfın, kütüphanenin ve Fielding'in ofisinin geçtim. Kimseyi duymadım ya da görmedim. Emin olmak için ofisime döndüğümde güvenliği aramaya karar verdim.

Onu gördüğümde nefesim kesildi. Korkunç bir an için zihnim çalışmadı. Açık bir dosya dolabını ustalıkla ve sessizce karıştırıyordu. Lacivert ceketinin yakası kulaklarına kadar uzanıyordu, gözleri koyu renk havacı gözlükleriyle maskelenmiş, elleri ameliyat eldivenleriyle kaplanmıştı. Güçlü omzunun üzerinde bir fotoğraf makinesine bağlı deri bir kayış vardı. Mermer kadar katı ve sert görünüyordu ve görüş alanımdan yeterince hızlı çıkmam mümkün değildi. Eldivenli eller aniden durdu.

Saldırdığında, bir reflekti, tıbbi çantam bir Olimpiyat çekici. Momentum onu öyle bir güçle bacaklarının arasına itti ki, çarpmanın etkisiyle güneş gözlükleri yüzünden fırladı. Öne doğru düştü, iki büklüm oldu.

Acı içinde yere yığıldı ve ayak bileklerine bir tekme atarak onu yere sermem için dengesini yeterince bozdu. Kendini daha iyi hissetmemiş olmalı ki Fotoğraf makinesinin sert metal merceği, kaburgaları ile zemin arasındaki tek yastıktı.

Çantamdan her zaman taşıdığım küçük Mace kutusunu çalgınca çıkarırken tıbbi malzemeler etrafa saçıldı ve şiddetli akıntı yüzüne çarptığında böğürdü. Ben telefonu kapıp yardım çağırırken o gözlerini tırmaladı, yuvarlandı ve çığlık attı. Güvenlik görevlisi aceleyle içeri girmeden hemen önce iyi bir önlem için ona bir kez daha fişkırttım. Sonra polisler geldi. Histerik rehinem hastaneye götürülmek için yalvardı. anlayışsız memur kollarını arkadan kavradı, kelepçeleri taktı ve üstünü aradı.

Ehliyetine göre davetsiz misafirin adı Jeb Price, yaşı otuz dört, adresi Washington, D.C. Kadife pantolonunun arkasında Smith & Wesson marka 9 milimetrelik bir otomatik silah vardı. şarjörde ve haznede bir mermi var.

Morg ofisine gidip OCME tarafından kiralanan diğer devlet arabasının anahtarlarını panodan aldığımı hatırlamıyorum. Ama almış olmalıyım, Çünkü gece çökmeye başladığında koyu mavi steysin arabayı garajımın önüne park ediyordum. Ceset taşımak için kullanılan araba çok büyüktü, bagaj kapağı Pencere bir paravanla gizlice kapatılmıştı ve arkada haftada birkaç kez hortumla yıkanması gereken çıkarılabilir bir sunta zemin vardı. Araba bir aile vagonu ile cenaze arabası arasında bir şeydi ve bence paralel park etmesi daha zor olan tek şey QE2 idi.

Bir zombi gibi, yaptıklarımı tekrar dinleme zahmetine katlanmadan doğruca yukarı çıktım.

telefon mesajlarını ya da kapattım. Sağ dirseğim ve omzum ağrıyordu. Elimdeki küçük kemikler acıyordu. Giysilerimi bir sandalyenin üzerine sererek sıcak bir banyo yaptım ve uyuşuk bir şekilde yatağa düştüm. Derin, derin bir uyku. O kadar derin bir uyku ki ölmek gibiydi. Karanlık ağırdı ve yatağımın yanında çalan telefon telesekreterim tarafından aniden kesildiğinde vücudum kurşun gibi, karanlığın içinde yüzmeye çalışıyordum.

"... ne zaman geri arayabileceğimi bilmiyorum, o yüzden dinle. Lütfen dinle, Kay. Gary Harper'ı duydum ..."

Gözlerim açıldığında kalbim güm güm atıyordu, Mark'ın acil sesi beni uyuşukluğumdan çekip çıkardı.

"... Lütfen bu işin dışında kalın. Karışmayın. Lütfen. En kısa zamanda sizinle tekrar konuşacağım..."

Ahizeyi bulduğumda çevir dinliyordum. Mesajını tekrarlayarak yastıklara yaslandım ve ağlamaya başladım.

9

Ertesi sabah ben Gary Harper'ın cesedinde Y kesisi yaparken Marino morga geldi.

Marino sessizce izlerken ben kaburga kemiklerini çıkardım ve organ bloğunu göğüs boşluğundan dışarı kaldırdım. Lavabolarda su sesi duyuluyor, cerrahi aletler takırdayıp tıkırdıyor ve odanın öbür ucunda morg asistanlarından biri bıçağını bileylerken uzun bir bıçak bileme taşına sürtünüyor. Bu sabah dört vakamız vardı, hepsi de paslanmaz çelik otopsi Masalar dolu.

Marino hiçbir şey söylemeye gönüllü görünmediği için konuyu ben açtım.

"Jeb Price hakkında ne öğrendin?" Ben sordum.

"kaydında bir şey çıkmadı," diye cevap verdi, gözlerini kaçırarak ve huzursuzca. "Sabıkası yok, tutuklama emri yok, hiçbir şey yok. Şarkı söylemiyor,

ya da. Öyle olsaydı bile, ona yaptığın numaradan sonra muhtemelen soprano olurdu. Buraya gelmeden hemen önce ID'ye uğradım. Fotoğraf makinesindeki filmi banyo ediyorlar. Hazır olur olmaz bir dizi baskı getireceğim."

"Bir göz attın mı?"

"Negatiflerde," diye yanıtladı. "Ve?"

Ben sordum.

"Buzdolabının içinde çektiği resimler. Harper'ların cesetlerinin." dedi.

Ben de tahmin etmişim. "Herhalde bir magazin gazetesi için çalışan bir gazeteci değildir," dedim şaka yollu.

"Yo. Hayal kurmaya devam et."

Yaptığım işten başımı kaldırıp baktım. Marino'nun neşeli bir ruh hali yoktu. Her zamankinden daha dağınıktı, tıraş olurken çenesini iki kez yaralamıştı ve Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Tanıdığım muhabirlerin çoğu Glaser'larla dolu dokuz milyonluk bir çanta taşımıyor," dedi. "Ve kendilerine baskı yapıldığında sızlanmaya, aramak için bir çeyreklik istemeye

Gazetenin avukatı. Bu adam çıkarmıyor, gerçek bir profesyonel. İçeri girmek için kilidi açmış olmalı. Pazartesi öğleden sonra, resmi tatilde, etrafta kimsenin olmayacağı bir zamanda harekete geçti. Aracını üç blok ötedeki Farm Fresh otoparkında park halinde bulduk, cep telefonu olan kiralık bir araba. Bagajında küçük bir orduyu durdurmaya yetecek kadar mermi ve şarjör, ayrıca bir Mac Ten makineli tabanca ve çelik yelek var. Muhabir değil."

Neşterime yeni bir bıçak takarken, "Ben de onun profesyonel olduğundan pek emin değilim," diye yorum yaptım. "Buzdolabının içinde boş bir film kutusu bırakmak özensizlikti.

Ve eğer gerçekten işi almak istiyorsa, güpegündüz değil, sabahın ikisinde ya da üçünde içeri girmesi gerekirdi."

"Haklısınız. Film kutusu özensizdi," diye kabul etti Marino. "Ama o zaman neden içeri girdiğini anlayabiliyorum. Bir cenaze evi ya da ekip bir cesedi teslim etmek için gelirken

Price buzdolabının içinde, değil mi? Gün ortasında, belki burada çalışıyormuş gibi görünecek kadar düzgündür, içeride olmak için geçerli bir nedeni vardır. Ama diyelim ki gece ikide şaşırdı. O saatte kendini açıklayabilmesinin imkanı yok."

Durum ne olursa olsun, Feb Priceın ciddi olduğunu düşündüm. Glaser Safety Slug'lar piyasadaki en kötü şeylerden biriydi, çarpma anında dağılan ve kurşun yağmuru gibi et ve organları parçalayan küçük saçmalarla dolu fişekler.

Mac Ten' teröristlerin ve uyuşturucu baronlarının en sevdiği iş aletleridir, makineli tabancalar Orta Amerika'da, Orta Doğu'da ve memleketim Miami'de bir düzinedir.

Marino, "Buzdolabına bir kilit takmayı düşünebilirsin," diye ekledi.

"Binalar ve Zemin'e haber verdim bile," dedim.

Yıllardır ertelediğim bir önlemdi bu. Cenaze evleri ve ekipler saatler sonra buzdolabına girebilmeliydi. Güvenlik görevlilerine anahtar verilmesi gerekecek. Nöbetçi adli tabiplerimin anahtarlar verilecek. Protestolar olacaktı. Sorunlar olacaktı. Kahretsin, sorunlardan çok sıkılmışım!

Marino dikkatini Harper'ın cesedine çevirmişti. Ölüm nedenini belirlemek için otopsi ya da bir dahi gerekmiyordu.

"Kafatasında çok sayıda kırık ve beyinde yırtıklar var," açıkladım.

"Beryl'in vakasında olduğu gibi boğazı en son mu kesildi?"

"Şah damarı ve şah damarı kesilmiş ama organları pek solgun değil," diye cevap verdim. "Eğer tansiyonu olsaydı birkaç dakika içinde kan kaybından ölürdü. Başka bir deyişle, ölümünü açıklayacak kadar kanaması olmamış. Boğazı kesildiğinde ya ölmüştü ya da başındaki yaralar yüzünden ölüyordu."

"Peki ya savunma yaralanmaları?" Marino sordu.

"Yok."

Neşteri ona göstermek için yere bıraktım, Harper'ın yaralarını teker teker açtım. isteksiz parmaklar. "Kırık tırnak, kesik ya da ezik yok. Silahın darbelerinden korunmaya çalışmamış."

"Neye uğradığını şaşırdı," diye yorumladı Marino. "Hava karardıktan sonra arabayla geliyor. Drone onu bekliyor, muhtemelen çalıların arasında saklanıyor. Harper park ediyor, Rolls'undan iniyor. Kapısını kilitlerken adam arkasından geliyor ve kafasının arkasına vuruyor--"

"LAD'sinde yüzde yirmi stenoz var," diye yüksek sesle düşündüm, kalemimi arıyordum.

"Harper bir kurşun gibi yere düşüyor ve sincap sallanmaya devam ediyor," diye devam etti Marino.

"Sağ koronerinin yüzde otuzu."

Boş bir eldiven paketinin üzerine notlar karaladım. "Eski enfarktüslerden kalma yara izi yok. Kalp sağlıklı ama hafif genişlemiş ve aortunda kireçlenme var,

orta derecede ateroskleroz."

"Sonra adam Harper'ın boğazını kesiyor. Muhtemelen öldüğünden emin olmak için."

Yukarı baktım.

Marino, "Bunu her kim yaptıysa Harper'ın öldüğünden emin olmak istemiş," diye tekrarladı.

"Saldırgana böyle mantıklı bir düşünce sanmıyorum," diye cevap verdim. "Ona bir bak, Marino."

Kafa derisini, haşlanmış yumurta gibi paramparça olmuş kafatasından geriye doğru savurmuştum. Kırık çizgilerini işaret ederek, "En az yedi kez öyle bir güçle vurulmuş ki, yaraların hiçbiri hayatta kalınabilecek türden değil. Sonra da boğazı kesilmiş. Bu aşırı ölüm. Tıpkı Beryl'in durumunda olduğu gibi."

"Tamam. Overkill. Tartışmıyorum," diye cevap verdi. "Sadece katilin Beryl ve Harper'ın öldüğünden emin olmak istediğini söylüyorum. Neredeyse birinin kafasını kesiyorsun ve kurbanının hikayeyi anlatmak için dirilmeyeceğinden emin olarak yürüyüp gidebiliyorsun."

Mide içeriğini karton bir kaba boşaltmaya başladığımda Marino yüzünü buruşturdu.

" etmeyin. Sana ne yediğini söyleyebilirim, tam oturuyordu. Bira fıstığı. Ve iki martini," dedi.

Öldüğünde yer fıstıkları Harper'ın midesini daha yeni temizlemeye başlamıştı. Kahverengimsi sıvıdan başka bir şey yoktu ve alkolün kokusunu alabiliyordum.

Marino'ya "Ondan ne öğrendin?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Kabı etiketlerken ona baktım.

"Meyhanede tonik ve içiyorum," dedi. "Sanırım bu çeyrek civarıydı. Harper saat tam beşte içeri girdi."

"O olduğunu nasıl anladın?" Böbrekler ince taneliydi. Onları tartıya koydum ve ağırlıkları not ettim.

Marino, "Beyaz saçlarıyla onu fark etmemek mümkün değil," diye cevap verdi. "Poteat'ın tarifine uyuyordu. İçeri girdiği anda anladım. Bir masayı alıp ve kimseye bir şey söylemiyor, sadece 'her zamanki' siparişini veriyor ve beklerken bira fıstığı yiyor. Bir süre onu izledim, sonra yanına gidip bir sandalye çektim ve kendimi tanıttım. Bana yardımcı olabileceği bir şey olmadığını ve bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Onu sıkıştırdım, Beryl'in

aylardır tehdit ediliyor, bundan haberi olup olmadığını soruyorum. Sinirli görünüyor, bilmediğini söylüyor."

"Sence doğruyu mu söylüyordu?" Ben de Harper'ın içki içmesiyle ilgili gerçeği merak ediyordum. Karaciğerinde yağlanma vardı.

"Bunu bilmeme imkân yok," dedi Marino, sigarasının külünü yere savurarak. "Sonra ona kızın öldürüldüğü gece nerede olduğunu soruyorum ve bana her zamanki saatinde meyhanede olduğunu, daha sonra eve gittiğini söylüyor. Kız kardeşinin bunu doğrulayıp doğrulayamayacağını sorduğumda, kız kardeşinin evde olmadığını söyledi."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, neşter havada duruyordu. "Neredeydi o?"

"Şehir dışında," dedi.

"Sana nerede bulunduğunu söylemedi mi?"

"Hayır. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bu onun bileceği iş. Bana sorma.'"

Marino'nun

Gözlerini küçümseyerek kesmekte olduğum ciğer parçalarına dikti. "Eskiden en sevdiğim yemek soğan ve ciğerdi. Buna inanıyor musun? Bir tane bile Otopsi görmüş ve hala ciğer yiyen tek bir polis..."

Ben kafa üzerinde çalışmaya başladığımda Stryker testeresi onu susturdu. Marino pes etti ve keskin havada kemikli tozlar sürüklenirken geri çekildi.

Hatta

Cesetler iyi durumdayken açıldıklarında kötü kokarlar. Görsel deneyim de tam olarak Mary Poppins değil. Marino'nun hakkını vermeliyim. Dava ne kadar kötü olursa olsun, her zaman morga gelirdi.

Harper'ın beyni yumuşaktı ve çok sayıda yırtık vardı. Çok az kanama vardı, bu da yaraları aldıktan sonra uzun süre yaşamadığını doğruluyordu. En azından ölümü merhametli bir şekilde çabuk olmuştu. Beryl'in aksine, Harper'ın dehşet ya da acı duyacak ya da hayatı için yalvaracak zamanı yoktu. Onun

Cinayet onunkinden başka yönlerden de farklıydı. Hiç tehdit almamıştı, en azından bizim kadarıyla. Cinsel imalar yoktu. Dövülerek ya da bıçaklanarak öldürülmüştü.

kıyafetleri kayıptı.

"Cüzdanında yüz altmış sekiz dolar saydım," dedim Marino'ya. "Kol saati ve mühür yüzüğü de mevcut ve sayıldı."

"Peki ya kolyesi?" diye sordu.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"bir madalya olan kalın bir altın zincir takmıştı, bir kalkan, tür arma gibi/" diye açıkladı. "Tavernada fark ettim."

"Onunla birlikte gelmedi ve olay yerinde üzerinde gördüğümü hatırlamıyorum. ..." "Dün gece" demeye başladım.

Dün gece değildi. Harper Pazar gecesi erken saatlerde ölmüştü. Salı günüydü. Şimdi. Tüm zaman duygumu kaybetmişim. Son iki gün gerçek değilmiş gibi geliyordu ve Mark'ın mesajını bu sabah tekrar dinlememiş olsaydım, onun çağrısının da gerçek olup olmadığını merak edecektim.

"Belki de sincap almıştır. Başka bir hatıra," dedi Marino.

"Bu hiç mantıklı değil," diye cevap verdim. "Beryl'in davasında, eğer cinayeti ona saplantısı olan dengesiz bir kişinin işiyse, bir hatıra alınmasını anlayabilirim. Ama neden Harper'dan bir şey alsın ki?"

"Kupalar olabilir," diye önerdi Marino. "Avdan kalma postlar. İşini hatırlatacak küçük şeyler saklamayı seven bir kiralık katil olabilir."

"Kiralık bir silahşörün bunun için fazla dikkatli olacağını düşünürdüm," diye karşılık verdim.

"Evet, öyle düşünebilirsin. Tıpkı Jeb Price'ın

buzdolabında bir film kutusu bırakmayacak kadar dikkatli olurdu," dedi ironik bir şekilde.

Eldivenlerimi çıkarıp test tüplerini ve topladığım eter örneklerini etiketlemeyi bitirdim. Evraklarımı topladım ve Marino beni üst kattaki ofisime takip etti.

Rose öğleden sonra gazetesini kurutma kâğıdımın üzerine bırakmıştı. Harper'ın cinayeti ve kız kardeşinin ani ölümü manşettydi. Günümü mahveden şey ise yan sayfalardı:

**ADLİ TIP BAŞMÜFETTİŞİ TARTIŞMALI EL YAZMASINI
"KAYBETMEKLE" SUÇLANIYOR**

Tarih New York'tu, Associated Press'in bir haberi idi ve haberin başında dün öğleden sonra ofisimi "yağmalarken" yakaladığım Jeb Price adlı bir adamı "etkisiz hale getirdiğim" anlatılıyordu. El yazması hakkındaki iddialar Sparacino'dan gelmiş olmalı diye düşündüm öfkeyle. Jeb Price'la ilgili kısım polis raporundan gelmiş olmalıydı ve mesaj fişlerini karıştırırken çoğunun muhabirlerden geldiğini fark ettim.

"Bilgisayar disklerini hiç kontrol ettin mi? Kağıdı Marino'ya fırlatarak sordum.

"Oh, evet," dedi. "Onları yaşadım."

"Peki herkesin telaş içinde olduğu kitabı buldun mu?" Ön sayfayı

incelerken, "Hayır," diye mırıldandı.

"Orada değil mi?" Hayal kırıklığı içinde patladım. "Disklerinde yok mu? Bilgisayarında yazıyorsa bu nasıl olabilir?"

"Bana sorma," dedi. "Sana sadece bir düzine diske baktığımı söylüyorum. Yeni bir şey yok. Eski şeylere benziyor, bilirsin, onun romanları. Kendisi ya da Harper hakkında hiçbir şey yok. Birkaç eski mektup buldum, Sparacino'ya yazılmış iki iş mektubu da dahil. Beni heyecanlandırmadılar."

"Belki de Key West'e gitmeden önce diskleri güvenli bir yere koymuştur," dedim.

"Belki de yapmıştır. Ama onları bulamadık."

Tam o sırada Fielding içeri girdi, orangutan kolları ameliyat giysisinin kısa kollarından dışarı sarkıyordu, kaslı elleri alt katta giydiği lateks eldivenleri kaplayan talkla hafifçe kaplanmıştı. Fielding kendi sanat eseriymiş. Tanrı bilir her hafta kaç saatini

Bir yerlerde Nautilus odasında kendini şekillendiriyordu. Vücut geliştirme konusundaki takıntısının işine olan takıntısıyla ters orantılı olduğunu düşünüyordum. Yetkin bir şef yardımcısıydı.

Bir yıldan biraz daha fazla bir süre geçti ve şimdiden tükenmişlik belirtileri göstermeye başlamıştı. Hayal kırıklığı daha da büyüdü. Hastane patolojisinin daha düzenli, daha kazançlı dünyasına çekilmeden önce ona iki yıl daha verdim.

İnanılmaz Hulk'un veliahtı oldu.

"Sterling Harper'ı bekletmek zorunda kalacağım," dedi masamın kenarında huzursuzca . "STAT alkolü sadece 0.3 puan, midesinde bana pek bir şey söylemiyor. Kanama yok, olağandışı bir koku yok. Kalbi iyi, eski enfarktüs izi yok, koroner damarları temiz. Beyni normal. Ama ona bir şeyler oluyordu. Karaciğer büyümüş, yaklaşık yirmi beş yüz gram, dalak ise kapsül kalınlaşmasıyla birlikte yaklaşık bin gram. Lenf düğümlerinde de bazı tutulumlar var."

"Metastaz var mı?" Ben sordum.

"İğrenç bir şey yok."

"Mikroskobu acele çalıştır," dedim ona.

Fielding başını salladı ve hızla oradan

ayrıldı.

Marino soru sorarcasına bana baktı.

"Pek çok şey olabilir" dedim. "Lösemi, lenfoma ya da bazıları iyi huylu bazıları ise iyi huylu olmayan bir dizi kolajen hastalığından herhangi biri. Dalak ve lenf düğümleri, lenf bezlerinin bir bileşeni olarak tepki verir. başka bir deyişle, dalak neredeyse her zaman bağışıklık sistemi ile ilgilidir.

herhangi bir kan hastalığı. Büyük karaciğere gelince, bu bize teşhis açısından pek yardımcı olmuyor. Skopi altında histolojik değişikliklere bakana kadar hiçbir şey bilemeyeceğim."

"Değişiklik olsun diye İngilizce konuşmak ister misin?" Bir sigara yaktı. "Bana Doktor Schwarzenegger'in ne bulduğunu basit bir şekilde anlat."

"Bağışıklık sistemi bir şeye tepki veriyordu," dedim. "Hastaydı." "Kanepede sızıp kalmasını açıklayacak kadar mı hastaydı?"

"Birdenbire mi?" Ben de öyle dedim. "Bundan şüpheliyim."

"Reçeteli bir ilaca ne dersiniz?" diye önerdi. "Bilirsiniz, bütün hapları alır ve şişeyi ateşe atar, belki şöminede bulduğunuz erimiş plastiği ve evde hap şişesi ya da başka bir şey bulamadığımız gerçeğini açıklar. Sadece reçetesiz satılan şeyler."

Aşırı dozda uyuşturucu kesinlikle listemin üst sıralarında yer alıyordu ve şu anda bu konuda endişelenmemin bir anlamı yoktu. Yalvarmalarına ve davasının öncelikli olacağına dair söz vermeme rağmen toksikoloji sonuçları günler, belki de haftalar alacaktı.

Kardeşine gelince, bir teorim vardı.

"Sanırım Gary Harper ev yapımı bir sapanla vuruldu, Marino," dedim. "Muhtemelen metal bir boru parçası, ağırlık için kuş saçmasıyla doldurulmuş, uçları da saçmayı tutmak için oyun hamuru gibi bir şeyle doldurulmuş. Birkaç darbeden sonra bir tomar oyun hamuru dışarı fırlamış ve saçmalar dağılmış."

Düşünceli bir şekilde külüne dokundu. "Price'ın arabasında bulduğumuz 'talihli asker' saçmalığına pek uymuyor. Yaşlı Leydi Harper'ın aklına gelebilecek herhangi bir şeyle de ."

"Evinin içinde oyun hamuru, modifiye kili ya da kuş saçması gibi bir şey bulmadığınızı varsayıyorum."

Başını salladı ve "Tabii ki hayır." dedi.

Günün geri kalanında telefonum hiç susmadı.

"Gizemli ve değerli bir el yazmasının" kaybolmasındaki rolüme dair iddialar ve ofisime giren "bir saldırganı etkisiz hale getirdiğime" dair abartılı açıklamalar telgraf servislerinde yer aldı. Diğer Muhabirler para kazanmaya çalışıyorlardı, bazıları OCME'nin otoparkında dolaşüyor ya da lobide beliriyordu, mikrofonları ve Kameralar tüfek gibi hazırды. Özellikle saygısız bir yerel DJ, ülkedeki "lastik eldiven yerine altın eldiven" giyen tek kadın şef olduğumu yayına gönderiyordu.

Durum hızla kontrolden çıkıyordu ve Mark'ın uyarılarını biraz daha ciddiye almaya başlamıştım. Sparacino mükemmeldi hayatımı çekilmez hale getirebilecek kapasitede.

Thomas Ethridge IV ne zaman aklında bir şey olsa Rose'u aramak yerine benim direkt hattımı arardı. Aradığında şaşırmadım. Sanırım rahatlamıştım. Öğleden sonraydı ve ofisinde oturuyorduk. Babam olacak yaştaydı. Gençlikteki çirkinlik, yaş ilerledikçe yavaş yavaş bir karakter dönüşür. Ethridge'in Parlamento'ya ya da puro dumanıyla dolu bir misafir odasına ait bir Winston Churchill yüzü vardı. Her zaman son derece iyi anlaşıştık.

"Reklam gösterisi mi? Sence buna kimse inanır mı, Kay?"

Başsavcı, yeleğinin üzerinde asılı duran pembe altın saat zincirini dalgınca parmaklarken sordu.

"Bana inanmadığınızı hissediyorum," dedim.

Tepkisi, şişman siyah bir Mont Blanc dolmakaleme uzanmak ve kapağını yavaşça açmak oldu.

"Kimsenin bana ya da inanmama şansına sahip olacağını sanmıyorum," diye ekledim. "Şüphelerim somut bir şeye dayanmıyor, Tom. Sparacino'nun yaptıklarına karşı koymak için böyle bir suçlamada bulunuyorum ve daha çok eğlenecektir."

"Kendini çok yalnız hissediyorsun, değil mi Kay?"

"Evet. Çünkü öyleyim Tom."

"Bu gibi durumların kendi başlarına bir hayatları vardır," diye . "Sorun, daha fazla dikkat çekmeden bu olayın önünü kesmek olacak."

Çerçevesi gözlüklerinin arkasından yorgun gözlerini ovuşturarak, bir bloknotun yeni bir sayfasına döndü ve Nixon listelerinden birini hazırlamaya başladı; sarı sayfanın ortasına bir çizgi çekilmişti ve bir tarafı avantajlıydı, Diğer tarafta dezavantajlar - neye göre avantajlar ya da dezavantajlar olduğunu bilmiyordum. Yarım sayfayı doldurduktan sonra, bir sütun diğerinden dramatik bir şekilde daha uzun, sandalyesinde arkasına yaslandı, başını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

"Kay," dedi, "davalarına senden öncekilerden daha fazla dahil olduğun hiç dikkatini çekti mi?"

"Benden öncekilerin hiçbirini tanıımıyordum," diye cevap verdim. Biraz gülümsedi. "Bu benim soruma bir cevap değil, Avukat Bey."

"Açıkçası bu konuyu hiç düşünmedim," dedim.

"Senden bunu beklemezdim," beni şaşırttı. "Bunu hiç beklemezdim çünkü çok iyi odaklanmışsın Kay. Bu da birkaç özelliğinden sadece biri. Atanmanızı desteklememin sebepleri. İyi tarafı, hiçbir şeyi kaçırmamanız, iyi bir yönetici olmanın yanı sıra çok iyi bir adli patolog olmanız. Kötü tarafı ise zaman zaman kendinizi tehlikeye atma eğiliminde olmanız. Örneğin bir yıl kadar önceki boğulma vakaları. Siz olmasaydınız asla çözülemeyebilir ve daha fazla kadın ölebilirdi. Ama neredeyse hayatınıza mal oluyorlardı.

"Şimdi bu olay dün oldu."

Durakladı, sonra başını salladı ve güldü. "Yine de oldukça etkilendiğimi itiraf etmeliyim. 'Onu yere serdim,' sanırım bu sabah radyoda duydum. Gerçekten yaptın mı!"

"Tam olarak değil," diye cevap verdim rahatsız bir şekilde.

"Kim olduğunu, ne aradığını biliyor musunuz?"

"Emin değiliz," dedim. "Ama morgdaki buzdolabına girip fotoğraf çekmiş. Gary ve Sterling Harper'ın cesetlerinin fotoğrafları. Onu yakaladığımda baktığı dosyalar bana bir şey söylemedi. herhangi bir şey."

"Alfabetik mi?"

"M'den N'ye kadar olan çekmecedeydi,"

dedim. "Madison'daki M gibi mi?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim. "Ama onun dosyası ön büroda kilitli. Dosya dolaplarımda onunla ilgili hiçbir şey yok."

Uzun bir sessizlikten sonra işaret parmağıyla hukuk defterine vurdu ve şöyle dedi: "Bu son ölümler hakkında bildiklerimi yazıyordum. Beryl Madison, Gary Harper, Sterling Harper. Bir gizem romanının tüm tuzaklarına sahip, değil mi? Ve şimdi de adli tabibin ofisini ilgilendirdiği iddia edilen kayıp bir el yazması hakkındaki bu entrika. Sana söylemem gereken birkaç şey var, Kay. Birincisi, eğer el yazması hakkında başka biri ararsa, ilgili tarafları ofisime yönlendirirsen hayatının daha kolay olacağını düşünüyorum. Bunu uydurma bir davanın takip etmesini bekliyorum. Ekibimi bu dahil edeceğim. Bakalım bu çetenin önünü miyiz? İkincisi, bunu çok dikkatli bir şekilde düşünüyorum, bir buzdağı gibi olmanızı istiyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Tedirgin bir şekilde sordum.

"Yüzeyden görünen, gerçekte aşağıda olanın yalnızca bir kısmıdır," diye yanıtladı. "Bu, dikkat çekmemekle karıştırılmamalıdır, hatta Yine de tüm pratik amaçlar için düşük bir profil tutacaksınız. Basına çok az demec verecek, kendinizi mümkün olduğunca sorun olmaktan çıkaracaksınız."

Saatinin zincirini tekrar parmaklamaya başladı. "Görünmezliğinizle ters orantılı olarak etkinlik düzeyiniz ya da katılımınız da olacaktır."

"Benim katılımım mı?"

İtiraz ettim. "Bana işimi yapmamı, sadece işimi yapmamı ve ofisi ilgi odağı olmaktan çıkarmamı söyleme şekliniz bu mu?"

"Evet ve hayır. İşinizi yapmaya evet. Adli tabibin ofisini ilgi odağı olmaktan uzak tutmaya gelince, korkarım bu sizin kontrolünüz dışında olabilir."

Ellerini masasının üzerinde birleştirerek durakladı. "Robert Sparacino'ya oldukça aşınayım."

"Onunla tanıştın mı?" Ben sordum.

"Onunla hukuk faköltesinde tanışma talihsizliğini yaşadım," dedi.

Ona inanamayarak baktım.

"Columbia, elli bir sınıfı," diye devam etti Ethridge. "Ciddi bir karakter bozukluğu olan obez, kibirli bir genç adam. Aynı zamanda çok zekiydi ve eğer takıntılı olmasaydım sınıf birincisi olarak mezun olabilir ve başyargıcın katipliğini yapabilirdi."

Durakladı. "Ben Washington'a gittim ve Hugo Black için çalışma ayrıcalığını yaşadım. Robert New York'ta kaldı."

"Seni hiç affetti mi?" İçimde bir kuşku bulutu toplanırken sordum. "Aranızda çok fazla rekabet olduğunu varsayıyorum. Onu yenip birincilikle mezun olduğun için seni hiç affetti mi?"

Ethridge kuru bir sesle, "Bana Noel kartı göndermeyi hiç ihmal etmiyor," dedi. "Bir bilgisayar listesinden oluşturulmuş, imzası mühürlenmiş, adım yanlış yazılmış. Aşğılayıcı olacak kadar kişiliksiz."

Ethridge'in neden Sparacino'yla olan tüm mücadelelerin başsavcının ofisi üzerinden yürütölmesini istediğı daha iyi anlaşılmaya başlamıştı. "Sana ulaşmak için başıma bu belayı açmış olması mümkün değil mi sence?" diye sordum tereddütle.

"Ne yani? Kayıp el yazmasının bir oyun olduğunu ve onun da bunu bildiğini mi? Dolaylı olarak gözümü karartmak ve başımı ağrıtmak için Cumhuriyet'te kıyamet mi koparıyor?"

Acımasızca gülümsedi. "Bence motivasyonunun tamamının bu olması pek olası değil."

"Ama bu daha da teşvik edici olabilir," diye yorum yaptım. "Herhangi bir yasal pürüzün, ofisimi ilgilendiren herhangi bir potansiyel davanın eyalet savcısı tarafından ele alınacağını bilecektir. Bana onun kindar bir adam olduğunu söylediğinizi duyuyorum."

Ethridge uzaklara bakarken parmak uçlarını yavaşça birbirine vurmaya başladı ve "Columbia'dayken Robert Sparacino hakkında duyduğum bir şeyi anlatmama izin verin. Parçalanmış bir aileden geliyordu ve annesiyle birlikte yaşıyordu.

babası Wall Street'te çok para kazanırken. Görünüşe göre, çocuk babasını yılda birkaç kez New York'ta ziyaret ediyormuş, erken gelişmiş, edebiyat dünyasına oldukça düşkün, üretken bir okuyucuymuş. Böyle bir ziyarette, Dorothy Parker ve Yuvarlak Masa'sının orada olması gereken bir günde babasını Algonquin'de öğle yemeğine götürmeye ikna etmeyi başarmış. Columbia'daki birkaç içki arkadaşına anlattığı anlaşılan hikayeye göre, o zamanlar dokuz ya da on yaşında olan Robert her şeyi planlamıştı. Dorothy Parker'ın masasına yaklaşacak, elini uzatacak ve 'Bayan Parker, sizinle tanışmak büyük bir zevk/ ve benzeri sözlerle kendini tanıtacaktı. Onun masasına vardığında, bunun yerine 'Bayan Parker, sizinle tanışmak büyük bir zevk' cümlesi ortaya çıktı. Bunun üzerine, sadece kendisinin yapabileceği gibi, "Pek çok erkek söyledi, ama hiçbirisi sizin kadar genç değil. Ardından gelen kahkahalar Sparacino'yu utandırdı, küçük düşürdü. Bunu asla unutmadı."

Terli elini uzatıp böyle bir şey söyleyen küçük şişkonun görüntüsü o kadar acınasıydı ki gülmedim. Bir çocukluk kahramanı tarafından bu kadar utandırılmış olsaydım, ben de bunu asla unutmazdım.

"Bunu sana," dedi Ethridge, "şimdiye kadar doğrulanan bir noktayı göstermek için anlatıyorum, Kay. Sparacino bu hikayeyi Columbia'da anlattığında sarhoş ve acılıydı ve intikamını alacağına dair yüksek sesle söz veriyordu.

Dorothy Parker ve elitist dünyanın kalanı ona gülmemeli. Peki ne oldu?"

Değerlendirici bir şekilde bana baktı. "Ülkedeki en güçlü kitap avukatlarından biri, editörlerle, menajerlerle, yazarlarla serbestçe kaynaşıyor, hepsi ondan özel olarak nefret edebilir ama ondan korkmamayı akılsızca buluyor. Söylendiğine göre düzenli olarak Algonquin'de öğle yemeği yiyor ve Dorothy Parker'ın hayaletine içten içe sırtırken tüm film ve kitap sözleşmelerini orada imzalamakta ısrar ediyor."

Durakladı. "Kulağa zorlama mı geliyor?"

"Hayır, bunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok," dedim.

Ethridge gözlerini benimkilere dikerek, "Şöyle bir öneride bulunacağım," dedi. "Bırak Sparacino'yu ben halledeyim. Mümkünse onunla hiç temas kurmamı istiyorum. Onu hafife almamalısın, Kay. Ona çok az şey anlattığını bile, satır aralarını okuyor, bir şeyler çıkarma konusunda usta. çıkarımlarda bulunabiliyor. Beryl Madison ve Harpers'la olan ilişkisinin gerçekte ne olduğundan ya da gerçek gündeminin ne olduğundan emin değilim. Belki de çirkin şeylerin bir karışımıdır. Ama bu ölümler hakkında zaten bildiğinden daha fazla ayrıntı bilmesini istemiyorum."

"Zaten çok şey aldı," dedim. "Örneğin Beryl Madison'ın polis raporu. Bana nasıl olduğunu sorma--"

"Çok beceriklidir," diye araya girdi Ethridge. "Sana tavsiyem her şeyi raporları dolaşımdan kaldırın, sadece göndermeniz gereken yerlere gönderin. Ofisinizin kapağını sıkıca kapatın, güvenliği artırın, her dosyayı kilit altında tutun. Personelinizin, talepte bulunan kişinin söylediği kişi olduğundan kesinlikle emin olmadığınız sürece bu vakalar hakkında kimseye bilgi vermediğinden emin olun. Sparacino her kırıntıyı kendi avantajı için kullanacaktır. Bu onun için bir oyun. Siz de dahil olmak üzere birçok insan yaralanabilir. Başına gelebileceklerden bahsetmiyorum bile.

mahkeme zamanı geldiğinde. Tipik tanıtım ataklarından birinden sonra lanet olası mekanı Antarktika olarak değiştirmek zorunda kalacağız."

"Bunu yapacağınızı tahmin etmiş olabilir," dedim sessizce.

"Kendimi paratoner olmaya mahkum mi? Bir asistanın halletmesine izin vermek yerine ringe çıkacağımı mı?"

Başımı salladım.

"Belki de öyledir," diye cevap verdi.

Bundan emindim. Sparacino'nun niyetlendiği av ben değildim. Eski düşmanı öyleydi. Sparacino başsavcıyı doğrudan hedef alamazdı. Bekçi köpeklerini, yardımcıları, sekreterleri asla geçemezdi. Bu yüzden Sparacino onun yerine benimle uğraştı ve istediği sonuçla ödüllendirildi. Bu şekilde kullanılma fikri beni daha da öfkeliendirdi ve birden aklıma Mark geldi. Bu olaydaki rolü neydi?

"Sinirlisin ve seni suçlamıyorum," dedi Ethridge. "Gururunu ve duygularını bir kenara bırakman gerekecek Kay. Yardımına ihtiyacım var."

Sadece dinledim.

"Bizi Sparacino'nun lunaparkından çıkaracak olan biletin, herkesin çok bu el yazması olduğundan şüpheleniyorum. İzini sürebilme var mı?"

Yüzümün ısındığını hissettim. "Benim ofisime hiç gelmedi, Tom--" "Kay,"

dedi sertçe, "benim sorum bu değil. Pek çok şey hiç gelmedi ve adli tabip onları bulmayı başarıyor.

Reçeteli ilaçlar, merhum aniden ölmeden önce bir noktada kulak misafiri olunan göğüs ağrısı şikayeti, intihar düşünceleri
Bir şekilde bir aile üyesinin ifşa etmesini sağlayabilirsiniz. Yaptırım gücünüz yok ama araştırabilirsiniz. Ve bazen kimsenin polise söylemeyeceği ayrıntıları öğrenebilirsiniz."

"Sıradan bir tanık olmak istemiyorum, Tom."

"Siz uzman bir tanıksınız. Elbette sıradan olmak istemezsiniz. Bu bir kayıptır" dedi.

"Ve polisler genellikle daha iyi sorgulayıcılardır," diye ekledim. "İnsanların doğruyu söylemesini beklemezler."

"Bunu bekliyor muydun?" diye sordu.

"Yerel dost doktorunuz genellikle bekler, insanların gerçeği algıladıkları gibi söylemesini bekler. gelenin en iyisini yaparlar. Çoğu doktor hastanın yalan söylemesini beklemez."

"Kay, genellemelerle konuşuyorsun," dedi.

"Böyle bir pozisyonda olmak istemem--"

"Kanun, adli tabibin ölüm nedenini ve şeklini araştırması ve bulgularını yazılı hale getirmesi gerektiğini belirtmektedir. Bu çok geniş kapsamlı. Size tam soruşturma yetkisi veriyor. Yapamayacağınız tek şey birini tutuklamak. Bunu biliyorsunuz. Polis o el yazmasını asla bulamayacak. Onu bulabilecek tek kişi sizsiniz."

Dürüstçe bana baktı. "Bu senin için, senin iyi adın için, onlar için olduğundan daha önemli."

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ethridge, Sparacino'ya savaş ilan etmişti ve ben de askere alınmışım.

"O el yazmasını bul, Kay."

Başsavcı saatine baktı. "Seni tanıyorum. Aklınıza koyarsanız, onu bulursunuz ya da en azından ona ne olduğunu keşfedersiniz. Üç insanlar öldü. İçlerinden biri Pulitzer ödüllü ve kitabı benim favorim biri. Bu işin dibine inmeliyiz. Ayrıca, Sparacino ile ilgili bulduğunuz her şeyi bana rapor edin. , değil mi?"

"Evet efendim," diye cevap verdim.

"Elbette deneyeceğim." Bilim

adamlarını sıkıştırmaya başladım.

Belge incelemesi, aşağıdakileri yapabilen çok az bilimsel prosedürden biridir cevapları gözlerinizin önünde sunar. Kağıt kadar somut ve Mürekkep kadar somuttu. Çarşamba öğleden sonra geç saatlere kadar, adı Will olan bölüm şefi, Marino ve ben saatlerdir bu işle uğraşıyorduk. Keşfettiğimiz şey, hiç birimizin içkiye sürüklenmekten daha üstün olmadığımızın canlı bir hatırlatıcısıydı.

Ne umduğumdan emin değildim. Belki de Bayan Harper'ın şöminesinde yaktığı şeyin Beryl'in kayıp el yazması olduğunu hemen tespit etseydik basit bir çözüm olurdu. O zaman Beryl'in onu arkadaşına emanet ettiği sonucuna varabilirdik. Çalışmanın Bayan Harper'ın dünyayla paylaşmak istemediği patavatsızlıklar içerdiğini varsayabiliriz. En önemlisi de, el yazmasının gerçekten de olay yerinden kaybolmadığı sonucuna varabiliriz.

Ancak incelediğimiz kağıt miktarı ve türü bu olasılıklarla tutarlı değildi. Çok az sayıda yanmamış parça vardı, hiçbiri on sentten büyük değildi ve kızılötesi filtreli merceğin altına yerleştirmeye değmezdi.

video karşılaştırmacı. Hiçbir teknik yardım ya da kimyasal test, geriye kalan dokusal beyaz kül kıvrımlarını incelememize yardımcı olmayacaktı. O kadar kırılıgandılar ki Marino'nun onları topladığı sığ karton kutudan çıkarmaya cesaret edemedik.

odayı mümkün olduğunca havasız tutmak için laboratuvar belgeleri.

Yaptığımız şey, ağırlıksız külleri cımbızla bir kenara itmek, bir kelime bulmak için orasını burasını karıştırmak gibi sinir bozucu ve zahmetli bir işti. Şimdiye kadar Bayan Harper'ın karbon şeritle yazılmış karakterlerin basılı olduğu yirmi kiloluk bez kağıtları yaktığını biliyorduk. Bundan birkaç nedenden dolayı emin olabiliriz. Odun hamurundan üretilen kağıtlar yakıldığında siyaha döner, pamuktan yapılan kağıtlar ise inanılmaz derecede temizdir,

Külleri Bayan Harper'ın şöminesindekiler gibi bembeyazdı. Baktığımız birkaç yanmamış parça yirmi kiloluk stokla uyumluydu. Son olarak, karbon yanmaz. Isı, daktilo edilmiş karakterleri ince yazıya benzer bir hale getirmiş ya da yaklaşık yirmi adım küçültmüştü. Bazıları kelimeler bütünüyle mevcuttu ve beyaz külün üzerinde siyah bir şekilde duruyordu. Geri kalanlar umutsuzca parçalanmış ve Çin kurabiyelerinden çıkan küçük kağıt falların isli parçaları gibi kirlenmişti.

"A R R I V," diye heceledi Will, şık olmayan siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri kan çanağı, genç yüzü yorgun. Sabırlı olmaya çalışmak zorundaydı.

Kısmi kelimeyi not defterimin yarısı dolu sayfasına ekledim.

"Geldi, geldi, geldi," diye ekledi iç çekerek. "Başka ne olabileceğini düşünemiyorum."

"Varış, arriviste," diye yüksek sesle düşündüm.

"Arriviste?" Marino suratını ekşiterek sordu. " da ne demek

oluyor?" "Sosyal tırmanıcı anlamında," diye yanıtladım.

"Benim için biraz fazla ezoterik," dedi Will şakayla karışık.

"Muhtemelen çoğu insan için biraz fazla ezoterik," diye kabul ettim, aşağıda cüzdanımdaki Advil şişesini diledim ve ısrarcı tavrımı suçladım Göz yorgunluğuna bağlı baş ağrısı.

"Tanrım," diye yakındı Marino. "Kelimeler, kelimeler, kelimeler. Hayatımda hiç bu kadar çok kelime görmedim. Yarisını hiç duymadım ve bundan dolayı da üzgün değilim."

Döner bir sandalyede arkasına yaslanmış, ayaklarını masaya dayamış, Will'in Gary Harper'ın daktilosundan çıkardığı şeritten deşifre ettiği yazıları okumaya devam ediyordu. Şerit karbon, yani Bayan Harper'ın yaktığı sayfalar kardeşinin daktilosundan çıkmış olamaz. Görünen o ki, yazar bir başka kitap denemesi üzerinde aralıklarla çalışıyordu. Marino'nun baktığı şeylerin çoğu pek mantıklı değildi ve daha önce incelediğimde Harper'ın ilhamının şişelenmiş türden olup olmadığını merak etmiştim.

"Acaba bunu satabilir misin?" dedi Marino.

Will o berbat isli karmaşadan bir cümle parçası daha çıkarmıştı ve ben de incelemek için ona yaklaşıyordum.

"Biliyorsun," diye etti Marino. "Ünlü bir yazar öldükten sonra hep bir şeyler çıkarıyorlar. Bunların çoğu zavallı adamın en başından beri yayınlanmasını istemediği saçmalıklar."

"Evet, buna Edebi Bir Ziyafetten Masa Artıkları da diyebilirler," diye

mırıldandım. "Ha?"

"Boş . Orada on sayfa bile yok, Marino," dedim soyut bir şekilde. "Bundan bir kitap çıkarmak oldukça zor."

"Evet. Yani kitap yerine Esquire'da ya da belki Playboy'da yayınlanır. Muhtemelen yine de birkaç dolar eder," dedi Marino.

Will, etrafındaki konuşmalardan habersiz, "Bu sözcük kesinlikle bir yerin, şirketin ya da bir şeyin özel adını gösteriyor," diye düşündü. "Co büyük harfle yazılır."

Dedim ki, "İlginç. Çok ilginç." Marino

bakmak için ayağa kalktı.

"Nefes almamaya dikkat et," diye uyardı Will, elindeki cımbız sapasağlamdı. üzerinde küçük siyah harflerle Bor Co. yazan beyaz kül parçasını nazikçe manipüle ederken bir neşter kullandı.

"İlçe, şirket, ülke, üniversite," diye önerdim. Kanım yeniden akmaya başlamıştı ve beni uyandırıyordu.

"Evet, ama ne var ki?" Marino şaşırdı. "Ann Arbor?" Will

önerdi.

"Virginia'daki bir ilçeye ne dersiniz?" Marino sordu.

Virginia'da sonu bor harfleriyle biten bir ilçe bulamadık.

"Liman," dedim.

"Tamam. Ama ardından Co mu gelecek?" Will kuşkuyla

yanıtladı. Marino, "Belki de Liman Şirketi gibi bir şey," dedi.

Telefon rehberine baktım. İsimleri olan beş işyeri vardı. Harbor ile başlıyor: Harbor East, Harbor South, Harbor Village, Harbor Imports ve Harbor Square.

Marino, "Kulağa doğru top parkındaymışız gibi gelmiyor," dedi.

Rehberlik servisini arayıp Williamsburg bölgesinde Harbor-this ya da Harbor-that adında bir işletme ismi bulamadım. Bir apartman kompleksi dışında hiçbir şey yoktu.

Daha sonra Williamsburg Polisi'nden Dedektif Poteat'ı aradım ve aynı apartman kompleksi onun da aklına bir şey gelmedi.

"Belki de bu konuya fazla takılmamalıyız," dedi Marino test

edercesine. Will yine kül kutusuna dalmıştı.

Marino omzumun üzerinden şimdiye kadar bulduğumuz sözcüklerin listesine baktı.

Sen, senin, ben, benim, biz ve iyi yaygındı. Diğer tam kelimeler günlük cümle yapılarının harçlarını içeriyordu-ve, is, was, that, this, which, a, ve an. Bazı kelimeler biraz daha spesifikti: town, home, know, please, fear, work, think ve miss gibi. Tamamlanmamış sözcüklere gelince, bunların önceki yaşamlarında ne olduklarını ancak tahmin edebiliyorduk. Görünüşe göre terrible kelimesinin bir türevi, terri veya terrib ile başlayan aklımıza gelebilecek başka yaygın bir kelime olmadığı için birçok kez kullanılmıştı. Nüans, elbette, bizim için sonsuza dek kayboldu. Acaba kişi korkunç mu demek istiyordu?

korkunç"? Kişi, "Çok üzgünüm" ya da "Seni çok özledim" gibi korkunç mu demek istedi? Yoksa "Çok nazıksın" gibi iyi niyetli bir ifade miydi?

Önemli bir şekilde, Sterling isminin birkaç kalıntısını ve Gary isminin de bir o kadar kalıntısını bulduk.

"Yaktığı şeyin kişisel mektuplar olduğundan oldukça eminim," diye karar verdim. "Kağıdın türü, kullanılan kelimeler bana bunu düşündürüyor."

Will kabul etti.

"Beryl Madison'ın evinde hiç kırtasiye malzemesi bulunduğunu hatırlıyor musun?" Marino'ya sordum.

"Bilgisayar kağıdı, daktilo kağıdı. Hepsi bu kadar. Bahsettiğiniz bu yüksek fiyatlı paçavraların hiçbirisi değil" dedi.

Will bir külü cımbızla tuttururken "Yazıcısı mürekkep şeritleri kullanıyor," diye hatırlattı ve ekledi, "Sanırım bir tane daha bulabiliriz."

Bir göz attım.

Bu sefer geriye kalan tek şey C idi.

"Beryl'in bir Lanier bilgisayar ve yazıcısı vardı," dedim Marino'ya. "Sanırım her zaman sahip olduğu şeyin bu olup olmadığını öğrenmek iyi bir fikir olabilir."

"Makbuzlarını inceledim," dedi. "Kaç

yıllık?" Ben sordum.

"Sahip olduğu kadar çok. Beş, altı," diye yanıtladı.

"Aynı bilgisayar mı?"

"Hayır," dedi. "Ama aynı lanet yazıcı, Doktor. On altı yüzlük denen bir şey, papatya çarklı. Hep aynı tür şeritler kullanırdı. Ondan önce neyle yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum."

"ki görüyorsun," diye yakındı Marino, sırtının küçük kısmını yoğururken. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

10

Quantico, Virginia'daki FBI Ulusal Akademisi, yapay bir savaşın ortasında tuğla ve camdan bir vahadır. Oradaki ilk kalışımı asla unutmayacağım. Yıllar önce. Yarı otomatik silahların patlama sesleriyle yatıp kalkıyordum ve bir öğleden sonra ormanlık spor parkurunda yanlış bir dönüş yaptığımda neredeyse bir tank tarafından dümdüz ediliyordum.

Cuma sabahıydı. Benton Wesley bir toplantı ayarlamıştı ve Marino, Akademi'nin fiskiyesi ve bayrakları görüldüğünde gözle görülür bir şekilde canlandı.

manzara. Quantico Hilton lakabını hak edecek kadar iyi bir otele benzeyen yeni binanın geniş ve güneşli lobisinde onu takip ederken her bir adımına karşılık iki adım atmak zorunda kaldım. Resepsiyonda tabancasını kontrol eden Marino bizi içeri aldı ve bir resepsiyonist Wesley'e ayrıcalıklı iznimizi onaylaması için zil çalarken biz de ziyaretçi kartlarımızı taktık.

Cam tire labirentleri ofis, sınıf ve laboratuvar bölümlerini birbirine bağlıyor ve dışarı adım atmadan bir binadan diğerine geçilebiliyor. Buraya ne kadar sık gelirim geleyim, hep kaybolurdum. Marino nereye gittiğini biliyor gibiydi, ben de usulca onun peşine takıldım ve renklerle kodlanmış öğrencilerin geçit törenini izledim. Kırmızı gömlekli ve haki pantolonlu olanlar polis memurlarıydı. Gri tişörtlüler ve tükürükle parlatılmış botların içine sokulmuş siyah kıyafetler giyenler yeni DBA ajanlarıydı.

uğursuz bir şekilde simsiyah. Yeni FBI ajanları mavi ve haki giyerken Seçkin Rehine Ekiplerinin üyeleri düz beyaz giyiyordu. Erkekler ve kadınlar kusursuz bir şekilde bakımlı ve son derece formdaydı. Arkalarında bıraktıkları silah temizleme solventinin kokusu kadar somut bir militarist çekingenlik görüntüsü taşıyorlardı.

Bir servis asansörüne bindik ve Marino LL (Low Low, şaka bu ya) yazan düğmeye bastı. Hoover'ın gizli bomba sığınağı yerin 60 metre altında, kapalı atış poligonunun iki kat altında. Akademi'nin Davranış Bilimleri Birimi'ni cennetten çok cehenneme yakın bir yere yerleştirmeye karar vermesi bana hep uygun gelmiştir. Unvanlar değişir. Son duyduğumda, Büro profilcilere Kriminal Araştırma Ajanları ya da CIA (karışıklığa yol açan bir kısaltma) diyordu. İş değişmiyor. İş değişmiyor. Her zaman psikopatlar, sosyopatlar, şehvet katilleri - akla hayale gelmeyecek acılar çektirmekten zevk alan kötü insanları nasıl adlandırırsanız adlandırın.

Asansörden indik ve sıkıcı bir koridoru takip ederek sıkıcı bir dış ofise ulaştık. Wesley çıktı ve bizi Roy Hanowell'in uzun, cilalı bir masada oturduğu küçük bir konferans odasına götürdü. Elyaf uzmanı bir toplantıdan diğerine beni hiç hatırlamıyor gibiydi. Elini uzattığında her zaman kendimi tanıtmaya özen gösterirdim.

"Elbette, elbette, Dr. Scarpetta. ?" diye sordu, her zaman yaptığı gibi.

Wesley kapıyı kapattı ve Marino etrafına bakındı, bir kül tablası bulamayınca kaşlarını çatı. Çöp sepetindeki boş bir diyet kola kutusu yarayacaktı. Kendi paketimi çıkarma dürtüsüne direndim. Akademi bir yoğun bakım ünitesi kadar dumansızdı.

Wesley'nin beyaz gömleğinin arkası kırıışmıştı, gözleri yorgun ve dalgın bir şekilde bir dosyanın içindeki evrakları incelemeye başladı. Hemen işe koyuldu.

"Sterling Harper'la ilgili yeni bir şey var mı?" diye sordu.

Dün histoloji preparatlarını incelemiştim ve bulduklarım beni pek de şaşırtmamıştı. Ani ölümünün nedenini anlamaya da yaklaşamamıştım.

"Kronik miyelositik lösemi hastasıydı," diye cevap

verdim. Wesley başını kaldırıp baktı. "Ölüm nedeni?"

"Hayır. Aslında, onda olduğunu bildiğinden bile emin değilim," dedim.

Hanowell, "Bu ilginç," diye yorum yaptı. "Lösemi olup da bunu bilmemek mümkün mü?"

"Kronik löseminin başlangıcı sinsidir," diye açıkladım. "Belirtileri gece terlemesi, yorgunluk, kilo kaybı gibi hafif olabilirdi. Öte yandan, bir süre önce teşhis edilmiş ve remisyona girmiş de olabilir. Patlama krizinde değildi. İlerleyici lösemik infiltrasyon yoktu ve önemli bir enfeksiyondan muzdarip değildi."

Hanowell şaşkın görünüyordu. "Öyleyse onu ne

öldürdü?" "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Uyuşturucu mu?" Wesley notlar alarak sordu.

"Toksikoloji laboratuvarı ikinci test turuna başlıyor," diye cevap verdim. "Ön raporuna göre kanındaki alkol oranı sıfır üç. Buna ek olarak, gemide dekstro-metorfan vardı, bu da öksürük kesici bir ilaçtır. çok sayıda reçetesiz satılan öksürük kesici ilaç. Olay yerinde bir

Robitussin şişesi üst kattaki banyosunda lavabonun üstünde duruyordu. Yarısından fazlası doluydu."

Wesley kendi kendine, "Demek bu işe yaramadı," diye mırıldandı.

"Şişenin tamamı bunu yapmaz," dedim ve ekledim: "Şaşırtıcı, katılıyorum."

"Beni haberdar edecek misin? Onun hakkında ne çıkarsa bana haber ver," dedi Wesley. Daha fazla sayfa çevirdi ve gündemindeki bir sonraki maddeye geçti. "Roy, Beryl Madison'ın davasındaki lifleri inceledi. Seninle bu konuda konuşmak istiyoruz. Ve sonra, Pete, Kay"-bize baktı-"İkinizle de görüşmem gereken başka bir konu var."

Wesley hiç de mutlu görünmüyordu ve bizi buraya çağırma beni de mutlu etmeyeceğini hissediyordum. Buna karşılık Hanowell her zamanki tedirgin olmayan karşımdaydı. Saçları, kaşları ve gözleri griydi. Takım elbisesi bile griydi. Onu ne zaman görsem, hep yarı uykulu ve gri görünüyordu, o kadar renksiz ve sakindi ki tansiyonu olup olmadığını merak ediyordum.

"Bir istisna dışında," diye söze başladı Hanowell, "incelemem istenen lifler, Dr. Scarpetta, pek az sürpriz ortaya koyuyor - alışılmadık boyalar ya da kesitlerde bahsedilecek şekiller yok. Richmond'daki müfettişiniz ve benim tartıştığımız gibi, altı naylon lifin büyük olasılıkla altı farklı kaynaktan geldiği sonucuna vardım. Bunlardan dördü, bu kumaşlarda kullanılan kumaşlarla uyumlu. otomobil halısı."

"Bunu nasıl anladın?" Marino sordu.

Hanowell, "Naylon döşeme ve halılar tahmin edebileceğiniz gibi güneş ışığı ve ısıda çok çabuk bozulur" dedi. "Eğer elyaflar önceden metalize edilmiş bir boya ile işlenmezse, böylece UV ve termal stabilizatörler eklenirse, araba halısı kısa ağaracak veya çürüyecektir. X-ışını floresanını kullanarak

naylon liflerin dördünde eser miktarda metal tespit ettim. Bu liflerin kökeninin araba halısı olduğunu kesin olarak söyleyemesem de, bununla tutarlı olduklarını söyleyebilirim."

"Marka ve modellerini bulma şansımız var mı?" Marino bilmek istedi.

Hanowell, "Korkarım hayır," diye yanıtladı. "Patentli bir modifikasyon oranına sahip çok sıra dışı bir elyaftan bahsetmediğimiz sürece, özellikle söz konusu araçlar Japonya'da üretildiyse, bu lanet şeyin izini bir üreticiye kadar sürmek oldukça beyhude. Size bir örnek vereyim. Bir Toyota'daki halının öncülü, bu ülkeden Japonya'ya gönderilen plastik peletlerdir. Orada elyaf haline getiriliyor ve iplik halı yapılmak üzere buraya geri gönderiliyor. Halı daha sonra Toyota'nın içine yerleştirilmek üzere Japonya'ya geri gönderiliyor. arabalar çizgiden çıkıyor."

Konuşmaya devam etti. İşler daha da umutsuz bir hal aldı. "Bizim de başımız ağrıyor Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilen otomobiller. Örneğin Chrysler Corporation, halıları için belirli bir rengi üç farklı tedarikçiden temin edebilir. Daha sonra model yılının yarısında Chrysler tedarikçilerini değiştirmeye karar verebilir. Diyelim ki ikimiz de iç kısmı bordo olan seksen yedi model siyah LeBaron kullanıyoruz, Teğmen. Benim aracımdaki bordo halı için tedarikçiler sizinkinden farklı olabilir. Mesele şu ki, incelediğim naylon liflerin tek önemi çeşitliliği. İki tanesi ev halısından olabilir. Dördü otomobil halısından olabilir. Renkler ve kesitler değişiyor. Buna bir de olefin, Dynel ve akrilik elyafları eklediğinizde ortaya çok tuhaf bulduğum bir karmaşa çıkıyor."

"Belli ki," diye araya girdi Wesley, "katilin birçok farklı halı türüyle temas etmesine neden olan bir mesleği ya da başka bir meşguliyeti var. Ve Beryl Madison'ı öldürdüğünde, üzerinde çok sayıda elyafın üzerine yapışmasına neden olan bir şey vardı."

Yün, kadife ya da flanel bunu açıklayabilir diye düşündüm. Ancak, bu topraklardan geldiği düşünülen hiçbir yün ya da boyalı pamuk lifi bulunamamıştı.

Katil.

"Peki ya Dynel?" Ben sordum.

"Genellikle kadın elbiseleriyle ilişkilendirilir. Peruklarla, sahte kürklerle," diye yanıtladı Hanowell.

"Evet, ama özel olarak değil," dedim. "Dynel'den yapılmış bir gömlek ya da pantolon polyester gibi statik elektrik üreterek her şeyin üzerine yapışmasına neden olur. Bu da neden bu kadar çok iz taşıdığını açıklayabilir."

Hanowell, "Muhtemelen," dedi.

"Belki de sincap peruk takıyordu," diye önerdi Marino. "Beryl'in onu evine biliyoruz, bu da kendini tehdit altında hissetmediği anlamına geliyor. Çoğu kadın kapıda bir kadın görünce kendini tehdit altında hissetmez."

"Bir travesti mi?" Wesley önerdi.

"Olabilir," diye yanıtladı Marino. "Görebileceğin en güzel kızlardan bazıları. Bu mide bulandırıcı. Ben bile yüzlerine bazılarını anlayamıyorum."

"Eğer saldırgan sürünerek geldiyse," diye belirttim, "bu durumu nasıl açıklayacağız?
ona yapışan lifler? Eğer liflerin kaynağı iş yeriye, kesinlikle iş yerinde açık saçık giyinmiş olamaz."

Marino, "Tabii sokaklarda sürünerek çalışmıyorsa," dedi. "Bütün gece Johns'un arabalarına girip çıkıyor, belki de halı kaplı motel odalarına girip çıkıyor."

"O zaman kurban seçimi hiç mantıklı değil," dedim.

Marino, "Hayır ama seminal sıvının olmaması mantıklı olabilir," diye karşı çıktı. "Erkek travestiler, ibneler, genellikle etrafta dolaşıp kadınlara tecavüz etmezler."

"Genellikle onları öldürmek için de etrafta dolaşmazlar," diye cevap verdim.

Hanowell saatine bakarak, "Bir istisnadan söz etmiştim," diye devam etti. "Bu çok merak ettiğiniz turuncu akrilik elyaf."

Gri gözleri kayıtsızca bana dikilmişti. "Üç

yapraklı yonca şekli," diye hatırladım.

"Evet," dedi Hanowell başını sallayarak. "Şekli çok sıra dışı, amacı diğer triloballerde olduğu gibi kiri saklamak ve ışığı dağıtmak. Bu şekle sahip elyafları bulabileceğinizi bildiğim tek yer Plymouth'ların son dönemlerinde üretilenler.

Yetmişli yıllara ait. Lifler naylon halının içinde. Enine kesitte Beryl Madison'ın çantasındaki turuncu lifle aynı üç yapraklı yonca şeklindedirler."

"Ama turuncu elyaf akrilik," diye hatırlattım ona. "Naylon değil."

"Bu doğru, Dr. Scarpetta," dedi. "Söz konusu elyafın benzersiz özelliklerini göstermek için size arka plan bilgisi veriyorum. Naylon yerine akrilik olması, turuncu gibi parlak renklerin otomobil halılarında neredeyse hiç kullanılmaması, yetmişli yılların sonlarında üretilen Plymouth'lar da dahil olmak üzere, elyafın bir dizi kökenden dışlanmasına yardımcı oluyor. Ya da aklınıza gelebilecek başka herhangi bir otomobil."

"Yani daha önce hiç böyle bir portakal lifi görmediniz mi?" Marino sordu.

"Ben de bunu söylüyorum." Hanowell tereddüt etti.

Wesley devraldı. "Geçen yıl Roy'dan Yunanistan'ın başkenti Atina'da kaçırılan Boeing 737'den çıkarılan izleri incelemesi istendiğinde her açıdan bu turuncu fiberin bir benzeriyle karşılaşmıştık. Eminim hatırlarsınız Olay," dedi. Sessizlik.

Marino'nun bile bir an için nutku tutuldu.

Wesley devam etti, gözleri sıkıntıdan kararmıştı. "Hava korsanları uçaktaki iki Amerikan askerini öldürüp cesetlerini piste attılar. Chet Ramsey yirmi dört yaşında bir deniz piyadesiydi, uçaktan ilk atılan oydu. Turuncu lif sol kulağındaki kana yapışmıştı."

"Elyaf uçağın içinden gelmiş olabilir mi?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor," diye cevap verdi Hanowell. "Halı, koltuk döşemeleri ve baş üstü kutularında saklanan battaniyelerin örnekleriyle karşılaştırdım ve bir eşleşme bulamadım, hatta yakın bir eşleşme bile bulamadım. Ya Ramsey elyafı başka bir yerden aldı -ki ıslak kana yapıştığı için bu pek mümkün görünmüyor- ya da muhtemelen teröristlerden birinden ona pasif bir aktarımın sonucuydu. Aklıma gelen diğer tek alternatif, elyafın diğer yolculardan birinden gelmiştir, ancak eğer öyleyse, bu kişinin yaralandıktan sonra bir noktada ona dokunmuş olması gerekir. Buna göre Görgü tanıklarının ifadelerine göre, diğer yolculardan hiçbiri ona yaklaşmadı. Ramsey uçağın ön tarafına, diğer yolculardan uzağa götürüldü, dövüldü, vuruldu, cesedi uçağın battaniyelerinden birine ve piste atıldı. Bu arada battaniye ten rengiydi."

İlk Marino söyledi ve bu konuda hiç de iyi niyetli değildi: "Yunanistan'daki bir uçak kaçırma olayının Virginia'da iki yazarın öldürülmesiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Hanowell, "Fiber en az iki olayı birbirine bağlıyor," diye cevap verdi. "Uçak kaçırma ve Beryl Madison'ın ölümü. Bu, asıl suçların bağlantılı olduğu anlamına gelmiyor, Komiser. Ancak bu turuncu fiber o kadar sıra dışı ki, Atina'da olanlarla şu anda burada olanlar arasında ortak bir payda olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmak zorundayız."

Bu bir olasılıktan daha fazlasıydı, kesindi. Ortak bir payda vardı. Kişi, yer ya da şey, diye düşündüm. Bu üçünden biri olmalıydı ve ayrıntılar yavaş yavaş zihnimde canlanıyordu.

Dedim ki, "Teröristleri asla sorgulayamadılar. İki tanesi öldü. Diğer ikisi kaçmayı başardı ve hiçbir zaman yakalanamadı."

Wesley başını salladı.

"Terörist olduklarından emin miyiz Benton?" Ben sordum.

Bir süre durakladıktan sonra şu cevabı verdi: "Onları herhangi bir terörist grupla asla başaramadık. Ancak varsayımımız, bir terör örgütü karşıtı eylem yaptıkları yönünde.

Amerikan açıklaması. Uçak da, yolcularının üçte biri gibi Amerikalıydı."

"Hava korsanları ne giyiyordu?" Ben sordum.

"Sivil kıyafetler. Pantolon, açık yakalı gömlekler, alışılmadık bir şey yok" dedi.

"Öldürülen iki hava korsanının cesetlerinde portakal lifleri bulunmadı mı?"

Ben sordum.

Hanowell, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Pistte vuruldular ve cesetleri alıp uçmak için yeterince hızlı hareket edemedik.

onları buraya

öldürülen Amerikan askerleriyle birlikte incelenmek üzere. Ne yazık ki Yunan makamlarından sadece fiber raporu aldım. Hiçbir zaman gerçekten incelemedim.

ya da kendimin izini sürebilirdim. Açıkçası, pek çok şey gözden kaçmış olabilir. Ancak hava korsanlarından birinin cesedinde bir ya da iki turuncu lif bulunmuş olsaydı bile, bu yine de bize kaynağını tam olarak göstermezdi."

"Hey, bana ne anlatıyorsun?" Marino talep etti. "Ne? Şu anda Virginia'da insanları öldüren kaçak bir hava korsanını aradığımızı mı düşünmem?"

"Bunu tamamen göz edemeyiz, Pete," dedi Wesley. "Ne kadar tuhaf görünse de."

"O uçağı kaçıran dört adam hiçbir zaman herhangi bir grupta ilişkilendirilmedi," diye hatırladım. "İkisinin Lübnanlı olması dışında - eğer hafızam beni yanıltmıyorsa - amaçlarının ne olduğunu ya da kim olduklarını gerçekten bilmiyoruz.

Kaçan diğer ikisi muhtemelen Yunanlıydı. Bana öyle geliyor ki o sırada asıl hedefin, ailesiyle birlikte o uçakta olması planlanan ve tatilde olan bir Amerikan büyükelçisi olduğuna dair bazı spekülasyonlar vardı."

"Bu doğru," dedi Wesley gergin bir sesle. "Paris'teki Amerikan elçiliği birkaç gün önce bombalandıktan sonra, rezervasyonlar yapılmamış olsa da büyükelçinin seyahat planları gizlice değiştirildi."

Gözleri yanımdan geçti ve mürekkepli bir kalemi sol başparmağının boğumuna vuruyordu.

"Hava korsanlarının bir suikast timi, birileri tarafından kiralanmış profesyonel silahlar olma ihtimalini göz ardı etmiyoruz" diye ekledi.

"Tamam, tamam," dedi Marino sabırsızlıkla. "Ve kimse Beryl Madison ve Gary Harper'ın profesyonel bir silahla öldürölmüş olabileceklerini göz ardı etmiyor. Bilirsiniz, işledikleri suçlar bir sincap tarafından işlenmiş gibi gösterildi."

"Sanırım başlangıç olarak bu turuncu lif hakkında başka neler , olası kökenini görmek gerekiyor."

Sonra çıkıp söyledim. "Ve belki de birileri Sparacino'yu biraz daha yakından incelemeli, uçak kaçırma olayında asıl hedef olabilecek o büyükelçiyle bir şekilde bağlantısı olmadığından emin olmalı."

Wesley cevap vermedi.

Marino birden başparmağını kesmekle ilgilenmeye başladı-
Çakısıyla
çivi çakmış.

Hanowell masanın etrafına baktı ve kendisine soracak başka sorumuz kalmadığı anlaşılnca müsaade isteyip ayrıldı.

Marino bir sigara daha yaktı. "Bana sorarsanız," dedi dumanını üfleyerek, "bu iş iyice çığırından çıkmaya başladı. Yani, yatkın değil. Neden uluslararası bir kiralık katil tutup bir aşk romanı yazarını ve yıllardır hiçbir şey üretmeyen bir roman yazarını öldürtsünler ki?"

"Bilmiyorum," dedi Wesley. "Her şey kimin hangi bağlantılara sahip olduğuna bağlı. Bu pek çok şeye bağlı, Pete. Her şeye bağlı. Tek yapabileceğimiz elimizden geldiğince kanıtları takip etmek. Bu da beni gündemdeki bir sonraki maddeye getiriyor. Jeb Price."

"Sokağa geri döndü," dedi Marino otomatik olarak. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne zamandan beri?"

Wesley sordu. "Dün," diye yanıtladı Marino. "Kefaletini ödedi. Tam olarak elli bin dolar."

"Bunu nasıl başardığını bana anlatır mısın?"

Marino'nun bunu bana daha önce söylememiş olmasına çok kızmıştım. "Hiç önemli değil doktor," dedi. Kefalet ödemenin üç yolu olduğunu biliyordum. Birincisi şahsi kefaletle, ikincisi nakit para ya da mülkle, üçüncüsü de yüzde on ücret alan ve zanlı şehri terk etmeye karar verirse elinde boş bir çanta kalmamasını sağlamak için kefil ya da başka bir tür teminat talep eden bir kefil aracılığıyla. Marino, Jeb Price'ın ikincisini seçtiğini söyledi.

"Bunu nasıl başardığını bilmek istiyorum," dedim tekrar, sigaramı çıkardım ve kola kutusunu paylaşabilmemiz için yaklaştırdım.

"Bildiğim tek bir yol . Avukatını aradı, o da bir banka emanet hesabı açtı ve hesap cüzdanını Lucky's'e gönderdi," dedi Marino.

"Lucky's?" Ben sordum.

"Yo. Lucky Bonding Company, On Yedinci Cadde'de, şehir hapishanesinden bir blok ötede," diye cevap verdi Marino. "Charlie Luck'ın mahkumlar için rehin dükkanı. Hock & Walk olarak da bilinir. Charlie'yle geçmişimiz çok eskiye dayanır, sohbet eder, birkaç şaka yaparız. Bazen biraz ispiyonlar, de dudağını бүker. Maalesef bu da o diğer zamanlardan biri. Price'ın avukatının ismini öğrenmek için ona yapabileceğim hiçbir şey başarılı olmadı. Buralı olmadığına dair şüphelerim var."

"Price'ın belli ki yüksek bağlantıları var," dedim. Wesley de

"Belli ki," diye onayladı acımasızca.

"Ve hiç konuşmadı mı?" Ben sordum.

Marino, "Sessiz kalma hakkı vardı ve bunu kesinlikle kullandı," diye cevap verdi.

"Cephaneliği hakkında ne buldun?" Wesley yine kendi kendine notlar .
"ATF'den geçirdin mi?"

Marino cevap verdi: "kayıtlı olarak geliyor ve altı yıl önce bunak bir yargıç tarafından verilmiş gizli silah taşıma var.
Kuzey Virginia'da emekli olduktan sonra güneye taşındı.

Nerede? Devre mahkemesinden aldığım kayıtlarda yer alan geçmiş araştırmasına göre Price evli değildi ve ruhsat verildiği sırada Finklestein's adlı bir D.C. altın ve gümüş borsasında çalışıyordu.
Ve tahmin edin ne oldu? Finklestein artık orada değil."

"Peki ya ehliyet kaydı?" Wesley yazmaya devam etti.

"Ceza yok. Seksen dokuz model bir BMW kayıtlı, Washington'daki adresi Dupont Circle yakınlarında bir daire, görünüşe göre geçen kış taşınmış. Kiralama ofisi eski kira kontratını çıkardı ve serbest meslek sahibi olarak listeledi. Hâlâ araştırıyorum, IRS'den son beş yıla ait vergi beyannamelerinin kayıtlarını isteyeceğim."

"Özel dedektif olması mümkün mü?" diye sordum. "Columbia Bölgesi'nde değil," diye Marino. Wesley bana ve "Onu biri tutmuş. Ne amaçla, hâlâ bilmiyoruz. Belli ki görevinde başarısız olmuş. Bunun arkasında kim varsa tekrar deneyebilir. Bir sonrakinde içeri girmeni istemiyorum, Kay."

"Bunu benim de istemediğimi söylesem çok mu abartmış olurum?"

"Sanırım sana söylediğim şey," diye devam etti saçma sapan bir baba gibi, "kendini savunmasız olabileceğin herhangi bir duruma sokmaktan kaçınmanı istiyorum. Örneğin, binada kimse yokken ofisinizde bulunmanızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sadece hafta sonlarını kastetmiyorum. Eğer akşam altıya, yediye kadar çalışıyorsanız ve diğer herkes Eve gitmişken, arabanıza binmek için karanlık bir otoparka doğru yürümeniz iyi bir fikir değil. Etrafta gözler ve kulaklar saat beşte çıkmanız mümkün mü?"

"Bunu aklımda tutacağım," dedim. "Ya da daha sonra ayrılmak zorunda kalırsan, Kay, o zaman güvenlik görevlisini ara ve sana arabana kadar eşlik etmesini iste," diye devam etti Wesley.

Marino hemen gönüllü oldu: "Hatta beni ara," dedi. "Çağrı cihazımın numarası sende var. Eğer müsait değilsem, merkezden bir araba göndermesini isteyin."

İyi, diye düşündüm. Belki şansım yaver giderse gece yarısına kadar

eve varabilirim. "Sadece çok dikkatli ol."

Wesley bana sertçe baktı. "Tüm teoriler bir yana, iki kişi öldürüldü. Katil hala bir yerde. Kurbanlar ve motivasyon, her şeyin mümkün olduğuna inanmam için yeterince garip."

Onun sözleri eve dönüş yolunda birden fazla kez tekrarlandı. Her şey mümkün olduğunda, hiçbir şey imkansız değildir. Bir artı bir üçe eşit değildir. Yoksa eder mi? Sterling Harper'ın ölümü, ağabeyi ve Beryl'in ölümleriyle aynı denkleme aitmiş gibi görünmüyordu. Ama ya öyleyse?

"Beryl'in öldürüldüğü gece Bayan Harper'ın şehir dışında olduğunu söylemişsiniz," dedim Marino'ya. "Bu konuda başka bir şey öğrendin mi?"

"Hayır."

"Her nereye gittiyse, sence arabayı o mu kullandı?" Ben sordum.

"Hayır. Harper'ların sahip olduğu tek araba beyaz Rolls'tu ve Beryl'in öldüğü gece erkek kardeşindeydi."

"Bunu biliyor muydun?"

"Culpeper's Tavern'den kontrol ettim," dedi. "Harper o gece her zamanki saatinde gelmiş. Her zamanki gibi arabayla gelmiş ve altı buçuk gibi ayrılmış."

Son olayların ışığında, ertesi Pazartesi sabahı personel konferansında yıllık izne ayrıldığımı açıkladığımda kimsenin bunu biraz olsun garipsediğinden şüpheliydim.

Jeb Price ile karşılaşmamın beni strese soktuğu, uzaklaşmam, yeniden toparlanmam ve kafamı kuma gömmem gerektiği .
bir süre. Kimseye nereye gittiğimi söylemedim çünkü bilmiyordum. Ben sadece

Arkasında gizlice rahatlamış bir sekreter ve bunalmış bir masa bırakarak çıkıp gitti.

Eve döndüğümde bütün sabahı telefonda geçirdim. Sterling Harper için en uygun havaalanı olan Richmond Byrd Havaalanı'na hizmet veren havayolu.

USAir bilet görevlisine "Evet, yüzde yirmi ceza olduğunu biliyorum," dedim. "Yanlış anladınız. Bileti değiştirmeye çalışmıyorum. Bu haftalar önceydi. Uçağa hiç binip binmediğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Bilet senin için değil miydi?"

"Hayır," dedim üçüncü kez. "Onun adına düzenlenmiş." "O

zaman bizimle gerçekten kendisinin irtibata geçmesi

gerekiyor."

"Sterling Harper öldü," dedim. "Sizinle kendisi iletişime geçemez." Şaşkın bir duraklama.

"gereken bir seyahat sırasında aniden öldü," diye açıkladım. "Bilgisayarınızı kontrol edebilirsiniz..."

Bu devam etti. Düşünmeden aynı satırları ezbere okuyabileceğim bir noktaya geldim. USAir'de bir şey yoktu, Delta, United, American ya da Eastern'in bilgisayarlarında da. Ajanların kayıtlarından anladıkları kadarıyla Bayan Harper, Beryl Madison'ın öldürüldüğü Ekim ayının son haftasında Richmond dışına uçmamıştı. Bayan Harper araba da kullanmamıştı. Otobüse bindiğinden de şüpheliydim. Geriye tren kalıyordu.

John adında bir Amtrak görevlisi bilgisayarının söyledi ve beni geri arayıp arayamayacağını sordu. Biri kapı zilimi çalarken telefonu kapattım.

Henüz öğlen olmamıştı. Gün bir sonbahar elması kadar ekşi ve gevrekli. Güneş ışığı oturma odamda beyaz dikdörtgenler çiziyor ve arabamın önüne park etmiş, tanımadığım gümüş renkli Mazda sedanın ön camından göz kırpyordu. Gözetleme deliğinden gördüğüm soluk benizli, sarışın genç adam ön kapımın gerisinde duruyordu, başı eğik, deri ceketinin yakası kulaklarına kadar kalkıktı. Ruger'ım elimde sert ve ağırdı, sürgüyü açarken onu ısınma ceketimin cebine soktum. Yüz yüze gelene kadar onu tanıyamadım.

"Dr. Scarpetta?" diye sordu endişeyle.

Onu içeri almak için hiçbir harekette bulunmadım, sağ elim cebimde ve tabancanın kabzasını sıkıca kavıyordu.

"Lütfen kapınıza bu şekilde geldiğim için beni affedin," dedi. "Ofisinizi aradım ve tatilde olduğunuzu söylediler. Rehberde adınızı buldum ve hat meşguldü. Ben de evde olduğunuz sonucuna vardım. Sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor. İçeri gelebilir miyim?"

Marino'nun bana gösterdiği video kasette daha da zararsız görünüyordu.

"Bu neyle ilgili?" Sertçe sordum.

"Beryl Madison, onunla ilgili," dedi. "Benim adım Al Hunt. Fazla vaktinizi almayacağım. Söz veriyorum."

Kapıdan geri çekildim ve o da içeri girdi. Oturma odamdaki koltuğa oturduğunda yüzü kaymaktaşı gibi bembeyaz oldu ve ben güvenli bir mesafedeki berjer koltuğa yerleşirken gözleri kısa bir süreliğine cebimden çıkan tabancanın kabzasına takıldı.

"Silahın var mı?" dedi.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim.

"Onları sevmiyorum, silahlar gibi."

"Pek sevimli değiller," diye katıldım.

"Hayır, hanımefendi," dedi. "Babam bir keresinde beni geyik avına götürmüştü. Ben çocukken. Bir geyik vurdu. Ağlıyordu. Dişi geyik ağlıyordu. ve ağlıyordum. Hiçbir zaman bir şey vuramadım."

"Beryl Madison'ı tanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Polis -- Polis benimle onun hakkında konuştu," diye kekeledi. "Bir teğmen. Marino, Teğmen Marino. Çalıştığım oto yıkamaya geldi ve benimle konuştu, sonra da beni merkeze çağırdı. Uzun süre konuştuk. Arabasını buraya getirirdi. Onunla böyle tanıştım."

O konuştukça, benden hangi "renklerin" yayıldığını merak etmekten kendimi alamadım. Çelik mavisi mi? Belki de telaşlandığım ve bunu belli etmemek için elimden geleni yaptığım için bir parça parlak kırmızı? Ona gitmesini emretmeyi düşündüm. Polisi aramayı düşündüm. Evimin içinde oturduğuna inanamıyordum ve belki de onun katıksız cüreti ve benim şaşkınlığım neden hiçbir şey yapmadığımı açıklıyordu.

kestim. "Bay Hunt--" "Lütfen

bana Al deyin."

"Al, o zaman," dedim. "Neden beni görmek istedin? Eğer bilgin varsa, neden Teğmen Marino ile konuşmuyorsun?"

Yanaklarına renk geldi ve rahatsız bir şekilde ellerine baktı.

"Söyleyeceklerim aslında polis bilgileri kategorisine girmiyor," dedi, "anlayabileceğinizi düşündüm."

"Neden böyle düşündün ki? Beni tanımıyorsun," diye cevap verdim.

"Beryl'e iyi baktın. Kural olarak, kadınlar erkeklerden daha sezgisel, daha şefkatlidir" dedi.

Belki de bu kadar basitti. Belki de Hunt onu küçük düşürmeyeceğime inandığı için buradaydı. Şimdi bana bakıyordu, yaralı bir halde, Gözlerinde paniğe dönüşmek üzere olan kederli bir ifade vardı.

"Dr. Scarpetta, inancınızı destekleyecek hiçbir kanıt olmamasına rağmen bir şeyi kesin olarak bildiğiniz oldu mu hiç?" diye sordu.

"Eğer sorduğun buysa, ben kahin değilim," diye cevap

verdim. "Sen bilim adamı oluyorsun."

"Ben bir bilim adamıyım."

"Ama o duyguyu yaşadın," diye ısrar etti, gözleri artık çaresizdi. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum, Al."

Rahatlamış görünüyordu ve derin bir nefes aldı. "Bazı şeyler biliyorum, Dr. Scarpetta. Beryl'i kimin öldürdüğünü biliyorum."

Hiç tepki vermedim.

"Onu tanıyorum, ne düşündüğünü, ne hissettiğini, bunu neden yaptığını biliyorum," dedi duygulanarak. "Eğer sana söylersem, söylediklerimi büyük bir dikkatle ele alacağına, ciddiye alacağına ve-- Şey, polise koşmanı istemiyorum. Onlar anlamazlar. Bunu görüyorsun, değil mi?"

"Söyleyeceklerinizi çok dikkatli bir şekilde değerlendireceğim," diye cevap verdim.

Kanepede öne doğru eğildi, solgun El Greco yüzünde gözleri ıslık ıslık. İçgüdüsel olarak sağ elimi cebime yaklaştırdım. Tabancanın kauçuk kabzasını avucumun kenarında hissedebiliyordum.

"Polis zaten anlamıyor," dedi. "Beni anlayabilecek kapasitede değiller. Mesela psikolojiyi neden bıraktığımı. Polis bunu anlayamaz. Benim yüksek lisans diplomam var. Peki ne yaptım? Hemşire olarak çalıştım ve şimdi bir oto yıkamacıda mı çalışıyorum? Polisin bunu anlayacağını gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Çocukken bir psikolog, bir sosyal hizmet uzmanı olmayı hayal ederdim, Belki bir psikiyatrist bile olabilirim," diye devam etti. "Hepsi bana çok doğal geldi. Olmam gereken şey buydu, yeteneklerimin beni yönlendirdiği şey buydu."

"Ama sen değilsin," diye hatırlattım ona. "Neden?"

"Çünkü bu beni yok ederdi," dedi gözlerini kaçırarak. "Bana ne olacağı benim kontrolümde olan bir şey değil. Başkalarının sorunlarıyla ve kendine has özellikleriyle o kadar bütünüyle ilişki kuruyorum ki, ben olan kişi kayboluyor, boğuluyor. Bir adli tıp biriminde zaman geçirene kadar bunun ne kadar dramatik olduğunu fark etmemiştim. Suçlu deliller için. Tezim için yaptığım araştırmanın bir parçasıydı."

Dikkati giderek dağılıyordu. "Asla unutmayacağım. Frankie'yi. Frankie paranoyak bir şizofrendi. Annesini bir odun parçasıyla döverek öldürmüştü. Frankie'yi tanıdım. O kış öğleden sonrasına gelene kadar ona hayatı boyunca nazikçe yol gösterdim.

"Ona dedim ki, 'Frankie, Frankie, o küçük şey neydi? O düğmeye ne bastı? Aklından, sinirlerinden neler geçtiğini hatırlıyor musun?

"Ateşin önünde her zaman oturduğu sandalyede oturduğunu, alevlerin yanışını izlediğini, o sırada kendisine fısıldamaya başladıklarını söyledi. Korkunç, alaycı şeyler fısıldıyorlarmış. Annesi içeri girdiğinde ona her zamanki gibi bakmış ama bu sefer gözlerinde görmüş. Sesler o kadar yükseldi ki düşünemez hale geldi ve bir baktı ki ıslak ve yapış yapıştı ve annesinin artık bir yüzü yoktu. Sesler kesildiğinde geldi. Ondan sonra birçok gece uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda Frankie'nin ağladığını, annesinin kanına bulandığını görüyordum. Onu anlıyordum. Ne yaptığını anlamıştım. Kiminle konuşsam, hangi hikayeyi dinlesem beni aynı şekilde etkiliyordu."

Sakince oturuyordum, hayal gücüm kapalıydı, bilim adamı, klinisyen kasıtlı olarak bir takım elbise gibi giydirilmişti.

Ona sordum, "Hiç birini öldürmek istedin mi, Al?"

Gözlerimiz buluştuğunda, "Herkes bir noktada böyle hissetmiştir," dedi.

"Herkes mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Her insanın kapasitesi vardır. Kesinlikle."

"Kimi öldürmek istedin?" Ben sordum.

"Silahım ya da tehlikeli başka bir şeyim yok," diye yanıtladı. "Çünkü hiçbir zaman bir dürtüye karşı savunmasız kalmak istemiyorum. Kendinizi bir şey yaparken hayal edebildiğinizde, eylemin arkasındaki mekanizma ile ilişki kurabildiğinizde, kapı kırılır. Bu gerçekleşebilir. Bu dünyada meydana gelen hemen hemen her iğrenç olay ilk olarak düşüncede tasarlandı. Bizler iyi ya da kötü, biri ya da diğeri değiliz."

Sesi titriyordu. "Deli olarak sınıflandırılanların bile yaptıklarını neden yaptıklarına dair kendi nedenleri vardır."

"Beryl'e olanların arkasındaki sebep neydi?" Ben sordum.

Düşüncelerim kesin ve netti. Yine de görüntüleri engellemeye çalıştıkça içim bulanıyordu: duvarlardaki siyah lekeler, göğsünün üzerinde kümelenmiş bıçak yaraları, kütüphane rafında sessizce okunmayı bekleyen kitapları. "Bunu yapan kişi onu seviyordu," dedi. "Bunu göstermek için oldukça acımasız bir yol, sence de öyle değil mi?"

"Aşk acımasız olabilir," dedi. "Onu seviyor

muydunuz?" "Birbirimize çok benziyorduk."

"Ne şekilde?"

"Senkronizasyon

dışı."

Yine ellerini inceliyordu. "Yalnız, hassas ve yanlış anlaşılmış. Bu da onu mesafeli, çok temkinli ve ulaşılmaz biri haline getirdi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, kimse bana onun hakkında bir şey anlatmadı. Ama içindeki varlığı hissettim. Kim olduğunun, değerinin çok farkında olduğunu sezdim. Ama farklı olduğu için ödediği bedelden dolayı derin bir öfke duyuyordu. Yaralanmıştı. Ne tarafından bilmiyorum. Bir şey onu incitmişti. Bu benim ona değer vermemi sağladı. Ona istedim çünkü onu anlayabileceğimi biliyordum."

"Neden ona ulaşmadın?"

Ben sordum. "Koşullar uygun değildi. Belki onunla başka bir yerde tanışsaydım," diye cevap verdi.

"Bana ona bunu yapan kişiden bahset, Al," dedim. "Koşullar uygun olsaydı ona ulaşabilir ?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Hunt, "Koşullar asla doğru olmazdı çünkü o yetersiz ve bunu biliyor," dedi. Ani dönüşümü endişe vericiydi. Şimdi o

psikologdu. Sesi daha sakindi. Ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, dikkatini .

Diyordu ki, "Kendisi hakkında çok düşük bir görüşü var ve duygularını yapıcı bir şekilde ifade edemiyor. Cazibe takıntıya dönüşüyor, aşk patolojik hale gelir. Sevdiği zaman, sahip olmak zorundadır çünkü Kendini çok güvensiz ve değersiz hisseder, çok kolay tehdit edilir. Gizli aşkına karşılık bulamayınca, giderek saplantı haline gelir. O kadar saplantılı hale gelir ki tepki verme ve işlev görme yeteneği sınırlanır. Frankie'nin sesleri duyması gibi. Başka bir şey onu yönlendiriyor. Artık kontrolü yok."

"Zeki mi?" diye sordum.

"Makul ölçüde."

"Peki ya eğitim?"

"Sorunları öyle ki, entelektüel olarak yapabileceği kapasitede işlev ."

"Neden o?" Ona sordum. "Neden Beryl Madison'ı seçti?"

"Onun özgürlüğü ve şöhreti var, onun yok," diye cevap verdi Hunt, gözleri buğulanarak.

"Ondan etkilendiğini düşünüyor ama bundan daha fazlası var. Kendisinde eksik olan niteliklere sahip olmak istiyor. Bir anlamda ona sahip olmak istiyor, onun gibi olmak istiyor."

"Yani Beryl'in yazar olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Ondan saklayabileceğiniz çok az şey var. Öyle ya da böyle, bir yazar olduğunu öğrenecekti. Onun hakkında o kadar çok şey bilirdi ki, kadın bunu fark etmeye başladığında, kendini korkunç bir şekilde ihlal edilmiş ve derin bir korku içinde hissedirdi."

"Bana o geceyi anlat," dedim. "Öldüğü gece ne oldu, Al?" "Sadece

gazetelerde okuduklarımı biliyorum."

"Gazetelerde okuduklarınızdan ne anladınız?" diye sordum.

"Evdeydi," dedi dikerek. "Ve adam kapısında belirlediğinde akşam geç oluyordu. Büyük ihtimalle onu içeri aldı. Bir noktada Gece yarısından önce evden çıkmış ve hırsız alarmı çalmış. Kadın bıçaklanarak öldürülmüş. Cinsel saldırı iması vardı. Okuduklarım bu kadar."

"Neler olmuş olabileceğine dair herhangi bir teoriniz var mı?"

Kıbarca sordum. "Okuduklarınızın ötesine geçen spekülasyonlar mı?"

Sandalyede öne doğru eğildi, tavrı yeniden dramatik bir şekilde değişti. Gözleri duygusallaştı. Alt dudağı titremeye başladı.

"Zihnimde sahneler görüyorum," dedi.

"Ne gibi?"

"Polise söylemek istemeyeceğim şeyler." "Ben

polis değilim," dedim.

"Anlamazlar," dedi. "Gördüğüm ve hissettiğim bu şeyleri onları tanımak için herhangi bir nedene sahip olmak. Frankie gibi."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Diğerleri gibi. Bana her zaman ayrıntılar verilmese de ne olduğunu görebiliyor ve . Ama her zaman ayrıntılara ihtiyacınız olmaz. Çoğu durumda da almanız mümkün değil. Bunun nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Emin değilim..."

"Çünkü dünyadaki Frankie'ler de detayları bilmiyor! Hatırlayamadığınız kötü bir kaza gibi. Kötü bir rüyadan uyanır gibi farkındalığınız geri gelir ve kendinizi enkaza bakarken bulursunuz. Artık yüzü olmayan anneye. Ya da kanlı ve ölü Beryl. Frankie'ler koşarken ya da evin önüne çağırdığını hatırlamadıkları bir polis geldiğinde uyanırlar."

"Beryl'in katilinin ne yaptığını tam olarak hatırlamadığını mı söylüyorsun?"
Dikkatlice sordum.

Başını salladı.

"Bundan emin misin?"

Hunt, "En yetenekli psikiyatristiniz onu bir milyon yıl boyunca sorgulayabilir ve asla doğru bir tekrarı olmaz," dedi. "Gerçek asla bilinemeyecek. Yeniden yaratılmalı ve bir dereceye kadar çıkarım yapılmalıdır."

"Senin yaptığın da bu. Yeniden yarattın ve çıkarımda bulundun." Dedim.

Alt dudağını ıslattı, nefesi titriyordu. "Sana ne gördüğümü söylememi ister misin?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Onunla ilk temasının üzerinden çok zaman geçmişti," diye başladı. "Ama onu görmüş olsa da, bir insan olarak farkındalığı yoktu. Geçmişte bir yerlerde, hiçbir fikri olmadan onu görmüştü. Hayal kırıklığı ve saplantısı onu kadının kapısına kadar sürüklemişti. Bir şey bunu tetikledi, onunla yüzleşmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç haline getirdi."

"Ne?" Ben sordum. "Ne ?"

"Bilmiyorum."

"Onun peşinden gelmeye karar verdiğinde ne hissediyordu?"

Hunt gözlerini kapadı ve "Öfke. İşlerin istediği gibi yürümesini için öfke."

"Beryl'le ilişki kuramadığı için mi öfkeliydi?" Ben sordum.

Gözleri hâlâ kapalı olan Hunt başını yavaşça iki yana salladı ve, "Hayır, belki de yüzeye en yakın olan buydu. Ama kökü çok daha derindeydi. Öfke çünkü başlangıçta hiçbir şey onun istediği gibi yürümedi."

"Çocukken mi?" Ben sordum. "Evet."

"Tacize uğradı mı?"

"Duygusal olarak," dedi Hunt.

"Kim tarafından?"

Gözleri hâlâ kapalıydı, "Annesi" diye cevap verdi. Beryl'i öldürdüğünde Annesi."

"Adli psikiyatri kitapları okuyor musun, Al? Bu tür şeyler hakkında okur musun?" Ben sordum.

Gözlerini açtı ve sanki söylediklerimi duymamış gibi bana baktı.

Duygusal bir şekilde şöyle devam etti: "O anı kaç kez hayal ettiğini takdir etmelisiniz. Bu, önceden planlamadan kızın evine koşması anlamında düşüncesizce değildi. Zamanlama düşüncesizce olabilirdi ama yöntemi titizlikle planlanmıştı. Kadının telaşlanmasını ve evine girmesine izin vermemesini kesinlikle göze alamazdı. Polisi arar, onlara eşkalini verirdi. Yakalanmasa bile maskesi düşmüş olacaktı ve bir daha asla onun yanına yaklaşamayacaktı.

Başarısız olmayacağı garanti olan, onun şüphelerini uyandırmayacak bir plan yapmıştı. O gece kapısında belirdiğinde güven uyandırdı. Kadın da onu içeri aldı."

Zihnimde Beryl'in fuayesindeki adamı gördüm ama ne yüzünü ne de saçının rengini görebiliyordum, sadece belli belirsiz bir figür ve uzun saçlarının parıltısı vardı.

Kendisini onu öldürmek için kullandığı silahla tanıtırken çelik bıçak.

"Hunt sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu onun için her şeyin kötüye gittiği andı. "Bundan sonra ne olduğunu hatırlamayacak. Paniği, dehşeti onun için hiç hoş değil. Ritüelinin bu kısmını tam olarak düşünmemişti. Kız koşup ondan uzaklaşmaya çalıştığında, gözlerindeki paniği gördüğünde, onun kendisini reddettiğini tamamen fark etti. Yaptığı şeyin ne kadar korkunç olduğunun farkına varmış ve kendine duyduğu nefret, ona duyduğu nefret olarak ortaya çıkmıştı. Öfke. Kendisi en düşük forma indirgenirken onun üzerindeki kontrolünü hızla kaybetti. Bir katile. Bir yok edici. Yırtan, kesen ve acı çektiren akılsız bir vahşi. Çılgınlıkları, kanı onun için korkunçtu. Ve uzun zamandır ibadet ettiği bu tapınağı yerle bir ettikçe ve tahrip ettikçe, daha fazla dayanamıyordu onu görünce."

Bana baktı ve gözlerinin ardında hiç kimse yoktu. "Bunu anlayabiliyor musunuz, Dr.?" diye sorduğunda yüzü tüm duygulardan arınmıştı. Scarpetta?"

Tek söylediğim "Dinliyorum"

oldu. "O hepimizin içinde,"

dedi. "Pişmanlık duyuyor mu,

Al?"

"O bunun ötesinde," dedi. "Yaptığı şey hakkında iyi hissettiğini ya da ne yaptığının tamamen farkında olduğunu sanmıyorum. Karmakarışık duygularla baş başa kaldı. Zihninde onun ölmesine izin vermeyecektir. Onu merak ediyor, onunla olan temaslarını yeniden yaşıyor ve onunla olan ilişkisinin

En derini, en derini, çünkü son nefesini onu düşünüyordu ve bu, başka bir insana duyulan nihai yakınlıktır. Fantezilerinde, kadının öldükten sonra da onu düşünmeye devam ettiğini hayal eder.

Ancak rasyonel kısmı tatmin olmamış ve hayal kırıklığına uğramıştır. Hiç kimse tamamen başka birine ait olamaz ve keşfetmeye başladığı şey de budur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Yaptığı şey muhtemelen istediği etkiyi yaratamaz," diye yanıtladı Hunt. "Yakınlığından emin değil - tıpkı annesinin yakınlığından hiçbir zaman emin olmadığı gibi. Yine güvensizlik. Ve şu anda Beryl ile ilişki kurmak için ondan daha meşru sebepleri olan başka insanlar var."

"Kim gibi?"

"Polis." Gözleri bana odaklandı. "Ve sen."

"Onun cinayetini araştırdığımız için mi?" Omurgamda bir ürperti hissederek sordum. "Evet."

"Çünkü o bizim için bir meşguliyet haline geldi ve onunla ilişkimiz onunkinden daha kamusal?" Dedim.

"Evet."

"Bu iş nereye varacak?"

Sonra sordum. "Gary Harper öldü."

"Harper'ı o mu öldürdü?"

"Evet."

"Neden?"

Sinirle bir sigara yaktım. Hunt, "Beryl'e yaptığı şey bir aşk meselesiydi," diye cevap verdi. "Harper'a yaptığı şey ise nefretti. Şimdi de nefret işleriyle uğraşıyor. Beryl'le bağlantısı olan herkes tehlikede. Teğmen Marino'ya, polise söylemek de buydu. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Sadece benim gevşek bir vidam olduğunu düşüneceklerdi."

"Kim o?" Ben sordum. "Beryl'i kim öldürdü?"

Al Hunt kanepenin kenarına doğru ilerledi ve yüzünü elleriyle ovuşturdu. Kafasını kaldırdığında yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Jim Jim," diye fısıldadı. "Jim Jim?"

Şaşkınlıkla

sordum.

"Bilmiyorum."

Sesi kesildi. "Bu ismi sürekli kafamda duyuyorum, duyuyorum ve duyuyorum."

Kıpırdamadan oturdum.

"Çok uzun zaman önce Valhalla Hastanesi'ndeydim," dedi.

"Adli tıp birimi mi?" Ben . "Sen oradayken bu Jim Jim bir hasta mıydı?"

"Emin değilim."

Duygular bir fırtına gibi gözlerinde toplanıyordu. "Onun adını duyuyorum ve o yeri görüyorum. Düşüncelerim karanlık anılarına geri dönüyor. Sanki ben

bir kanalizasyona çekildi. Çok uzun zaman önceydi. Şimdi çok şey karardı, Jim Jim. Jim . Bir tren sesi gibi. Ses durmuyor. Ses yüzünden başım ağrıyor."

"Bu ne zaman oldu?" diye

sordum. "On yıl önce," diye

bağırdı.

Hunt'ın o sırada yüksek lisans tezi üzerinde çalışıyor olamayacağını fark ettim. Daha onlu yaşlarının sonlarında olmalı.

"Al," dedim, "adli tıp biriminde araştırma yapmıyordun. Orada bir hastaydın, değil mi?"

Elleriyle yüzünü kapattı ve ağladı. Sonunda kendini kontrol edebildiğinde, artık konuşmayı reddetti. Belli ki çok sıkıntılıydı, bir randevuya geç kaldığını mırıldandı ve neredeyse kapıdan koşarak çıktı. Kalbim hızla atıyordu ve bir türlü . Kendime bir fincan kahve hazırladım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek mutfakta volta attım. Birden sıçradım. telefon çaldı. "Kay

Scarpetta, lütfen."

"Konuşuyorum."

"Ben Amtrak'tan John. Sonunda bilgilerinizi aldım hanımefendi. Hadi Bakın. Sterling Harper'ın Virginian'a yirmi yedinci Ekim için gidiş-dönüş bileti vardı, otuz birinci gün dönecekti. Kayıtlarıma göre trendeymiş ya da en azından bileti olan biri trendeymiş. Bileti istiyorsun. zamanlar?"

"Evet, lütfen," dedim ve onları . "Hangi istasyonlar?"

"Fredericksburg çıkışlı, Baltimore varışlı" diye cevap verdi.

Marino'yu aramaya çalıştım. Sokaktaydı. Telefonuma kendi haberleriyle döndüğünde akşam olmuştu.

"Gelmemi istiyor musun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bunda bir anlam göremiyorum," diye Marino'nun sesi geldi. "Ne yaptığına şüphe yok. Bir not yazdı ve iç çamaşırına ilişti. Üzgün olduğunu, daha fazla dayanamayacağını söyledi. bu kadar. Olay yerinde şüpheli bir şey yok. Çıkmak üzereyiz. Doktor Coleman da burada," diye ekledi, yerel adli tabiplerimden birine atıfta bulunarak.

Al Hunt evimden ayrıldıktan kısa bir süre sonra kendi evine, Ginter Park'ta ailesiyle birlikte yaşadığı tuğla koloniye gitti. Babasının çalışma odasından bir kâğıt ve bir kalem aldı. Bodruma inen merdivenlerden indi ve dar siyah deri kemerini çıkardı. Ayakkabılarını ve pantolonunu yerde bıraktı. Annesi daha sonra çamaşır yıkamak için aşağı indiğinde, tek oğlunu çamaşırhanenin içinde bir boruya asılı halde buldu.

11

Gece yarısından sonra dondurucu bir yağmur yağmaya başladı ve sabah olduğunda dünya camdan ibaretti. Cumartesi günü evimde kaldım, Al Hunt ile yaptığım konuşma zihnimde tekrarlanıyor, özel düşüncelerimin yalnızlığını, çözülen buzun aniden pencerenin ötesindeki toprağa çatırdaması gibi ürkütüyordu. Kendimi suçlu hissettim. İntiharın dokunduğu her ölümlü gibi ben de bunu durdurmak için bir şeyler yapabileceğime dair yanlış bir inanca sahiptim.

Dilsizce onu da listeye ekledim. Dört kişi ölmüştü. İki ölüm bariz, vahşi cinayetlerdi, ikisi değildi ve yine de tüm vakalar bir şekilde bağlantılıydı. Belki de parlak turuncu bir iplikle bağlıydı. Cumartesi ve Pazar günleri ev ofisimde çalıştım çünkü şehir merkezindeki ofisim bana artık kendimi sorumlu hissetmediğimi hatırlatacaktı,

Artık bana ihtiyaç duyulmadığını hissediyordum. İş bensiz devam etti. İnsanlar bana ve sonra öldüler. Başsavcı gibi saygıdeğer meslektaşlarım cevaplar istedi ve benim sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Bildiğim tek zayıf yolla karşılık verdim. Evimin önünde durdum. Evdeki bilgisayarda davalarla ilgili notlar yazıyor ve referans kitaplarını inceliyordum. Ve bir sürü telefon görüşmesi yaptım.

Pazartesi sabahı Staples Mill Yolu üzerindeki Amtrak istasyonunda buluşana kadar Marino'yu bir daha görmedim. Bekleyen iki trenin arasından geçtik, karanlık, kış havası motorlar tarafından ısıtılıyor ve yağ kokuyordu. Trenimizin arkasında koltuklar bulduk ve istasyonun içinde başladığımız sohbeta devam ettik.

Taşıdığım alışveriş torbasını dikkatle yere bırakırken Hunt'ın psikiyatristi hakkında, "Dr. Masterson pek konuşkan biri değildi," dedim. "Ama Hunt'ı söylediğinden çok daha net hatırladığından şüpheleniyorum."

Neden her zaman çalışmayan bir ayak dayama yeri olan bir koltuğum oluyordu?

Marino kendininkini indirirken doymak bilmez bir şekilde esnedi, bu da gayet işe yaradı. Benimle yer değiştirmeyi teklif etmedi. Teklif , kabul ederdim.

"Yani Hunt çöp kutusuna girdiğinde on sekiz, on dokuz yaşlarındaydı." diye cevap verdi.

"Evet. Ağır depresyon tedavisi gördü," dedim. "Evet, sanırım öyle."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Onun tipi her zaman depresiftir."

"Tipi nedir, Marino? "Onunla konuşurken ibne kelimesi bir kereden fazla aklımdan geçti diyelim," dedi.

Farklı olan herhangi biriyle konuştuğunda Marino'nun aklından birden fazla kez ibne kelimesi geçmiştir.

Tren, iskeleden kalkan bir tekne gibi sessizce ilerledi.

"Keşke o konuşmayı kayda alsaydınız," diye devam etti Marino, yine

esneyerek. "Dr. Masterson'la mı?"

"Hayır, Hunt'la olan. Senin beşiğine uğradığı zaman," dedi. "Bu

tartışmalı ve önemli değil," diye cevap verdim rahatsız bir şekilde.

"Bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki sincap çok şey biliyordu. Keşke tabiri caizse biraz daha uzun süre kalsaydı."

Hunt'ın oturma odamda söyledikleri, hala hayatta olsaydı ve mazeretlerle zırhlı olmamış olsaydı, önemli olabilirdi. Polis ailesinin evini didik didik etmişti. Hunt'ı Beryl Madison ve Gary Harper cinayetleriyle ilişkilendirebilecek hiçbir şey bulunamadı. Daha da önemlisi, Hunt Beryl'in öldüğü gece ailesiyle birlikte şehir kulübünde yemek yiyordu ve Harper öldürüldüğünde de ailesiyle birlikte operadaydı. Hikayeler kontrol edilmişti. Hunt'ın ailesi doğruyu söylüyordu.

Kuzeye doğru sarsıla sarsıla, gürleye gürleye ilerlerken trenin düdüğü hiddetle ötüyordu.

Marino, "Beryl'le olanlar onu çıkardı," diyordu. "Benim fikrimi soracak olursanız, Beryl'in katiliyle o kadar yakın ilişki kurdu ki çıldırdı, kendini tedavülden kaldırdı, çatlamadan önce öpüştü."

"Bence Beryl'in eski yarayı yeniden açmış olması daha muhtemel," diye cevap verdim. "Bu ona ilişki kurma konusundaki yetersizliğini hatırlattı."

"Görünüşe göre o ve katil aynı kumaştan kesilmişler. İkisi de kadınlarla ilişki kuramıyor. İkisi de ezik."

"Hunt saldırgan değildi."

Marino, "Belki de bu yönde bir eğilimi vardı ve bununla yaşayamazdı," dedi.

"Beryl ve Harper'ı kimin öldürdüğünü bilmiyoruz," diye hatırlattım ona. "Hunt gibi biri olup olmadığını bilmiyoruz. Bunu hiç bilmiyoruz ve cinayetin nedeni hakkında da hiçbir fikrimiz yok. Katil Jeb Price gibi biri de olabilir. Ya da Jim Jim adında biri."

"Kıçımın Jim Jim'i," dedi küçümseyerek.

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmememiz gerektiğini düşünüyorum, Marino."

"Misafirim olun. Valhalla Hastanesi'nden mezun olmuş ve şu anda üzerinde turuncu akrilik lifler taşıyan yarı zamanlı bir terörist olan bir Jim Jim'e rastlarsanız beni arayın."

Koltuğuna yerleşip gözlerini kapatarak, "Tatile ihtiyacım var," mırıldandı.

"Ben de öyle," dedim. "Senden uzak bir tatile ihtiyacım var."

Dün gece Benton Wesley Hunt hakkında konuşmak için aramıştı ve ben de nereye ve neden gideceğimden bahsetmişim. Yalnız gitmemin akıllıca olmayacağı konusunda kararlıydı; kafasında teröristler, Uzi'ler ve Glaser'lar dans ediyordu. Marino'nun da benimle gelmesini istiyordu ve böyle bir çileye dönüşmeseydi buna aldırmayabilirdim. altı buçuk treninde başka yer yoktu, bu yüzden Marino ikimizi de saat dört kırk sekizde kalkan trene bindirdi. Alışveriş çantamın içindeki strafor kutuyu almak için saat üçte şehir merkezindeki ofisime gittim. Kendimi fiziksel olarak cezalandırılmış hissediyordum, uyku açığım gözden kaçıyordu. Dünyadaki Jeb Prices'ın beni cezalandırmasına gerek yoktu. Koruyucu meleğim Marino onları bu dertten kurtaracaktı.

Diğer yolcular uyukluyorlardı, tepe lambaları kapalıydı. Çok geçmeden Ashland'ın ortasından ağır ağır geçmeye başladık ve raylara bakan beyaz çerçeveli evlerde yaşayan insanları merak ettim. Pencerele karanlıktı, çıplak bayrak direkleri verandalarda bizi selamlıyordu. Uykulu vitrinlerin önünden geçtik - bir berber, bir kırtasiye, bir banka - sonra Randolph-Macon kampüsünün etrafından dolanırken hızlandık Gürcü binaları ve ayın bu erken saatinde rengârenk futbol kızaklarının sıralandığı buzlu sahasıyla Kolej. Kasabanın ötesinde ormanlar ve ham kırmızı killi kıyıları vardı. Koltuğumda arkama yaslanıyordum, Trenin ritmiyle büyülenmişim. Richmond'dan uzaklaştıkça daha da rahatladım ve hiç istemediğim halde uykuya daldım.

Rüya görmedim ama bir saat baygın kaldım ve gözlerimi açtığımda şafak camın ötesinde maviydi ve Quantico Deresi'nin üzerinden geçiyorduk. Su cilalı kalay rengindeydi, ışığı kucaklar ve fırfırlarla yakalıyordu ve dışarıda tekneler vardı. Mark'ı . Gecemizi New York'ta ve uzun zaman önce. son şifreli mesajdan beri ondan tek bir kelime bile duymamışım. Ne yaptığını merak ediyordum ama yine de bilmekten korkuyordum.

Marino doğruldu, gözlerini kısarak bana baktı. Kahvaltı ve sigara vakti gelmişti, bu sırayla olması gerekmiyordu.

Yemek vagonunun yarısı, Amerika'daki herhangi bir otobüs terminalinde oturuyor olabilecek ve evlerindeymiş gibi görünen yarı uyuşuk müşterilerle doluydu. Genç bir adam vagonun içinde çalan müziğin ritmiyle uyukluyordu. taktığı kulaklıklar. Yorgun bir kadın kıvranan bir bebeği tutuyordu. Yaşlı bir kadın

bir çift kart oynuyordu. Bir köşede boş bir masa bulduk ve Marino yiyecek bir şeyler bakmaya giderken ben de yaktım. Yanında getirdiği hazır jambonlu ve yumurtalı sandviç hakkında söyleyebileceğim tek olumlu şey sıcak olduğuydu. Kahve fena değildi.

Dişleriyle selofanı yırtarak açtı ve koltuğun üzerinde yanıma koyduğum alışveriş torbasına baktı. İçinde Sterling Harper'ın karaciğer örnekleri, kan tüpleri ve kuru buzla paketlenmiş mide içeriği bulunan strafor kutu vardı.

"Çözülmesine ne kadar var?" diye sordu.

"Herhangi bir sapma yapmazsak, oraya bolca zamanımız olacak/" diye cevap verdim.

"Bol zamandan bahsetmişken, elimizde tam da bu var. Şu öksürük şurubu meselesini tekrar anlatır mısın? Dün gece sen anlatırken yarı uyukluydum."

"Evet, tıpkı bu sabah senin olduğun gibi yarı uykulu."

"Sen hiç yorulmaz mısın?"

"Çok yorgunum Marino, yaşayacağımdan emin değilim."

"Yaşasan iyi olur. O parçaları tek başıma teslim edemeyeceğimden eminim," dedi ve kahvesine uzandı.

Banda kaydedilmiş bir dersin düşüncesiyle açıkladım. "Bayan Harper'ın banyosunda bulduğumuz öksürük kesici ilacın etken maddesi, kodeinin bir analogu olan dekstrometorfandır. Dekstrometorfan iyi huyludur. Tabii çok yüksek dozda almazsanız. Bu bir bileşiğin d-izomeridir, adı size bir şey ifade etmeyecektir--"

"Oh, öyle mi? Benim için bir şey ifade etmeyeceğini nereden

biliyorsun?" "Three-methoxy-N-methylmorphinan."

"Haklısın. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Devam ettim: "Dekstrometorfanın d-izomeri olan aynı bileşiğin l-izomeri olan başka bir ilaç daha var. Bu l-izomer bileşik, morfinden yaklaşık beş kat daha güçlü bir narkotik olan levometorfandır. Tespit açısından iki uyuşturucu arasındaki tek fark, polarimetre adı verilen optik döndürme cihazıyla bakıldığında dekstrometorfanın ışığı sağa, levometorfanın ise sola döndürmesidir."

Marino, "Başka bir deyişle, bu düzenek olmadan iki ilaç arasındaki farkı anlayamazsınız" dedi.

"Rutin olarak yapılan toksin testlerinde değil," diye cevapladım. "Levometorfan, dekstrometorfan olarak karşımıza çıkıyor çünkü bileşikler aynı. Sadece fark edilebilir fark, ışığı zıt yönlerde , tıpkı d-Sükroz ve l-sükroz, her ikisi de yapısal olarak aynı disakkarit olmasına rağmen ışığı zıt yönlerde bükür. D-sükroz sofr şekeridir. L-sükrozun insanlar için hiçbir besin değeri yoktur."

"emin değilim," dedi Marino gözlerini ovuşturarak. "Bileşikler nasıl aynı ama farklı olabilir?"

"Dekstrometorfan ve levometorfanı tek yumurta ikizleri olarak düşünün" dedim. "Tabiri caizse aynı insanlar değiller, ama aynı görünüyorlar. Biri sağ elini kullanır, diğeri sol elini. Biri iyi huylu, diğeri öldürecek kadar güçlü. Bu yardımcı olur mu?"

"Evet, sanırım. Bayan Harper'ın kendini enfiye etmesi için bu levometorfan maddesinden ne kadar alması gerekir?"

"Muhtemelen otuz miligram olur. Başka bir deyişle, on beş adet iki miligramlık tablet," diye cevap verdim. "Ne o zaman, diyelim ki yaptı?"

"Çok hızlı bir şekilde derin bir narkoza girecek ve ölecekti."

- *

"Sence bu izomer meselesini biliyor muydu?"

"Olabilir," diye cevap verdim. "Kanser olduğunu biliyoruz ve ayrıca intiharını gizlemek istediğinden şüpheleniyoruz, belki de şöminedeki erimiş plastiği ve ölmeden hemen önce yaktığı her neyse onun küllerini açıklıyor. Öksürük şurubu şişesini kasıtlı olarak dışarıda bırakmış olması da mümkün. bizi yolumuzdan saptırdı. Bunu gördükten sonra toksin testinde dekstrometorfan çıkınca şaşırmadım."

Bayan Harper'ın yaşayan akrabası yoktu, varsa bile çok az arkadaşı vardı ve bana çok sık seyahat eden biri gibi gelmemiştir. Yakın zamanda Baltimore'a bir seyahat gerçekleştirdiğini öğrendikten sonra, aklıma gelen ilk şey dünyanın en iyi onkoloji kliniklerinden birine sahip olan Johns Hopkins oldu. Birkaç hızlı telefon görüşmesi Bayan Harper'ın kan ve kemik iliği tetkikleri için Hopkins'e periyodik ziyaretler yaptığını doğruladı. Belli oldukça gizli tuttuğu bir hastalığı vardı. İlaç tedavisi hakkında bilgilendirildiğimde, parçalar bir anda zihnimde bir araya geldi. Birdenbire Binamdaki laboratuvarlarda polarimetre ya da levometorfan testi için herhangi bir yöntem yoktu. Hopkins'teki Dr. İsmail, gerekli numuneleri temin edebilirsem yardımcı olacağına söz vermişti.

Saat henüz yedi olmamıştı ve Washington'ın dış sınırlarındaydık. Ormanlar ve bataklıklar geçip gidiyordu, ta ki şehir aniden karşıma çıkana, Jefferson Anıtı ağaçların arasından bembeyaz parlayana kadar. Yüksek ofis binaları o kadar yakındı ki, tren bir köstebek gibi yeraltına dalmadan ve körlemesine Alışveriş Merkezi'nin altına girmeden önce lekесiz pencerelerden bitkileri ve abajurları görebiliyordum.

Dr. İsmail'i onkoloji kliniğinin farmakoloji laboratuvarında bulduk. Alışveriş poşetini açarak küçük strafor kutuyu masasının üzerine koydum.

"Bunlar konuştuğumuz örnekler mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet," diye cevap verdim. "Hâlâ donmuş olmalılar. Tren istasyonundan doğruca buraya geldik."

"Konsantrasyonlar iyiye, bir gün içinde size bir cevap verebilirim," dedi.

"Bu malzemeyle tam olarak ne yapacaksınız?" Marino, şimdiye kadar gördüğüm her laboratuvara benzeyen laboratuvara bakarken sordu.

Dr. İsmail sabırla, "Çok basit, gerçekten," diye cevap verdi. "Önce mide örneğinden bir özüt çıkaracağım. Bu, testin en uzun ve en zahmetli kısmı olacak. Bu işlem tamamlandığında ekstraktı, teleskopa çok benzeyen polarimetreye yerleştireceğim. Ama döner mercekleri var. İçinden bakıyorum ve mercekleri sola ve sağa döndürün. Söz konusu ilaç dekstrometorfan ise ışığı sağa doğru bükecektir, yani mercekleri sağa doğru döndürdükçe alanımdaki ışık daha parlak hale gelecektir. Levometorfan için ise tam tersi geçerlidir."

Levometorfanın neredeyse sadece ölümcül kanser hastaları için reçete edilen çok etkili bir ağrı kesici olduğunu açıkladı. İlaç burada geliştirildiği için, bu ilacı kullanan tüm Hopkins hastalarının bir listesini tutuyordu.

. Amaç terapötik aralığı belirlemektir. Bizim için avantajı, Bayan Harper'ın tedavilerinin kaydını tutmasıydı.

"Her iki ayda bir kan ve kemik iliği testi için gelirdi. tetkikler yapıldı ve her ziyarette yaklaşık iki yüz elli adet iki miligramlık tablet verildi," diyordu Dr. İsmail kalın bir takip defterinin sayfalarını düzeltirken. "Bakalım... Son ziyareti yirmi sekiz Ekim'deydi. Yüz tablet olmasa bile en az yetmiş beş tablet almış olması gerekirdi. Sola."

"Onları bulamadık," dedim.

"Utanç verici." Koyu, hüzünlü gözlerini kaldırdı. "Durumu çok iyiydi. Çok hoş bir kadındı. Onu ve kızını görmekten her zaman memnun olurdum."

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra, "Kızı mı?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Genç bir kadın. Sarışın..."

Marino araya girdi, "En son Ekim ayının son hafta sonunda Bayan Harper'la birlikte miydi?"

Dr. İsmail kaşlarını çatı ve "Hayır, onu o zaman gördüğümü hatırlamıyorum Bayan Harper yalnızdı."

"Bayan Harper buraya kaç yıldır geliyordu?" Ben sordum.

"Dosyasına bakmam gerekecek. Ama birkaç yıl olduğunu biliyorum. En az iki yıl."

"Kızı, genç sarışın kadın, hep onunla mıydı?" Ben sordum.

"İlk günlerde pek sık değildi," diye cevap verdi. "Ama geçen yıl boyunca, Ekim ayındaki bu son ziyaret ve muhtemelen ondan önceki hariç, her ziyarette Bayan Harper'la birlikteydi. Çok etkilendim. Bu kadar hasta olunca, insanın ailesinin desteğine sahip olması güzel bir şey."

"Bayan Harper buradayken nerede kalıyordu?" Marino'nun çene kasları yeniden esnemeye başlamıştı.

"Hastaların çoğu yakınlardaki otellerde kalıyor. Ancak Bayan Harper limanı çok seviyordu" dedi Dr. İsmail.

Tepkilerim gerginlik ve uykusuzluk yüzünden yavaşlamıştı.

"Hangi otel olduğunu bilmiyor musun?" Marino ısrar etti.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok ..."

Birdenbire filmimsi beyaz kül üzerinde parçalanmış daktilo edilmiş kelimelerin görüntülerini görmeye başladım.

de sözünü kestim. "Telefon rehberinizi görebilir miyim lütfen?"

On beş dakika sonra Marino ve ben sokakta durmuş taksi arıyorduk. Güneş parlaktı ama hava oldukça soğuktu.

"Kahretsin," dedi yine. "Umarım haklısındır."

"Yakında öğreneceğiz," dedim gergin bir

şekilde.

Telefon rehberindeki iş listelerinde Harbor adında bir otel vardı. Court, bor Co, bor C. Dalların üzerinde minyatür siyah harfler görmeye devam ettim.

yanmış kağıttan. Otel şehrin en lüks otellerinden biriydi ve Harbor Place'in tam karşısındaydı.

Bir başka taksi yanımızdan geçerken Marino, "Size anlayamadığım şeyi söyleyeyim," diye devam etti. "Neden bu kadar zahmet? Yani Bayan Harper kendini öldürdü, değil mi? Neden bütün bu Bunu böyle gizemli bir şekilde yapmakta zorlanıyor musun? Sana mantıklı geliyor mu?"

"Gururlu bir kadındı. İntihar muhtemelen onun için utanç verici bir eylemdi. Kimsenin bunu anlamasını istememiş olabilir ve ben evinin içindeyken canına kıymayı seçmiş olabilir."

"Neden?"

"Belki de cesedinin bir hafta sonra bulunmasını istemediği içindir."

Trafik berbattı ve limana kadar yürümek zorunda kalıp merak etmeye başlamıştım.

"Ve gerçekten bu izomer işini bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence biliyordu," dedim.

"Nasıl olur?"

"Çünkü onurlu bir şekilde ölmek isterdi, Marino. Lösemi hastalığına yakalanması durumunda uzun zamandır intiharı planlamış mümkün. akut hale geldi ve daha fazla acı çekmek ya da başkalarına acı çektirmek istemedi.

Levomorfetan mükemmel bir seçimdi. Çoğu durumda asla tespit edilemezdi - evinin içinde dekstromorfetan içeren bir öksürük kesici bulunması şartıyla."

Tanrı'ya şükür bir taksi trafikten çıkıp bize doğru gelirken "Bok yok mu?" diye hayret . "Etkilendim. Gerçekten etkilendim."

"Trajik bir durum."

"Bilmiyorum."

Bir sakız çıkardı ve hararetle çiğnemeye başladı. "Ben olsam burnumda tüplerle hastane yatağına bağlı kalmak istemezdim. Belki ben de onun gibi düşünürdüm."

"Kanseri yüzünden kendini öldürmedi."

"Biliyorum," dedi kaldırımından inerken. "Ama bağlantılı. Öyle olmalı. Zaten bu dünya için fazla uzun değil. Sonra Beryl öldürüldü. Sonra da kardeşi öldürüldü."

Omuz silkti. "Neden buralarda takılıyorsun?"

Taksiye bindik ve şoföre adresi verdim. On dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık. Sonra taksi yavaş yavaş durdu ve dar bir kemerden geçerek süs lahanaları ve küçük ağaçlarla dolu tuğla bir avluya girdi. Frak ve silindir şapka giymiş bir kapıcı hemen dirseğimin dibindeydi ve kendimi gül ve krem rengi, ışık dolu muhteşem bir lobiye girerken buldum. Her şey yeni, temiz ve son derece cilalıydı; güzel mobilyaların üzerine taze çiçekler dizilmişti.

otel personelinin üyeleri gerektiğinde inmektedir ancak rahatsız edici değildir.

Bizi iyi döşenmiş bir ofise götürdüler; burada iyi giyimli müdür telefonla konuşuyordu. T. M. Bland, masasının üzerindeki pirinç isim levhasına göre, bize baktı ve görüşmesini çabucak tamamladı. Marino hiç vakit kaybetmeden ona ne istediğimizi söyledi.

"Misafirlerimizin listesi gizlidir," diye cevap verdi Bay Bland, iyi niyetle gülümseyerek.

Marino deri bir sandalyeye oturdu ve bir sigara yaktı. Duvardaki SİGARA İÇMEDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ tabelasına baktı, sonra cüzdanına uzandı ve rozetini gösterdi.

"Adım Pete Marino," dedi alçak sesle. "Richmond Polis Departmanı, Cinayet Masası. Bu da Dr. Kay Scarpetta, Virginia Adli Tıp Şefi. Gizlilik konusundaki ısrarınızı kesinlikle anlıyoruz ve bu konuda otelinize saygı duyuyoruz Bay Bland. Ama görüyorsun, Sterling Harper öldü. Kardeşi Gary Harper öldü. Beryl Madison da öldü. Gary Harper ve Beryl öldürüldü. Bayan Harper'a ne olduğundan henüz emin değiliz. Biz de bunun için buradayız."

"Gazeteleri okudum, Dedektif Marino," dedi Bay Bland, soğukkanlılığı sarsılmaya başlamıştı. "Elbette otel yetkililerle mümkün olan her şekilde işbirliği yapacaktır."

"O zaman bana onların burada misafir olduklarını

söylüyorsunuz," dedi Marino. "Gary Harper burada hiçbir

zaman misafir olmadı."

"Ama kız kardeşi ve Beryl Madison

öyleydi." "Bu doğru," dedi Bay Bland.

"Ne sıklıkla ve en son ne zaman oldu?"

Bay Bland, "Bayan Harper'ın hesabını çekmem gerekecek," diye cevap verdi. "Lütfen bana bir dakika izin verir misiniz?"

Bizi on beş dakikadan fazla yalnız ve geri döndüğünde bize bir bilgisayar çıktısı verdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi yeniden oturarak, "Bayan Harper ve Beryl Madison geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca altı kez bizimle kaldılar."

"Yaklaşık iki ayda bir," diye düşündüm yüksek sesle, çıktıdaki tarihleri tararken, "Ağustos'un son haftası ve Ekim'in son birkaç günü hariç. O zaman Bayan Harper'ın burada yalnız kaldığı anlaşılıyor."

Başını salladı.

"Ziyaretlerinin amacı neydi?" Marino sordu.

"İş, muhtemelen. Alışveriş. Sadece rahatlama. Gerçekten bilmiyorum. Misafirlerimizi izlemek otelimizin bir uygulaması değildir."

Marino, "Ve ölü olarak ortaya çıkmadıkları sürece konuklarınızın ne yaptığıyla ilgilenmek benim adetim değildir," dedi. "Bana o iki kişi öldüğünde ne gözlemlediğinizi söyleyin. bayanlar buradaydı."

Bay Eland'ın gülümsemesi kayboldu ve sinirli bir şekilde not defterinden altın bir tükenmez kalem aldı ve sonra bu hareketin hangi amaca hizmet ettiğini şaşırmış görünüyordu. Kalemi kolalı pembe gömleğinin göğüs cebine sokarak boğazını temizledi.

"Size sadece not ettiklerimi söyleyebilirim,"

dedi. "Lütfen söyleyin," dedi Marino.

"İki kadın ayrı seyahat düzenlemeleri yaptı. Genellikle Bayan Harper, Beryl Madison'dan bir gece önce giriş yapar ve genellikle aynı anda ya da birlikte yola çıkmazlardı."

"Ne demek aynı anda gitmediler?"

"Demek istediğim, aynı gün çıkış yapmış olabilirler, ancak aynı zamanda çıkış yapmış olmaları gerekmiyor ve aynı ulaşım aracını seçmiş olmaları da gerekmiyor. Örneğin aynı taksiye binmemiş olabilirler."

"İkisi de tren istasyonuna mı gidiyorlardı?" diye sordum.

Bay Bland, "Bana öyle geliyor ki Bayan Madison havaalanına sık sık limuzinle gidiyor," diye cevap verdi. "Ama evet. Sanırım Bayan Harper'ın alışkanlığı trene binmekti."

"Peki ya kalacak yerleri?" Çıktıyı inceleyerek sordum.

"Evet," diye girdi Marino. "Bu şeyde odaları hakkında hiçbir şey yazmıyor."

İşaret parmağıyla çıktıya dokundu. "Çift kişilik mi tek mi kalıyorlar? Bilirsiniz, bir yatak mı iki yatak mı?"

Bu ima karşısında yanakları renklenen Bay Bland şöyle cevap verdi: "Her zaman suya bakan çift kişilik bir odada kalırlardı. Eğer detayı gerçekten bilmeniz gerekiyorsa, Dedektif Marino, otelin misafirleriydiler ve kesinlikle yayınlanması için değil."

"Hey, neye ben, lanet bir muhabire mi?"

"Otelinizde kaldıklarını mı söylüyorsunuz?" Kafam karışmış bir şekilde

sordum. "Evet, hanımefendi."

"Bunu açıklayabilir misiniz?" Marino söyledi.

Bay Bland, "Joseph McTigue'in arzusuydu," diye cevap verdi.

"Pardon?" Öne doğru eğildim ve ona sertçe baktım. "Richmond'dan gelen müteahhit mi? Şu Joseph McTigue'den mi bahsediyorsunuz?"

"Merhum Bay McTigue rıhtımın büyük bölümünü geliştirenlerden biriydi. Mülkleri arasında bu oteldeki önemli hisseleri de bulunmaktadır," diye yanıtladı Bay Bland. "Bayan Harper'ı mümkün olan her şekilde ağırlamamız onun isteği idi ve ölümünden sonra da bunu yerine getirmeye devam ettik."

Dakikalar sonra kapıcıya bir dolar uzatıyordum ve Marino'yla birlikte taksiye biniyorduk.

"Bana Joseph McTigue'in kim olduğunu söyleyebilir misin?" Marino trafiğe çıkarken sordu. "İçimde bildiğine dair bir his var."

"Karisını Richmond'da ziyaret ettim. Chamberlayne Gardens'da. Sana bundan bahsetmiştim."

"Ho-ly bok."

"Evet, bu beni de oldukça şaşırttı," diye kabul ettim.

"Bundan ne anladığınızı bana söylemek ister misin?"

Bilmiyordum ama bu konuda bir şüphe oluşturmaya başlamıştım.

"Bana oldukça tuhaf geldi," diye devam etti. "Öncelikle, Beryl genellikle uçakla giderken Bayan Harper'ın trene binmesi, her ikisi de

aynı yönde ilerliyor."

"O kadar da tuhaf değil," dedim. "Birlikte seyahat edemeyecekleri kesin, Marino. Bayan Harper, Beryl, bunu riske atamazdı. Birbirleriyle hiçbir şey yapmamaları gerekiyordu, hatırladın mı? Gary Harper kız kardeşini tren istasyonundan rutin olarak aldıysa, Beryl'in Bayan Harper'la birlikte seyahat ediyorsa aniden ortadan kaybolmasının bir yolu olamazdı."

Aklıma gelince durakladım. "Bayan Harper, Beryl'in kitabına yardımcı oluyor ve ona Harper ailesi hakkında bilgi veriyor da olabilir."

Marino yan camından dışarı bakıyordu.

"Benim fikrimi sorarsan, bence o iki kadın gizli lezbiyendi" dedi. Dikiz

aynasından şoförün meraklı gözlerini gördüm.

"Bence birbirlerini sevdiler," dedim basitçe.

"Belki de ikisinin küçük bir ilişkisi vardı, iki ayda bir Baltimore'da kimsenin onları tanımadığı ya da umursamadığı bir yerde bir araya geliyorlardı.

"Biliyor musun," diye ısrar etti Marino, "belki de Beryl bu yüzden Key West'e kaçmaya karar verdi. O bir ibneydi, orada kendini evinde hissedebilirdi."

"Tur homofobisi gerçekten kuduz, bıktırıcı olduğundan bahsetmiyorum bile, Marino. Dikkatli olmalısın. İnsanlar seni merak edebilir."

"Evet, doğru," dedi, hiç de eğlenmemişti. Sessiz kaldım.

"Mesele şu ki, belki de Beryl oradayken kendine küçük bir kız arkadaş bulmuştur." diye devam etti.

"Belki de bunu kontrol etmelisin."

"Hayatta olmaz, Jose. Amerika'nın AIDS başkentinde lanet olası bir sivrisinek tarafından ısırılmamanın imkanı yok. Ve bir grup ibneyle konuşmak benim iyi vakit geçirme uymuyor."

"Florida polisine oradaki bağlantılarını kontrol ettirdin mi?" Ciddi bir şekilde sordum.

"Birkaçı etrafı kurcaladıklarını söyledi. Üzücü bir görevden bahsediyoruz. Bir şey yemeye, su içmeye korkuyorlardı. Mektuplarında bahsettiğı restorandaki ibnelerden biri biz konuşurken bile AIDS'ten ölüyormuş. Polisler sürekli eldiven takmak zorundaydı."

"Görüşmeler sırasında mı?"

"Oh, evet. Cerrahi maskeler de vardı, en azından ölen adamla konuşurlarken. İşe yarar bir şey bulamadılar, hiçbir bilginin bir değeri yoktu."

"Sanırım değil," diye yorum yaptım. "İnsanlara cüzzamlı gibi davranırsanız size açılmaları pek mümkün olmaz."

"Bana sorarsanız, Florida'nın o kısmını denize göndermeliler."

"Neyse ki," dedim, "kimse sana sormadı."

Akşam eve döndüğümde telesekreterimde bekleyen çok sayıda mesaj vardı.

Birinin Mark'tan gelmesini umuyordum. Yatağımın kenarına oturup bir kadeh şarap içtim ve makineden gelen sesleri yarım ağızla dinledim.

Hizmetçim Bertha grip olmuştu ve ertesi gün gelemeyeceğini söyledi. Başsavcı yarın sabah benimle kahvaltıda buluşmak istedi ve Beryl Madison'ın mirasının kayıp el yazması için dava açtığını bildirdi. Üç gazeteci yorum yapmak için aramıştı ve annem Noel için hindi mi yoksa jambon mu tercih edeceğimi öğrenmek istiyordu - bu yıl en azından bir tatil için bana güvenip güvenemeyeceğini anlamanın pek de ince olmayan bir yolu.

Ardından gelen nefesli sesi tanıyamadım.

"... Çok güzel sarı saçların var. Gerçek mi yoksa musun, Kay?" Kaseti

geri sardım. Çılgınca yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım.

"... Gerçek mi yoksa musun, Kay? Arka verandana senin için küçük bir hediye bıraktım."

Sersemlemiş bir halde ve Ruger elimde, kaseti bir kez daha geri sardım. Ses neredeyse bir fısıltıydı, çok sessiz ve kasıtlıydı. Beyaz bir erkek. I hiçbir aksan belirleyemiyor, ses tonunda hiçbir duygu hissedemiyordum. Merdivenlerde ayaklarımın çıkardığı ses beni tedirgin etti ve geçtiğim her odanın ışığını açtım. Arka sundurma mutfağın dışındaydı ve kuş yemliğine bakan resimli pencerenin bir tarafına geçip perdeleri zar zor araladığımda kalbim küt küt atıyordu, tabancayı yukarı kaldırmış, namluyu tavana doğrultmuştum.

Verandadan sızan ışık, çimenlikteki karanlığı geri itiyor ve arazimin kenarındaki ağaçlık karanlığın içindeki ağaçların şekillerini belirginleştiriyordu. Tuğla basamaklar çıplaktı. Üzerinde ya da basamaklarda hiçbir şey göremedim. Parmaklarımı kapı koluna doladım ve hareketsiz durdum, sürgüyü açarken kalbim küt küt atıyordu.

Kapı açılırken kapının ahşap dış yüzeyine sürtünme sesi zar zor duyuluyordu ve dış tokmağa neyin dolandığını gördüğümde kapıyı öyle sert çarptım ki camlar sallandı.

Marino'nun sesi sanki onu yataktan ben kaldırmışım

gibi çıkıyordu. "Hemen buraya gel!"

Telefona bağırdım, sesim her zamankinden bir oktav daha yüksekti.

"Olduğun yerde kal," dedi sertçe. "Ben kadar kimse için kapıyı açma. Anladın mı? Yola çıkıyorum."

Evimin önündeki sokakta dört polis aracı sıralanmıştı ve karanlıkta polisler uzun ışık parmaklarıyla ağaçları ve çalılıkları inceliyordu.

"K-9 birimi yolda," dedi Marino, taşınabilir telsizini mutfak masamın üzerine dik bir şekilde koyarak. "Drone'un buralarda takıldığından şüpheliyim, ama buradan ayrılmadan önce takılmadığından emin olacağız."

Marino'yu ilk kez kot pantolonla görüyordum ve beyaz atletik çorapları, mokasen ayakkabıları ve bir beden küçük gri sweatshirt'ü olmasaydı son derece şık görünebilirdi. Taze kokusu

kahve mutfağı . Bir fincana yetecek kadar kahve . mahallenin yarısını barındırıyordu. Gözlerim etrafta geziniyor, yapacak bir şeyler arıyordu.

Marino bir sigara yakarken, "Bana yavaşça tekrar anlat," dedi.

"Telesekreterimdeki mesajları dinliyordum," diye tekrarladım. "Sonuncusuna geldiğimde bu ses vardı, beyaz bir erkek, genç. Kendiniz dinlemeniz gerekecek. Saçlarım hakkında bir şeyler söyledi, ağartıp ağartmadığımı öğrenmek istiyordu."

Marino'nun gözleri sinir bozucu bir şekilde köklerine kaydılar. "Sonra arka verandama bir hediye bıraktığını söyledi. Buraya geldim, pencereden dışarı baktım ve hiçbir şey görmedim. Ne bekliyordum bilmiyorum. Bilmiyorum. Bir kutuda, hediye paketinde korkunç bir şey. Kapıyı açtığımda bir şeyin tahtaya sürtündüğünü duydum. Dış tokmağa dolanmıştı."

Masanın ortasındaki plastik bir kanıt zarfının içinde, kalın bir altın zincire bağlı alırsızmadık bir altın madalyon vardı.

"Harper'ın meyhanede giydiğı şeyin bu olduğuna emin misin?" Tekrar sordum.

"Ah, evet," diye yanıtladı Marino, yüzü gerilmişti. "Bu konuda hiç şüphe yok. O şeyin bunca zamandır nerede olduğuna da şüphe yok. Sincap onu Harper'ın vücudundan aldı ve şimdi erken bir Noel hediyesi alıyorsun. Görünüşe göre Sanki arkadaşımız senden hoşlanmış

gibi." "Lütfen," dedim sabırsızlıkla.

"Hey. Bunu ciddiye alıyorum, tamam mı?"

Zarfı yaklaştırıp plastiğın içinden kolyeyi incelerken gülümsemiyordu. "Tokanın bükülmüş olduğunu fark etmişsinizdir, ucundaki küçük halka da öyle. Bana öyle geliyor ki Harper'ın boynundan çekerken kopmuş olabilir. Sonra da pense ile düzeltmiş olabilir. Muhtemelen takıyordur. Kahretsin."

Bir küle dokundu. "Harper'ın boynunda zincirden kaynaklanan herhangi bir yara buldun mu?"

"Boynundan geriye pek bir şey kalmamıştı," dedim

donuk bir sesle. "Daha önce hiç böyle bir madalyon

gördün mü?"

"Hayır."

On sekiz ayar altından yapılmış bir armaya benziyordu ama arkasındaki 1906 tarihi dışında üzerine kazınmış hiçbir şey yoktu.

"Arkasındaki dört kuyumcu işaretine bakarak, kökeninin İngiliz olduğunu düşünüyorum," dedim. "Bu işaretler madalyonun ne zaman, nerede ve kim tarafından yapıldığını gösteren evrensel bir kod. Bir kuyumcu onları yorumlayabilir. İtalyan olmadığını biliyorum--"

"Doktor--"

"Arkasında on sekiz ayar altın için yedi elli, on dört ayara eşdeğer altın için beş yüz damgası olurdu."

"Doktor..."

"Schwarzschild'de bir kuyumcu danışmanım var--"

"Hey," dedi Marino yüksek sesle. "Önemli değil,

tamam ?" Histerik yaşlı bir kadın gibi gevezelik

ediyordum.

"Bu kolyeye sahip olan herkesin soyağacını çıkarmak bize en önemli şeyi, yani kolyeyi kapınıza asan sincabın adını söylemeyecek."

Gözleri biraz yumuşadı ve sesini alçalttı. "Bu beşikte içecek ne var? Brendi. Hiç konyağın var mı?"

"İş başındasın."

"Benim için değil," dedi gülerek. "Senin için. Git kendine bu kadar doldur."

Başparmağını işaret parmağının orta boğumuna dokundurarak iki santim .
"Sonra konuşuruz."

Bara gittim ve küçük bir sürahi ile döndüm. Konyak aşağı inerken yandı ve anında kanıma sıcaklık yaymaya başladı. İçim titremeyi bıraktı. Titremeyi bıraktım. Marino merakla bana baktı. Onun Dikkatim beni birçok şeyin farkına vardırmaya başladı. Baltimore'dan dönerken trende giydiğim aynı buruşuk takım elbiseyi giyiyordum. Benim Külotlu çorap belimi ısıyor ve dizlerimin etrafını sarıyordu. Ben Yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için çıldırtıcı bir zorunluluğun farkındaydım. Kafa derim kaşınıyordu. Berbat görüldüğümünden emindim.

Ben yudumlarken Marino sessizce, "Bu adam boş tehditlerden hoşlanmıyor," dedi.

"Muhtemelen davaya dahil olduğum için dalga geçiyor. Alay ediyor. Psikopatların araştırmacılarla alay etmesi, hatta onlara hatıra eşyaları göndermesi alışılmadık bir durum değildir."

Buna gerçekten inanmadım. Kesinlikle Marino inanmadı.

"Bir ya da iki birimi gözetim altında tutacağım. Evini gözetleyeceğiz," dedi.
"Ve senin için birkaç kuralım var. Onları harfiyen uygula. Dalga geçmek yok."

Gözlerime baktı. "Yeni başlayanlar için, normal rutinleriniz her neyse, onları mümkün olduğunca karıştırmanızı istiyorum. Eğer markete genellikle Cuma öğleden sonra gidiyorsan, bir dahaki sefere Çarşamba günü git ve

farklı bir mağaza. Etrafınıza bakmadan evinizden ya da arabanızdan dışarı adım atmayın. Gözünüze çarpan herhangi bir şey görürseniz, örneğin sokakta park etmiş yabancı bir araba ya da mülkünüze birinin girdiğine dair bir kanıt, hemen dışarı çıkın.

ya da kendinizi burada kilitli tutun ve polisi arayın. Evinize girdiğinizde, eğer bir şey hissederseniz - yani en ufak bir ürperti hissederseniz - buradan çıkın, bir telefon bulun ve polisi arayın, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir memurun size eşlik etmesini isteyin."

"Hırsız alarmım var," dedim.

"Beryl'de de vardı."

"O piçin içeri girmesine izin verdi."

"Emin olmadığınız kimseyi içeri almazsınız."

"Ne yapacak, alarm sistemimi mi atlatacak?" Israr ettim. "Her şey mümkün."

Wesley'nin bunu söylediğini hatırlıyorum.

"Hava karardıktan sonra ya da etrafta kimse yokken ofisinizden ayrılmak yok. Aynı şey işe gelişiniz için de geçerli. Genellikle hava henüz karanlıkken ve park yeri boşken geliyorsanız, biraz daha geç gelmeye başlayın.

Telesekreterinizi

Makine açık. Her şeyi kaydedin. Başka bir çağrı alırsanız, hemen bana ulaşın. Birkaç tane daha olursa hattınıza bir tuzak kurarız."

"Beryl'e yaptığın gibi mi?" Sinirlenmeye başlamıştım.

Cevap vermedi.

"Ne var, Marino? Benim haklarım da ihlal edildiğinde saygı görecek mi? İş
iştenden geçtikten sonra mı?"

"Bu gece kanepende uyumamı ister misin?" diye sordu sakince.

Sabahla yüzleşmek yeterince zordu. Marino'nun boxer şort giydiğini,
tişörtünü koca göbeğinin üzerine gerdiğini ve çıplak ayakla banyoya doğru
yürüdüğünü hayal ettim. Muhtemelen koltuğu hâlâ yukarıda bırakıyordu.

"İyi olacağım," dedim.

"Silah taşımak için var, değil mi?" "Gizli silah taşımak mı?"

diye sordum.

"Hayır."

Kararını vererek sandalyesini geriye itti. "Sabah Yargıç Reinhard ile biraz
sohbet edeceğim. Sana bir tane buluruz."

Hepsi bu kadardı. Neredeyse gece yarısıydı.

Birkaç dakika sonra yalnızdım ve uyuyamıyordum. Bir kadeh daha konyak
içtim, sonra bir tane daha ve karanlık tavana bakarak yatağa uzandım. Hayatta
başınıza yeterince kötü şey gelirse, başkaları bunları davet edip etmediğinizi,
talihsizliği, tehlikeyi ya da işlev bozukluğunu çeken bir mıknatıs olup
olmadığınızı özel olarak sorgulamaya başlar. Merak etmeye başlamıştım.
Belki de Ethridge haklıydı, davalarım fazla karışmış ve kendimi riske
atmıştım. Ucuz atlatmıştım.
beni sonsuzluğa göndermeden önce.

Sonunda uykuya daldığımda, saçma sapan şeyler gördüm. Ethridge sigara
külüyle yeleşinde bir delik açmış. Fielding bir ceset üzerinde çalışıyordu.

iğne yastığı gibi görünmeye başlamıştı çünkü kanayan bir arter bulamıyordu. Marino dik bir tepede zıpzıpa biniyordu ve düşeceğini biliyordum.

12

Sabahın erken saatlerinde karanlık oturma odamın içinde durmuş, gölgeleri ve arazimin şekillerini .

Plymouth'um devlet garajından dönmemişti. Elimde kalan büyük boy steysin vagona bakarken, kendimi nasıl olduğunu merak ederken buldum.

Yetişkin bir adamın altına saklanması ve ben sürücü kapısının kilidini açarken ayağımı tutması zor olurdu. Beni öldürmesine gerek kalmazdı. Önce kalp krizinden öldürdüm. Ötedeki sokak boştu, sokak lambaları loş bir şekilde yanıyordu. Zorlukla ayrılmış perdelerin arasından bakarken hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey duymadım.

Hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Muhtemelen Gary Harper meyhaneden eve dönerken de hiçbir şey olağandışı görünmüyordu.

Başsavcı ile kahvaltı randevuma bir saatten az bir süre kalmıştı. Eğer cesaretimi toplayıp kendi kapımın önüne çıkmaz ve beni arabama götürecek otuz metrelik kaldırım aşamazsam geç kalacaktım. Ön bahçemi çevreleyen fundalıkları ve küçük kızılçık ağaçlarını inceledim, gökyüzü derece derece aydınlanırken sessiz siluetlerini dikkatle inceledim. Ay beyaz bir sabah zaferi gibi yuvarlak bir şekilde yanardönerdi, çimenler kırağıdan gümüş rengini almıştı.

Onların evine, benim evime nasıl girmişti? Bir şeyler yapmış olmalı. ulaşım araçları. Katilin hareket kabiliyeti hakkında çok az spekülasyon yapılmıştı. Araç tipi de yaş ve ırk kadar suçlu profilinin bir parçasıdır ama yine de kimse yorum yapmıyordu, Wesley bile. Boş sokağa bakarken nedenini merak ettim. Wesley'nin Quantico'daki acımasız tavrı beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Ethridge ile kahvaltı ederken endişelerimi dile getirdim.

"Belki de Wesley'nin size söylememeyi tercih ettiği şeyler vardır," diye önerdi.

"Geçmişte bana karşı hep çok açık olmuştur." "Büro

ağızı çok sıkı olma eğilimindedir, Kay."

"Wesley bir profilci," diye cevap verdim. "Teorileri ve fikirleri konusunda her zaman cömert olmuştur. Ama bu sefer konuşmuyor. Neredeyse

Bu davaların profilini çıkarmaya hiç çalışmadı. Kişiliği değiştı. Esprili değil ve gözlerimin içine neredeyse hiç bakmıyor. Bu garip ve inanılmaz derecede sinir bozucu."

Derin bir nefes aldım.

Sonra Ethridge, "Kendini hâlâ yalnız hissediyorsun, değil mi Kay?" diye

sordu. "Evet, Tom."

"Ve biraz da paranoyak."

"O da var," dedim.

"Bana güveniyor musun, Kay? Senin tarafında olduğuma ve senin için en iyisini düşündüğüme inanıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ve derin bir nefes daha aldım. Capitol Hotel'in yemek salonunda sessiz seslerle konuşuyorduk. politikacılar ve plütokratlar. Üç masa ötede Senatör Par-tin oturuyordu, daha önce bir yerlerde gördüğüm genç bir adamla ciddi bir şekilde konuşurken tanınmış yüzü hatırladığımdan daha kırıışıkltı.

"Çoğumuz stresli zamanlarda kendimizi izole edilmiş ve paranoyak hissederiz. Vahşi doğada kendimizi yalnız hissederiz."

Ethridge'in gözleri bana bakıyordu, yüzü sıkıntılıydı.

"Vahşi doğada yalnızım," diye cevap verdim. "Böyle hissediyorum çünkü bu doğru." "Wesley'nin neden endişelendiğini anlayabiliyorum."

"Tabii ki."

"Seninle ilgili beni endişelendiren şey, Kay, teorilerini sezgilerine dayandırman, içgüdülerine hareket etmen. Bazen bu çok tehlikeli olabilir."

"Bazen öyle olabilir. Ancak insanlar işleri çok karmaşık hale getirmeye başladığında da çok tehlikeli olabilir. Cinayet genellikle iç karartıcı derecede basittir."

"Her zaman değil ama."

"Neredeyse her zaman,

Tom."

Başsavcı, "Sparacino'nun entrikalarının bu ölümlerle ilgili olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

"Bence onun entrikaları yüzünden dikkatimizin dağılması çok kolay olur. Onun yaptığı ile katilin yaptığı paralel raylarda giden trenler olabilir. İkisi de tehlikeli, hatta ölümcül. Ama aynı değiller. Birbirlerine bağlı değiller. Aynı güçler tarafından yönlendirilmiyor."

"Kayıp el yazmasının bağlantılı olduğunu

düşünmüyorsunuz, değil mi?" "Bilmiyorum."

"Öğrenmeye daha yakın değil misin?"

Sorgulama bana ev ödevimi yapmamışım gibi hissettirdi. Keşke sormasaydı.

"Hayır, Tom," diye itiraf ettim. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sterling Harper'ın ölmeden hemen önce şöminesinde yaktığı şey olabilir mi?"

" sanmıyorum. Belge inceleme uzmanı yanmış kağıt parçalarına baktı ve bunları yirmi kiloluk, yüksek kaliteli paçavra olarak tanımladı. Bunlar kaliteli kırtasiye malzemeleri ya da avukatların yasal belgeler için kullandıkları kağıtlarla uyumlu. Birinin böyle bir kağıda kitap taslağı yazması pek olası değil. Bayan Harper'ın mektupları, kişisel evrakları yakmış olması daha muhtemel."

"Beryl Madison'dan mektuplar mı?"

"Bunu göz ardı edemeyiz," cevap verdim, her ne kadar bunu büyük ölçüde göz

ardı etmiş olsam da. "Ya da belki Gary Harper'ın mektupları?"

"Evin içinde onun özel evraklarından oluşan bir koleksiyon bulundu." Dedim ki. "Herhangi birinin rahatsız edildiğine ya da yakın zamanda gözden geçirildiğine dair bir kanıt yok."

"Mektuplar Beryl Madison'dan geldiyse, Bayan Harper onları neden yaksın ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim ve Ethridge'in yine can dűşmanı Sparacino'yu dűşündüğünü anladım.

Sparacino hızlı hareket etmişti. Otuz üç sayfalık davanın tamamını görmüştüm. Sparacino beni, polisi ve valiyi dava ediyordu. Rose'la son görüştüğümde People dergisinin aradığını ve fotoğrafçılarından birinin geçen gün lobiden içeri alınmadıktan sonra binamın önünde fotoğraf çektiğini söylemişti. Kötü bir şöhrete sahip olmaya başlamıştım. Ayrıca yorum yapmayı reddetme ve ortalıkta görünmeme konusunda da uzmanlaşıyordum.

"Bir psikopatla karşı karşıya olduğumuzu , değil mi?" Ethridge bana açık açık sordu.

Turuncu akrilik fiber hava korsanlarıyla bağlantılı olsun ya da olmasın, ben böyle düşünüyordum ve bunu ona söyledim.

Yarısını yediği yemeğine baktı ve gözlerini kaldırdığında gördüklerim karşısında yıkıldım. Üzüntü, hayal kırıklığı. Korkunç bir isteksizlik.

"Kay," diye başladı, "bunu sana söylemenin kolay bir yolu

yok." Bir bisküviye uzandım.

"Bilmeniz gerekir. Gerçekte ne olduğu ya da neden olduğu önemli değil. inançlarınız ve özel görüşleriniz, bunu duymanız gerekiyor."

Yemek yerine sigara içmeyi tercih edeceğime karar verdim ve sigaralarımı çıkardım.

"Bir bağlantım var. Adalet Bakanlığı faaliyetlerinden haberdar olduğunu söylemek yeterli--"

"Bu Sparacino hakkında," diye araya

girdim. "Mark James hakkında," dedi.

Başsavcı bana küfür etseydi daha fazla sinirlenemezdim.

"Peki ya Mark?" diye sordum.

"Bunu sana sormalı mıyım diye merak ediyorum,

Kay." "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"İkiniz birkaç hafta önce New York'ta birlikte görülmüşsünüz. Gallagher'ın yerinde."

Öksürürken garip bir duraklama oldu ve anlamsızca ekledi, "Yıllardır oraya gitmedim."

Sigaramdan yükselen dumana baktım. "Hatırladığım

kadarıyla biftekler oldukça iyiydi."

"Kes şunu Tom," dedim sessizce.

"Orada içki içmekten ya da şakalaşmaktan geri durmayan pek çok iyi kalpli İrlandalı var--"

"Kes , lanet olsun," dedim biraz fazla yüksek sesle.

Senatör Partin doğruca masamıza baktı, gözleri önce Ethridge'e, sonra da bana takılarak hafif merak uyandırdı. Garsonumuz aniden daha fazla kahve doldurdu ve bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Rahatsız edici derecede ısınmışım.

"Bana saçmalama Tom," dedim. "Beni kim gördü?"

Elinin tersiyle itti. "Önemli olan onu nasıl tanıdığın." "Onu

çok uzun zamandır tanıyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Hukuk fakültesinden

beri." "Yakın

mıydınız?" "Evet."

"Aşıklar mı?"

"Tanrım, Tom."

"Üzgünüm, Kay. Bu çok önemli."

Dudaklarını peçeteyle silerek kahvesine uzandı, gözleri yemek odasında geziniyordu. Ethridge çok . "Diyelim ki ikiniz New York'ta gecenin büyük bölümünde birlikteydiniz. Omni'de."

Yanaklarım yanıyordu.

"Özel hayatın umurunda değil, Kay. Başka kimsenin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Bu durum hariç. Görüyorsun, çok üzgünüm."

Boğazını temizledi ve sonunda tekrar gözlerini bana çevirdi. "Lanet olsun. Mark'ın arkadaşı Sparacino, Adalet Bakanlığı tarafından soruşturuluyor--"

"Arkadaşı mı?"

"Durum çok ciddi Kay," diye etti Ethridge. "Mark James'i hukuk fakültesinde tanıdığınızda nasıl biriydi bilmiyorum, ama o zamandan beri ona ne olduğunu biliyorum. Sicilini biliyorum. Sen onunla görüldükten sonra
Biraz araştırma. Yedi yıl önce Tallahassee'de başı ciddi belaya girmiş. Racketeering. Dolandırıcılık. Mahkum ve hapis yattığı suçlar. Tüm bunlardan sonra, organize suçla bağlantılı olduğundan şüphelenilen Sparacino ile birlikte oldu."

Sanki bir mengene kalbimdeki kanı hızla sıkıyormuş gibi hissettim ve solgunlaşmış olmalıyım çünkü Ethridge bana hemen bir bardak su verdi ve kendimi toparlayana kadar sabırla bekledi. Ama onunla karşılaştığımda Gözleri yine zarar verici ifadesini yarıda bıraktığı yerden devam etti.

"Mark, Orndorff & Berger, Kay için hiç çalışmadı. Firma onu hiç duymamış bile. Bu beni şaşırtmadı. Mark James'in avukatlık yapması mümkün değil. Barodan ihraç edildi. Görünüşe göre sadece Sparacino'nun kişisel yardımcısı."

"Sparacino, Orndorff & Berger için mi çalışıyor?" Sormayı

başardım. "O onların eğlence avukatı. O kadarı doğru," diye cevap

verdi. Hiçbir şey söylemedim, gözyaşlarım akmak için savaşıyordu.

"Ondan uzak dur, Kay," dedi Ethridge, sesi şefkatli olmaya çalışan kaba bir .
"Tanrı aşkına, ayrıl ondan. Onunla her ne yaşıyorsan, bitir."

"Onunla hiçbir ilişkim yok," dedim titreyerek. "Onunla en
son ne zaman görüştün?"

"Birkaç hafta önce. O aradı. Otuz saniyeden fazla konuşmadık."

Sanki bekliyormuş gibi başını salladı. "Paranoyak bir hayat. Suç faaliyetlerinin zehirli meyvelerinden biri.

Mark James'in uzun telefon konuşmaları yapacağını sanmıyorum ve istediği bir şey olmadığı sürece size yaklaşacağını da sanmıyorum. Bana New York'ta onunla nasıl birlikte olduğunuzu anlatın."

"Beni görmek istedi. Beni Sparacino hakkında uyarmak istedi." "Ya da böyle söyledi." diye ekledim.

"Peki sizi onun hakkında uyardı mı?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Sparacino hakkında daha önce bahsettiğiniz türden şeyler." "Mark bunu
sana neden söyledi?"

"Beni korumak istediğini söyledi."

"Buna inanıyor musun?"

*

"Neye inandığımı bilmiyorum," dedim. "Bu

adama aşık mısın?"

Sessizce başsavcıya baktım, gözlerim taşa dönmüştü.

Çok sessiz bir şekilde, "Ne kadar savunmasız olduğunu bilmem gerekiyor. Lütfen bundan zevk aldığımı düşünme, Kay."

"Lütfen benim de bundan zevk aldığımı düşünme, Torn," dedim, sesime bir sınır koyarak.

Ethridge peçetesini kucağından aldı ve tabağının kenarının altına sıkıştırırmadan önce özenle katladı.

"Korkmak için nedenlerim var," dedi, o kadar yumuşaktı ki onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım, "Mark Fames sana büyük zarar verebilir, Kay. Ofisindeki soygunun arkasında onun olduğundan şüphelenmek için sebepler var--"

"Ne sebeple?"

Sesimi yükselterek sözünü kestim. "Sen neden bahsediyorsun? Ne kanıtı--" Senatör Partin ve genç arkadaşı aniden masamıza geldiklerinde kelimeler boğazımda düğümlendi. Ayağa kalkıp bize doğru geldiklerini fark etmemiştim. Yüzlerindeki ifadeden gergin bir sohbeti böldüklerini fark ettiklerini söyleyebilirdim.

"John, seni gördüğüme sevindim."

Ethridge sandalyesini geriye itiyordu. "Baş adli tabip Kay Scarpetta'yı tanıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette, elbette. Evet, nasılsınız Dr. Scarpetta?"

Senatör elimi sıkıyordu, gülümsüyordu, gözleri mesafeliydi. "Bu da oğlum Scott."

Scott'ın babasının sert ve kaba görünüşünü miras almadığını fark ettim. Yüz hatları ya da kısa, tıknaz yapısı. Genç adam inanılmaz derecede yakışıklıydı, uzun boyluydu, fitti, güzel yüzü muhteşem siyah saçlarından bir taçla çerçevelenmişti. Yirmili yaşlarındaydı ve gözlerinde beni rahatsız eden sessiz, yakıcı bir küstahlık vardı. Samimi sohbet, rahatsızlığımı hafifletmediği gibi, baba ve oğul nihayet bizi tekrar yalnız bıraktığında da kendimi daha iyi hissetmedim.

Garson kahvelerimizi yeniden doldurduktan sonra Ethridge'e, "Onu daha önce bir yerde görmüştüm," dedim. "Kim? John mu?"

"Hayır, hayır-- elbette senatörü daha önce gördüm. Ben oğlundan bahsediyorum. Scott. Çok tanıdık geliyor."

"Muhtemelen onu televizyonda görmüşsünüzdür," diye cevap verdi, saatine dalgın bir bakış atarak. "O bir aktör ya da aktör olmaya çalışıyor. Sanırım birkaç dizide birkaç küçük rolü vardı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Belki filmlerde de birkaç küçük rol. Kaliforniya'daydı, şimdi New York'ta yaşıyor."

"Hayır," dedim şaşkınlıkla.

Ethridge kahve fincanını yere bıraktı ve sakın gözlerini bana dikti. "Bu sabah burada kahvaltı edeceğimizi nereden biliyordu Tom?"

Görüntüler aklıma geldikçe sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum. Gallagher's. Mark ve benim oturduğumuz yerden birkaç masa ötede bira içen yalnız genç adam.

"Nasıl bildiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Ethridge, gözleri gizli bir memnuniyetle parlıyordu. "Şaşırmadığımı söylemem yeterli, Kay. Genç Partin günlerdir beni izliyordu."

"O sizin Adalet Bakanlığı bağlantınız değil..."

Ethridge kesin bir ifadeyle, "Yüce Tanrım,

hayır," dedi.

"Sparacino?"

"Ben de öyle düşünürdüm. En mantıklısı bu olurdu, değil mi Kay?" "Neden?"

Çeki incelemeye başladı, sonra da 'Neler olup bittiğini bildiğinden emin olmak için' dedi. Casusluk yapmak için. Gözdağı vermek için."

Bana baktı. "Seçiminizi yapın."

Scott Partin bana, genellikle asık suratlı bir ihtişamın eseri olan, kendi içine kapanık genç adamlardan biri gibi gelmişti. New York Times okuduğunu ve kasvetli bir şekilde bira içtiğini hatırladım. Ondan sadece belli belirsiz haberdar olmuştum.

Çünkü son derece güzel insanların, tıpkı muhteşem çiçek aranjmanları gibi, fark edilmemesi zordur.

O sabah asansörle apartmanın birinci katına inMarino'ya her şeyi anlatmak için içimde bir dürtü hissettim.

"Eminim," diye tekrarladım. "Gallagher's'da bizden iki masa ötede oturuyordu."

"Kimseyle birlikte değil miydi?"

"Doğru. Kitap okuyordu, bira içiyordu. Yemek yediğini sanmıyorum ama gerçekten hatırlamıyorum." Karton ve toz kokan büyük bir depodan geçerken cevap verdim.

Zihnim ve kalbim Mark'ın yalanlarından birinden daha kaçmaya çalışıyordu. Mark, Sparacino'nun New York'a geleceğini bilmediğini, Sparacino'nun et lokantasında görünmesinin tesadüf olduğunu söylemişti. Bu doğru olamazdı. Genç Partin o gece beni gözetlemek için gönderilmişti ve bu ancak Sparacino orada Mark'la birlikte olduğumu biliyorsa gerçekleşebilirdi.

Binamın tozlu dehlizlerinde yürürken Marino, "Buna bakmanın başka bir yolu daha var," dedi. "Diyelim ki Büyük Elma'da hayatta kalmasının yollarından biri Sparacino için yarı zamanlı muhbirlik yapmak, tamam mı?

Partin Mark'ı takip etmesi için gönderilmiş olabilir, seni değil. Unutma, Sparacino Mark'a et lokantasını tavsiye etti. Ya da en azından Mark sana böyle söyledi. Yani Sparacino'nun Mark'ın o gece orada yiyeceğini bilmesi için bir sebebi vardı. Sparacino, Partin'e orada olmasını ve Mark'ın ne yaptığını kontrol etmesini söyledi. Siz ikiniz içeri girdiğinizde Partin tek başına oturmuş bira içiyordu. Belki bir ara Sparacino'yu arayıp haber vermek için dışarı çıkar. Bingo!

Sonra bakmışsın, Sparacino içeri girmiş." Buna

inanmak istedim.

"Sadece bir teori," diye ekledi Marino.

Buna inanamayacağımı biliyordum. Kendime sertçe hatırlattığım gerçek, Mark'ın bana ihanet ettiği, Ethridge'in tarif ettiği suçlu olduğuydu.

Marino, "Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalısın," diye

sözlerini tamamladı. "Elbette," diye mırıldandım.

Bir başka dar koridorda, ağır metal bir kapının önünde durduk. Doğru anahtarı bularak, ateşli silahlar denetçilerinin test yaptığı poligona girmemize izin verdim.

İnsanoğlunun bildiği hemen hemen her silahı ateşler. Kurşunla kirlenmiş, cürüflu bir odaydı, bir duvarın tamamı bir tahta ile kaplıydı ve mahkemeler tarafından el konulan ve sonunda laboratuvara bırakılan çok sayıda tabanca ve makineli tabanca ile kaplıydı. Raflara yerleştirilmiş av tüfekleri ve tüfekler vardı. Uzaktaki duvarın ortası ağır çelikle güçlendirilmişti ve Yıllar boyunca binlerce mermi atılmış. Marino, çıplak manken gövdelerinin, kalçalarının, kafalarının ve bacaklarının Auschwitz'deki ortak bir mezarı andıran bir yığın halinde birbirine karıştığı bir köşeye yöneldi.

"Açık renk et tercih , değil mi?" diye sordu, soluk ten rengi bir erkek göğsü seçerek.

Taşıma çantamı açıp paslanmaz çelik Ruger'ı çıkarırken onu görmezden geldim. Plastik parçaları karıştırırken takırdadı ve sonunda saçları ve gözleri kahverengiye boyanmış bir Kafkas kafası seçti. Bu, sandığın üstüne kondu ve her ikisi de Marino tarafından otuz adım ötedeki çelik duvara dayalı bir karton kutunun üstüne yerleştirildi.

Marino, "Onu tarihe geçirmek için bir klip hakkınız var," dedi.

Tabancama kurşunları doldururken, Marino pantolonunun arkasından 9 milimetrelik bir tabanca çıkarırken kafamı kaldırıp baktım. Sürgüyü geri çekerek şarjörü çıkardı, sonra da yerine taktı.

"Mutlu Noeller," dedi ve bana uzattı, emniyet kemeri , önce popo.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim mümkün olduğunca kıbarca.

"Senin parçanla beş kere patlarsa işin biter." "Eğer

ıskalarsam."

"Kahretsin, Doktor. Herkes birkaç tane kaçırır. Sorun şu ki, Ruger'iniz oradayken çok az şeyiniz var."

"Benimkiyle iyi yerleştirilmiş birkaç atış yapmayı tercih ederim. O şeyin tek yaptığı kurşun püskürtmek."

"Bu çok daha fazla ateş gücü demek," dedi.

"Biliyorum. Silvertips Plus mermi kullanıyorsam, elli fitte benimkinden yaklaşık yüz fit pound daha fazla."

Marino, "Üç kat daha fazla atıştan bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Daha önce 9 milimetre ile ateş etmiştim ve beğenmemiştim. Onlar gibi değildi .38'lik özel silahım kadar isabetliydi. O kadar güvenli değillerdi ve tutukluk yapabiliyorlardı. Hiçbir zaman niceliği niteliğin yerine koyan biri olmadım ve bilgilenmenin ve pratik yapmanın yerini hiçbir şey tutamazdı.

"Sadece bir ihtiyacın var," dedim kulaklarıma bir dizi işitme koruyucu yerleştirerek.

"Evet. Eğer lanet gözlerinin arasındaysa."

Tabancayı sol elimle sabitleyerek tetiğe tekrar tekrar bastım ve mankeni başından bir kez, göğsünden üç kez vurdum, beşinci mermi sol omzunu sıyrıp geçti - hepsi birkaç saniye içinde oldu, kafa ve gövde kutudan fırlayıp çelik duvara çarptı.

Marino sözünü sakınmadan 9 milimetreyi masanın üstüne koydu ve .357'yi omuz kılıfından çıkardı. Duygularını incittiğimi söyleyebilirdim. Şüphesiz benim için otomatik silahı bulmak için çok uğraşmıştı. Memnun olacağımı düşünmüştü.

"Teşekkür ederim, Marino," dedim.

Silindiri yerine oturtuktan sonra tabancasını yavaşça kaldırdı.

Düşünceli davranışını takdir ettiğimi söylemeye başladım ama ya beni duymadığını ya da dinlemediğini biliyordum.

Altı boşalttığında geri çekildim, manken kafası yerde çılgınca zıplıyordu. Hızlı dolduruşa geçerek gövdeye doğru ilerlemeye başladı. İşini bitirdiğinde silah dumanı havaya yayıldı ve onun bana ölümcül bir şekilde kızmasını asla istemeyeceğimi biliyordum.

"Bir adamı düşerken vurmak gibisi yoktur," dedim.

"Haklısın." Kulak tıkaçlarını çıkardı. " bir şey yok."

Ahşap bir çerçeveyi baş üstü bir ray boyunca kaydirdik ve ona bir Score Keeper kağıt hedefi bağladık. Fişek kutusu boşaldığında ve hala bir ahırın geniş tarafını vurabildiğimden emin olduğumda, birkaç el ateş ettim. Hoppe's No. 9'dan bir yama bezi almadan önce deliği temizlemek için gümüş uçlar. Çözücü bana hep Quantico'yu hatırlatırdı.

"Benim fikrimi mi istiyorsun?"

Marino kendi silahını da temizleyerek şöyle dedi. "Evde ihtiyacınız olan şey bir av tüfeği."

Ruger'ı taşıma çantasına geri koyarken hiçbir şey söylemedim.

"Bilirsin, otomatik şarjörlü Remington gibi bir şey, üç inç magnum çifte av tüfeği. On beş otuz iki kalibre ile aptalı vurmak gibi Üç üçüyle de onu vurdun. Kırk beş kurşun parçasından bahsediyoruz. Daha fazlası için geri gelmeyecek."

"Marino," dedim sessizce. "Ben iyiyim, tamam mı? Gerçekten bir cephaneliğe ihtiyacım yok."

Bana baktı, gözleri sertti. "Bir adamı vurmanın ve onun gelmeye devam etmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bilmiyorum," dedim.

"Ben biliyorum. New York'ta PCP'den kafayı bulmuş hayvanın üzerine silahımı boşalttım. Vücudunun üst kısmına dört kez vurdum ve bu onu yavaşlatmadı bile.

Aşağı. Stephen King'den fırlamış gibiydi, adam sanki yaşayan bir ölü gibi üzergeliyordu."

Laboratuvar önlüğümün ceplerinde birkaç mendil buldum ve ellerimdeki silah yağını ve solventi silmeye başladım.

"Beryl'i evinin içinde kovalayan sincap, Doktor, o da öyleydi, size bahsettiğim o deli gibiydi. İşi her neyse, o değil yavaşlayacaktır."

"New York'taki adam," diye söze girdim, "öldü mü?"

"Evet, acil servise merhaba. İkimiz de hastaneye aynı ambulansın arkasında gittik. Ne yolculuktu ama."

"Kötü mü yaralandın?"

Marino'yüzü okunmaz haldeydi, "Hayır. Yetmiş sekiz dikiş. Et yaraları. Beni hiç görmedin. Adamın bıçağı vardı."

"Ne kadar korkunç," diye

mırıldandım. "Bıçakları

sevmem, Doktor." "Ben

de sevmem," diye

katıldım.

Dışarı çıktık. Kendimi silah yağı ve atış artıklarıyla kirlenmiş hissediyordum. Atış yapmak çoğu insanın hayal edebileceğinden çok daha kirli.

Biz yürürken Marino cüzdanına uzanıyordu. Sonra bana küçük beyaz bir kart uzattı.

"Başvuru formu doldurmadım," dedim, sersemlemiş bir halde bana gizli silah taşıma yetkisi veren ruhsata bakarken.

"Evet, Yargıç Reinhard'ın bana bir iyilik borcu vardı."

"Teşekkür ederim, Marino," dedim.

Bana kapıyı açarken gülümsedi.

Wesley ve Marino'nun direktiflerine ve kendi sağduyuma rağmen, kararana ve park yeri boşalana kadar binamda kaldım. Masamdan ümidimi kesmiştim ve takvimime bir göz atmak beni neredeyse bitirmişti.

Rose sistematik olarak hayatımı yeniden düzenliyordu. Randevular haftalar sonrasına ertelenmiş ya da iptal edilmiş, konferanslar ve gösteri otopsileri Fielding'e yönlendirilmişti. En yakın patronum olan sağlık müdürü bana üç kez ulaşmaya çalışmış ve sonunda hasta olup olmadığını sormuştu.

Fielding benim yerimi doldurmakta oldukça ustalaşıyordu. Rose onun otopsi protokollerini ve mikro diktelerini yazıyordu. Benim yerime onun işini yapıyordu. Güneş doğmaya ve batmaya devam ediyordu ve ofis çalışıyordu çünkü personelimi çok iyi seçmiş ve eğitmişim. Merak ettim Tanrı'nın, O'na ihtiyacı olmadığını düşünen bir dünyayı yarattıktan sonra neler hissettiğini.

Hemen eve gitmeyip Chamberlayne Çiftliği'ne gittim. Asansör duvarlarına hâlâ aynı modası geçmiş ilanlar yapıştırılmıştı. Yürütecini dalına tutunmuş bir kuş gibi tutarken yalnız gözlerini benden hiç ayırmayan bir deri bir kemik kalmış küçük bir kadınla birlikte bindim.

Bayan McTigue'e geleceğimi söylememiştim. Birkaç kez yüksek sesle vurulduktan sonra 378'in kapısı nihayet açıldığında, kalabalık mobilyalar ve yüksek televizyon gürültüsünden oluşan ininden dışarı şaşkınlıkla baktı.

"Bayan McTigue?" Kendimi tekrar tanıttım, beni hatırlayacağından hiç emin değildim.

Yüzü kapı daha da açıldı. "Evet. Elbette! Ne iyi ettiniz de uğradınız. Lütfen içeri girmez misiniz?"

Pembe kapitone bir ev ceketi ve ona uygun terlikler giymişti ve onu oturma odasına kadar takip ettiğimde televizyonu kapattı ve kanepeden bir kucak bornozu çıkardı; belli burada oturmuş kuruyemiş ve meyve suyu atıştırıyor ve akşam haberlerini izliyordu.

"Lütfen beni affedin," dedim. "Yemeğinizi böldüm."

"Oh, hayır. Sadece . Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" demekte gecikmedi.

Kibarca reddettim, o etrafı toplarken ben de oturdum. Kalbim, etinin kulaklarının etrafında harabeye dönüşmesini izlerken bile mizahını kaybetmeyen kendi büyükannemin anılarıyla dolup taşı. Ölmeden önceki yaz Miami'ye yaptığı ziyarette onu alışverişe götürdüğümde, erkek külotları ve Kotex pedlerden oluşan doğaçlama "bebek bezinin" bir çengelli iğneye takılıp Wool-worth'un ortasında dizlerine dolanmasını asla unutamam. Kadınlar tuvaletini bulmak için acele ederken kendini tuttu, ikimiz de o kadar çok gülüyorduk ki neredeyse ben de mesanemin kontrolünü kaybediyordum.

Bayan McTigue yerine oturduğunda, "Bu gece kar yağabileceğini söylüyorlar," yorum yaptı.

"Dışarısı çok nemli," diye cevap verdim soyut bir şekilde. "Ve kesinlikle kar yağacak kadar soğuk hissettiriyor."

"Yine de herhangi bir birikim öngördüklerini sanmıyorum."

"Karda araba kullanmayı sevmiyorum." Zihnim ağır ve tatsız şeylerle meşgulken söyledim.

"Belki bu yıl beyaz bir Noel geçiririz. Bu özel olmaz mıydı?"

"Özel olurdu." Dairede bir daktilo olduğuna dair boşuna kanıt arıyordum.

"En son ne zaman beyaz bir Noel geçirdiğimizi hatırlamıyorum."

Gergin konuşması tedirginliğinin üstesinden gelmeye çalıştı. Onu görmeye gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordu ve bunun iyi bir haber olmadığını sezmişti.

"Sana bir şey getiremeyeceğimden emin misin? Bir bardak Porto

şarabı?" "Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Sessizlik.

"Bayan McTigue," diye ettim. Gözleri bir çocuğunki kadar kırılgan ve belirsizdi. "Acaba o fotoğrafı tekrar görebilir miyim? Buraya son geldiğimde bana göstermişsiniz."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gülümsemesi bir yara izi gibi

ince ve solgundu. "Beryl Madison'ınki," diye ekledim.

"Elbette," dedi, yavaşça ayağa kalktı, fotoğrafı almak için sekretere giderken yüzünde bir teslimiyet havası vardı. Fotoğrafı bana uzattığında ve ben de zarfı ve krem rengi katlanmış kâğıdı görmek istediğimde yüzünde korku ya da belki de sadece şaşkınlık vardı.

Kâğıdı hissettiğimde yirmi pound ağırlığında olduğunu hemen anladım ve lambaya doğru eğdiğimde Crane'in filigranını gördüm,

Yüksek kaliteli paçavra içinde yarı saydamdı. Fotoğrafa kısa bir süre baktım ve Bayan McTigue artık iyice şaşırmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Ne yaptığımı merak ediyor olmalısınız, biliyorum."

Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Merak ediyorum. Fotoğraf kırtasiye malzemesinden çok daha eski görünüyor."

"Öyle," diye cevap verdi, korku dolu gözleri benden ayrılmıyordu. "Fotoğrafı Joe'nun kâğıtları arasında buldum ve bir zarfın içine koydum. saklamak."

"Bu senin kırtasiye malzemen mi?"

Mümkün olduğunca iyi niyetli

bir şekilde sordum. "Oh, hayır."

Meyve suyuna uzandı ve dikkatlice yudumladı. "Kocamındı, ama ben onun için seçti. İş için çok güzel oymalı bir kırtasiye malzemesi. Vefat ettikten sonra sadece boş ikinci sayfaları ve zarfları sakladım. Kullanabileceğimden çok daha fazlasına sahibim."

Ona doğrudan sormadan bunu yapmanın bir yolu yoktu.

"Bayan McTigue, kocanızın daktilosu var mıydı?"

"Neden, evet. Kızıma verdim. Falls Church'de yaşıyor. Ben her zaman mektuplarımı uzun el yazısıyla yazardım. Eklem iltihabım yüzünden artık çok fazla değil."

"Ne tür bir daktilo?"

"Aman Tanrım. Elektrikli ve oldukça yeni olması dışında bir şey hatırlamıyorum," diye kekeledi. "Joe her birkaç yılda bir yenisiyle değiştirdi. Biliyorsun, bu bilgisayarlar çıktığında bile, kendi bilgisayarını her zamanki gibi . Burt - ofis müdürüydü - yıllarca bilgisayar kullanmaya başlaması için ısrar etti ama Joe her zaman daktilosuna sahip olmak zorundaydı."

"Evde mi yoksa ofisinde mi?" Ben sordum.

"Neden, ikisi de. Sık sık geç saatlere kadar evdeki ofisinde bir şeyler üzerinde çalışırdı."

"Harpers'larla mektuplaştı mı, Bayan McTigue?"

Cüppesinin cebinden bir mendil çıkarmış ve parmaklarının arasında evirip çeviriyordu.

"Size bu kadar çok soru sorduğum için özür dilerim," diye nazıkçe ısrar ettim.

Boğumlu, ince derili ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Lütfen," dedim

sessizce. "Bu önemli, yoksa sormazdım."

"Onunla ilgili, değil mi?"

Mendil parçalanıyordu ve başını kaldırıp bakmıyordu.

"Sterling Harper."

"Evet."

"Lütfen söyleyin, Bayan McTigue."

"Çok . Ve çok nazikti. Çok iyi bir hanımefendiydi," dedi Bayan McTigue.

"Kocanız Bayan Harper ile mektuplaştı mı?" Ben sordum.

"Öyle olduğuna eminim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Mektup yazarken bir ya da iki kez yanına gittim. Her zaman bunun bir iş olduğunu söylerdi."

Hiçbir şey

söylemedim.

"Evet. Benim

Joe'm."

Gülümsedi, gözleri ölü gibiydi. "Tam bir kadın erkeği. Bilirsiniz, her zaman bir hanımefendinin elini öper ve ona kraliçe olduğunu hissettirirdi."

"Bayan Harper ona da yazdı mı?" Eski bir yarayı kaşırmaktan hoşlanmadığım için tereddütle sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ona yazdı ama o mektuplarına hiç geri dönmedi mi?"

"Joe bir edebiyat adamıydı. Her zaman bir gün kitap yazacağını söylerdi. Her zaman bir şeyler okurdu."

"Gary Harper'dan neden bu kadar hoşlandığımı anlayabiliyorum," diye yorum yaptım.

"Bay Harper hayal kırıklığına uğradığında sık sık arardı. Sanırım Yazar tikanıklığı deniyor. Joe'yu arardı ve çok ilginç şeyler hakkında konuşurlardı. Edebiyat ve diğer şeyler."

Kucağında bükülmüş küçük kâğıt parçaları vardı. "Joe'nun favorisi Faulkner'dı, tahmin edersiniz. Hemingway ve Dostoyevski'yi de çok severdi. Biz flört ederken ben Arlington'da yaşıyordum, o da buradaydı. Bana hayal edebileceğiniz en güzel mektupları yazardı."

Hayatının ilerleyen dönemlerinde aşkına yazmaya başladığı mektuplar gibi, diye düşündüm. Güzeller güzeli, bekâr Sterling Harper'a yazmaya başladığı mektuplar gibi. İntihar etmeden önce yakma nezaketini gösterdiği mektuplar, çünkü dul eşinin kalbini ve anılarını paramparça etmek istememişti.

"onları buldun," dedi zar zor. "Ona yazılmış

mektupları mı buldunuz?"

"Evet.

Mektupları."

"Hayır."

Bu belki de şimdiye kadar söylediğim en merhametli yarı gerçektir. "Hayır, böyle bir şey bulduğumuzu söyleyemem Bayan McTigue. Polis hiçbir şey bulamadı.

Harper'ların kişisel eşyaları arasında kocanızdan gelen yazışmalar, kocanızın antetli kağıdı, Sterling Harper'a hitaben yazılmış mahrem nitelikte hiçbir şey yok."

İnkârın kutsanmış bir şekilde pekiştirilmesiyle yüzü gevşedi.

"Harper'larla hiç vakit geçirdiniz mi? Örneğin sosyal olarak?" Ben sordum.

"Neden, evet. Hatırladığım kadarıyla iki kez. Bir keresinde Bay Harper akşam yemeğine gelmişti. Başka bir seferinde de Harper'lar ve Beryl Madison gece misafirimiz oldular."

Bu benim ilgimi çekti. "Ne zaman gece misafiriniz oldular?"

"Joe'nun vefatından sadece birkaç ay önce. Yılın ilk günü, Beryl'in grubumuzla konuşmasından sadece bir ya da iki ay sonra olduğunu tahmin ediyorum. Aslında, eminim öyleydi çünkü Noel ağacı hala asılıydı. Bunu hatırlıyorum. Onu ağırlamak büyük bir zevkti."

"Beryl'e sahip olmak için mi?"

"Oh, evet! Çok memnun oldum. Görünüşe göre üçü de iş için New York'taymış. Sanırım Beryl'in menajeriyle görüşüyorlardı. Dönüş yolunda Richmond'a uçtular ve geceyi bizimle geçirecek kadar cömert davrandılar. Ya da en azından Harperlar gece kaldı. Beryl burada yaşıyordu. Akşam geç saatlerde Joe onu evine bıraktı. Ertesi sabah da Harper'ları Williamsburg'a geri götürdü."

"O gece hakkında ne hatırlıyorsun?" Ben sordum.

"Bir bakayım... Kuzu budu hazırladığımı ve havayolu şirketi Bay Harper'ın çantalarını kaybettiği için havaalanından geç hatırlıyorum."

Neredeyse bir yıl önce diye düşündüm. Bu, Beryl'in tehditleri almaya başlamasından önceydi -elde ettiğimiz bilgilere göre.

"Yolculuktan dolayı oldukça yorgundular," diye devam etti Bayan McTigue. "Ama Joe çok iyiydi. Tanışmak isteyeceğiniz en büyüleyici ev sahibiydi."

Bayan McTigue söyleyebilir miydi? Kocasının Bayan Harper'a bakışlarından ona aşık olduğunu anlamış mıydı?

Çok uzun zaman önce birlikte olduğumuz o son günlerde Mark'ın gözlerindeki mesafeli bakışı hatırladım. Bildiğim zaman. İçgüdüselde. Beni düşünmediğini biliyordum ama yine de bana söyleyene kadar başka birine aşık olduğuna inanmayacaktım.

Georgetown' favori barımızda son kez İrlanda kahvesi içerken, gri gökyüzünden minik kar taneleri süzülürken ve güzel çiftler kışlık montları ve parlak örgü atkılarıyla yanımızdan geçerken, "Kay, üzgünüm," dedi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Kay."

"Ama seni sevdiğim gibi değil," dedim, kalbim hissettiğimi hatırladığım en büyük acıyla kavrulmuştu.

Masaya doğru baktı. "Seni asla incitmek istemedim." "Elbette

istemedin."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Öyle olduğunu biliyordum. Gerçekten ve gerçekten . Ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Adını hiç bilmedim çünkü bilmek istemiyordum ve daha sonra evlendiğini söylediği kadın o değildi. Janet, o ölmüştü. Ama sonra, belki bu da bir yalandı.

"... çok sinirliydi."

"Kim yaptı?" Gözlerim tekrar Bayan McTigue'e odaklanarak sordum.

"Bay Harper," diye cevap verdi ve çok yorgun görünmeye başlamıştı.
"Bagajı konusunda çok sinirliydi. Neyse ki bir sonraki uçakla geldi."
Durakladı. "Tanrım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama aslında o kadar da uzun zaman önce değildi."

"Peki ya Beryl?" Ben sordum. "O gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Hepsi gitti, şimdi."

O karanlık, boş aynayla yüzleşirken elleri kucağında hareketsiz kaldı.
Onun dışında herkes ölmüştü, o değerli ve korkunç akşam yemeği partisinin konukları, hayaletler.

"Onlardan bahsediyoruz Bayan McTigue. Hâlâ bizimle birlikteler."

"Sanırım öyle," dedi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bizim onların, onların da bizim yardımımıza ihtiyacı var."

Başını salladı. "Bana o geceyi anlat," dedim tekrar. "Beryl hakkında."

"Çok sessizdi. Ateşi izlediğini hatırlıyorum."

"Başka ne oldu?" "Bir

şey oldu."

"Ne oldu? Ne oldu Bayan McTigue?"

"O ve Bay Harper birbirlerinden hoşnut değil gibiydiler," dedi. "Neden?"

Tartıştılar mı?"

"Çocuk bavulları teslim ettikten sonraydı. Bay Harper çantalarından birini açtı ve kağıtlar olan bir zarf çıkardı. Tam olarak bilmiyorum. Ama çok fazla içiyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Kız kardeşi ve Beryl ile oldukça sert sözler sarf etti. Sonra kağıtları aldı ve ateşe attı. Dedi ki, 'Ben de böyle düşünüyorum! Çöp, çöp!' dedi. Ya da buna benzer sözler söyledi."

"Yaktığı şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? Belki de bir sözleşme?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdi, gözlerini kaçırarak. "Beryl'in yazdığı bir şey olduğu izlenimine kapıldığımı hatırlıyorum. Daktilo edilmiş sayfalara benziyorlardı ve öfkesi ona yönelmiş gibiydi."

Yazmakta olduğu otobiyografi diye düşündüm. Ya da belki de Bayan Harper, Beryl ve Sparacino'nun New York'ta giderek öfkelenen ve kontrolden çıkan Gary Harper ile tartıştıkları bir taslaktı.

"Joe araya girdi," dedi, şekilsiz parmaklarını birbirine geçirip acısını .

"O ne yaptı?"

"Onu evine bıraktı," dedi. "Beryl Madison'ı evine bıraktı."

Durdu ve korku içinde bana baktı. "Bu yüzden oldu. Bunu biliyorum." "Ne bu yüzden oldu?" diye sordum.

"Bu yüzden öldüler," dedi. "Bunu biliyorum. O zaman böyle hissetmiştim. Bu çok korkunç bir duyguydu."

"Bana tarif et. Tarif edebilir misin?"

"Bu yüzden öldüler," diye tekrarladı. "O gece odada çok fazla nefret vardı."

13

Valhalla Hastanesi, Virginia Üniversitesi ile olan fakülte bağlarımın beni yıl boyunca periyodik olarak buraya getirdiği Albemarle County'nin nezh dünyasında bir yükselti üzerinde yer alıyordu. Eyaletler arası yollardan görülebilen uzak bir tepenin eteğinde yükselen tuğladan yapılmış bu heybetli yapıyı sık sık fark etmeme rağmen, ne kişisel ne de profesyonel nedenlerle hastaneyi hiç ziyaret etmemiştim.

Bir zamanlar zenginlerin ve tanınmışların uğrak yeri olan büyük otel, buhran döneminde iflas etti ve psikiyatrist olan üç kardeş tarafından satın alındı. Valhalla'yı sistematik bir şekilde Freudyen bir fabrikaya, varlıklı ailelerin genetik rahatsızlıklarını ve utançlarını, bunaklıklarını ve hastalıklarını gizleyebilecekleri zengin bir adamın psikiyatri merkezine dönüştürmeye başladılar. yaşlılar ve kötü programlanmış çocuklar.

Al Hunt'ın gençken buraya getirilmiş olması beni pek şaşırtmadı. Beni şaşırtan şey, psikiyatristinin onunla konuşmak konusunda bu kadar isteksiz görünmesiydi. Dr. Warner Masterson'ın profesyonel samimiyetinin altında, en güçlü matkap uçlarını bile kıracak kadar sert bir gizlilik yatıyordu. inatçı sorgulayıcılar. Benimle konuşmak istemediğini biliyordum. Başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Ziyaretçiler için ayrılmış çakıllı alana park ederek Viktorya dönemi mobilyaları, Doğu halıları ve süslü ağır perdelerden oluşan bir lobiye girdim. kornişler iplik iplik olma yolunda ilerliyordu. Tam kendimi resepsiyon görevlisine tanıtacaktım ki arkamdan birinin konuştuğunu duydum.

"Dr. Scarpetta?"

Avrupa kesimli lacivert bir takım elbise giymiş, uzun boylu, ince siyah bir adamla yüzleşmek için döndüm. Saçları kumraldı, elmacık kemikleri ve alnı aristokrat bir şekilde yüksekti.

"Ben Warner Masterson," dedi ve genişçe gülümseyerek elini uzattı.

Onu daha önceki bir unutup unutmadığımı merak etmek üzereydim ki, beni gazetelerde ve televizyon haberlerinde gördüğü resimlerden tanıdığını söyledi.

"Ofisime geri döneceğiz," diye ekledi hoş bir şekilde. "Umarım çok yorucu geçmemiştir? Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Soda?"

O yürümeye devam ederken ben de onun uzun adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yapıyordum. İnsan ırkının önemli bir kısmı kısa bacaklara bağlı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil ve ben kendimi sürekli olarak ekspres trenlerin dünyasında bir el vagonu gibi öfkeyle ilerlerken buluyorum. Dr. Masterson

Uzun, halı kaplı bir koridorun diğer ucundaydı ki, nihayet etrafına bakmayı akıl edebildi. Bir kapı aralığında durup ben ona yetişene kadar bekledi, sonra beni içeri buyur etti. Kendimi bir sandalyeye attım.

Bu sırada masasının arkasındaki yerini aldı ve otomatik olarak pahalı bir briar pipoya tütün doldurmaya başladı.

"Söylemeye gerek yok Dr. Scarpetta," diye söze başladı Dr. Masterson, kalın bir dosya klasörünü açarken yavaş ve kesin bir şekilde, "Al Hunt'ın ölümü beni dehşete düşürdü."

"Buna şaşırdın mı?" diye sordum. "Tam olarak değil."

"Konuştuğumuz sırada davasını gözden geçirmek istiyorum," dedim. Kayıtlar üzerindeki yasal haklarımı hatırlatmayı düşünmem için yeterince uzun süre tereddüt etti. Sonra tekrar gülümsedi ve "Elbette," diyerek kaydı uzattı.

Manila klasörü açtım ve içindekileri mavi boru gibi incelemeye başladım duman aromatik odun talaşı gibi üzerime çöktü. Al Hunt'ın hastaneye kabul öyküsü ve fizik muayenesi oldukça rutindi. On bir yıl önce, on Nisan sabahı hastaneye yatırıldığında fiziksel sağlığı gayet iyiydi. Akli durum muayenesinin ayrıntıları başka bir hikaye anlatıyordu.

"Kabul edildiğinde katatonik miydi?" diye sordum. "Son derece depresif ve tepkisizdi," diye yanıtladı Dr. Master-son. "Bize neden burada olduğunu söyleyemedi. Bize hiçbir şey söyleyemedi. Sorulara cevap verecek duygusal enerjiye sahip değildi. Kayıtlardan Stanford-Binet ya da MMPI testlerini uygulayamadığımızı ve bu testleri daha sonraki bir tarihte tekrarlamak zorunda kaldığımızı fark edeceksiniz."

Sonuçlar dosyadaydı. Al Hunt'ın Stanford-Binet puanı Zeka testi 130 aralığındaydı, zeka eksikliği kesinlikle onun sorunu değildi, herhangi bir sorum yoktu. Minnesota Çok Yönlü Kişilik Envanteri'ne göre şizofreni ya da depresyon kriterlerini karşılamıyordu. organik zihinsel bozukluk. Dr. Masterson'ın değerlendirmesine göre, Al Hunt'ta "borderline kişilik özellikleri gösteren şizotipal kişilik bozukluğu vardı ve bu durum kendini banyoya kilitledikten sonra bileklerini biftek bıçağıyla kestiğinde kısa süreli bir reaktif psikoz olarak ortaya çıkmıştı."

Bu bir intihar hareketiydi, yüzeysel yaralar bir yardım çılgılığına karşı hayatına son vermek için ciddi bir girişimde bulunmuş. Annesi onu yakındaki bir hastanenin acil servisine götürdü ve burada dikiş atılıp taburcu edildi. Ertesi sabah Valhalla'ya yatırıldı. Bayan Hunt ile yapılan bir röportajda

Olay, kocasının akşam yemeği sırasında Al'a sinirlenmesi sonucu meydana gelmiştir.

"Başlangıçta," diye devam etti Dr. Masterson, "Al grup ya da mesleki terapi seanslarının hişbirine ya da hastaların katılması gereken sosyal etkinliklere katılmıyordu. Antidepresan ilaşlara yanıtı zayıftı ve seanslarımız sırasında ondan zar zor tek kelime alabiliyordum."

Dr. Masterson, ilk haftadan sonra herhangi bir iyileřme olmadıđında, hataların nedenini belirlemek yerine bir bilgisayarı yeniden bařlatmaya eřdeđer olan elektrokonvulsif tedaviyi veya ECT'yi dűřündűđűnű ařıklamaya devam etti. Sonuř, beyin yollarının sađlıklı bir řekilde yeniden bađlanması, bir tűr yeniden hizalama olsa da, soruna neden biřimlendirme "hataları" kařınılmaz olarak unutulacak ve muhtemelen sonsuza kadar kaybolacaktır. Kural olarak, EKT genřlerde tercih edilen bir tedavi yűntemi deđildir.

"ECT uygulandı mı?" Dosyada bununla ilgili bir kayıt bulamadığım işin sordum.

"Hayır. Tam da başka bir seşeneğim olmadığına karar verdiğim bir anda, bir sabah psikodrama sırasında kűçük bir mucize gerşekleşti."

Piposunu yeniden yakmak işin durakladı.

"Psikodramayı bu űrnekte uygulandığı şekliyle aşıklayın" dedim.

"Bazı rutinler ezbere yapıılıyor ve ısınma hareketleri diyebilirsiniz. Bu űzel seans sırasında hastalar sıraya dizildi ve řunları yapmaları istendi řiřekleri taklit ediyorlardı. Laleler, nergisler, papatyalar, aklına ne gelirse, her kiři kendi seřtiđi bir řiřeđe bűrűnűyordu. Ařıkçası, hastanın seřiminden ıkarılabilecek ıok řey var. Bu ilk kez Al řeye katılmamıřtı. Kollarıyla halkalar yaptı ve bařını eđdi." Bir řiřekten ıok bir fıl gibi gűrűnerek gűsteri yaptı. "Terapist ona hangi řiřek olduđunu sorduđunda, 'Hercai menekře' diye cevap verdi. "

Hiçbir şey söylemedim, önümüzde canlandırdığımız bu kayıp çocuk için artan bir acıma dalgası yaşıyordum.

Dr. Masterson gözlüklerini mendiliyle temizlerken, "Tabii ki ilk tepki bunun Al'ın babasının onun hakkındaki düşüncelerine bir gönderme olduğunu varsaymak oldu," diye açıkladı. "Genç Al'ın efemine özelliklerine, kırılganlığına sert, alaycı göndermeler. Ama bundan daha fazlasıydı."

Gözlüklerini tekrar takarak bana sabit bir şekilde baktı. "Al'ın renk çağrışımlarının mısın?"

"Uzaktan."

"Pansy de bir renktir."

"Evet. Çok koyu bir menekşe," diye kabul ettim.

"Depresyonun mavisini öfkenin kırmızısıyla karıştırırsanız ortaya bu renk çıkar. Çürüklerin rengi, acının rengi. Al'ın rengi. Ruhundan yayıldığını söylediği renk."

"Tutkulu bir renk," dedim. "Çok yoğun."

"Al Hunt çok yoğun bir genç adamdı, Dr. Scarpetta. Durugörü yeteneğine sahip olduğuna inandığını biliyor muydunuz?"

"Tam olarak değil," diye tedirgin bir şekilde cevap verdim.

"Büyülü düşüncesi durugörü, telepati ve batıl inançları içeriyordu. Söylemeye gerek yok, bu özellikler çok daha belirgin hale geldi

Aşırı stresli olduğu zamanlarda, diğer insanların zihinlerini okuyabildiğine inandığı zamanlarda."

"Yapabilir mi?"

"Sezgileri çok kuvvetliydi."

Çakmağı yine sönmüştü. "Algılarında çoğu zaman geçerlilik olduğunu söylemeliyim ve bu onun sorunlarından biriydi. Başkalarının ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini hissediyor ve bazen ne yapacaklarına ya da ne yapmış olduklarına dair açıklanamaz bir a priori bilgiye sahipmiş gibi görünüyordu. Telefon konuşmamız sırasında kısaca bahsettiğim gibi, Al'ın algılarını çok ileri götürmesi, yansıtmaları zorluk yaratıyordu. Kaybediyordu. Kısmen egosu çok zayıf olduğu için başkalarında kendini buluyor, tedirgin oluyor, paranoyaklaşıyordu. Su gibi, içine ne doldurursa onun şeklini alma eğilimindeydi. Bir klişeyi kullanırsak, evreni kişiselleştirdi."

"Olmak için tehlikeli bir yol," diye

gözlemledim. "En hafif tabirle. O öldü."

"Kendini empatik olarak gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Bu bana onun teşhisi ile tutarsız gibi geliyor," dedim. "İnsanlar borderline kişilik bozuklukları genellikle başkaları için hiçbir şey hissetmez."

"Ah, ama bu onun büyülu düşüncesinin bir parçasıydı, Dr. Scarpetta. Al, sosyal ve mesleki işlev bozukluğunu, ezici em-

başkaları için pathy. Daha önce de gibi, diğer insanların acılarını hissettiğine ve hatta deneyimlediğine, onların zihinlerini bildiğine gerçekten inanıyordu. Aslında, Al Hunt sosyal olarak izole edilmişti."

"Metropolitan Hastanesi'nde hemşire olarak çalıştığı dönemde hastane personeli onun çok iyi bir hasta bakıcı olduğunu söylemişti," diye belirttim.

"Şaşırtıcı değil," diye karşı çıktı Dr. Masterson. "Acil serviste hemşireydi. Uzun süreli bir bakım ünitesinde asla hayatta kalamazdı. Al çok zor olabilir Kimseyle yakınlaşmak zorunda kalmaması, o kişiyle gerçekten ilişki kurmaya zorlanmaması koşuluyla."

"Yüksek lisans derecesini aldıktan sonra neden bir psikoterapi uygulamasında çalışmadığını açıklamak için" diye tahmin yürüttüm.

"Aynen öyle."

"Peki ya babasıyla olan ilişkisi?"

"İşlevsiz ve kötü niyetliydi," diye yanıtladı. "Bay Hunt sert ve zorba bir adamdı. Bir oğul yetiştirme fikri onu döve döve erkekliğe hazırlamaktı. Al, zorbalığa, tartaklanmaya, onu hayata hazırlaması gereken zihinsel eğitim kampına dayanacak duygusal yapıya sahip değildi. Bu durum onu annesinin kampına kaçmaya itti ve burada kendi imajı giderek daha da karıştı. Eminim sizin için sürpriz olmamıştır, Dr. Scarpetta, birçok eşcinsel erkeğin, silah rafları ve Konfederasyon bayrağı tampon çıkartmaları olan pikaplar kullanan büyük zalimlerin oğulları olduğunu söyledi."

Aklıma Marino geldi. Yetişkin bir oğlu olduğunu biliyordum. O ana kadar Marino'nun batıda bir yerlerde yaşayan bu tek oğlundan hiç bahsetmediği hiç aklıma gelmemişti.

"Al'ın homoseksüel olduğunu mu ima ediyorsunuz?" diye sordum.

"Kendisine çok güvensiz olduğunu, yetersizlik duygularının çok büyük olduğunu, herhangi birine karşılık veremeyeceğini, herhangi bir nitelikte yakın ilişkiler kuramayacağını öne sürüyorum. Bildiğim kadarıyla hiç homoseksüel ilişkiye girmede."

Başımın üzerinden bakarken ve piposunu emerken yüzü okunmaz haldeydi.

"O gün psikodramada ne oldu, Dr. Masterson? Bahsettiğiniz küçük mucize ? Hercai menekşe taklidi mi? Bu muydu?"

"Kapağı kırdı," dedi. "Ancak mucize, odanın ortasındaki boş bir sandalyede oturduğu hayal edilen babasıyla girdiği yoğun ve değişken bir diyalogdu. Bu diyalog yoğunlaştıkça, terapist neler olduğunu hissetti ve sandalyeye geçerek Al'ın babası rolünü oynamaya başladı. Al artık kendini o kadar kaptırmıştı ki neredeyse transa geçmişti. Gerçekle hayali ayırt edemiyordu ve sonunda öfkesi kırıldı."

"Kendini nasıl gösterdi? Saldırganlaştı mı?"

"Kontrolsüzce ağlamaya başladı," diye yanıtladı Dr.

Masterson. "'Babası' ona ne diyordu?"

"Ona her zamanki gibi saldırıyor, eleştiriyor, ona şöyle diyordu Bir olarak ne kadar değersiz olduğunu. Al eleştirilere karşı aşırı duyarlıydı, Dr. Scarpetta. Bu, kısmen, onun kafa karışıklığının kökeniydi. Başkalarına karşı duyarlı olduğunu sanıyordu, oysa gerçekte sadece kendine karşı duyarlıydı."

"Al'a bir sosyal hizmet görevlisi atandı mı?"

Sayfaları çevirmeye devam ederek ve herhangi bir terapist tarafından yapılmış bir kayıt bulamayıp sordum.

"Tabii ki."

"Kimdi o?" Kayıtta eksik sayfalar varmış gibi görünüyordu. "Az önce sözünü ettiğim terapist," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Psikodramadaki terapist mi?" Başını salladı.

"Hâlâ bu hastanede mi çalışıyor?"

"Hayır," dedi Dr. Masterson. "Jim artık bizimle değil--" "Jim mi?" Sözünü kestim.

Piposundaki yanmış tütünü devirmeye başladı. "Soyadı ne ve şimdi nerede?" diye sordum.

"Jim Barnes'ın yıllar önce bir trafik kazasında öldüğünü söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Kaç yıl önce?"

Dr. Masterson gözlüklerini tekrar temizlemeye başladı. "Sanırım sekiz, dokuz yıl önceydi."

"Nasıl oldu ve nerede?"

"Detayları hatırlamıyorum."

"Ne kadar trajik," dedim, sanki konu artık beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi.

"Al Hunt'ı davanızda şüpheli olarak gördüğünüzü varsayabilir miyim?" diye sordu.

"İki vaka var. İki cinayet," dedim. "Pekâlâ. İki vaka."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, Dr. Masterson, kimseyi herhangi bir konuda şüpheli olarak değerlendirmek benim işim değil. Bu polise kalmış bir şey. Benim ilgilendiğim Al Hunt hakkında, intihar düşünceleri geçmiş olduğunu doğrulamama yardımcı olabilecek bilgiler toplamak."

"Bu konuda herhangi bir sorunuz var mı, Dr. Scarpetta? Kendini astı, değil mi? Bu intihardan başka bir şey olabilir mi?"

"Garip giyinmişti. Bir tişört ve boxer şortu," diye cevap verdim. "Böyle şeyler genellikle spekülasyonlara yol açar."

"Otoerotik boğulma mı öneriyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Mastürbasyon yaparken meydana gelen kazara bir ölüm mü?"

"Eğer sorulacak olursa, bu soruyu bertaraf etmek için elimden geleni yapıyorum."

"Anlıyorum. Sigorta nedenleriyle. Ailesi ölüm belgesine yazdıklarınıza itiraz edebilir ."

"Herhangi bir nedenle," dedim.

"Ne olduğu konusunda gerçekten şüpheniz mi var?" Kaşlarını çatı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bence kendi kıydı, Dr. Masterson. Bodruma indiğinde niyetinin bu olduğunu ve kemerini çıkarırken pantolonunu da çıkarmış olabileceğini düşünüyorum. Asmak için kullandığı kemer kendisi."

"Pekala. Belki sizin için bir konuyu daha açıklığa kavuşturabilirim, Dr. Scarpetta. Al hiçbir zaman şiddet eğilimi göstermedi. Bildiğim kadarıyla zarar verdiği tek kişi kendisiydi."

Ona inandım. Ayrıca bana çok şey olduğuna, hafıza kayıplarının ve belirsizliğinin açıkça kasıtlı olduğuna da inandım. Jim Barnes, diye düşündüm. Jim Jim.

"Al'ın burada kalış süresi ne kadardı?" Konuyu

değıştirdim. "Sanırım dört ay."

"Adli tıp biriminizde hiç vakit geçirdi mi?"

"Valhalla'nın kendi başına bir adli tıp birimi yok. Psikotik, DT'lerden muzdarip, kendileri için tehlikeli olan hastalar Backhall adında bir koğuşumuz var. Suç işlemiş delileri depolamıyoruz."

"Al hiç bu koğuşta kaldı mı?" Tekrar

sordum. "Buna hiç gerek olmadı."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim ve ayağa kalktım. "Bu kaydın bir fotokopisini bana postalarsanız çok iyi olur."

"Benim için bir zevk olacak."

Yine o geniş gülümsemesini takındı ama bana bakmadı. "Yapabileceğim başka bir şey olursa aramaktan çekinmeyin."

Lobiye giden uzun, boş koridoru takip ederken içimi kemiriyordu ama içgüdülerim Frankie'yi sormamak, hatta adını bile anmamak yönündeydi. Backhall. Psikotik ya da DT'li hastalar. Al Hunt adli tıp birimine kapatılan hastalarla görüşmekten bahsetmişti. Bu onun hayal gücünün bir ürünü müydü yoksa kafa karışıklığı mıydı? Valhalla'da adli tıp birimi yoktu. Yine de Backhall'da Frankie adında biri kilitli olabilirdi. Belki de Al Valhalla'da hastayken Frankie iyileşmiş ve daha sonra başka bir koğuşa nakledilmişti? Belki de Frankie annesini öldürdüğünü hayal etmişti ya da belki de bunu yapmayı dilemişti?

Frankie annesini bir odun parçasıyla döverek öldürdü. Katil Gary Harper'ı bir metal boru parçasıyla döverek öldürdü.

Ofisime vardığımda hava kararmıştı ve görevliler gelip gitmişti.

Masama oturup bilgisayar terminaline doğru döndüm. Birkaç komuttan sonra kehribar rengi ekran önüme geldi ve birkaç dakika sonra Jim Barnes'ın dosyasına bakıyordum. Dokuz yıl önce yirmi bir Nisan'da Albemarle County'de tek arabalık bir kaza geçirmiş, ölüm nedeni "kapalı kafa travması" olarak belirlenmişti.

Kanındaki alkol oranı 0.18'di, bu da yasal sınırın neredeyse iki katıydı. nortriptyline ve amitriptyline gemide. Jim Barnes sorunu olan adamdı.

Koridorun sonundaki bilgisayar analistinin ofisinde, arkaik, kutu gibi mikrofilm makinesi bir Buda gibi arka masanın üzerinde dimdik duruyordu. Görsel-işitsel becerilerim hiçbir zaman olağanüstü olmadı. Filmleri sabırsızca inceledikten sonra

kütüphanesinde aradığım ruloyu buldum ve şekilde makineye düzgün bir şekilde geçirmeyi başardım. Işıklar kapalıyken, sonsuz bir bulanık siyah-beyaz baskı akışının akıp gitmesini izledim. Kasayı bulduğumda gözlerim ağrımaya başlamıştı. Bir düğmeyi çevirip el yazısıyla yazılmış polis raporunu ekranda ortalarken film sessizce gıcırdadı. Bir Cuma gecesi saat on kırk beş sularında Barnes'ın 1973 model BMW'si 1-64 karayolunun doğusunda yüksek bir hızla seyrediyordu. Sağ tekerleği kaldırımı terk ettiğinde, aşırı düzeltme yaptı, refüje çarptı ve havalandı. Filmi ilerlettiğimde, adli tabibin ilk soruşturma raporunu buldum. Yorumlar bölümünde Dr. Brown merhumun o öğleden sonra Valhalla Hastanesi'nde sosyal hizmet görevlisi olarak çalışıyordu. O gün akşam saat beş sularında Valhalla'dan ayrıldığında son derece tedirgin ve sinirli olduğu görülmüştür. Barnes öldüğünde bekârdı ve sadece otuz bir yaşındaydı.

Adli tabibin raporunda iki tanık olduğu belirtilmiştir, Dr. Brown'ın görüşmüş olması gereken kişiler. Biri Dr. Masterson, diğeri de Bayan Jeanie Sample adında bir hastane çalışanıydı.

Bazen bir cinayet davasında çalışmak kaybolmak gibidir. Hangi sokak biraz olsun umut verici görünüyorsa, onu takip edersiniz. Belki şanslıysanız, bir arka yol sizi eninde sonunda ana caddeye yönlendirir. Dokuz yıldır ölü olan bir terapistin Beryl Madison ve Gary Harper'ın son cinayetleriyle nasıl bir ilgisi olabilir? Yine de bir şey olduğunu hissettim, bir bağlantı.

Dr. Masterson'ın personelini sorguya çekmek için sabırsızlanıyordum ve bahse girerim ki Masterson, sayım yapan kişileri ararsam kibar ve sessiz olmaları konusunda çoktan uyarılmıştır. Ertesi sabah, Cumartesi, Dr. İsmail'in burada olabileceğini umarak Johns Hopkins'i ararken bilinçaltımın bu sorun üzerinde çalışmasına izin vermeye devam ettim. Oradaydı ve teorimi doğruladı.

Sterling Harper'ın mide içeriğinden ve kanından alınan örnekler, ölümünden kısa bir süre önce levometorfan aldığını göstermiştir.

Litre kan başına miligram, hayatta kalabilmek için çok yüksek bir değerdi.

Kazara. Kendi canına kıymıştı ve bunu normal şartlar altında fark edilmeyecek bir şekilde yapmıştı.

"Rutin toksin testlerinde dekstrometorfan ve levometorfanın her ikisinin de dekstrometorfan olarak çıktığını biliyor muydu?" Dr. Ismail'e sordum.

"Onunla böyle bir şey konuştuğumu hiç hatırlamıyorum," dedi. "Ancak tedavilerinin ve ilaçlarının ayrıntılarıyla çok ilgiliydi, Dr. Scarpetta. Konuyu tıp kütüphanemizde araştırmış olması mümkün. Levometorfanı ilk reçete ettiğimde çok sayıda soru sorduğunu hatırlıyorum. Bu birkaç yıl önceydi. Deneysel bir ilaç olduğu için merak ediyordu, belki de biraz endişeliydi..."

Açıklamaya ve savunmaya devam ederken zar zor dinliyordum. Bayan Harper'ın öksürük kesici şişesini olarak bulabileceğim bir yere bıraktığını asla kanıtlayamazdım. Ama yaptığı şeyin bu olduğundan oldukça emindim. Onurlu ve kınanmadan ölmeye kararlıydı ama yalnız ölmek istemiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra bir fincan sıcak çay hazırladım ve mutfakta volta attım, arada bir durup parlak Aralık gününü seyrettim. Sammy, çocuklardan biri

Richmond'un birkaç albino sincabı yine kuş yemliğini yağmalıyordu. Bir an için göz göze geldik, tüylü yanakları çılgınca çalışıyor, patilerinin altından tohumlar uçuşuyor, cılız beyaz kuyruğu mavi gökyüzüne karşı seğiren bir soru işareti. Geçen kış, penceremin önünde durup onun defalarca daldan atlama girişimlerini izlediğimde tanışmıştık, ancak yemliğin konik tepesinden yavaşça kayıyor, pençeleri aşağı inerken ince havayı çılgınca yakalıyordu. Kayda değer sayıda takla atarak yere düştükten sonra Sammy sonunda bu işi öğrendi. Arada sırada dışarı çıkıp ona bir avuç fıstık atıyordum ve öyle bir noktaya gelmişti ki, onu bir süre görmezsem, beni temizlemek için tekrar ortaya çıktığında endişeli bir gerginlik ve ardından sevinçli bir rahatlama yaşıyordum.

Mutfak masasına oturup, elimde bir kâğıt ve kalemle Valhalla'nın numarasını

.

"Jeanie Sample, lütfen." Kendimi tanıtmadım.

Resepsiyon görevlisi hiç duraksamadan, "Hasta mı hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır. O bir çalışan..." Kafam karışmış gibi davrandım. "Sanırım öyle. Jeanie'yi yıllardır görmedim."

"Bir dakika lütfen."

Kadın tekrar hatta geldi. "Bu isimde birine dair bir kaydımız yok."

Lanet olsun. Bu nasıl olabilir? Merak ettim. Adli tabibin raporunda adıyla birlikte listelenen telefon numarası Valhalla'nın numarasıydı. Acaba Dr. Brown bir hata mı yaptı? Dokuz yıl önce düşünmüştüm. Bu süre içinde çok şey olabilir. dokuz yıl. Bayan Sample taşınabilirdi. Evlenebilirdi. "Özür dilerim," dedim.

"Sample onun kızlık soyadı."

"Evlilik adını biliyor musun?"

"Ne kadar korkunç.

Bilmeliydim--" "Jean Wilson?"

Belirsizlikle durakladım.

"Jean Wilson diye biri var," diye etti ses. "Mesleki terapistlerimizden biri. Lütfen bekler misiniz?"

Sonra çok hızlı bir şekilde geri döndü. "Evet, göbek adı Sample olarak kayıtlı hanımefendi. Ama hafta sonu çalışmıyor. Pazartesi sabahı saat sekizde dönecek. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Onunla nasıl irtibata geçebileceğimi söyleyebilir misiniz?" "Ev

numaralarını vermeye izniniz yok."

Şüpheli görünmeye başlamıştı. "Bana adınızı ve numaranızı verirsiniz, ona ulaşmaya çalışabilir ve sizi aramasını isteyebilirim."

"Korkarım bu numarada uzun süre kalamayacağım."

Bir an düşündüm, sonra sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıktı ve ekledim: "Bir dahaki sefere buralara geldiğimde tekrar deneyeceğim. Ve sanırım ona Valhalla'daki adresinizden yazabilirim."

"Evet, hanımefendi. Bunu

yapabilirsiniz." "Peki bu adres

ne?"

Bana verdi.

"Peki kocasının adı?" Bir

duraklama. "Skip, sanırım."

Bazen Leslie için bir takma ad diye düşündüm. "Bayan Skip ya da Leslie Wilson."

sanki yazıyormuşum gibi mırıldandım. "Çok teşekkür ederim."

Rehber yardımı bana Charlottesville'de bir Leslie Wilson, bir L. P. Wilson ve bir L. T. Wilson olduğunu söyledi. Aramaya başladım.

L. T. Wilson'ın numarasını aradığımda cevap veren adam bana "Jeanie "nin ayak işlerini yaptığını ve bir saat içinde evde olacağını söyledi.

Telefonda sorular soran yabancı bir sesin işe yaramayacağını biliyordum. Jeanie Wilson önce Dr. Masterson ile görüşmekte ısrar ederdi ve bu da meseleyi bitirirdi. Bununla birlikte, beklenmedik bir şekilde kapınızda beliren birini reddetmek biraz daha zordur, özellikle de Bu kişi kendisini baş adli tabip olarak tanıtıyor ve bunu kanıtlayacak bir rozeti var.

Jeanie Sample Wilson kot pantolonu ve kırmızı kazağıyla otuzunu bir gün bile aşmış görünmüyordu. Güler yüzlü gözleri ve burnunun üzerinde bir tutam çili olan canlı bir esmerdi, uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamıştı. Açık kapının ardındaki oturma odasında iki küçük çocuk halının üzerinde oturmuş, televizyonda çizgi film izliyorlardı.

"Ne zamandır Valhalla'da çalışıyorsun?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Yaklaşık on iki yıldır."

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse yüksek sesle iç geçirecektim. Jeanie Wilson Sadece Jim Barnes dokuz yıl önce kovulduğunda değil, ondan iki yıl önce Al Hunt hasta olduğunda da orada çalışmıştır.

Tam kapı aralığına dikilmişti. Yolda benimkine ek olarak bir araba daha vardı. Görünüşe göre kocası dışarı çıkmıştı. Güzel.

"Beryl Madison ve Gary Harper cinayetlerini araştırıyorum," dedim. Gözleri

irileşti. "Benden ne istiyorsunuz? Onları tanımıyordum--" "İçeri gelebilir

miyim?"

"Elbette. Özür dilerim. Lütfen."

Muşamba, beyaz formika ve çam dolaplardan oluşan küçük mutfağında oturduk. Buzdolabının üstüne düzgünce dizilmiş mısır gevreği kutuları ve kurabiye, pilav ve makarna dolu büyük cam kavanozlarla düzenlenmiş tezgahlar ile kusursuz bir şekilde temizdi. Bulaşık makinesi çalışıyordu ve fırında pişen bir kekin kokusunu alabiliyordum.

Kalan direnişleri açık sözlülükle kırmaya niyetliydim. "Bayan Wilson, Al Hunt on bir yıl önce Valhalla'da hastaydı ve bir süre söz konusu davalarda şüpheli olarak yer aldı. Beryl ile tanışmış. Madison."

"Al Hunt?" Şaşkın görünüyordu.

"Onu hatırlıyor musun?" diye

sordum. Başını salladı.

"Valhalla'da on iki yıldır çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"On bir buçuk, aslında."

"Daha önce de söylediğim gibi, Al Hunt on bir yıl önce orada bir hastaydı." "İsim tanıdık gelmedi..."

"Geçen hafta intihar etti," dedim. Şimdi çok şaşırmıştı.

"Ölümünden kısa bir süre önce onunla konuştum Bayan Wilson. Sosyal hizmet uzmanı dokuz yıl önce bir trafik kazasında ölmüş. Jim Barnes. Size onu sormam gerekiyor."

Boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyordu. "İntiharının Jim'le bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu cevaplanması imkânsız bir soruydu. "Görünüşe göre Jim Barnes ölümünden birkaç saat önce Valhalla'dan kovulmuş," diye devam ettim. "Adınız - ya da en azından kızlık soyadınız - adli tabibin raporunda yer alıyor, Bayan Wilson."

"Şey, bazı sorular vardı," diye kekeledi. "Bilirsiniz, intihar mı yoksa kaza mı olduğu. Sorgulandım. Bir doktor, adli tabip, hatırlamıyorum. Ama bir adam beni aradı."

"Dr. Brown?"

"Adını hatırlamıyorum," dedi.

"Neden sizinle konuşmak istedi, Bayan Wilson?"

"Sanırım Jim'i canlı gören son insanlardan biri olduğum için. Sanırım doktor resepsiyonu aradı ve Betty de onu bana yönlendirdi."

"Betty?"

"O zamanlar resepsiyon görevlisiydi."

"Jim Barnes'ın kovulmasıyla ilgili hatırlayabildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum," dedim pastayı kontrol etmek için ayağa kalkarken.

Geri döndüğünde biraz daha sakindi. Artık tedirgin görünmüyordu. Onun yerine kızgın görünüyordu.

"Belki ölümler hakkında kötü şeyler söylemek doğru değil, Dr. Scarpetta, ama Jim iyi bir insan değildi. Valhalla'da çok büyük bir sorundu ve çok daha önce kovulmuş olması gerekirdi."

"Tam olarak nasıl bir sorun oldu?"

"Hastalar pek çok şey söyler. Çoğu zaman pek de inandırıcı değiller. Neyin doğru olup olmadığını bilmek zor. Dr. Masterson ve diğer terapistler zaman zaman şikâyetler alırlardı ama bir sabah, o günün sabahı tanık olunan bir olay olana kadar hiçbir şey kanıtlanamazdı. Jim'in kovulduğu ve kaza geçirdiği gün."

"Bu olay sizin tanık olduğunuz bir şey miydi?" diye sordum.

"Evet." Gözlerini mutfağa dikmiş, ağzı sıkı sıkıya kapalı duruyordu.

"Ne oldu?"

"Lobide yürüyordum, Dr. Masterson'ı bir konuda görmeye gidiyordum ki Betty bana seslendi. Resepsiyonda çalışıyordu, Tommy, Clay, şimdi orada kalın!"

Diğer odadaki çılgınlık daha da yükseldi, televizyon kanalları deli gibi değişti.

Bayan Wilson oğullarına bakmak için yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Ellerin popolara vurduğu boğuk sesler duydum, ardından kanal olduğu yerde kaldı.

Karikatür

Karakterler birbirlerine makineli tüfek gibi ses çıkaran silahlarla ateş

ediyorlardı. "Nerede kalmıştım?" diye sordu mutfak masasına dönerek.

"Betty'den bahsediyordun," diye hatırlattım ona.

"Oh, evet. Beni yanına çağırdı ve Jim'in annesinin hatta olduğunu söyledi, uzun mesafeli ve önemli görünüyordu. Aramanın ne hakkında olduğunu hiç öğrenemedim. Ama Betty Jim'i bulup bulamayacağımı sordu. Balo salonunda düzenlenen psikodramadaydı. Valhalla'da çeşitli etkinlikler için kullandığımız bir balo salonu var. Cumartesi gecesi dansları, partiler. Bir sahne, bir orkestra sahnesi var. Valhalla'nın otel olduğu zamanlardan. Arka tarafa geçtim ve neler olup bittiğini görünce inanmadım."

Jeanie Wilson'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. Yer minderinin kenarıyla oynamaya başladı. "Orada öylece durdum ve izledim. Jim'in sırtı bana dönüktü ve sahnede beş ya da altı hastayla birlikteydi. Onlar sandalyelerde öyle bir şekilde dönmüşlerdi ki bu hastaya ne yaptığını göremiyorlardı. Genç bir kız. Adı Rita'ydı. Rita belki on üç yaşındaydı. Rita üvey babası tarafından tecavüze uğramıştı. Hiç konuşmuyordu, işlevsel olarak dilsizdi. Jim onu olayı yeniden canlandırmaya zorluyordu."

"Tecavüz mü?" Sakince sordum.

"Lanet olası piç. Affedersiniz. Ama bu beni hala üzüyor."

"Anlaşılır bir şekilde."

"Daha sonra uygunsuz bir şey yapmadığını iddia etti. Kahretsin, yleydi. tam bir yalancı. Her şeyi inkar etti. Ama ben görmüştüm. Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Üvey baba rolünü oynuyordu ve Rita o kadar korkmuştu ki . Sandalyede donup kalmıştı. Adam onun yüzündeydi, üzerine eğilmiş, alçak sesle konuşuyor. Ses balo salonunun içine taşınıyor. Her şeyi duyabiliyordum. Rita on üç yaşına göre çok olgun ve gelişmişti. Jim "Yaptığı bu muydu, Rita?" soruyordu. Ona dokundukça bunu sorup duruyordu. Onu okşadı, tıpkı üvey babasının yaptığı gibi, sanırım. Dışarı ıktım. Dakikalar sonra hem Dr. Masterson hem de ben onunla yzleşene kadar gördüğümü asla bilmiyordu."

Dr. Masterson'ın Jim Barnes hakkında benimle konuşmayı neden reddettiğini ve muhtemelen Al Hunt'ın dava dosyasının sayfalarının neden olmadığını anlamaya başlamıştım. Böyle bir şey kamuoyuna açıklanırsa, uzun zaman önce gerçekleşmiş olsa bile, hastanenin itibarı zedelenebilirdi.

"Jim Barnes'ın bunu daha önce yaptığından şüpheleniyor muydunuz?" Ben sordum.

Jeanie Wilson gözleri parlayarak, "İlk şikayetlerden bazıları gösteriyor," diye cevap verdi.

"Her zaman kadın mı?"

"Her zaman değil."

"Erkek hastalardan şikayet aldınız mı?"

"Genç adamlardan birinden. Evet, yle. Ama o zamanlar kimse bunu ciddiye almadı. Zaten cinsel sorunları vardı, sözde tacize uğramıştı ya da

Bir şeyler. Tam da Jim gibi birinin üzerinde duracağı türden bir şey çünkü zavallı çocuğun söylediklerine kim inanır ki?"

"Bu hastanın adını hatırlıyor musun?"

"Tanrım."

Kaşlarını çattı. "Çok uzun zaman önceydi."

Düşündü. "Frank... Frankie. bu. Bazı hastaların ona Frankie dediğini hatırlıyorum. Soyadını hatırlamıyorum."

"Kaç ?" Kalbimin atışını hissedebiliyordum.

"Bilmiyorum. On yedi, on sekiz."

"Frankie hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordum. "Önemli bir şey. Çok önemli."

Zamanlayıcı çaldı ve keki fırından çıkarmak için sandalyesini geriye itti. Ayaktayken çocuklarını tekrar kontrol etti. Döndüğünde kaşları çatıktı.

"Hastaneye yatırıldıktan hemen sonra bir süre Backhall'da kaldığını hayal meyal hatırlıyorum. Sonra alt kata, erkeklerin kaldığı ikinci kattaki koğuşa taşındı. Onu mesleki terapiye almıştım."

Düşünüyordu, işaret parmağı çenesine dokunuyordu. "Çok çalışkandı, bunu hatırlıyorum. Bir sürü deri kemer, pirinç kaplama yapardı. Ve örgü örmeyi severdi, ki bu biraz alışılmadık bir şeydi. Erkek hastaların çoğu örgü örmez, örmek istemez. Deri işleriyle uğraşırlar, kül tablaları falan yaparlar. Çok yaratıcıydı ve gerçekten çok yetenekliydi. Ve başka bir şey daha

göze çarpıyor. Temizliği. Takıntılı derecede düzenliydi, her zaman çalışma alanını temizler, yerdeki parçaları toplardı. Her şeyin düzgün ve temiz olmaması onu gerçekten rahatsız ederdi."

Gözlerini benimkilere dikerek durakladı.

"Jim Barnes hakkındaki şikâyeti ne zaman yaptı?" diye sordum.

"Valhalla'da çalışmaya başladıktan çok kısa bir süre sonra."

Duraksadı, derin derin düşündü. "Sanırım Frankie, Jim hakkında bir şeyler söylediğinde Valhalla'ya geleli bir ay kadar olmuştu. Sanırım bunu başka bir hastaya söylemişti. Aslında" -durakladı, güzelce kavisli kaşları kaşlarını çatarak birbirine "Dr. Frankie'yi şikayet eden aslında o diğer hastaydı. Masterson."

"Hastanın kim olduğunu hatırlıyor musun? Frankie'bunu söylediği hasta mı?"

"Hayır."

"Al Hunt olabilir mi? Valhalla'da uzun süredir çalışmadığınızı söylemişsiniz. Hunt on bir yıl önce ilkbahar ve yaz aylarında hasta olmuş olabilir."

"Al Hunt'ı hatırlamıyorum..."

"Neredeyse aynı yaşta olmalılar," diye ekledim. "Bu çok

ilginç."

Gözleri benimkilere sabitlendiğinde masum bir merakla doldu. "Frankie'nin bir Arkadaşım, başka bir ergenlik çağındaki çocuk. Bunu hatırlıyorum. Sarışın. Çocuk

sarışın, çok utangaç, sessiz. Adını

hatırlamıyorum." "Al Hunt sarışındı," dedim.

Sessizlik.

"Aman Tanrım."

Onu dürttüm. "Sessizdi, utangaçtı..."

"Aman Tanrım," dedi yine. "Bahse girerim oydu o zaman! Ve geçen hafta intihar mı etti?"

"Evet."

"Sana Jim'den bahsetti mi?"

"Jim Jim diye birinden bahsetti." "Jim ," diye

tekrarladı. "Tanrım. Bilmiyorum..." "Frankie'ye

ne oldu?"

"Orada uzun süre kalmadı, iki ya da üç ay."

"Eve mi döndü?" Ben sordum.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Annesiyle ilgili bir şey vardı. Sanırım babasıyla birlikte yaşıyordu. Frankie'nin annesi o küçükken onu terk etmiş, öyle bir şeydi zaten. Gerçekten hatırladığım tek şey onun

Aile durumu üzücüydü. Ama sanırım Valhalla'daki hastaların çoğu için aynı şeyi söyleyebilirsiniz."

İç çekti. "Tanrım. Bu da bir şeydir. Tüm bunları yıllardır düşünmemiştim. Frankie."

Başını iki yana salladı. "Ona ne olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Kesinlikle hiçbir."

Uzun süre bana baktı ve her şey ona doğru geliyordu. Gözlerinin ardında biriken korkuyu görebiliyordum. "Öldürülen iki kişi. Sizce Frankie..."

Hiçbir şey söylemedim.

"Onunla çalışırken asla şiddete başvurmazdı. Aslında çok nazikti."

Bekledi. Ben cevap vermedim.

"Yani bana karşı çok tatlı ve kibardı, beni çok yakından izlerdi, ona yapmasını söylediğim her şeyi yapardı."

"O zaman senden hoşlanıyordu," dedim.

"Benim için bir atkı örmüştü. Şimdi hatırladım. Kırmızı, beyaz ve mavi. Tamamen unutmuşum. Acaba ona ne oldu?"

Sesi kesildi. "Kurtuluş Ordusu'na falan vermiş olmalıyım. Bilmiyorum. Frankie, sanırım benden hoşlanıyordu." Sinirli bir şekilde güldü.

"Bayan Wilson, Frankie neye benziyordu?"

"Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı." Kısa bir süre gözlerini

kapattı. "Çok uzun zaman önceydi."

Yine bana bakıyordu. "Göze çarpan biri değil. Ama özellikle hoş görünümlü biri olduğunu da hatırlamıyorum. Gerçekten güzel ya da çirkin olsaydı belki onu daha iyi hatırlardım. Sanırım biraz sade biriydi."

"Hastanenizin dosyasında onun herhangi bir fotoğrafı var mı?"

"Hayır."

Yine sessizlik. Sonra bana şaşkınlıkla baktı.

"Kekeledi," dedi yavaşça, sonra yine inanarak. "Pardon?"

"Bazen kekeliyordu. Hatırlıyorum. Frankie aşırı heyecanlandığında ya da gerildiğinde kekeliyordu."

Jim Jim.

Al Hunt tam olarak söylediği şeyi kastetmişti. Frankie Hunt'a Barnes'ın yaptıklarını ya da çalıştıklarını anlattığında, Frankie çok üzülecekti,

Tedirgindi. Kekeleyebilirdi. Hunt'a Jim Barnes'tan bahsederken kekeleyecekti. Jim Jim!

Jeanie Wilson'ın evinden çıktıktan sonra ilk ankesörlü telefonu aradım. Uyuşturucu Marino bowlinge gitmişti.

14

Pazartesi, Blue Ridge eteklerini örten ve Valhalla'yı görüş alanından çıkaran uğursuz bir griye bürünmüş bulutların gelgitiyle geldi. Rüzgar Marino'nun arabasını savurdu ve hastaneye park ettiğinde küçük kar taneleri ön cama çarpıyordu.

Dışarı çıktığımızda "Kahretsin," diye yakındı. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

"Bunun bir şey ifade etmesi gerekmiyor," diye onu rahatlattım, taneler yanaklarımı yakarken irkildim. Rüzgâra karşı başımızı eğdik ve soğuk bir sessizlik içinde ön girişe doğru ilerledik.

Dr. Masterson lobide bizi bekliyordu, zoraki gülümsemesinin ardında taş gibi sert bir yüz ifadesi vardı. İki adam el sıkıştığında birbirlerine düşman kediler gibi baktılar ve ben gerginliği azaltmak için hiçbir şey yapmadım, çünkü psikiyatristin oyunlarından bıkmıştım. Elinde istediğimiz bilgiler vardı ve işbirliği ya da mahkeme kararıyla bunları bize yalın ve eksiksiz olarak verecekti. İstedğini seçebilirdi. Gecikmeden ofisine kadar ona eşlik ettik ve bu kez kapıyı kapattı.

"Şimdi, size yardımcı olabilirim?" diye sordu hemen sandalyesine otururken.

"Daha fazla bilgi," diye yanıtladım.

"Elbette. Ama itiraf etmeliyim ki, Dr. Scarpetta," diye devam etti, sanki Marino odada değilmiş gibi, "Al Hunt hakkında size başka ne söyleyebileceğimi bilemiyorum.

davalarınızda size yardımcı olabilecek. Onun sicilini incelediniz ve ben de size hatırladığım kadarını anlattım--"

Marino onun sözünü kesti. "Evet, şey, buraya o anıya masaj yapmak için geldik. Senin," dedi sigarasını çıkararak. "Ve bizim ilgilendiğimiz Al Hunt değil."

"Anlamıyorum."

Marino, "Biz daha çok arkadaşıyla ilgileniyoruz,"

dedi. "Ne çifti?" Dr. Masterson onu soğuk bir

şekilde değerlendirdi. "Frankie ismi bir şey

çağrıştırıyor mu?"

Dr. Masterson gözlüklerini temizlemeye başladı ve bunun düşünmek için zaman kazanmak amacıyla yaptığı favori bir taktik olduğuna karar verdim.

Marino, "Al Hunt zamanında burada bir hasta , Frankie adında bir çocuk," diye ekledi.

"Korkarım bir şey bulamıyorum."

"İstediğin kadar boşluk çiz, Doktor. Sadece Frankie'nin kim olduğunu söyle."

"Valhalla'da herhangi bir zamanda üç yüz hastamız oluyor, Teğmen," diye cevap verdi. "Buraya gelmiş olan herkesi hatırlamam mümkün değil, özellikle de kısa süre kalmış olanları."

"Yani bana bu Frankie karakterinin çok uzun süre kalmadığını mı söylüyorsun?" Marino söyledi.

Dr. Masterson piposuna uzandı. Bir hata yapmıştı ve gözlerindeki öfkeyi .
"Size böyle bir şey söylemiyorum, Teğmen."

Tütünü yavaşça kâseye sıkıştırmaya başladı. "Ama belki bana bu hasta, yani Frankie dediğiniz genç adam hakkında biraz daha bilgi verebilirseniz, en azından bir fikir edinebilirim. Bana onun hakkında 'çocuk' olmasından başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Ben araya girdim. "Görünüşe göre Al Hunt'ın buradayken Frankie diye bahsettiği arkadaşı varmış. Konuşmamız sırasında Al bana ondan bahsetti. Bu kişinin hastaneye kabul edildikten sonra Backhall ile sınırlandırılmış ve daha sonra Al ile tanışmış olabileceği farklı bir kata transfer olabileceğini düşünüyoruz. Frankie uzun boylu, esmer, İnceydi. Ayrıca örgü örmeyi de severdi, erkek hastalar arasında oldukça alışılmadık bir hobi olduğunu düşünüyorum."

"Al Hunt size böyle mi söyledi?" Dr. Masterson vurgulamadan sordu. "Frankie de takıntılı derecede düzenliydi," dedim soruyu geçiştirerek.

"Korkarım ki bir hastanın örgü örmekten zevk alması dikkatimi çekti," diye yorumladı piposunu yeniden yakarken.

"Stres altındayken kekelemeye meyilli olması da mümkün," diye ekledim sabırsızlığımı kontrol ederek.

"Hmm. Belki de ayırıcı tanısında spastik disfoni olan biri. Bu başlamak için bir yer olabilir--"

Marino kaba bir şekilde, "Başlaman gereken yer, saçmalamayı kesmen," dedi.

"Gerçekten mi, Teğmen?" Dr. Masterson ona küçümseyici bir gülümseme verdi. "Düşmanlığınız yersiz."

"Evet, evet, ve şu anda sen de yetkisizsin. Ama bir dakika içinde bunu değiştirmek için kaşınabilirim, seni bir arama emriyle tokatlayabilir ve kıçını cinayete suç ortaklığından hapse atabilirim. Kulağa nasıl geliyor?" Marino ona ters ters baktı.

"Sanırım bıktım usandım," diye cevap verdi çıldırtıcı bir sakinlikle. "Tehditlere iyi yanıt vermem, Teğmen."

Marino, "Ve ben de birinin benimle geğmesine iyi yanıt vermem," diye

karşılık verdi. "Frankie kim?" Tekrar denedim.

Dr. Masterson, "Sizi temin ederim bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama birkaç dakika bekleme nezaketini gösterirseniz, bilgisayarımızda neler bulabileceğimize bakacağım."

"Teşekkür ederim," dedim. "Hemen ."

Marino içeri girmeden önce psikiyatrist kapıdan ancak çıkabilmişti. "Ne pislik herif."

"Marino," dedim bıkkınlıkla.

"Burası çocuklarla dolup taşmıyor. Buradaki hastaların yüzde yetmiş beşinin altmış yaşın üzerinde olduğuna bahse girerim. Bilirsin, genç insanlar hafızanda öne çıkar, değil mi? Frankie'nin kim olduğunu çok iyi biliyor, muhtemelen bize dronun kaç numara ayakkabı giydiğini söyleyebilir."

"Belki de."

"belki de hiçbir şey yok. Size söylüyorum, adam bizi oy alıyor."

"Ve sen onu kışkırttığın sürece de bunu yapmaya devam edecek, Marino."

"Kahretsin."

Ayağa kalktı ve Dr. Masterson'ın masasının arkasındaki pencereye gitti. Perdeleri sabahın kasvetli geç saatlerine baktı. "Bok gibi nefret ediyorum Biri bana yalan söylüyor. Yemin ederim, gerekirse kışına tekmeyi basarım. Psikiyatristlerle ilgili beni en çok şey de bu. Karındaşen Jacki hasta olarak kabul edebilirler ve umurlarında olmaz. Yine de size yalan söyleyecekler, hayvanı yatağa yatıracaklar ve Bay Elmalı Turta'yımış gibi kaşıkla tavuk çorbası yedirecekler.

Amerika." Durakladı ve anlamsızca mırıldandı: "En azından kar durdu."

Tekrar yerine oturmasını bekleyerek, "Sanırım onu cinayete iştirakle suçlamakla tehdit etmek biraz fazla oldu" dedim.

"Dikkatini çektim, değil mi?"

"Yüzünü kurtarması için ona bir şans ver, Marino."

Sigara içerken asık suratla perdeli pencereye baktı.

"Sanırım artık bize yardım etmenin kendi yararına olduğunu fark etmiştir," dedim.

"Evet, ama oturup onunla kedi fare oyunu oynamak benim çıkarıma değil. Biz konuşurken bile, Frank-ie Fruitcake sokakta, patlamak üzere olan lanet bir bomba gibi tıklar tıklar işleyen saçma sapan düşüncelerini düşünüyor."

Sessiz mahalledeki sessiz evimi düşündüm, Gary Harper'ın kolye arka kapımın tokmağına asılmıştı ve fısıltılı ses

telesekreterim. Saçlarınız doğal sarı mı yoksa ağartıyor musunuz.... Ne kadar tuhaf. Bu sorunun anlamı üzerine kafa yordum. Bu onun için neden önemliydi?

"Eğer katilimiz Frankie ise," dedim sessizce, derin bir nefes alarak, "bunu yapamam.

Sparacino ile bu cinayetler arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini hayal edin."

"Göreceğiz," diye mırıldandı, bir sigara daha yaktı ve boş kapı aralığına ekşi baktı.

"Ne demek 'göreceğiz'?"

"Bir şeyin diğerine nasıl yol açtığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," diye cevap verdi gizemli bir şekilde.

"Ne? Hangi şeyler başka şeylere yol açar, Marino?"

Saatine baktı ve . "Hangi o? ğle yemeğine mi ıktı?"

"Umarım Frankie'nin kaydının izini sryordur."

"Evet. Umarım."

"Hangi şeyler başka şeylere yol açar?" Ona tekrar sordum. "Ne hakkında düşünüyorsun? Biraz daha açık konuşabilir misin?"

"şöyle söyleyeyim," dedi Marino. "Beryl'in yazdığı o lanet kitap , üçünün de hâlâ hayatta olacağına dair içimde güçlü bir his var. Hatta Hunt da muhtemelen hâlâ hayatta olurdu."

"Bunu kesin olarak söyleyemem."

"Tabii ki yapamazsın. Her zaman çok objektifsin. yüzden söylüyorum, tamam mı?"

Bana baktı ve yorgun gözlerini ovuşturdu, yüzü kızarmıştı. "İçimde bir his var, tamam mı? Bana Sparacino'nun, yani kitabın bir bağlantı olduğunu söylüyor. Katili Beryl'e bağlayan ilk şey buydu ve sonra bir şey diğerine yol açtı.

Sonra, sincap Harper'a vurur. sonra Bayan Harper bir atı öldürecek kadar hap alıyor, böylece kanser onu canlı canlı yerken o büyük beşiğinde tek başına sallanıp durmak zorunda kalmıyor. Sonra Hunt lanet olası şortuyla kırışlerden sallanıyor."

Beryl'in elyazması, Sparacino, Jeb Price, Senatör Partin'in Hollywood'dan gelen oğlu, Bayan McTigue ve Mark gibi, kendine özgü üç yapraklı yonca şekliyle portakal lifi de zihnimden geçti. Onlar bir araya getiremediğim bir bedenin uzuvları ve bağlarıydı. Açıklanamaz bir şekilde, onlar Görünüşte alakasız insanlar ve olayların Frankie'ye dönüştüğü simya.

Marino haklıydı. Bir şey her zaman diğerine yol açar. Cinayet asla bir boşluktan ortaya çıkmaz. Kötü olan hiçbir şey öyle değildir.

"Bu bağlantının tam olarak ne dair herhangi bir teoriniz var mı?"

Marino'ya sordum.

Dr. Masterson'ın ofise girip kapıyı kapattığı anda esneyerek, "Hayır, bir tane bile yok," diye cevap verdi.

Elinde bir yığın dava dosyası olduğunu memnuniyetle fark ettim.

"Şimdi," dedi soğukkanlılıkla ve ikimize de bakmadan, "Frankie adında birini , bunun bir takma ad olabileceğini varsayıyorum.

Bu nedenle vakaları tedavi tarihi, yaş ve ırklarına göre ayırdım. Elimde Al Hunt hariç altı beyaz erkeğin kayıtları var.

İlgilendiğiniz zaman aralığında Valhalla'daki hastalar. Hepsi de on üç ile yirmi dört yaşları arasında."

"Sen arkana yaslanıp piponu bizim onları incelememize ne dersin?"

Marino biraz daha az hırçındı ama o kadar da değil.

"Gizlilik nedeniyle size sadece geçmişlerini vermeyi tercih ederim, Teğmen. Eğer içlerinden biri ilginizi çekerse, kayıtlarını ayrıntılı olarak inceleyebiliriz. Yeterince adil mi?"

Marino itiraz edemedi, "Yeterince makul," dedim.

"İlk vaka," diye söze başladı Dr. Masterson, en üstteki dosyayı açarak, "Highland Park, Illinois'den on dokuz yaşında genç, Aralık 1978'de madde bağımlılığı -özellikle eroin- öyküsüyle başvurmuş."

Bir sayfa çevirdi. "Boy 1.80, kilosu 1.70, kahverengi gözlü, kahverengi saçlıydı. Tedavisi üç ay sürmüştü."

Psikiyatriste, "Al Hunt bir sonraki Nisan ayına kadar hastaneye yatırılmadı," diye hatırlattım. "Aynı anda hasta olamazlardı."

"Evet, sanırım haklısınız. Benim bir dikkatsizlik. Bu yüzden onu vurabiliriz."

Ben Marino'ya uyarıcı bir bakış atarken o dosyayı mürekkepli kurutma kağıdının üzerine koydu. Patlamak üzere olduğunu biliyordum, yüzü Noel kadar kızarmıştı.

Dr. Masterson ikinci bir dosya açarak devam etti: "Sırada on dört yaşında, sarışın, mavi gözlü, 1.80 boyunda, 15 kilo ağırlığında bir erkek var. Şubat 1979'da hastaneye yatırılmış ve altı ay sonra taburcu edilmiştir. Bir ay önce

yoksunluk ve parçalı sanrılar öyküsü vardı ve disorganize veya hebefrenik tipte şizofren tanısı kondu."

"Bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?" Marino sordu.

"Tutarsızlık, tuhaf davranışlar, aşırı sosyal içine kapanma ve diğer garip davranışlar. Örneğin" -bir sayfaya bakmak için durakladı- "sabahları otobüs durağına gitmek için yola çıkıyor ama okula gelmiyordu ve bir keresinde bir ağacın altında oturmuş defterine tuhaf, saçma sapan desenler çizerken bulundu."

"Evet. Ve şimdi New York'ta yaşayan ünlü bir sanatçı," diye mırıldandı Marino alaycı bir tavırla. "Adı Frank mi, Franklin mi, yoksa F ile mi başlıyor?"

"Hayır. Yakın bir şey

değil." "Peki, sırada

kim var?"

"Sırada Delaware'den 22 yaşında bir erkek var. Kızıl saçlı, gri gözlü, 1.80 boyunda, 50 kilo. Mart 1979'da hastaneye yatırılmış, Haziran'da taburcu edilmiş. Kendisine organik sanrısız sendrom teşhisi konmuş. Katkıda bulunan faktörler temporal lob epilepsisi ve esrar kullanımı öyküsüydü. Komplikasyonlar arasında disforik ruh hali ve bir sanrıya tepki verirken kendini hadım etme girişimi yer alıyordu."

"Disforik ne demek?" Marino sordu. "Endişeli,

huzursuz, depresif."

"Bu kendini bir sopranoya dönüştürmeye çalışmasından önce mi sonra mı?"

Dr. Masterson rahatsızlığını belli etmeye başlamıştı ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Marino bir talim çavuşu gibi, "Sıradaki," dedi.

"Dördüncü vaka on sekiz yaşında bir erkek, siyah saçlı, kahverengi gözlü, 1.80 , kırk iki kilo. Mayıs 1979'da kabul edilmiş ve paranoid tipte şizofren teşhisi konmuş. Geçmiş" -bir sayfayı çevirdi, sonra piposuna uzandı- "odaklanmamış öfke ve anksiyete, cinsiyet kimliği hakkında şüpheler ve eşcinsel olarak düşünölmekten belirgin bir korku içeriyor. Psikozunun başlangıcı görünüşe göre bir erkekler tuvaletinde bir homoseksüel tarafından kendisine yaklaşımasıyla ilgili--"

"Orada dur."

Eğer Marino onu durdurmasaydı, ben . "Bunun hakkında konuşmamız gerek. Valhalla'da ne kadar kaldı?"

Dr. Masterson piposunu yakıyordu. Kayıtlara göz gezdirirken acele etmeden, "On hafta," diye cevap verdi.

"Bu da Hunt buradayken olmuş olmalı," dedi Marino. "Bu doğru."

"Yani bir erkekler tuvaletinde ona yaklaşıldı ve kurabiyelerini mi kaybetti? Ne? Ne oldu? Ne psikozu?" Marino sordu.

Dr. Masterson sayfaları çeviriyordu. Gözlüklerini kaldırarak, "Görkemli bir doğanın sanrısai düşüncesinin bir bölümü. Tanrı'nın ona bir şeyler yapmasını söylediğine inanıyordu."

"Ne gibi şeyler?" Marino sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu.

"Burada oldukça tuhaf bir şekilde konuşması dışında belirli, yazılı bir şey yok."

"Ve paranoid şizofren miydi?" Marino sordu. "Evet."

"Bunu tanımlamak ister misin? Mesela diğer belirtiler nelerdir?"

"Dr. Masterson, Klasik olarak konuşursak, büyüklenmeci sanrılar veya büyüklenmeci içerikli halüsinasyonları içeren ilişkili özellikler vardır. Sanrısız kıskançlık, kişiler arası etkileşimlerde aşırı yoğunluk, tartışmacılık ve bazı durumlarda şiddet."

"?" Ben sordum. "Maryland."

"Kahretsin," diye mırıldandı Marino. "Anne ve babasıyla birlikte mi yaşıyordu?"

"Babasıyla birlikte yaşıyordu."

"Paranoyak olduğuna emin misin?" diye sordum.

Bu ayrım önemliydi. Farklılaşmamış tipteki şizofrenler genellikle son derece düzensiz davranışlar sergilerler. Genellikle suçları önceden planlayacak ve yakalanmaktan başarılı bir şekilde kaçacak yetiye sahip değildirler. Aradığımız kişi, suçlarını başarılı bir şekilde planlayıp uygulayacak ve tespit edilmekten kaçacak kadar organize biriydi.

"Oldukça eminim," diye yanıtladı Dr. Masterson. Bir süre durakladıktan sonra kayıtsızca ekledi: "Hastanın ilk adı, ilginçtir ki Frank."

Sonra dosyayı bana uzattı ve Marino'yla birlikte kısaca gözden geçirdik.

Frank Ethan Aims ya da Frank E. ve dolayısıyla "Frankie" sonucuna

varabildim,

Valhalla'dan 1979 Temmuz'unun sonlarında ayrılmış ve kısa bir süre sonra, Dr. Masterson'ın o sırada yaptığı gibi, Aims Maryland'deki evinden kaçtı.

"Evden kaçtığını nereden biliyorsunuz?" Marino psikiyatriste bakarak sordu. "Buradan ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Babası beni aradı. Çok üzgündü," dedi Dr. Masterson. "Sonra ne oldu?"

"Korkarım benim ya da bir başkasının yapabileceği bir şey yoktu. Frank , Teğmen."

"Ona hiç Frankie lakabıyla hitap eden birini hatırlıyor musunuz?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı.

"Peki ya Jim Barnes? Frank Aims'in sosyal hizmet uzmanı mıydı?" diye sordum. "Evet," dedi Dr. Masterson isteksizce.

"Frank Aims, Jim Barnes ile kötü bir karşılaşma mı yaşadı?" Ben sordum.

Tereddüt etti. "İddiaya

göre." "Ne tür bir iddia?"

"Cinsel olduğu iddia ediliyor, Dr. Scarpetta. Ve Tanrı aşkına, ben yardım etmeye çalışıyorum. Umarım buna dikkat edersiniz."

"Hey," dedi Marino, "bunun farkındayız, tamam mı? Yani, basın bildirileri göndermeyi planlamıyoruz."

"O zaman Frank, Al Hunt'ı tanıyordu," dedim.

Dr. Masterson yine tereddüt etti, yüzü gergindi. "Evet. Suçlamaları ortaya atan Al'dı."

"Bingo," diye mırıldandı Marino.

"Al Hunt'ın suçlamalarla ortaya çıktığını söyleyerek ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Yani terapistlerimizden birine şikâyetle bulundu," diye cevap verdi Dr. Masterson, sesi savunmacı çıkmaya başlamıştı. "Ayrıca seanslarımızdan birinde bana bir şey söyledi. Frank sorgulandı ve hiçbir şey söylemeyi reddetti. Çok öfkeli, içine kapanık bir genç adamdı. Al'ın söylediklerine göre hareket etmem mümkün değildi. Frank'in doğrulaması olmadan suçlamalar kulaktan

dolma." Marino ve ben

sessiz kaldık.

"Özür dilerim," dedi Dr. Masterson ve artık iyice sinirlenmişti. "I Frank'in nerede olduğu konusunda size yardımcı olamam. Başka bir şey bilmiyorum. En son

Babasından haber aldığım zaman yedi, sekiz yıl önceydi." "O

konuşmanın sebebi neydi?" diye sordum.

"Bay Aims beni aradı."

"Ne sebeple?"

"Frank'ten haber alıp almadığımı merak

etti." "Peki, duydun mu?" Marino sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Dr. Masterson. "Frank'ten tek kelime bile duymadım, üzülerek söylüyorum."

"Bay Aims neden Frank'ten haber alıp almadığınızı öğrenmek istedi?" Kritik soruyu ortaya attım.

"bulmak istiyordu, belki nerede olduğuna dair bir ipucu bulabileceğimi umuyordu. Çünkü annesi ölmüştü. Frank'in annesi yani."

"Nerede öldü ve ne oldu?" Ben sordum.

"Freeport, Maine. Koşulları tam olarak anlayamadım." "Doğal

bir ölüm mü?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Dr. Masterson, gözlerimizle buluşmayı reddederek. "Öyle olmadığından oldukça eminim."

Marino'nun izini bulması uzun sürmedi. Freeport, Maine polisini aradı. Kayıtlarına göre, 15 Ocak 1983 günü öğleden sonra Bayan Wilma Aims, market alışverişinden dönerken evine girdiği anlaşılan bir "hırsız" tarafından dövülerek öldürülmüştü. Öldüğünde kırk iki yaşındaydı, mavi gözlü ve ağartılmış sarı saçlı minyon bir kadındı. Dava hala çözülemedi.

Sözde hırsızın kim olduğu konusunda hiç şüphem yoktu. Marino'nun da

yoktu. Dedi ki, "Belki de Hunt gerçekten geleceği görüyordu, ha? O biliyordu Frankie annesini çıkarıyor. Bu olay, iki meyve keki birlikte çöp kutusuna girdikten uzun bir süre sonra gerçekleşti."

Sammy Squirrel'in kuş yemliğinin etrafındaki maskaralıklarını boş boş izliyorduk. Marino beni hastaneden getirdikten ve evime bıraktıktan sonra onu kahve içmeye davet ettim.

"Frankie'nin son birkaç yıl içinde Hunt'ın oto yıkamasında çalışmadığından emin misiniz?" diye sordum.

"Kayıtlarında Frank ya da Frankie Aims diye birini hatırlamıyorum,"

dedi. "Pekâlâ adını değiştirmiş olabilir," dedim.

"Yaşlı karısını dövdüyse muhtemelen yapmıştır. Polislerin onu arayabileceğini düşündüm."

Kahvesine uzandı.

"Sorun şu ki, yeni bir tanımımız yok ve Masterwash gibi mekanlar tam bir döner kapı. Adamlar sürekli girip çıkıyor. Birkaç gün çalış Bir gün, bir hafta, bir ay. Kaç tane beyaz adamın uzun, zayıf ve esmer olduğu hakkında bir fikrin var mı? İsimleri sayıyorum ve yolum tükeniyor."

Çok yakındık ama çok uzaktaydık. Çıldırtıcıydı. "Lifler bir oto yıkamacıyla uyumlu," dedim hayal kırıklığıyla. "Hunt, Beryl'in patronu olduğu oto yıkamacıda çalışıyordu ve muhtemelen katili tanıyordu. Ne dediğimi anlıyor musun, Marino? Hunt, Frankie'nin annesini öldürdüğünü biliyordu. Çünkü Hunt ve Frankie Valhalla'dan sonra temas kurmuş olabilirler. Frankie Hunt'ın oto yıkamacısında çalışmış olabilir, hatta belki de yakın zamanda. Frankie'nin Beryl'i ilk kez arabasını temizletmek için getirdiğinde görmüş olması mümkün."

"Otuz altı çalışanları var. On bir tanesi hariç hepsi siyah, Doktor ve bu on bir zencinin altısı kadın. Geriye ne kalıyor? Beş mi? Bunlardan üçü yirminin altında, yani Frankie Valhalla'dayken sekiz, dokuz yaşındaydılar. Yani bunun doğru olmadığını biliyoruz. Diğer üçü de başka nedenlerden dolayı uymuyor."

"Başka ne gibi sebepler var?" Ben sordum.

"Sanki son birkaç ay içinde işe alınmışlar, Beryl arabasını getirdiğinde orada çalışmıyorlardı bile. Fiziksel tanımlarının birbirine yakın olmadığından bahsetmiyorum bile. Birinin saçları kızıl, diğeri çıtı pıtı, neredeyse senin kadar kısa."

"Çok teşekkürler."

"Kontrol etmeye devam edeceğim," dedi ve Sammy Squirrel pembe çerçeveli gözlerle bizi izlerken kuş yemliğine doğru döndü. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Şehir merkezindeki tur ofisi hala orada çalıştığını biliyor mu?" Marino sordu.

Bana garip garip bakıyordu.

"Her şey kontrol altında," diye

ekledim. "Bundan o kadar emin

değilim, Doktor." "Bundan oldukça

eminim."

"Ben" -Marino rahat durmuyordu- "Bence pek iyi gitmiyorsun."

"Birkaç gün daha ofisten uzak kalacağım," diye kesin bir dille açıkladım. "Beryl'in el yazmasının izini sürmem gerekiyor. Ethridge bu konuda benimle uğraşıyor. Ve orada ne olduğunu görmemiz gerekiyor. Belki de bahsettiğin bağlantıdır."

"Kurallarımı hatırladığın sürece sorun yok." Masadan geriye doğru itti.

"Oldukça dikkatli davranıyorum," diye onu temin ettim.

"Ve ondan başka bir şey yok, değil mi?"

"Doğru," dedim. "Arama yok. Ondan bir iz yok. Hiçbir şey yok."

"Onun tarzının da Beryl'i her gün aramak olmadığını hatırlatmama izin verin."

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Tekrar başlamasını istemiyordum. "Eğer ararsa, sadece 'Merhaba Frankie' diyeceğim. Ne var ne yok?"

"Hey. Bu bir şaka değil."

Antrede durdu ve arkasını döndü. "Şaka yapıyordun, değil mi?"

"Elbette." Gülümsedim ve sırtını sıvazladım.

"Yani, gerçekten, Doktor. bir şey yapma. Onu telesekreterinde , o lanet telefonu açma--"

Kapıyı açtığımda Marino donakaldı, gözleri dehşetle irileşti. "Vay

anasını..."

Verandama çıktı, aptalca tabancasına uzandı, deli gibi sağa sola .

geçip giderken konuşamayacak kadar sersemlemiştim, kış havası sıcaklığın çıtırtısı ve uğultusuyla canlanıyordu.

Marino'nun LTD'si siyah geceye karşı bir cehennem gibiydi, alevler dans ediyor, çeyrek aya doğru yalıyordu. Marino'nun kolundan tutarak onu evin içine geri çektim, tam o sırada dışarıdan bir siren sesi duyuldu. ve benzin deposu patladı. Gökyüzüne doğru fırlayan bir ateş topu bahçemin kenarındaki küçük kızılçık ağaçlarını tutuştururken oturma odasının pencereleri aydınlandı.

Elektrikler kesilince "Tanrım," diye bağırdım.

Marino'nun iri cüssesi karanlıkta halının üzerinde hücumla üzere olan çılgın bir boğa gibi ilerlerken bir yandan da elindeki telsizi karıştırıyor ve küfrediyordu.

"Lanet olası piç! Lanet olası piç!"

Marino'yu, çok sevdiği yeni arabasından geriye kalan yanmış yığın bir kamyonla götürüldükten kısa bir süre sonra gönderdim. Gece kalmak için ısrar etmişti. Birkaç devriye biriminin benim evimi gözetlemesinde ısrar etmiştim.

ev yeterli olacaktı. Bir otele yerleşmem için ısrar etmişti ve ben de kabul . Onun uğraşması gereken bir enkazı vardı, benimse kendi enkazım. Sokağım ve bahçem isli bir bataklıktı, alt kat ise kötü kokulu dumanla pusluydu. Arabamın sonundaki posta kutusu kararmış bir kibrit çöpüne benziyordu ve en az yarım düzine şimşir ağacını ve bir o kadar da ağacı kaybetmiştim. Daha da önemlisi, Marino'nun endişesini takdir etsem de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Gece yarısını çoktan geçmişti ve telefon çaldığında mum ışığında soyunuyordum. Frankie'nin sesi zehirli bir buhar gibi içime sızdı. soluduğum havayı zehirliyor, evimin ayrıcalıklı sığınağını kirletiyordu.

Yatağın kenarına oturup, boğazıma safra kaçarken ve kalbim kaburgalarım hastalıklı bir şekilde çarparken telesekretere kör bir şekilde baktım.

"... Keşke etrafta kalıp izleyebilseydim. Etkileyici miydi, Kay? Bir şey değil miydi? Evinde başka ben-im-adamların olmasından hoşlanmıyorum. Artık biliyorsun. Artık biliyorsun."

Telesekreter durdu ve mesaj ışığı yanıp sönmeye başladı. Gözlerimi kapatarak, kalbim hızla çarparken yavaş ve derin nefesler aldım, mum alevinin gölgeleri duvarlarda sessizce dalgalanıyordu. Bu bana nasıl ?

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Beryl Madison'ın yaptığıının aynısıydı. Araba yıkamadan kaçarken hissettiği korkunun aynısını yaşayıp yaşamadığımı merak ettim, arabasının kapısına çizilmiş yırtık pırtık kalp. Yatağımın başucundaki çekmeceyi açıp, yatağımın başucunda duran Sarı sayfalar. Rezervasyonları yaptıktan sonra Benton Wesley'i aradım.

"Bunu tavsiye etmiyorum, Kay," dedi, bir anda uyanıvermişti. "Hayır. Hiçbir şekilde. Beni dinle, Kay--"

"Başka seçeneğim yok Benton. Sadece birinin bilmesini istedim. İstersen Marino'ya haber verebilirsin. Ama karışmayın. Lütfen. El yazması--"

"Kay--"

"Onu bulmalıyım. Sanırım orada." "Kay!"

Doğru düşünmüyorsun!"

"Bak." Sesim yükseldi. "Ne yapmam gerekiyor? O şerefsiz kapımı tekmelemeye ya da arabamı havaya uçurmaya karar verene kadar burada mı bekleyeyim? Burada ölürüm. Bunu hâlâ anlamadın mı Benton?"

"Alarm sisteminiz var. Silahın var. Sen arabayı havaya uçuramaz. Marino aradı. Bana olanları anlattı. Birinin bir bezi benzinle ıslatıp benzin deposuna soktuğundan eminler. Pry izleri buldular. Camı açmış--"

"Tanrım, Benton. Beni dinlemiyorsun bile."

"Dinle. Sen dinle. Lütfen beni dinle, Kay. Seni koruyacak, yanına taşınacak birini bul, tamam mı? Kadın ajanlarımızdan biri--"

"İyi geceler, Benton."

"Kay!"

Telefonu kapattım ve hemen geri aradığında cevap vermedim. Telesekreterdeki protestolarını uyuşuk bir şekilde dinledim, kanım boynuma hücum ederken Marino'nun arabasının alevler içinde tıslayarak sokağıma dolanan şişmiş yangın hortumlarından fişkıran suyla boğuştuğu görüntüler gözümün önüne geldi. Garaj yolumun sonunda kömürleşmiş küçük cesedi bulduğumda içimden bir şeyler koptu. Marino'nun arabasının benzin deposu

Sammy Squirrel'in çılgınca elektrik hattı boyunca zıpladığı anda patladı. ılgınca, güvenlik için sıçradı. Bir anlığına pençeleri aynı anda topraklanmış trafo ve ana hatta temas etti. Yirmi bin voltluk elektrik minik bedeninden geçerek onu cayır cayır yaktı ve sigortayı patlattı.

Onu bir ayakkabı kutusuna koydum ve gl baheme gmdm. Sabahın ışığında onun kararmış şeklini görme fikri dayanabileceğimden daha fazlaydı.

Toplanmayı bitirdiğimde elektrikler hala kesikti. Aşağı indim ve titremem geçene kadar brendi içip sigara içtim, barın üstündeki Ruger'ım kasırğa fenerlerinin ışığında parlıyordu. Yatağa gitmedim. Kapımdan dışarı fırladığımda, bavulum bacağıma çarparken ve arabama koşarken ayak bileklerime pis su sıçrarken bahçemin enkazına bakmadım. Sessiz sokağımda hızla ilerlerken tek bir devriye ekibi bile görmedim. Sabah beşten kısa bir süre sonra havaalanına vardığımda, doğruca bayanlar tuvaletine ve czdanımdan tabancamı çıkardım. Boşaltarak bavulumun içine koydum.

5

Biniş köprüsünden geçerek öğle vakti Miami Uluslararası Havalimanı'nın güneşten sırlsıklam olmuş yolcu salonuna indim.

Miami Herald gazetesi ve bir fincan kahve almak için durdum. Bir palmiye saksısının yarısına kadar gizlenmiş küçük bir masa ve kışlık blazer ceketimi çıkarıp kollarımı yukarı ittim. Sırlsıklamdım, yanlarımdan ve sırtımdan ter damlıyordu. Uykusuzluktan gözlerim yanıyor, başım ağrıyor ve Gazeteyi açtığımda gördüğüm şey durumumu iyileştirmeye yetmedi. n sayfanın sol alt köşesinde itfaiyecilerin Marino'nun alevler içindeki arabasını hortumla yıkarken çekilmiş muhteşem bir fotoğrafı vardı. Bahçemin kenarında yükselen suyun, yükselen dumanın ve tutuşan ağaçların dramatik tablosuna aşağıdaki başlık eşlik ediyordu:

POLİS ARABASI PATLADI

Richmond itfaiyecileri, sakin bir yerleşim caddesinde alevler içinde kalan bir şehir cinayet masası dedektifinin arabası üzerinde çalışıyor. Ford LTD dün gece patladığında kimse yoktu. Olayda yaralanan olmadı. Kundaklamadan şüpheleniliyor.

En azından Marino'nun arabasının kimin evinin önüne ya da neden park edildiğine dair bir bilgi yoktu, Tanrı'ya şükür. Yine de annem fotoğrafı görür ve aramaya çalışırdı. "Keşke Miami'ye geri taşınısan, Kay. Richmond kulağa çok korkunç geliyor. Ve buradaki yeni adli tıp ofisi çok güzel, Kay. filmler" derdi. İşin tuhafı, annem filmlerde daha fazla cinayet, silahlı çatışma, uyuşturucu baskını, ırkçı ayaklanma, tecavüz ve İspanyolca konuşulan herhangi bir yıl içinde Virginia ve İngiliz Milletler Topluluğu'nun toplamından daha fazla soygun gerçekleşti.

Annemi sonra arayacaktım. Affet beni Tanrım, ama şu anda onunla konuşacak gücüm yok.

Eşyalarımı toplayıp bir sigara yaktım ve kendimi tropik kıyafetlerin, gümrüksüz alışveriş poşetlerinin ve bagaj alanına doğru akan yabancı dillerin akıntısına bıraktım, el çantam yanıma doğru koruyucu bir şekilde bastırıldı.

Birkaç saat sonra kiralık arabamla Seven Mile Köprüsü boyunca hızla ilerleyene kadar rahatlamaya başlamadım. Güneye doğru ilerledikçe Meksika Körfezi

Bir tarafta Atlantik, diğer tarafta Key West'e en son ne zaman gittiğimi hatırlamaya çalıştım. Tony ve ben Miami'deki ailemi ziyaret ettiğimiz onca zaman içinde, bu hiç düşünmediğimiz bir geziydi. Oldukça emindim ki Bu yolculuğu en son Mark'la birlikte yapmıştım.

Kumsallara, suya ve güneşe olan tutkusu, aynı şekilde karşılık bulan bir bağlılıktı. Eğer doğanın bir canlıyı diğerine tercih etmesi mümkünse, doğa Mark'ı tercih etti. Yılını zar zor hatırlayabiliyordum.

Ailemle bir hafta geçirmesi vesilesiyle nereye gittiğimizi daha az hatırlıyordum. Hatırladığım tek şey onun bol beyaz mayosu ve serin, ıslak kumlarda yaptığımız gezintiler sırasında elinin benim elimdeki sert sıcaklığıydı. Bakır tenine karşı dişlerinin ürkütücü beyazlığını, geniş kenarlı bir şapkanın gölgesinde gülümserken köpekbalığı dişleri ve kabukları ararken gözlerindeki sağlığı ve bastırılmamış neşeyi hatırladım. En de Mark James adında genç bir adamı sevdiğimi unutamiyordum. Bu dünyadaki herhangi bir şeyi sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla.

Onu ne değiştirmişti? Ethridge'in inandığı ve benim de kabul etmekten başka çaremin olmadığı gibi, onun düşman kamplara geçtiğini düşünmek benim için çok zordu. Mark her zaman şımarıktı. Güzel insanların güzel oğlu olmanın getirdiği bir hak duygusunu üzerinde taşırdı. Dünyanın nimetlerinden faydalanmak onun hakkıydı ama hiçbir zaman sahtekârlık yapmamıştı. Hiçbir zaman zalim olmamıştı. Kendisinden daha az şanslı olanlara karşı küçümseyici ya da çıkarıcı olduğunu bile söyleyemezdin. onun cazibesine karşı savunmasız olanlar. Onun tek gerçek günahı beni yeterince sevmemiş olmasıydı. Orta yaş perspektifimin uzak tüneğinden Bunun için onu affettim. Onu affedemediğim şey sahtekârlığıydı. Bir zamanlar saygı ve hayranlık duyduğum bir adamdan daha aşağı bir adama dönüştüğü için onu affedemezdin. Artık Mark olmadığı için onu affedemezdin.

U.S. 1 üzerindeki ABD Deniz Hastanesi'ni geçtikten sonra Kuzey Roosevelt Bulvarı'nın yumuşak kıyı kıvrımını takip ettim.

Çok geçmeden Duval'ı aramak için Key West sokaklarının labirentinde yoluma devam ediyordum. Güneş ışığı dar sokakları beyaza boyarken, esintinin karıştırdığı tropik yaprakların gölgeleri kaldırımlarda dans ediyordu. Sonsuza dek uzanan mavi bir gökyüzünün altında, devasa palmiyeler ve maun ağaçları begonvil gibi canlı yeşilin kollarında evler ve dükkanlar ve Ebegümeci, mor ve kırmızının parlak armağanlarıyla kaldırımlara ve verandalara kur yapıyordu. Yavaşça, sandaletli ve şortlu insanların ve bitmek bilmeyen bir moped geçidinin yanından geçtim. Çok az sayıda çocuk ve orantısız sayıda erkek vardı.

La Concha, açık alanlardan ve gösterişli tropik bitkilerden oluşan uzun, pembe bir Holiday Inn'di. Görünüşe göre turizm sezonu Aralık ayının üçüncü haftasına kadar başlamadığı için rezervasyon yaptırmakta sorun yaşamamıştım. Ama arabamı yarı boş otoparka bırakıp biraz ıssız lobiye girdiğimde, Marino'nun söylediklerini düşünmeden edemedim. Hayatımda hiç bu kadar çok eşcinsel çift görmemiştim ve bu küçük açık deniz adasının güçlü sağlığının altında bir hastalık yattığı açıkça ortadaydı. Nereye baksam ölen insanlar görüyordum. Hepatit ya da AIDS kapma gibi bir fobim yoktu, bunu uzun zaman önce öğrenmiştim. İşime özgü teorik hastalık tehlikesiyle başa çıkabiliyordum. Eşcinseller de beni rahatsız etmiyordu. Yaşım ilerledikçe, sevginin pek çok farklı şekilde yaşanabileceğine daha fazla inandım. Sevmenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur, sadece nasıl ifade edildiği önemlidir."

Resepsiyon görevlisi kredi kartımı iade ederken, beni asansörlere yönlendirmesini istedim ve sisli bir şekilde beşinci kattaki odama çıktım. İç çamaşırlarıma kadar soyunarak yatağıma ve sonraki on dört saat boyunca orada uyudum.

Ertesi gün de en az bir önceki kadar görkemliydi ve cüzdanımdaki dolu Ruger dışında diğer turistler gibi giyinmiştim. Kendi kendime verdiğim görev, bu otuz bin nüfuslu adayı araştırmaktı. ve benim sadece PJ ve Walt olarak bildiğim iki adamı buldum. Beryl'in Ağustos sonunda yazdığı mektuplardan, bu kişilerin onun arkadaşları olduğunu ve kaldığı pansiyonda yaşadıklarını biliyordum. Bu pansiyonun yeri ya da adı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve duam şuydu Louie'den biri bana söyleyebilir.

Elimde otelin hediyelik eşya dükkanından aldığım harita, yürüdüm. Duval'ı takip ederek, New Orleans'ın Fransız Mahallesi'ni akla getiren korkuluklu balkonlara sahip sıra sıra dükkan ve restoranların önünden geçtim. Kaldırım sanatının yanından geçtim.

Egzotik bitkiler, ipekler ve Perugina çikolataları satan vitrin ve butikleri gezdikten sonra bir geçitte bekleyerek Conch Tur Treni'nin parlak sarı vagonlarının izledim. Beryl Madison'ın Key West'ten neden ayrılmak istemediğini anlamaya başlamıştım. Attığım her adımda, Frankie'nin tehditkâr varlığı

solmaya başladı. South Street'ten sola döndüğümde, Richmond'un çiğ Aralık havası uzaktı.

Louie's, Vernon ve Waddell'in köşesinde, bir zamanlar ev olan beyaz çerçeveli bir restorandı. Parke zeminler tertemizdi, soluk şeftali rengi keten kaplı masalar kusursuz bir şekilde hazırlanmış ve enfes taze çiçeklerle düzenlenmişti. Ev sahibimi klimalı yemek salonunda takip ederek verandaya oturdum; burada suyun gökyüzüyle buluştuğu alacalı maviler, palmyeler ve çiçek açan bitkilerden oluşan asılı sepetler gözümü kamaştırdı.

deniz kokulu havada çınlıyordu. Atlantik Okyanusu neredeyse ayaklarımın altındaydı, kısa bir yüzme mesafesine demirlemiş parlak yelkenli tekneler vardı. Bir rom ve tonik sipariş ederken Beryl'in mektuplarını düşündüm ve oturup oturmadığımı merak ettim.

Onları yazdığı yere.

Masaların çoğu doluydu. Kalabalıktan uzaklaştığımı hissettim, masam korkuluklara karşı bir köşedeydi. Solumda geniş bir güverteye inen dört basamak vardı; burada küçük bir grup genç kadın ve erkek bir barın yanında mayolarını giymiş uzanıyordu. Sarı bikinili, kaslı bir Latin gencin sigara izmaritini suya atmasını, sonra da kalkıp yavaşça gerinmesini izledim. İşinden bıkmış ve artık genç olmayan birinin bıkkınlığıyla hareket eden sakallı barmenden bir tur daha bira almak için uzaklaştı.

Ben salatamı ve bir kase deniz kabukluları çorbamı bitirdikten çok sonra, gençlerden oluşan grup nihayet arka basamaklardan tırmanarak indi ve gürültüyle suya girdi. Kısa süre sonra demirli teknelerin olduğu yöne doğru yüzmeye başladılar. Hesabımı ödedim ve barmene yaklaştım. Sazdan tentesinin altındaki bir sandalyede arkasına yaslanmış, roman okuyordu.

"Ne ?" diye sordu hevessiz bir şekilde ayağa kalkıp kitabı barın altına sıkıştırırken.

"Sigara satıp satmadığınızı merak ediyordum," dedim. "İçeride bir makine görmedim."

"İşte bu," dedi ve arkasındaki sınırlı bir ekranı işaret . Bir seçim yaptım.

Paketi barın üzerine bırakarak benden iki dolar aldı ve bahşış olarak elli sent daha verdiğimde pek de nazik davranmadı. Gözleri hiç de dostça olmayan bir yeşil renkteydi, yüzü yılların güneşiyle yıpranmış, kalın, koyu renkli sakalları griyle beneklenmişti. Düşmanca ve sert görünüyordu ve bir süredir Key West'te yaşadığından şüpheleniyordum.

"Size bir soru sormamın sakıncası var mı?" Dedim ki.

"Fark etmez çünkü az önce yaptınız hanımefendi," diye cevap verdi.

Gülümsedim. "Haklısın. Az önce . Şimdi sana bir soru daha soracağım. Louie's'de ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Beş yıla yaklaşıyor." Havluya uzandı ve çubuğu parlatmaya başladı. "O halde,

bir süre önce bir kadınla tanışmış olmalısın.

Straw," diye sordum, Beryl'mektuplarından buradayken özel adını kullanmadığını hatırlayarak.

"Saman mı?" diye tekrarladı, kaşlarını çatarak cilalamaya devam ederken.

"Bir lakap. Sarışın, ince, çok güzeldi ve geçtiğimiz yaz boyunca neredeyse her öğleden sonra Louie'ye geldi. Masalarınızdan oturur ve yazı yazardı."

Parlatmayı bıraktı ve o sert gözlerini bana dikti. "Sana ne bundan? O senin arkadaşın mı?"

"O benim bir hastam." Aklıma gelen tek şeyi söyledim, ne itici ne de düpedüz bir yalandı

"Ha?" Kalın kaşları havaya kalktı. "Bir hasta mı? Ne? Sen onun doktorusun."

"Bu doğru."

"Şu anda ona yapacağınız pek bir iyilik yok, Doktor, üzülererek söylüyorum."

Sandalyesine oturdu ve arkasına yaslanarak beklemeye

başladı. "Bunun farkındayım," dedim. "Onun öldüğünü

biliyorum."

"Evet, duyduğumda çok şaşırdım. Polisler birkaç hafta önce lastik hortumları ve kelebek vidalarıyla içeri daldılar. Arkadaşlarımın onlara söylediğini söyleyeyim, burada kimse Straw'a ne olduğu hakkında bir bok bilmiyor. Gerçekten sessiz ve iyi bir kadındı. Tam şurada otururdu."

Durduğum yerden çok uzakta olmayan boş bir masayı işaret etti. "Eskiden hep orada oturur, kendi işine bakardı."

"Aranızda onu tanıyan var mı?"

"Elbette."

Omuz silkti. "Hep birlikte birkaç bira içtik. O biralara düşküncü. Coronas ve limon. Ama buradaki insanların onu şahsen tanıdığını söyleyemem. Yani, kimsenin size onun nereli olduğunu söyleyebileceğinden bile emin değilim, kar kuşlarının ülkesinden olması dışında."

"Richmond, Virginia," dedim.

"Bilirsiniz," diye devam etti, "buraya pek çok insan gelir ve gider. Key West yaşa ve yaşat bir yerdir. Burada da bir sürü açlık çeken sanatçı var. Straw da tanıştığım pek çok insandan farklı değildi - tanıştığım çoğu insanın öldürülmemesi dışında. Lanet olsun."

Sakalını kaşdı ve başını yavaşça iki salladı. "Hayal etmesi gerçekten zor. İnsanın aklını başından alıyor."

"Cevaplanmamış pek çok soru var," dedim bir sigara yakarak.

"Evet, mesela neden sigara içiyorsun? Doktorların daha iyi bilmesi gerektiğini sanıyordum."

"Bu iğrenç, sağlıksız bir alışkanlık. Ve ben daha iyi biliyorum. Ve sanırım bana bir rom ve tonik de hazırlayabilirsin çünkü ben içmeyi seviyorum. Barbancourt, lütfen."

"Dört, sekiz, zevkiniz nedir?" İyi içki repertuarıma meydan okudu.

"Yirmi beş, eğer varsa."

"Hayır. Sadece adalarda yirmi beş yıllık mal . O kadar pürüzsüz ki sizi ağlatacak."

"Elinizdeki en iyisi o zaman," dedim.

Parmağıyla arkasındaki, kehribar rengi camı ve etiketindeki beş yıldızla tanıdık bir şişeye işaret etti. Barbancourt Rhum, tıpkı Beryl'in mutfak dolabında bulduğum şişe gibi on beş yıl fiçılarda bekletilmiş.

"Bu harika olur," dedim.

Sırtarak ve aniden enerjik bir şekilde sandalyesinden kalktı, elleri bir hokkabazın maharetiyle şişeleri kaparken hareket ediyordu, bir jigger'dan yararlanmadan uzun bir sıvı Haiti altını akışı ölçüyordu ve bunu köpüklü tonik sıçramaları izliyordu. Büyük final için, ağaçtan yeni koparılmış gibi görünen mükemmel bir misket limonunu ustalıkla dilimledi, içkime sıktı ve bardağın kenarında çürük bir limon kabuğu gezdirdi. Ellerini solmuş Levi's'inin beline sıkıştırdığı havluya sildikten sonra barın karşısına bir kağıt peçete geçirdi ve bana sanatını sundu. Hiç şüphesiz, dudaklarıma götürdüğüm en iyi rom ve tonikti ve bunu ona da söyledim.

"Bu bizden," dedi, ona uzattığım on dolarlık banknotu sallayarak. "Sigara içen ve romunu bilen her doktor benim için iyidir."

Barın altına uzanarak kendi çantasını çıkardı.

"Sana söylüyorum," diye devam etti kibriti sallayarak, "sigara içmek ve geri kalan her hakkında tüm bu kendini beğenmiş saçmalıkları duymaktan çok yoruldum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? İnsanlar insana kendini suçlu gibi hissettiriyor. Ben ise yaşa ve yaşat diyorum. Benim sloganım bu."

"Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedim uzun, aç nefesler çekerken.

"Her zaman sizi yargılayacakları bir şey . Bilirsiniz, ne yediğiniz, ne içtiğiniz, kiminle çıktığınız."

"İnsanlar kesinlikle son derece yargılayıcı ve kaba olabiliyor," diye cevap

verdim. "Buna amin diyorum."

Güneş başımın üstünü kavururken, şişeyle kaplı barınağının gölgesine geri oturdu. "Tamam," dedi, "demek Straw'un doktorusun. Sormamın sakıncası yoksa, öğrenmeye çalıştığın şey nedir?"

"Ölümünden önce meydana gelen ve çok kafa karıştırıcı çeşitli durumlar var," dedim. "Arkadaşlarının benim için birkaç noktayı açıklığa kavuşturabileceğini umuyorum--"

"Bir dakika," diye araya girdi, sandalyesinde daha dik oturarak. "Doktor derken ne tür bir doktordan bahsediyorsun?"

"Onu muayene ettim..."

"Ne zaman?"

"Ölümünden sonra."

"Oh, . Bana cenaze levazımatçısı olduğunu mu ?" diye sordu

inanamayarak. "Ben bir adli patoloğum."

"Adli tabip mi?"

"Aşağı yukarı."

"Şey, ." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunu asla tahmin edemezdim."

Az önce bana iltifat edilip edilmediğini bilmiyordum.

"Her zaman diyordunuz? -- senin gibi bir adli patoloğu etrafta dolaştırıp, senin yaptığın gibi bilgilerin izini sürüyorlar mı?"

"Beni kimse göndermedi. Kendi isteğimle geldim."

"Neden?" diye sordu, gözleri yine şüpheyile kararmıştı. "Çok uzun bir yoldan geldin."

"Ona ne olduğunu önemsiyorum. Hem de çok

önemsiyorum." "Seni polislerin göndermediğini mi

söylüyorsun?"

"Polislerin beni bir yere gönderme yetkisi yok."

"Güzel." Güldü. "Bunu sevdim."

İçkime uzandım.

"Bir avuç kabadayı. Hepsinin küçük Rambos olduğunu düşünüyorum."

Sigarasını söndürdü. "Buraya lanet lastik eldivenleriyle geldiler. Aman Tanrım. Sence bu müşterilerimize nasıl göründü? Brent'i görmeye gittim. Garsonlarımızdan biriydi. Adam ölüyordu ve onlar ne yaptı? Şerefsizler ameliyat maskesi takmışlar ve ona bir şeyler sorarken sanki Tifolu Meryem'miş gibi yatağından bir metre uzakta duruyorlar. Yemin ederim, Beryl'e ne olduğu hakkında bir şey bilseydim bile onlara gün yüzü göstermezdim."

Bu isim beni çok etkiledi ve gözlerimiz , az önce söylediği şeyin önemini anladığını biliyordum.

"Beryl?" Ben sordum.

Sandalyesinde sessizce arkasına yaslandı.

Onu sıkıştırdım. "Adının Beryl olduğunu biliyor muydun?"

"Dediğim gibi, polisler burada sorular soruyor, onun hakkında konuşuyorlardı."

Rahatsız bir şekilde bir sigara daha yaktı, gözlerime bakamadı. Barmen arkadaşım çok kötü bir yalancıydı.

"Seninle konuştular mı?"

"Hayır. olduğunu gördüğümde ortalıkta görünmemeye çalıştım."

"Neden?"

"Sana söyledim. Polisleri sevmem. Bir Barracuda'm var, çocukluğumdan beri kullandığım külüstür bir araba. Nedense hep beni pataklıyorlar. Bana her zaman bir şey için ceza kesiyorlar, büyük silahları ve Ray Bans'larıyla etrafta ağırlıklarını atıyorlar, sanki kendi TV dizilerinde yıldız olduklarını falan düşünüyorlar."

"Buradayken adını biliyordun," dedim sessizce. "Polis gelmeden çok önce adının Beryl Madison olduğunu biliyordun."

"Yaptıysam ne olmuş? Bu kadar büyütecek ne var?"

"Bu konuda çok ketumdu," diye cevap verdim duygularımla. "O istemedi Buradaki insanlar onun kim olduğunu bilsin diye. İnsanlara kim olduğunu söylemedi. Kredi kartı, çek ya da kimliğini belli edebilecek herhangi bir şey kullanmak zorunda kalmamak için her şeyi nakit ödedi. Çok korkmuştu. Kaçıyordu. Ölmek istemiyordu."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Lütfen bana bildiklerini anlat. Lütfen. İçimde onun arkadaşı olduğunuza dair bir his var."

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve barın arkasından çıktı. Sırtı bana dönük, gençlerin güverteye saçtığı boş şişeleri ve diğer çöpleri toplamaya başladı.

Sessizce içimi yudumladım ve onun yanından suya baktım. Uzakta bronz tenli genç bir adam denize açılmaya hazırlanırken koyu mavi bir yelken açıyordu. Palmiye yaprakları rüzgârda fısıldıyor ve siyah bir Labrador retriever kıyı boyunca dans ediyor, dalgalara girip çıkıyordu.

"Zulu," diye mırıldandım, uyuşmuş bir halde köpeğe bakıyordum.

Barmen yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. "Ne dedin sen?"

"Zulu," diye tekrarladım. "Beryl mektuplarından birinde Zulu'dan ve kedilerinden bahsetmişti. Louie'nin sokak hayvanlarının herhangi bir insandan daha iyi yemek yediğini söyledi."

"Hangi mektuplar?"

"Buradayken birkaç mektup yazmış. Öldürüldükten sonra onları yatak odasında bulduk. Buradaki insanların ailesi gibi olduğunu söylüyordu. Buranın dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünüyordu. Keşke Richmond'a hiç dönmeseydi. Keşke burada kalsaydı."

İçimden gelen ses sanki başka birinden geliyormuş gibiydi ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Kötü uyku alışkanlıkları, birikmiş stres ve rom üzerime çullanıyordu. Güneş beynime akan az miktardaki kanı kurutmuş gibiydi.

Barmen sonunda kulübesine döndüğünde sessiz bir duygusallıkla konuştu.
"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama evet, ben Beryl'in arkadaşıydım."

Ona dönerek, "Teşekkür . Ben de onun arkadaşı olduğumu düşünmek istiyorum. Onun arkadaşı olduğumu."

Beceriksizce yere baktı ama yüzünde bir yumuşama olduğunu fark etmeden önce değil.

"Kimin iyi olup olmadığından asla emin olamazsınız," diye yorum yaptı.
"Bugünlerde bunu bilmek gerçekten zor, orası kesin."

Onun anlamı yavaş yavaş yorgunluğuma nüfuz etti. "Beryl'i soran ve doğru olmayan insanlar oldu mu? Polisten başka insanlar? Benden başka insanlar?"
Kendine bir kola doldurdu.

"Var ? Kim vardı? "Aniden telaşlanarak tekrarladım. "Adını bilmiyorum."

İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Yakışıklı bir adam. Genç, belki yirmili yaşlarda. Koyu renk. Şık kıyafetler, tasarım gözlükler. GQ'dan yeni çıkmış gibi . Sanırım bu birkaç hafta önceydi. Özel dedektif olduğunu falan söyledi."

Senatör Partin'in oğlu.

"Beryl buradayken nerede yaşadığını öğrenmek istedi," diye etti, "Ona söyledin mi?"

"Lanet olsun, onunla konuşmadım bile."

"Kimse ona söyledi mi?" Israr ettim.

"Pek olası değil."

"Neden ve bana adını söyleyecek misin?"

"Muhtemelen değil çünkü ben ve bir arkadaşım dışında kimse bilmiyordu," dedi. "Sen bana adını söylersen ben de sana adımı söylerim."

"Kay Scarpetta."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Peter. Peter Jones. Arkadaşlarım bana PJ der."

PJ, Louie'nin evinden iki blok ötede, tropik bir ormanın tamamen üstesinden geldiğı küçük bir evde yaşıyordu. Yapraklar o kadar sıkı ki, önünde park etmiş Barracuda olmasaydı boyası dökülmüş iskelet evin orada olduğunu bileceğimden emin değildim. Arabaya bir bakış, polisin sahibini neden sürekli rahatsız ettiğini bana tam olarak anlattı. Bu şey, büyük boy tekerlekler, spoylerler, başlıklar, yukarı kaldırılmış bir arka uç ve bir metro grafiti parçasıydı. Altmışlı yılların saykodelik renklerinde halüsinatif şekil ve desenlerden oluşan ev yapımı boya işi.

"İşte benim bebeğim," dedi PJ, şefkatle kaportaya vurarak.

"Bu başka bir şey, tamam mı?" dedim.

"On altı yaşımdan beri onunla birlikteyim."

"Ve onu sonsuza dek saklamalısın," dedim içtenlikle, dalların altından eğilip serin, karanlık gölgeye doğru onu takip ederken.

"Fazla bir şey yok," diye özür diledi kapının kilidini açarken. "Sadece fazladan bir yatak odası ve Beryl'in kaldığı üst kattaki John. Sanırım bir gün burayı tekrar kiraya vereceğim. Ama kiracılarım konusunda oldukça seçiciyimdir."

Oturma odası hurdalık mobilyalardan oluşuyordu: pembe ve yeşilin çirkin tonlarında bir kanep ve aşırı doldurulmuş sandalye, birkaç uyumsuz Kabuklu deniz kabukları ve mercan gibi garip şeylerden yapılmış lambalar ve bir kahve. Daha önceki yaşamında meşe bir kapı olduğu anlaşılan bir masadan yapılmıştı. Etrafa dağılmış boyalı hindistan cevizleri, denizyıldızları, gazeteler, ayakkabılar ve bira kutuları vardı; nemli hava çürümenin ekşiliğini taşıyordu.

"Beryl kiraladığınız odayı nasıl öğrendi?" Kanepeye oturarak sordum.

"Louie'nin evinde," diye yanıtladı birkaç lambayı yakarak. "İlk birkaç gecesi Ocean Key'de kalıyordu, Duval'da oldukça güzel bir otel. Sanırım bir süre daha kalmayı planlıyorsa bunun kendisine biraz pahalıya patlayacağını aceleyle anlamış."

Aşırı doldurulmuş sandalyeye oturdu. "Belki de üçüncü kez öğle yemeği için Louie'nin yerine gelirdi. Sadece bir salata alır ve orada oturup suya bakardı. O zamanlar hiçbir şey üzerinde çalışmazdı. Sadece otururdu. Etrafta takılma şekli biraz garipti. Yani saatlerden bahsediyoruz, öğleden sonranın çoğu gibi. Sonunda, dediğim gibi, sanırım Louie's'e üçüncü geliyordu, bara doğru yürüdü ve korkuluklara yaslanıp manzarayı seyretmeye başladı. Sanırım onun için üzıldüm."

"Neden?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Çok kaybolmuş görünüyordu, sanırım. Depresyonda falan. Anlayabiliyordum. Ben de onunla konuşmaya başladım. Kolay diyebileceğim biri değildi, orası kesin."

"Onu tanımak kolay değildi," diye kabul ettim.

"Onunla dostça sohbet etmek çok zordu. Ona birkaç basit soru sordum, "Buraya ilk gelişiniz mi?" gibi. Ya da nerede Nerelisin?" Bu tür şeyler. Bazen bana cevap bile vermezdi. Sanki orada değilmişim gibi. Ama komikti. Bir şey bana onunla takılmamı söyledi. Ona ne içmeyi sevdiğini sordum. Farklı türler hakkında konuşmaya başladık. Bu onu biraz gevşetti, ilgisini çekti. Sonra, birkaç favorisini denemesine izin verdim. Önce limonlu bir Corona içtim, çok beğendi. Sonra Barbancourt, sana hazırladığım gibi. Bu gerçekten özeldi."

"Bunun onu biraz gevşettiğine şüphe yok," dedim.

Gülümsedi. "Evet, doğru anladın. Oldukça güçlü bir şekilde karıştırdım. Başka şeylerden konuşmaya başladık ve sonra bir baktım bana bölgede kalacak yerleri soruyor. O zaman ona bir odam olduğunu söyledim ve gelip görmesi için davet ettim, isterse daha sonra uğrayabileceğini söyledim. Pazar günüydü ve ben Pazar günleri hep erken çıkarım."

"Ve o gece geldi mi?" Ben sordum.

"Bu beni gerçekten şaşırttı. Gelmeyeceğini düşünmüştüm. Ama geldi ve sorunsuz bir şekilde evi buldu. O sırada Walt evdeydi. Hava kararana kadar meydanda kalıp mallarını satardı. Yeni gelmişti ve üçümüz konuşmaya başladık. Sonra Old Town'da dolaşmaya başladık ve kendimizi Sloppy Joe'da bulduk. Bir yazar olduğu için çılgına döndü ve Hemingway hakkında konuşmaya başladı. Zeki bir kadındı, bunu söyleyebilirim."

"Walt gümüş takılar satıyordu," dedim. "Mallory Meydanı'nda."

"Bunu nereden biliyorsun?" PJ şaşırarak sordu.

"Beryl'in yazdığı mektuplar," diye hatırlattım

ona. Bir süre üzüntüyle uzaklara baktı.

"Sloppy Joe'dan da bahsetti. "Sloppy Joe's "u çok sevdiği izlenimine kapıldım. sen ve Walt."

"Evet, üçümüz biraz bira koyabiliriz." Yerden bir dergi aldı ve sehpanın üzerine fırlattı.

"İkiniz onun sahip olduğu tek arkadaşlar olabilirdiniz."

"Beryl bir şeydi."

Bana baktı. "O bir şeydi. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım ve muhtemelen bir daha da karşılaşmayacağım. aştığınızda, çok iyi bir kadındı. Bok gibi zekiydi," dedi tekrar, başını sandalyenin arkasına yaslayıp boyası dökülmüş tavana bakarak. "Eskiden onu konuşurken dinlemeye bayılırdım. Böyle şeyler söyleyebilirdi."

Parmaklarını şıklattı. "Bunu düşünmek için on yılım olsaydı yapamazdım. Kız kardeşim de aynı şekilde. Denver'da öğretmenlik yapıyor. İngilizce. Kelimelerle aram hiç iyi olmadı. Barmenlikten önce ellerimle bir sürü şey yapardım. İnşaat, tuğla örme, marangozluk. Açlıktan ölene kadar biraz çömlekçilikle uğraştım. Buraya Walt yüzünden geldim. Onunla Mississippi'de tanıştım. Bir otobüs terminalinde, inanabiliyor ? Konuşmaya başladık, Louisiana'ya kadar birlikte gittik. Birkaç ay sonra ikimiz de buradayız. Bu çok garip."

Bana baktı. "Yani, bu neredeyse on yıl önceydi. Ve elimde kalan tek şey bu çöplük."

"Hayatın sona ermekten çok uzak, PJ," dedim nazikçe.

"Evet." Yüzü tavana dönüktü, gözlerini kapattı. "Walt şimdi nerede?"

"Lauderdale, son
duyduğuma göre." "Çok
üzgünüm," dedim.

"Olur böyle şeyler. Ne diyebilirim ki?"

Bir an sessizlik oldu ve şansımı denemenin zamanı geldiğine karar verdim.

"Beryl buradayken bir kitap yazıyordu."

"Bunu doğru anlamışsın. İkimize tuzak kurmadığı zamanlarda,
O lanet kitap üzerinde çalışıyordu."

"Ortadan kayboldu," dedim.

Cevap vermedi.

"Bahsettiğiniz sözde özel dedektif ve diğer bazı kişiler bu konuyla yakından
ilgilileniyor. Bunu zaten biliyorsunuz. Bildiğinize inanıyorum."

Sessiz kaldı, gözleri kapalıydı.

"Bana güvenmek için iyi bir nedenin yok, PJ, ama umarım beni dinlersin,"
diye alçak sesle devam ettim. "O el yazmasını bulmalıyım, Beryl'in
buradayken üzerinde çalıştığı el yazmasını. Sanırım Key West'ten ayrılırken
onu Richmond'a geri götürmedi. Bana yardım edebilir misiniz?"

Gözlerini açarak bana doğru baktı. "Kusura bakmayın ama Dr. Scarpetta, bildiğimi neden bileyim ki? Neden sözümü tutmayayım?"

"Nerede olduğunu asla söylemeyeceğine dair ona söz mi?"

diye sordum. "Fark etmez, önce sana sordum," diye cevap

verdi.

Derin bir nefes alarak, kanepede öne doğru eğilirken ayaklarımın altındaki kirli altın rengi tüylü halıya baktım.

"Bir arkadaşına sözü tutmaman için iyi bir neden bilmiyorum, PJ," dedim.

"Saçmalık. İyi bir neden bilmeseydin bana sormazdın." "Beryl sana

ondan bahsetti mi?" Ben sordum.

"Onu rahatsız eden pisliği mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Evet. Biliyordum." Aniden ayağa kalktı. "Seni bilmem ama ben bira içmeye hazırım."

"Lütfen," dedim, daha iyi bir yargıya sahip olmama rağmen misafirperverliğini kabul etmemin önemli olduğuna inanıyordum. Rom yüzünden hâlâ sersem gibiydim.

Mutfaktan döndüğünde, uzun boynunda bir dilim misket limonu yüzen buz gibi soğuk bir Corona şişesini bana uzattı. Tadı harikaydı.

PJ oturdu ve tekrar konuşmaya başladı. "Straw, yani Beryl, sanırım ona Beryl de diyebilirim, çok korkmuştu. Dürüst olmak gerekirse, olanları duyduğumda gerçekten şaşırmadım. Yani, beni korkuttu. Ama gerçekten şaşırmadım. Ona burada kalmasını söyledim. Kirayı siktir etmesini, kalabileceğini söyledim. Walt ve ben, şey, sanırım komikti, ama kız kardeşimiz gibi olduğu bir yere geldi. O sik kafalı beni de becerdi."

"Pardon?" Ani öfkesi karşısında irkilerek sordum.

"Walt o zaman ayrıldı. Biz bunu duyduktan sonraydı. Bilmiyorum. O değişti, Walt değişti. Tek sebebin ona olanlar olduğunu söyleyemem. Sorunlarımız vardı. Ama bu ona bir şey yaptı. Uzaklaştı ve artık konuşmuyordu. Sonra bir sabah gitti. Öylece gitti."

"Ne zaman oldu bu? Birkaç hafta önce, polisten öğrendiğinizde, Louie'nin evine geldiklerinde mi?"

Başını salladı.

"Beni de mahvetti, PJ," dedim. "Beni de mahvetti."

"Ne demek istiyorsun? Başına bir sürü bela açmaktan başka ne halt etti?"

"Beryl'in kâbusunu yaşıyorum." Zar zor söyleyebildim.

Birasından bir yudum aldı, gözleri üzerimde yoğunlaşmıştı.

"Sanırım şu anda ben de kaçıyorum--onunla aynı sebepten dolayı."

"Dostum, beynimi kanatıyorsun," dedi başını sallayarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabahki Herald'ın ön sayfasındaki fotoğrafı gördünüz mü?" diye sordum. "Richmond'da yanan bir polis arabasının fotoğrafı."

"Evet," dedi şaşkınlıkla. "Hatırlıyor gibiyim."

"Evimin önündeydi, PJ. Arabası yakıldığında dedektif oturma odamın içinde benimle konuşuyordu. Bu olan ilk şey değil. Görüyorsunuz, o da benim peşimde."

"Kim o, Tanrı aşkına?" diye sordu, bildiğini anlamama rağmen.

"Beryl'i öldüren adam," dedim büyük bir güçlkle. "Daha sonra Beryl'in akıl hocası Gary Harper'ı katleden adam, belki onun bahsettiğini duymuşsunuzdur."

"Birçok kez. Kahretsin. Buna inanamıyorum."

"Lütfen bana yardım et, PJ."

"Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum." O kadar sinirlenmişti ki sandalyeden fırladı ve volta atmaya başladı. "Domuz neden senin peşinden gelsin ki?"

"Sanrılı bir kıskançlık yaşıyor. Saplantılı. Paranoid bir şizofren. Beryl ile bağlantısı olan herkesten nefret ediyor gibi görünüyor. Nedenini bilmiyorum, PJ. Ama kim olduğunu bulmak zorundayım. Onu bulmak zorundayım," dedim.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum. Ya da hangi cehennemde olduğunu. , onu bulur ve lanet kafasını koparırdım!"

"O taslağa ihtiyacım var, PJ," dedim.

"El yazmasının bununla ne alakası var?" diye itiraz etti.

Ben de ona anlattım. Ona Gary Harper'dan ve kolyesinden bahsettim. Ona telefon görüşmelerinden, ipliklerden ve Beryl'in yazmakta olduğu ve çalmakla suçlandığım otobiyografik çalışmadan bahsettim. Ruhum korku içinde kıvrılırken vakalar hakkında aklıma gelen her şeyi anlattım. Daha önce hiçbir davanın detaylarını, bir kez bile, davanın muhatabı dışında kimseyle konuşmamıştım. müfettişler ya da avukatlar dahil oldu. İşim bittiğinde PJ sessizce odadan Geri döndüğünde elinde bir sırt çantası vardı ve onu kucağıma koydu.

"İşte," dedi."

Bunu asla yapmayacağıma dair Tanrı'ya yemin ettim. Özür dilerim Beryl," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Kanvas kapağını açarak, el yazısı notlarla karalanmış bine yakın daktilo sayfasını ve hepsi kalın lastik bantlarla bağlanmış dört bilgisayar disketini dikkatlice çıkardım.

"Ona bir şey olması durumunda bunu kimseye vermememizi söyledi. Ben de söz verdim."

"Teşekkür ederim Peter. Tanrı seni korusun" dedim ve ondan son bir şey daha istedim.

"Beryl hiç 'M' diye hitap ettiği birinden bahsetti mi?"

Kıpırdamadan durdu ve birasına baktı. "Bu

kişinin kim olduğunu biliyor musun?" diye

sordum. "Kendim," dedi.

"Anlamıyorum."

"'Kendim' için 'M'. Kendi kendine mektuplar yazardı" dedi.

"Bulduğumuz iki mektup," dedim ona. "Öldürüldükten sonra yatak odasının zemininde bulduklarımız, senden ve Walt'tan bahsedenler, 'M.'ye gönderilmişti."

"Biliyorum," dedi gözlerini kapatarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Zulu ve kedilerden bahsettiğinde anlamıştım. Onları okuyacağını biliyordum. mektuplar. İşte o zaman iyi olduğuna, söylediğin kişi olduğuna karar verdim."

"O zaman mektupları da okudun?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını salladı.

"Orijinallerini hiç bulamadık," diye mırıldandım. "Bulduğumuz iki tanesi fotokopiler."

"Çünkü her şeyi yaktı," dedi, derin bir nefes alıp kendini dengeleyerek.

"Ama kitabını çalmadı."

"Hayır. Bana bir sonraki adımda nereye ya da adam hâlâ oradaysa, hâlâ peşindeyse ne yapacağını bilmediğini söyledi. Beni daha sonra arayacağını ve kitabı nereye göndereceğini söyleyeceğini söyledi. Ve eğer ondan haber alamazsam, kitabı saklamamı, kimseye vermememi söyledi. Hiç aramadı, biliyorsun. Hiç aramadı."

Yüzünü benden kaçırarak gözlerini sildi. "Kitap onun umuduydu, biliyorsun. Hayatta kalma umuduydu."

"Her şeyin yoluna gireceğini ummaktan hiç vazgeçmedi." diye eklerken sesi takıldı.

"Yaktığı şey tam olarak neydi, PJ?"

"Onun günlüğü," diye yanıtladı. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz. Kendine yazdığı mektuplar. Bunun onun terapisi olduğunu söylemişti. kimsenin görmesini istemezdi. Onlar çok özeldi, onun en özel düşünceleriydi. Ayrılmadan bir gün önce, ikisi hariç tüm mektuplarını yaktı."

"Gördüğüm iki mektup," diye fısıldadım neredeyse. "Neden? Neden o iki mektubu yakmadı?"

"Çünkü onları Walt'la benim almamı istedi."

"Hatıra olarak mı?"

"Evet," dedi, birasına uzandı ve gözlerindeki yaşları kabaca sildi. "Kendisinden bir parça, buradayken düşündüklerinin bir kaydı. Gitmeden bir gün önce, her şeyi yaktığı gün, dışarı çıktı ve sadece bu ikisinin fotokopisini çekti. Kopyaları sakladı ve orijinallerini bize verdi, bunun bizi birbirimize bağımlı kıldığını söyledi - kullandığı kelime buydu.

Mektuplar olduğu sürece üçümüz düşüncelerimizde hep birlikte olacağız."

Beni dışarı çıkardığında arkamı döndüm ve teşekkür etmek için kollarımı ona doladım.

Güneş batarken otelime geri döndüm, avuç içleri yayılan bir ateş bandına karşı kazınmıştı. İnsan kalabalığı gürültüyle Duval boyunca uzanan barlara doğru tırmanıyordu ve büyülü hava müzik, kahkaha ve ışıklarla canlanıyordu. Adımlarımda bir sıçrama ile yürüdüm, asker sırt çantamı omzuma astım. Haftalardır ilk kez mutluydum, neredeyse coşkuluydum. Odamda beni bekleyen şey için tamamen hazırlıksızdım.

16

Herhangi bir lambayı açık bıraktığımı hatırlamıyordum ve temizlik personelinin çarşafı değıştirdikten ve küllükleri boşalttıktan sonra lambaları kapatmayı ihmal etmiş olabileceğini düşündüm. Kapıyı çoktan kilitlemişim ve yalnız olmadığımı fark ettiğimde banyodan geçerken kendi kendime mırıldanıyordum.

Mark pencerenin yanında oturuyordu, sandalyesinin yanındaki halının üzerinde açık bir evrak çantası vardı. Ayaklarımın hangi yöne gideceğini bilemediği o tereddüt anında üzereyken, gözleri benimkilerle suskun bir iletişim içinde buluştu, kalbimi heyecanlandırdı ve onu dehşetle ele geçirdi.

Solgun ve kış grisi bir takım elbise giymiş, takım çantasını yatağa dayamış, havaalanından yeni gelmiş gibi görünüyordu. Zihinsel bir jeiger sayacı varsa, sırt çantamın onu deli gibi tıkırdattığından emindim. Sparacino onu göndermişti. Çantamdaki Ruger'ı düşündüm ama iş o noktaya gelirse asla Mark James'e silah doğrultup tetiği çekemeyeceğimi biliyordum.

"İçeri nasıl girdin?" Kıpırdamadan durarak sordum.

"Ben senin kocam," dedi ve elini cebine odamın anahtarını gösterdi.

"Seni piç," diye fısıldadım, kalbim daha sert çarpıyordu.

Yüzü bembeyaz kesildi. Gözlerini kaçırđı. "Kay--"

"Oh, Tanrım. Seni piç!"

"Kay. Beni Benton Wesley gönderdiği için buradayım. Lütfen." Sonra sandalyeden kalktı.

Takım çantasından bir beşlik viski çıkarırken şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim. Yanımdan geçip bara doğru yürüdü ve bardaklara buz doldurmaya başladı. Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, sanki beni daha fazla sinirlendirmemek için elinden geleni yapıyordu. Ayrıca çok yorgun görünüyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu ve bana bir içki uzattı.

Onun yanından geçerken sırt çantamı ve cüzdanımı kararsızca şifonyerin üzerine bıraktım.

"Açlıktan ölüyorum," dedi gömleğinin yakasını gevşetip kravatını çıkarırken. "Kahretsin, dört kez uçak değiştirmiş olmalıyım. Kahvaltıdan beri yer fıstığından başka bir şey yediğimi sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bizim için sipariş verdim bile," diye devam etti sessizce. "Buraya gelene kadar yemeğe hazır olursunuz."

Pencereye doğru ilerleyerek Key West'in Old Town sokaklarının ışıkları üzerindeki mor-gri bulutlara baktım. Mark bir sandalye çekti, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını yatağın kenarına uzattı.

"Açıklamama hazır olduğunuzda bana haber verin," dedi bardağındaki buzı döndürerek.

"Söylediğin hiçbir şeye inanmazdım, Mark," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

"Yeterince adil. Bir yalanı yaşamak için para alıyorum. Bu konuda inanılmaz derecede iyiyim."

"Evet," diye yineledim, "bu işte inanılmaz derecede iyisin. Beni nasıl buldun? Benton'ın sana söylediğine inanmıyorum. Nerede kaldığımı bilmiyor ve bu adada elli otel ve bir o kadar da pansiyon olmalı."

"Haklısın. Eminim vardır ve sizi bulmam tam olarak bir telefon aldı," dedi.

Yenilmiş bir şekilde yatağa oturdum.

Takım elbise ceketinin içine uzanarak katlanmış bir broşür çıkardı ve bana uzattı. "Tanıdık geldi mi?"

Bu, Marino'nun Beryl Madison'ın yatak odasında bulduğu ve bir fotokopisi dava dosyasına eklenmiş olan ziyaretçi bilgilendirme rehberinin aynısıydı. Sayısız kez incelediğim ve sonra iki kez hatırladığım rehberin aynısıydı. Key West'e kaçmaya karar verdiğimden bir gece önce. Bir tarafında restoranlar, gezilecek ve alışveriş yapılacak yerler listelenmişti, diğer tarafında ise bir sokak haritası vardı. reklamlarla çevriliydi, bunlardan biri de burada kalma fikrini edindiğim bu otelin reklamıydı.

"Benton defalarca denedikten sonra nihayet dün bana ulaştı," diye devam etti. "Çok üzgündü, senin gittiğini, buraya geldiğini söyledi ve sonra biz

seni bulmaya çalışıyordu. Görünüşe göre elindeki dosyada Beryl'in broşürünün bir fotokopisi varmış. Sizin de onu görmüş olabileceğinizi ve hatta muhtemelen kendi kayıtlarınız için bir kopyasını çıkarmış olabileceğinizi düşündü. Bunu bir rehber olarak kullanmanın aklınıza gelebileceğine karar verdik."

"Bunu nereden buldun?" Broşürü ona geri verdim.

"Havaalanında. Tesadüfe bakın ki listede sadece bu otel var. İlk aradığım yer orasıydı. Sizin adınıza rezervasyon yaptırmışlar."

". Yani benden iyi bir kaçak olmaz." "Çok kötü bir kaçak."

"Bilmen gerekiyorsa, bu fikri oradan aldım," diye itiraf ettim öfkeyle. "Bir süredir Beryl'in evraklarını defalarca inceledim, broşürü hatırladım, Duval'da bir Holiday Inn reklamı gördüğümü hatırladım. Sanırım Key West'e ilk geldiğinde burada kalmış olabilir mi diye merak ettiğim için dikkatimi çekti."

" miydi?" Bardağını kaldırdı.

"Hayır."

İçkilerimizi tazelemek için ayağa kalktığında kapı çalındı ve benim Mark rahatça uzanıp takım elbise ceketinin altından 9 milimetrelik bir tabanca çıkarınca kalbi yerinden fırladı. Tabancayı havaya kaldırarak gözetleme deliğinden baktı ve kapıyı açarken silahı pantolonunun arkasına geri koydu. Yemeğimiz gelmişti ve Mark genç kadının parasını nakit olarak ödediğinde kadın neşeyle gülümseyerek, "Teşekkür ederim Bay Scarpetta. Umarım bifteklerinizi beğenirsiniz."

"Neden kocam olarak giriş yaptın?" Ben talep ettim.

"Ben yerde yatarım. Ama yalnız kalmayacaksın," diye cevap verdi, örtülü tabakları pencerenin yanındaki masaya koydu ve şarap şişesinin tıpasını açtı. Takım elbise ceketini çıkarıp yatağın üzerine atarken, tabancayı da sırt çantamdan çok uzakta olmayan ve kolayca ulaşabileceğim şifonyerin üzerine koydu.

Ona silahı sormadan önce yemeğe oturmasını bekledim.

"Çirkin, küçük bir canavar ama belki de tek dostum," diye yanıtladı bifteğini keserken. "Bu arada otuz sekizliğin de yanında, muhtemelen sırt çantanda olduğunu tahmin ediyorum."

Şifonyerin üzerindeki sırt çantasına baktı.

"Cüzdanımda, bilgin olsun," diye saçmaladım. "Tanrı aşkına, otuz sekizliğim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Benton söyledi. Ayrıca yakın zamanda gizli taşıma ruhsatı aldığını ve bugünlerde silahın olmadan pek fazla yere gitmediğini düşündüğünü söyledi."

Şarabını yudumladı ve "Fena değil" diye ekledi.

"Benton sana elbise bedenimi de söyledi mi?" Midem yememem için yalvarırken kendimi yemeye zorlayarak sordum. "Şimdi, bana söylemesine gerek yok. Hâlâ sekiz beden giyiyorsun ve Georgetown'da olduğumuz zamanki kadar iyi görünüyorsun. Hatta daha iyi."

"Ukala bir orospu çocuğu gibi davranmayı Benton Wesley'in adını nereden bildiğini söylersen çok memnun olurum, hele de onunla benim hakkımda bu kadar çok baş başa konuşma ayrıcalığını hak ediyorsan."

"Tamam."

Öfkeli bakışlarımla karşılaşınca çatalını bıraktı. "Benton'ı senden daha uzun tanıyorum. Hâlâ anlamadın mı? Neon ışıklarla hecelelemek zorunda mıyım?"

"Evet. Gökyüzüne büyük harflerle yaz, Mark. Çünkü neye inanacağımı bilmiyorum. Artık kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sana güvenmiyorum. Aslında, şu anda senden ölesiye korkuyorum."

Sandalyede arkasına yaslanmış, yüzü hiç görmediğim kadar , "Kay, benden korktuğun için üzgünüm. Bana güvenmediğin için üzgünüm. Ve bu çok mantıklı çünkü bu dünyada çok az insan benim kim olduğum hakkında bir fikre sahip ve benim de kendimden emin olmadığım zamanlar oluyor. Bunu size daha önce söyleyemezdim ama artık bitti."

Durakladı. "Benton, sen onu tanımadan çok önce Akademi'de bana öğretmenlik yaptın."

"Sen bir ajan mısın?" İnanamayarak

sordum. "Evet."

"Hayır," dedim, aklım başımdan gitmişti. "Hayır! Bu sefer sana inanmayacağım, lanet olsun!"

Tek kelime etmeden kalktı, yatağın yanındaki telefona gitti ve aradı. "Buraya gel," dedi bana bakarak.

Sonra bana ahizeyi uzattı.

"Alo?" Sesi hemen tanıdım. "Benton?" Dedim.

"Kay? İyi misin?"

"Mark burada," diye cevap verdim. "Beni buldu. Evet, Benton. Ben ."

"Tanrı'ya şükür. Emin ellerdesin. Eminim açıklayacaktır."

"Eminim yapacaktır. Teşekkür ederim Benton. Güle güle."

Mark ahizeyi benden aldı ve kapattı. Masaya döndüğümüzde tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı.

"Janet öldürüldükten sonra avukatlığı bıraktım. Nedenini hala bilmiyorum Kay, ama önemli değil. Bir süre Detroit'te sahada çalıştım, sonra da gizli göreve gittim. Orndorff & Berger için çalıştığım kısmı Berger için çalışmam tamamen bir aldatmacaydı."

"Bana Sparacino'nun Federaller için çalıştığını söylemeyeceksin," dedim ve titriyordum.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi, gözlerini

benden kaçırarak. "Neye bulaştı, Mark?"

"Küçük suçları arasında Beryl Madison'ı kandırması ve Tıpkı diğer müşterilerine yaptığı gibi. Ve size daha önce de söylediğim gibi, onu manipüle ediyordu, Gary'ye karşı oynuyordu. Harper ve büyük bir reklam dümeni , daha önce birkaç kez yaptığı gibi."

"O zaman New York'ta bana söylediklerin doğru."

"Kesinlikle her şeyi değil. Size her şeyi anlatamam."

"Sparacino New York'a geleceğimi biliyor muydu?" Bu, haftalardır bana işkence eden bir soruydu.

"Evet. Görünüşte senden daha fazla bilgi alabilmek ve seni onunla konuşmaya yönlendirmek için bunu ben ayarladım. Görüşmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden seni ona götürmek için gönüllü oldum."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyordum. Restorana gidene kadar benden şüphelenmediğini sanmıştım. O zaman anladım ki her şey Cehennem," diye etti

Mark. "Neden?"

"Çünkü beni takip ettirdi. Uzun zamandır Partin veledinin muhbirlerinden biri. Dizilerde, TV reklamlarında ve iç çamaşırı reklamlarında rol almayı beklerken kirasını bu şekilde ödüyor. Belli ki Sparacino benden şüphelenmeye başlamıştı."

"Neden Partin'i göndersin ki? Onu tanıyacağınızı fark etmez miydi?"

"Sparacino Partin'den haberdar olduğumun farkında değil," dedi. "Mesele şu ki, Partin'i restoranda gördüğümde, Sparacino'nun onu seninle gerçekten görüştüğümde emin olmak, neyin peşinde olduğumu görmek için gönderdiğini biliyordum, tıpkı Jeb Price denen adamı ofisini yağmalaması için gönderdiği gibi."

"Bana Jeb Price'ın açlık çeken bir aktör olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır. Onu geçen hafta New Jersey'de tutukladık. Bir süre kimseyi rahatsız edemeyecek."

"Ve sanırım Diesner'ı Chicago'da tanımanız da bir yalandı," dedim. "O bir efsane olarak yaşıyor. Ama onunla hiç tanışmadım."

"Ve sanırım Richmond'a beni görmeye gelmen de bir tuzaktı, değil mi?" Gözyaşlarıma karşı koydum.

Kadehlerimizi doldururken, "Aslında Washington'dan arabayla gelmiyordum, New York'tan uçakla gelmiştim. Sparacino beni Beryl cinayetiyle ilgili bulabildiği her şeyi öğrenmem için gönderdi."

Şarabımı yudumladım, toparlamaya çalışırken bir süre sessiz kaldım. Sonra sordum, "Onun cinayetle bir ilgisi var mı, Mark?"

"İlk başta bu beni endişelendirdi," diye yanıtladı. "Hiç , Sparacino'nun Harper'la oynadığı oyunların çok ileri gidip gitmediğini, Harper'ın ve Beryl'i öldürdü. Ama sonra Harper öldürüldü ve zaman geçtikçe Sparacino'nun onların ölümüyle bağlantılı olduğunu düşündürecek hiçbir şey bulamadım. Sanırım paranoyak olduğu için Beryl'in cinayetiyle ilgili her şeyi bulmamı istedi."

"Polisin ofisine gireceğinden, belki de telif hakkı beyanlarının sahte olduğunun ortaya çıkacağından mı endişeleniyordu?" Ben sordum.

"Olabilir. Onun el yazmasını istediğini biliyorum. Değerinden şüphe yok. Ama bunun ötesinde, emin değilim."

"Peki ya davası, başsavcıya karşı olan kan davası?"

Mark, "Bu olay çok ses getirdi," diye cevap verdi. "Ve Sparacino Ethridge'den nefret ediyor, onu küçük düşürebilse, hatta görevden alabilse çok mutlu olurdu."

"Scott Partin buradaydı," diye bilgilendirdim onu. "Kısa bir süre önce Beryl hakkında sorular sormak için buradaydı."

Biftekten bir ısırık daha alırken tek söylediği "İlginç" oldu.

"Sparacino ile ne zamandır bağlantınız var?"

"İki yıldan fazla."

"Tanrım," dedim.

"Büro bunu çok dikkatli bir şekilde ayarladı. Paul adında bir avukat olarak gönderildim.

Barker iş arıyor, çabuk zengin olmak istiyor. Ben de onu bana bağlamak için gerekli hamleleri yaptı. Tabii ki beni araştırdı ve bazı detaylar tutmayınca sonunda benimle yüzleşti. Takma bir isimle yaşadığımı ve Federal Korumalı Tanık Programı'nın bir parçası olduğumu itiraf ettim. Karmaşık ve açıklaması zor bir durum ama Sparacino, Tallahassee'deki eski hayatımda yasadışı faaliyetlere karıştığıma, enselendiğime ve Federallerin kimliğimi ve geçmişimi kurgulayarak tanıklığım için beni ödüllendirdiğine inanıyordu."

"Yasa dışı faaliyetlere karıştınız mı?" Ben sordum.

"Hayır."

"Ethridge öyle olduğunu düşünüyor," dedim. "Hapishanede de yatmışsınız."

"Şaşırmadım, Kay. Federal polisler Büro'yla işbirliği yapma eğilimindedir. Kağıt üzerinde, bir zamanlar tanıdığınız Mark James oldukça kötü görünüyor. Karşı tarafa geçmiş, barodan atılmış ve iki yılını hapiste geçirmiş bir avukat."

"Sparacino'nun Orndorff & Berger ile olan bağlantısının bir paravan olduğunu mu varsaymalıyım?"

Ben sordum.

"Evet."

"Ne için, Mark? Reklam dolandırıcılığından daha fazlası olmalı."

"Mafya için para akladığına inanıyoruz, Kay. Uyuşturucu kaçakçılığından gelen para. Ayrıca organize suç örgütüyle de bağlantısı olduğuna inanıyoruz. Kumarhanelerde suç. Politikacılar, hakimler, diğer avukatlar işin içinde. Ağ inanılmaz. Bunu uzun zamandır biliyorduk ama Ceza adalet sisteminin bir parçası diğerine saldırdığında tehlikeli bir iş ortaya çıkar. Elimizde suçluluğa dair kabul edilebilir kanıtlar olmalıydı. Bu yüzden gönderildim. Ne kadar çok şey ortaya çıkarırsam, o kadar çok şey . Üç ay altı aya, sonra da yıllara dönüştü."

"Anlamıyorum. Şirketi yasal, Mark."

"New York Sparacino'nun kendi küçük ülkesi. Gücü var. Orndorff & Berger onun ne yaptığı hakkında çok az şey biliyor. Firma için hiç çalışmadım. Adımı bile bilmiyorlar."

"Ama Sparacino biliyor," diye üsteledim. "Senden Mark diye bahsettiğini duydum."

"Evet, gerçek adımı biliyor. Söylediğim gibi, Büro çok dikkatliydi. Hayatımı yeniden yazmakta, bir zamanlar tanıdığınız Mark James'i tanımayacağınız, hatta sevmeyeceğiniz biri haline getiren bir belge izi yaratmakta oldukça iyi bir iş çıkardılar."

Durakladı, yüzü asıktı. "Sparacino ve ben, sizin bana Mark diye hitap etmesi konusunda anlaştık. Geri kalan zamanlarda Paul'düm. Onun için çalıştım. Bir süre ailesiyle birlikte yaşadım. Ben onun sadık oğluydum ya da en azından o böyle düşünüyordu."

"Orndorff & Berger'in sizi hiç duymadığını biliyorum," diye itiraf ettim. "New York ve Chicago'da sizi aramaya çalıştım ama kimden bahsettiğimi bilmiyorlardı. Diesner'ı aradım. O da senin kim olduğunu bilmiyordu. Belki de İyi bir kaçak olursun ama aynı derecede kötü bir casus

olursun." Bir an sessiz kaldı.

Sonra dedi ki, "Büro beni buraya getirmek zorundaydı, Kay. Sen olay yerine geldin, ve çok fazla risk aldım. Sen dahil olduğun için duygusal olarak dahil oldum. Aptalca davrandım."

"Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum."

"Şarabınızı için ve Key West üzerinde ayın doğuşunu izleyin. Cevap vermenin en iyi yolu budur."

"Ama Mark," dedim, artık kendimi umutsuzca ona kaptırmıştım, "anlamadığım çok önemli bir nokta var."

"Anlamadığın ve asla anlayamayacağın pek çok nokta olduğundan eminim, Kay. Aramızda bir geceye kadar uzun bir hayat var."

"Sparacino'nun aklımı çelmek için seni üzerime saldığını söylemiştin. Beni tanıdığını nereden biliyordu? Ona sen mi söyledin?"

"Beryl'in cinayetini duyduktan hemen sonra sizi bir sohbete dahil etti. Virginia'daki adli tabip şefi olduğunuzu söyledi. Panikledim. Seninle uğraşmasını istemedim. Onun yerine benim yapmamın daha iyi olacağına karar verdim."

"Şövalyeliğini takdir ediyorum," dedim ironik

bir şekilde. "Takdir etmelisin de."

Gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Ona önceki hayatımızda çıktığımızı söyledim. İstedim ki seni bana teslim etmesini istedim. O da

yaptı." "Hepsi bu kadar mı?" Dedim.

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim ama korkarım niyetim karışık olabilir."

"Karışık mı?"

"Sanırım seni tekrar görme ihtimali beni cezbetti." "Öyle demiştin."

"Yalan söylemiyordum."

"Şimdi de bana yalan mı söylüyorsun?"

"Yemin ederim ki şu anda size yalan söylemiyorum," dedi.

Birden hala polo tişört ve şort giydiğimi, tenimin yapış yapış, saçlarımın dağınık olduğunu fark ettim. Masadan kalktım ve banyoya gittim. Yarım saat sonra, en sevdiğim havlu kumaştan bornozuma sarınmışım ve Mark yatağımın üstünde mışıl mışıl uyuyordu.

Yanına oturduğumda inledi ve gözlerini açtı.

"Sparacino çok tehlikeli bir adam," dedim parmaklarımı yavaşça saçlarında gezdirerek.

"Buna hiç şüphe yok," dedi Mark uykulu bir sesle.

"Partin'i o gönderdi. Beryl'in burada olduğunu nereden bildiğini anladığımdan emin ."

"Çünkü onu buradan aradı, Kay. Bunu başından beri biliyordu."

Başımı salladım, pek şaşırmamıştım. Beryl, Sparacino'ya sonuna kadar güvenmiş olabilirdi ama ona güvenmemeye başlamış olmalıydı. Aksi takdirde el yazmasını PJ adında bir barmene değil de ona bırakırdı.

"Burada olduğunu bilseydi ne yapardı?" Sessizce sordum. "Sparacino seninle bu odada birlikte olduğumuzu ve bu konuşmayı yaptığımızı bilseydi ne yapardı?"

"kıskanç ol."

"Ciddiyim."

"Bundan kurtulabileceğini düşünseydi muhtemelen bizi öldürürdü."

"Bundan kurtulabilir mi, Mark?"

Beni kendine çekerek boynuma doğru, "Kahretsin, hayır." dedi.

Ertesi sabah güneş tarafından uyandırıldık ve tekrar seviştikten sonra saat ona kadar birbirimizin kollarında sarmaş dolaş uyuduk.

Mark duş alıp tıraş olurken, ben güne baktım ve hiç Key West'in küçük açık deniz adasında renkler çok parlaktı ya da güneş çok muhteşem parlıyordu. Bir daire satın alırdım, Mark ve ben orada hayatımızın geri kalanı için aşk. Çocukluğumdan beri ilk kez bisiklete binecek, yeniden tenise başlayacak ve sigarayı bırakacaktım. Ailemle iyi geçinmek için daha çok çalışacaktım ve Lucy sık sık misafirimiz olacaktı. Louie'yi sık sık ziyaret eder ve PJ'i arkadaşımız olarak benimserdim. Güneş ışığının denizin üzerinde dans edişini izleyecek ve Beryl Madison adında bir kadına dualar edecektim. Korkunç ölümü hayatıma yeni bir anlam katmış ve bana yeniden sevmeyi öğretmişti.

Odada yediğimiz brunch'tan sonra, Mark şaşkınlıkla bize bakarken ben sırt çantasından Beryl'in el yazmasını .

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye sordu.

"Evet, tam da düşündüğünüz gibi," dedim.

"Tanrı aşkına bunu nereden buldun, Kay?" Masadan kalktı.

"Bir arkadaşına bırakmış," diye cevap verdim ve sonra Mark'a PJ ile yaptığım konuşmaları anlatırken arkamızda yastıklar, yatakta aramızda el yazması vardı.

Sabah öğleden sonraya döndü ve kirli tabakları salona yerleştirmek ve yerlerine sandviç ve ekmek koymak dışında odadan dışarı adım atmadık. atıştırmalıklar sipariş . Beryl's Madison'ın hayatının sayfalarını çevirirken saatlerce birbirimize çok az şey söyledik. Kitap inanılmazdı ve birden fazla kez gözlerimi yaşarttı.

Beryl fırtınada doğmuş bir ötücü kuştı, korkunç bir hayatın dallarına tutunmuş bir parça güzel renkti. Annesi ölmüş ve babası onun yerine Beryl'i hor gören bir kadın getirmişti. İçinde yaşadığı dünyaya katlanamayınca, kendi dünyasını yaratma sanatını öğrendi. Yazmak onun başa çıkma yoluydu ve bu, sağırın sanatçılığı ve körlerin müziği gibi gelişmiş bir yetenektir. Kelimelerden tadabildiğim, koklayabildiğim ve hissedebildiğim bir dünya yaratabiliyordu.

Harper'larla olan ilişkisi dengesiz olduğu kadar yoğun da. Sonunda zamansız rüyalar nehri üzerindeki o masal kitabı gibi malikanede birlikte yaşadıklarında, inanılmaz bir yıkım fırtınası oluşturan üç uçucu unsurdular. Gary Harper bu büyük konağı satın aldı ve restore etti. Berylin eviydi ve benim yattığım üst kattaki yatak odasında, Beryl henüz on altı yaşındayken bir gece bekaretini çalmıştı.

Ertesi sabah Beryl kahvaltıya inmeyince Sterling Harper kontrol etmek için üst kata çıktı ve Beryl'i cenin pozisyonunda ağlarken buldu. Ünlü ağabeyinin vekil kızlarına tecavüz etmiş olmasıyla yüzleşemeyen Bayan Harper, inkar birlikleriyle evinin şeytanlarıyla savaştı. Beryl'e tek kelime etmedi ya da müdahale etmeye kalkışmadı ama geceleri usulca kapısını kapatıp deliksiz uykusuna daldı.

Beryl'in tacizi her hafta devam etti, yaşlandıkça daha seyrekleşti ve sonunda Pulitzer Ödülü sahibinin uzun geceler boyunca içki ve uyuşturucu da dahil olmak üzere diğer aşırılıkların yol açtığı iktidarsızlığıyla sona erdi. Birlikte kitap gelirlerinden ve ailesinden gelen faiz

Miras artık alışkanlıklarını destekleyemez hale gelince arkadaşı Joseph McTigue'e başvurdu ve o da nazik ilgisini ve becerilerini Harper's istikrarsız mali durum, sonunda yazarı "sadece yeniden ödeme gücü sahibi yapmakla kalmadı,

Ama istediği zaman en iyi viskiyi kasa kasa alabilecek ve kokain alemleri yapabilecek kadar da zengindi."

Beryl'e göre, taşındıktan sonra Bayan Harper kütüphane şminesinin üzerindeki portreyi çizdi, masumiyeti elinden alınmış bir çocuğun portresi, bilinsızce ya da değil, Harper'a sonsuza dek eziyet etmeyi amaçlıyordu. Daha çok içiyor, daha az yazıyor ve uykusuzluk çekmeye başlıyordu. Culpeper's Tavern'e sık sık gitmeye başladı; bu, o saatleri Beryl ile telefonda ona karşı komplo kurmak için kullanan kız kardeşi tarafından teşvik edilen bir ritüeldi. Son darbe, Sparacino tarafından cesaretlendirilen Beryl'in sözleşmesini ihlal ettiği dramatik bir meydan okuma eylemiyle geldi.

Bu, onun hayatını geri kazanma ve kendi sözleriyle "arkadaşım Sterling'in güzelliğini, onun anısını kır iekleri gibi bu sayfaların arasına sıkıştırarak koruma" yoluydu.

Beryl kitabına, Bayan Harper'a kanser teşhisi çok kısa bir süre sonra başladı. Aralarındaki bağ sarsılmazdı, birbirlerine duydukları sevgi muazzamdı.

Doğal olarak, Beryl'in yazdığı kitaplar ve fikirlerinin kaynakları hakkında uzun açıklamalar vardı. Daha nceki çalışmalarından alıntılar da vardı ve bunun, öldükten sonra yatak odasındaki şifonyerde bulduğumuz kısmi el yazmasını aıklayabileceğinden şüpheleniyordum. Bunu söylemek zordu. Beryl'in aklından neler geçtiğini bilmek zordu. Ama çalışmasının olağanüstü olduğunu ve Gary Harper'ı korkutacak ve Sparacino'nun onu arzulamasına neden olacak kadar skandal yarattığını görebiliyordum.

Öğleden sonra ilerledikçe Frankie'nin hayaletini bir şey göremedim. El yazmasında, sonunda hayatını sona erdirecek olan ileden hiç bahsedilmiyordu. Sanırım bunu düşünmek onun için çok zordu. Belki de zamanla geçeceğini umuyordu.

Beryl'in kitabının sonuna ki Mark aniden elini koluma koydu.

"Ne?" Gözlerimi zorlukla ayırabildim.

"Kay. Őuna bir bak," dedi, okuduğum sayfanın üstüne hafifçe bir sayfa yerleştirerek.

Daha önce okuduğum Yirmi Beşinci Bölüm' n açılış sayfasıydı. Neyi kaçırdığımı anlamam bir anımı aldı. Çok temiz bir fotokopiydi ve diğerleri gibi daktiloyla yazılmış orijinal bir sayfa değildi.

"Bunun tek kopya olduğunu söylediğini sanıyordum," diye

sordu Mark. " yle olduğu izlenimine kapılmıştım," diye

yanıtladım şaşkınlıkla. "Acaba bir kopya çıkardı da iki sayfayı

mı karıştırdı?"

" yle görünüyor," diye düşündüm. "Peki kopyası nerede o zaman? Ortaya  ıkmadı."

"Hiçbir fikrim yok."

"Sparacino'da olmadığına emin misin?"

" yle olsaydı bileceğime eminim. Yokluğunda ofisinin altını üstüne getirdim ve aynı şeyi evine de yaptım. Ayrıca, sanırım bana söylerdi, en azından arkadaş olduğumuzu düşündüğü zamanlarda."

"Sanırım gidip PJ'i görsek iyi olacak."

PJ'in izin günü olduğunu keşfettik. Louie'nin yerinde ya da evinde değildi. Sonunda onu Sloppy'de yakalayana kadar adanın üzerine alacakaranlık çöküyordu.

Joe'nun Yeri'nde, o zamana kadar üç yaprak rüzgâra kapılmıştı. Onu barda yakaladım ve elinden tutarak bir masaya götürdüm.

Aceleyle tanıştırdım. "Bu Mark James, benim bir arkadaşım."

PJ başını salladı ve uzun boyunlu bira şişesini kaldırarak kadeh kaldırdı. Sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırırken, çekici erkeksi arkadaşına açıkça hayranlık duyuyordu. Mark ilgisiz görünüyordu.

Sesimi kalabalığın ve grubun gürültüsünün üzerine yükselterek PJ'ye dedim ki, "Beryl'in el yazması. Buradayken bir kopyasını çıkardı mı?"

Birasından bir yudum alıp müzik eşliğinde sallanarak, "Bilmiyorum. Eğer yaptıysa bile bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Ama bu mümkün mü?" Israr ettim. "Size verdiği mektupların fotokopisini bunu yapmış olabilir mi?"

Omuz silkti, boncuk boncuk ter şakaklarından aşağı süzülüyordu, yüzü kızarmıştı. PJ sarhoştan da öteydi, kafayı bulmuştu.

Mark kayıtsızca bakarken, ben tekrar denedim. "Peki, mektupların fotokopisini çekmeye giderken taslağı yanında götürdü mü?"

"... tıpkı Bogie ve Bacall gibi ..." PJ boğuk bir baritonla şarkı söylüyor, masanın kenarına vurarak kalabalığa ritim tutuyordu.

"PJ!" Yüksek sesle bağırdım.

"Dostum," diye itiraz etti, gözleri sahneye dikilmişti, "bu benim en sevdiğim şarkı."

Ben de sandalyeme geri yaslandım ve PJ'in en sevdiği şarkıyı söylemesine izin verdim. Gösteriye verilen kısa bir ara sırasında sorumu tekrarladım. PJ bira şişesini boşalttıktan sonra şaşırtıcı bir netlikle cevap verdi: "Tek hatırladığım Beryl'in

sırt çantasını ona verdim, tamam mı? Ona ben verdim, biliyorsun. Burada eşyalarını taşımak için kullanabileceği bir şey. Copy Cat'e ya da başka bir yere gitti ve sırt çantası da yanındaydı. Yani, evet."

Sigarasını çıkardı. "Kitap sırt çantasında olabilir. Mektupları kopyalarken bir kopyasını da almış olabilir. Tek bildiğim Ne zaman olsun sana teslim ettiğimi bana bıraktı." "Dün,"

dedim.

"Evet, dostum. Dün." Gözlerini kapatarak tekrar masanın vurmaya başladı.

"Teşekkür ederim, PJ," dedim.

Biz çıkarken hiç aldırış etmedi, temiz gece havasına kaçmak için bardan çıktık.

Otele doğru yürümeye başladığımızda Mark, "Buna boşa kürek çekmek denir," dedi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Ama bana mantıklı gelen Beryl'in mektupları kopyaladığında el yazmasını da kopyalamış olmalı. Eğer bir kopyası yoksa kitabını PJ'e bıraktığını düşünemiyorum."

"Onunla tanıştıktan sonra, onun da böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum. PJ tam olarak güvenilir bir emanetçi diyebileceğim biri değil."

"Aslında öyle, Mark. Sadece bu gece kendini biraz kaptırdı."

"Kızarmış kelimesi."

"Belki de benim görünüşüm ona bunu yapmıştır."

"Beryl el yazmasını kopyalayıp Richmond'a yanında götürdüyse," diye devam etti Mark, "o zaman onu kim öldürdüyse çalmış olmalı."

"Frankie," dedim.

"Bu da neden Gary Harper'ın peşine düştüğünü açıklayabilir. Arkadaşımız Frankie kıskandı, Harper'ın Beryl'in yatak odasında olduğu düşüncesi onu çıldırttı - daha da çıldırttı. Harper'ın her öğleden sonra Culpeper'lara gitme alışkanlığı Beryl'in kitabında yer alıyor."

"Biliyorum."

"Frankie bunu okumuş, onu nasıl bulacağını biliyor ve onu gafil avlamak için en uygun zaman olduğunu düşünmüş olabilir."

"Hiçliğin ortasındaki karanlık bir yolda yarı sarhoş bir halde arabanızdan inmenizden daha iyi bir zaman olabilir mi?" Ben de öyle dedim.

"Sterling Harper'ın da peşinden gitmemesi beni şaşırttı."

"Belki de yapardı."

"Haklısın. Hiç şansı olmadı," dedi Mark. "Ona bu şansı sorun."

Birbirimizin ellerine uzanarak sessizliğe gömüldük, esinti ağaçları karıştırırken ayakkabılarımız kaldırımda sessizce sürtünüyordu. O anın bitmesini istedim.

sonsuzu dek süreceek. Yüzleşmek zorunda olduğumuz gerçeklerden korkuyordum. Mark ve ben odamızda birlikte şarap içerken o soruyu sordum.

"Sırada ne var, Mark?"

"Washington," dedi, pencereden dışarı bakmak için arkasını dönerek. "Aslında, yarın. Bilgilendirileceğim, yeniden programlanacağım."

Derin bir nefes aldı. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum." "Ondan

sonra ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Kay. Beni nereye göndereceklerini kim bilebilir?"

Geceye bakmaya devam etti. "Ve Richmond'dan ayrılmayacağını biliyorum."

"Hayır, Richmond'dan ayrılamam. Şimdi olmaz. İşim benim hayatım, Mark."

"Bu her zaman senin hayatın oldu," dedi. "Benim işim de benim hayatım. Bu da diplomasiye çok az yer bırakıyor."

Sözleri, yüzü kalbimi kırıyordu. Haklı olduğunu biliyordum. Tekrar konuşmaya çalıştığımda gözyaşlarım akmaya başladı.

Kollarımda uyuyakalana kadar birbirimize sıkıca sarıldık. Yavaşça kendimden ayrılarak kalktım ve pencereye döndüm, sigara içmeye oturdum, şafak gökyüzünü pembeleştirmeye başlayana kadar zihnim takıntılı bir şekilde birçok şeyi gözden geçirdi.

Uzun bir duş aldım. Sıcak su beni rahatlattı ve kararlılığımı pekiştirdi. Yenilenmiş ve giyinmiş olarak nemli banyodan çıktığımda Mark'ı ayakta ve

Kahvaltı siparişı.

"Richmond'a dönüyorum," diye kesin bir dille açıkladım, yatakta onun yanına oturarak.

Kaşlarını çattı. "İyi bir fikir değil, Kay."

"El yazmasını buldum, sen gidiyorsun ve Frankie'nin, Scott Partin'in, hatta Sparacino'nun kendisinin bekleyerek burada tek başıma beklemek istemiyorum," diye açıkladım.

"Frankie'yi bulamadılar. Bu çok riskli. Burada korunmanı sağlayacağım," diye itiraz etti. "Ya da Miami'de. Bu muhtemelen daha iyi olur. Bir süre ailenle birlikte kalabilirsin."

"Hayır."

"Kay--"

"Mark, Frankie Richmond'u çoktan terk etmiş olabilir. Onu haftalarca bulamayabilirler. Onu hiç bulamayabilirler. Ne yapmamı bekliyorsun, sonsuza kadar Florida'da mı saklanayım?"

Yastıklara yaslanarak cevap vermedi.

Elini uzattım. "Hayatımın, kariyerimin bu şekilde kesintiye uğramasına izin vermeyeceğim ve daha fazla sindirilmeyi reddediyorum. Marino'yu arayacağım ve benimle havaalanında buluşmasını ayarlayacağım."

İki elini de benim ellerime doladı. Gözlerimin içine bakarak, "Benimle Washington'a gel ya da bir süre Quantico'da kalabilirsin," dedi.

Başımı salladım. "Bana hiçbir şey olmayacak Mark."

Beni çekti. "Beryl'e ne olduğunu düşünmeden duramıyorum." Ben de öyle.

Miami havaalanında vedalaştık ve ben ondan hızla uzaklaştım ve arkama bakmadım. Sadece Atlanta'da uçak değiştirdiğim sırada uyanıktım. Geri kalan zamanda koltuğumda uyudum, fiziksel ve duygusal olarak tükenmişim.

Marino beni kapıda karşıladı. İlk defa ruh halimi sezmiş gibiydi ve terminal boyunca beni sabırla ve sessizce takip etti. Havaalanının vitrinlerindeki Noel süsleri ve ürünleri depresyonumu besliyordu. Tatilleri dört gözle beklemiyordum. Nasıl ya da ne şekilde

Mark ve ben birbirimizi tekrar ne zaman görecektik. Daha da kötüsü, Marino ve ben bagaj alanına vardığımızda bir saat boyunca bagajları izledik. bir atlıkarıncanın üzerinde tembel turlarını atıyordu. Marino'ya beni sorguya çekme fırsatı verirken, ben de giderek kendimi kaybediyordum. Sonunda valizimin kaybolduğunu bildirdim. Çok parçalı ayrıntılı bir form doldurma sıkıntısından sonra arabamı aldım ve Marino bir kez daha beni takip ederken eve döndüm. Karanlık ve yağmurlu gece, garaj yoluma park ettiğimizde ön bahçedeki hasarı bereket versin ki gizliyordu. Marino bana daha önce, ben yokken Frankie'nin yerini bulamadıklarını hatırlatmıştı. İşini şansa bırakmıyordu.

El fenerini evimin üzerinde gezdirerek kırık cam ya da davetsiz bir misafiri işaret eden herhangi bir şey aradıktan sonra beni evimin içinde gezdirdi, her odanın ışığını açtı, dolapları kontrol etti ve hatta yatakların altına bile baktı.

İkimiz de onun taşınabilir radyosundan gelen kodu fark ettiğimizde mutfığa doğru gidiyor ve kahve hakkında düşünüyorduk.

"İki buçuk, on buçuk, üç--"

"Kahretsin!" Marino telsizi ceketinin cebinden çıkararak haykırdı. On

buçuk-üç "Mayday" koduydu.

Radyo yayınları havada mermi gibi sekiyordu. Devriye arabaları jetler havalanıyormuş gibi tepki veriyorlardı. Yaşadığım yerden çok uzakta olmayan bir markette bir memur vurulmuştu. Görünüşe göre vurulmuştu.

Marino aceleyle ön kapıma doğru giderken, "Yedi-o-yedi, on-otuz-üç," havladı cevap verdiği memura.

"Lanet olsun! Walters! O sadece lanet bir çocuk!"

Yağmurda küfrederek dışarı koştu ve bana seslendi, "Sıkı kilitle, Doktor. Hemen buraya birkaç üniformalı adam getireceğim!"

Mutfakta volta attım, sonunda masaya oturup viskimi yudumlarken şiddetli bir yağmur çatıyı dövüyor ve pencere camlarına çarpıyordu. Bavulum kaybolmuştu ve 38'liğim de içindeydi. Marino'ya söylemeyi ihmal ettiğim bir ayrıntıydı bu, yorgunluktan zihnim körelmişti. Yatağa gidemeyecek kadar gergin bir halde, uçakta yanımda taşıyacak kadar akıllıca davrandığım Beryl'el yazmasına göz gezdirdim ve polisin gelmesini bekleyerek içkimi yudumladım.

Gece yarısından hemen önce kapı zilim çaldı ve beni sandalyemden kaldırdı.

Ön kapımın gözetleme deliğinden bakıp Marino'nun söz verdiği memurları beklerken, koyu renk bir önlük ve bir çeşit üniforma şapkası giymiş solgun bir genç adam gördüm. Esen yağmura karşı eğilmiş, göğsünde tuttuğu bir pano ile soğuk ve ıslak görünüyordu.

"Kim o?" Seslendim.

"Byrd Havaalanı'ndan Omega Kurye Servisi," diye cevap verdi. "Bavulunuz bende, hanımefendi."

"Tanrıya şükür," dedim içimden, alarmı devre dışı bırakıp kapının kilidini açtım.

Bavulumu fuayeye bıraktığıında içimi bir korku kapladı ve aniden hatırladım. Kayıp valizin üzerine ofis adresimi yazmıştım. havaalanında doldurduğum bagaj teslim formu, ev adresim değil! 17

Koyu renk saçları kasketinin altında tel teldi ve "Şunu imzalar mısınız hanımefendi?" derken gözlerimin içine bakmadı.

Sesler zihnimde çılıgınca oynaşırken bana panoyu uzattı.

"Havaalanından geç geldiler çünkü havayolu şirketi Bay Harper'ın çantasını kaybetti."

"Saçların doğuştan mı sarı, Kay, yoksa musun?" "Çocuk

valizleri teslim ettikten sonraydı..."

"Hepsi gitti, şimdi."

"Geçen yıl Roy'dan bir Boeing 737'den çıkarılan izleri incelemesi istendiğinde her açıdan bu turuncuya benzeyen bir fiberle karşılaştık..."

"Çocuk valizleri teslim ettikten sonraydı!"

Uzatılan kahverengi deri eldivenli elden yavaşça uzatılan kalemi ve panoyu aldım.

Tanımadığım bir sesle, "Lütfen bavulumu açma gösterir misiniz? Bavulumun açıldığından emin olmadan hiçbir şey imzalayamam. eşyalar mevcut ve sayıldı."

Sert ve solgun yüzünde bir an için şaşkınlık ifadesi belirdi. Gözleri bir an genişledi.

ve o kadar hızlı vurdum ki darbeyi savuşturmak için ellerini kaldıracak zamanı olmadı. Panonun kenarı boğazına geldi, sonra vahşi bir hayvan gibi kaçtım.

Peşimden gelen ayak seslerini duymadan önce yemek odama kadar gelmişim. Mutfığa koşarken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, kasap bloğunun etrafında dönerken ve yangın söndürücüyü duvardan çekerken ayaklarım neredeyse pürüzsüz muşambada altımdan çıkıyordu.

Buzdolabı. Mutfığa daldığı anda yüzüne boğucu bir kuru toz fırtınası . Elleriyile yüzünü kavrayıp soluk soluğa kalırken uzun ağızlı bir bıçak usulca yere çarptı.

Ocaktan dökme demir bir tava kaparak tenis raketi gibi salladım ve karnına sertçe vurdum. Nefes almak için çırpınırken iki büklüm oldu ve ben tekrar savurdum, bu sefer kafasına. Nişan alamamışım. Düz demir tabanın altında kıkırdağın çatırdadığını hissettim. Burnunu kırdığımı ve muhtemelen birkaç dişini kırdığımı biliyordum. Bu onu zar zor yavaşlattı. Dizlerinin üzerine çöktü, öksürüyordu ve toz yüzünden kısmen kör olmuştu.

Bir eliyle ayak bileklerimi tutarken diğer eliyle bıçağı yokluyordu. Tavayı ona fırlattım, bıçağı tekmeleyerek yoldan çektim ve mutfaktan kaçtım, kalçamı masanın keskin kenarına çarptım ve omzumu kapı çerçevesine çarptım.

Ne yapacağımı şaşırmış ve hıçkıra hıçkıra ağlarken, bir şekilde Ruger'ımı bavulumdan çıkarmayı ve silindire iki fişek sıkıştırmayı başardım. O sırada neredeyse üzerime çıkmıştı. Yağmurun sesinin ve hırıltılı nefesinin farkındaydım.

Tetiği üçüncü kez çektiğimde bıçak boğazımdan birkaç santim uzaktaydı ve sonunda ateşleme iğnesi primere çarptı. Sağır edici bir gaz patlaması ve

Alev, bir Silvertip'in karnını parçalayarak onu birkaç metre geriye ve yere düşürdü. için mücadele etti, cam gibi gözleri bana bakıyordu, yüzü kan revan içindeydi. Bıçağı güçsüzce kaldırırken bir şeyler söylemeye çalıştı. Kulaklarım çınılıyordu. Silahı titreyen ellerimde sabitleyerek ikinci kurşunu göğsüne sapladı. Frankie Aims'in gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerken, kanın tatlı kokusuyla lekelenmiş keskin bir barut kokusu aldım.

Sonra rüzgâr ve yağmur eve sertçe çarparken ve Frankie'nin kanı cilalı meşenin üzerine sızarken feryat ederek dağıldım. Ağlarken vücudum titriyordu ve telefon beşinci kez çalana kadar hareket etmedim.

Tek söyleyebildiğim "Marino. Tanrım, Marino!"

Frankie Aims'in cesedi morgdan çıkarılana, kanı paslanmaz çelik masadan temizlenene, borulardan akana ve şehrin kanalizasyonunun pis sularına karışana kadar ofisime dönmedim. Onu öldürdüğüm için üzgün değildim. Doğduğu için üzgündüm.

"Görünüşe bakılırsa," dedi Marino, ofis masamın üstündeki iç karartıcı evrak yığınının üzerinden bana bakarken, "Frankie bir yıl önce Ekim ayında Richmond'a gitti. En azından Redd Caddesi'ndeki evini kiralayalı o kadar olmuş. Birkaç hafta sonra kendine kayıp çanta dağıtma işi bulmuş. Omega'nın havaalanıyla bir sözleşmesi var."

Hiçbir şey söylemedim, mektup açacağım çöp sepetine gidecek bir başka posta parçasını kesiyordu.

"Omega için çalışanlar kendi özel arabalarını kullanıyorlar. Frankie'nin geçen Ocak ayında karşılaştığı sorun da buydu. Seksen bir model Mercury Lynx'inin şanzımanı bozuldu ve tamir ettirecek parası yoktu. Araba yoksa iş de yok. Sanırım o zaman Al Hunt'tan bir iyilik istedi."

"İkisi bundan önce iletişim halinde miydi?" Kendimi tükenmiş ve dikkati dağılmış hissederek ve eminim öyle görünerek sordum.

"Evet," diye yanıtladı Marino. "Ne benim ne Benton'ın aklında şüphe yok."

"Varsayımlarınızı neye dayandırılıyorsunuz?"

"Öncelikle," dedi, "Frankie'nin bir buçuk yıl önce Butler, Pennsylvania'da yaşadığı ortaya çıktı. Yaşlı Adam'ı araştırıyorduk. Hunt'ın son beş yıllık telefon faturaları. Denetlenme ihtimaline karşı hepsini saklıyor, değil mi? Frankie'nin Pensilvanya'da olduğu süre boyunca Hunt'lara Butler'dan beş ödemeli arama geldiği ortaya çıktı. Ondan önceki yıl Dover, Delaware'den, ondan önceki yıl da Hagerstown, Maryland'den yarım düzine kadar ödemeli arama yapılmış."

"Aramalar Frankie'den miydi?" Ben sordum.

"Hâlâ araştırıyoruz. Ama içimde Frankie'nin zaman zaman Al Hunt'ı aradığına dair güçlü bir şüphe var, muhtemelen ona annesine yaptıklarını anlatmıştır. Al seninle konuştuğunda bu kadar çok şey biliyordu. Akıl okuyucu falan değildi. Sapık dostuyla yaptığı konuşmalardan bildiklerini anlatıyordu. Sanki Frankie delirdikçe Richmond'a daha da yaklaşıyordu. Sonra, bum! Bir yıl önce güzel şehrimizi vurdu ve gerisi tarih oldu."

"Peki ya Hunt'ın araba yıkama yeri?" Ben sordum. "Frankie düzenli bir ziyaretçi miydi?"

"Orada çalışan birkaç kişiye göre," dedi Marino, "Frankie'nin tarifine uyan biri, görünüşe göre geçen Ocak ayına kadar zaman zaman oraya gidiyormuş. Şubat ilk haftasında, evinde bulduğumuz makbuzlara göre, Mercury'sinin motorunu beş yüz dolara elden geçirmiş, bunu da muhtemelen Al Hunt'tan almış."

"Beryl'in arabasını getirmiş olabileceği günde Frankie'nin oto yıkamada olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Sanırım öyle oldu. Biliyorsun, onu ilk kez görüyor. Geçen Ocak ayında Harper'ın çantalarını McTigues'lerin evine götürdüğünde. Sonra ne olmuş? Birkaç hafta sonra Al Hunt'ın araba yıkamacısında takılıp borç dilenirken onu tekrar görüyor. Bingo. Bu ona bir mesaj gibi. Sonra belki onu havaalanında tekrar görür. Sürekli dışarıda kayıp çantaları topluyor, kim bilir yapıyor. Belki de Beryl'i üçüncü kez havaalanında Bayan Harper'la buluşacağı Baltimore uçağına yetişirken görmüştür."

"Sence Frankie Hunt'la Beryl hakkında da konuşmuş mudur?"

"Bilmem mümkün değil. Ama şaşırmazdım. Hunt'ın neden kendini astığını açıklamaya yardımcı olur. Bunun olacağını biliyordu. Sincap dostunun sonunda Beryl'e ne yaptığını. Sonra da Harper'ı vurdu. Hunt muhtemelen kendini suçlu hissetmiştir."

Bir saniye önce elime aldığım tarih damgasını bulmak için kâğıtları itip kakarken sandalyemde acı içinde kıpırdandım. Her yerim ağrıyordu ve sağ omzumun röntgenini çekirtmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Ruh halime gelince, bu konuda kimsenin ne yapabileceğinden emin değildim. Kendim gibi hissetmiyordum. Hareketsiz oturmanın benim için çok zor olması dışında ne hissettiğimden emin değildim. Çok zordu. rahatlamam imkansız.

"Frankie'nin sanrısız düşüncesinin bir parçası da Beryl ile karşılaşmalarını kişiselleştirmek ve onlara derin anlamlar atfetmektir. O Beryl'i McTigues'lerin evinde görüyor. Onu araba yıkamada görüyor. Onu havaalanında görür. Bu onu gerçekten kızdıracaktır."

"Evet. Şimdi şizofren, Tanrı'nın onunla konuştuğunu ve ona bu güzel sarışın kadınla bir bağlantısı olduğunu söylediğini biliyor."

Tam o sırada Rose içeri girdi. Bana uzattığı pembe telefon mesajını alarak yığına ekledim.

"Arabası ne renkti?"

Bir zarfı daha açtım. Frankie'nin arabası evimin önüne park edilmişti. Polis geldiğinde, evim kırmızı flaş ışıklarıyla titreşirken onu görmüştüm. Ama hiçbir şey içeri girmemişti. Çok az ayrıntı hatırlıyordum.

"Koyu mavi."

"Ve kimse Beryl'in mahallesinde mavi bir Mercury Lynx gördüğünü hatırlamıyor mu?"

Marino başını salladı. "Hava sonra, eğer farları kapalıysa, araba pek de dikkat çekici olmaz."

"Doğru."

"Harper'a ne zaman çarptığına gelince, muhtemelen aracını yoldan bir yere çekti ve yolun geri kalanını yürüyerek gitti."

Durakladı. "Sürücü koltuğunun döşemesi çürümüştü."

"?" Göz gezdirdiğim mektuptan başımı kaldırarak sordum.

"Uçaklardan birinden aşırımsı olması gereken bir battaniyeyle örtmüştü."

"Portakal lifinin kaynağı?" diye sordum.

"Bazı testler yapmaları gerekiyor. Ama bu olduğunu düşünüyoruz. Battaniyenin üzerinde turuncu-kırmızı ince çizgiler var ve Frankie Beryl'in evine giderken üzerinde oturuyordu. Muhtemelen terörist saçmalığını açıklıyor. Bir yolcu denizaşırı bir uçuş sırasında Frankie'ninki gibi bir battaniye kullanıyormuş. Adam uçak değiştiriyor ve Yunanistan'da kaçırılan uçakta turuncu bir elyaf oluyor. Bingo! Zavallı bir deniz piyadesi vurulduktan sonra kanına aynı türden bir lif yapışır. Uçaktan uçağa ne kadar lif aktarılması gerektiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayal etmesi zor," diye kabul ettim, neden Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her önemsiz postacının listesinde yer almayı hak ettiğimi merak ediyordum. "Ve muhtemelen Frankie'nin kıyafetlerinde neden bu kadar çok lif taşıdığını da açıklıyor. "Muhtemelen Frankie'nin kıyafetlerinde Bagaj alanı. Havaalanının her yerindeydi ve uçakların içine bile girmiş olabilir. Kim bilir ne yaptı ya da hangi enkazı topladı? kıyafetler?"

Marino, "Omega tek tip gömlek giyiyor," dedi. "Bronz. Dynel'den yapılmışlar."

"Bu çok ilginç."

"Bunu bilmelisin doktor," dedi beni dikkatle izleyerek. "Onu vurduğunuzda üzerinde bir tane vardı."

Hatırlamıyordum. Sadece koyu renk yağmurluğunu ve yangın söndürücümünden çıkan beyaz tozla kaplı kanlı yüzünü hatırlıyordum.

"Tamam," dedim. "Şu ana kadar seni anlıyorum, Marino. Ama anlamadığım şey Frankie'nin Beryl'in telefon numarasını nasıl aldığı. Kayıtlı değildi. Ve yirmi dokuz Ekim gecesi, yani Richmond'a döndüğü gece Key West'ten uçtuğunu nereden biliyordu? Ve benim de ne zaman geldiğimi nereden biliyordu?"

"Bilgisayarlar," dedi. "Uçuş programları da dahil olmak üzere tüm yolcu bilgileri, telefon numaraları ve ev adresleri bilgisayarlarda. Tek anlayabildiğimiz Frankie'nin bazen bilgisayarlarla oynadığı. Sayaçlar sahipsizdi, belki gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerinde. Havaalanı onun lanet olası beşiği gibiydi. Kimse ona aldırış etmeden ne işlerle uğraştığı bilinmezdi. Pek konuşkan biri değildi. Profilden bir adam, kedi gibi sessizce etrafta dolaşan türden."

"Stanford-Binet'ine göre," diye düşündüm, tarih damgasını kurumuş mürekkepli pedine vurarak, "ortalamanın çok üzerinde bir zekâyâ sahipti."

Marino hiçbir şey söylemedi.

"IQ'su üzerindeydi," diye mırıldandım. "Evet, evet," dedi

Marino biraz sabırsızca.

"Sadece söylüyorum."

"Kahretsin. Bu testleri gerçekten ciddiye , değil mi?" "Onlar

iyi bir gösterge."

"Onlar İncil değil."

"Hayır, Zeka Katsayısı testlerinin olduğunu söylemeyeceğim," diye kabul ettim. "Belki de benimkinin ne olduğunu bilmediğim için memnunumdur."

"IQ testi yaptırabilirsin, Marino. Asla çok geç değildir."

"Umarım benim lanet bowling skorumdan daha yüksektir. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Pek mümkün değil. Çok kötü bir bowling oyuncusu

değilsen tabii." "Son gittiğimde yleydim."

Gzlklerimi çıkardım ve gözlerimi hafifçe ovuşturdum. Hiç geçmeyeceğinden emin olduğum bir baş ağrım vardı.

Marino devam etti, "Benton ve benim tek anladığımız Frankie'nin Beryl'in Bilgisayardan telefon numarasını almış ve bir süre sonra uçuşlarını izlemeye başlamış. Sanırım bilgisayardan, Temmuz ayında arabasının kapısında çizilmiş bir kalp bulduktan sonra kaçtığında Miami'ye giden bir uçağa bindiğini biliyordu--"

"Bunu ne zaman yapmış olabileceğine dair bir teoriniz var mı?" p sepetini yaklaştırarak araya girdim.

"Baltimore'a uçtuğunda arabasını havaalanında bırakırdı ve Bayan Harper'la orada en son Temmuz başında, bir haftadan kısa bir süre önce görüşmüştü. Beryl kapısında çizilmiş bir kalp bulmadan önce," dedi. "Yani

bunu arabası havaalanında park halindeyken yapmış olabilir." "Sen

ne düşünüyorsun?"

"Bence bu çok makul görünüyor."

"Aynen."

"Sonra Beryl Key West'e kaçar."

Mektuplarıma saldırmaya devam ettim. "Frankie de dönüş rezervasyonu için bilgisayarını kontrol edip duruyor. Tam olarak ne zaman döneceğini bu şekilde biliyordu."

"Yirmi dokuz Ekim gecesi," dedi Marino. "Ve Frankie her şeyi çözmüştü. Çocuk oynucağı. Yolcuların bagajlarına yasal erişimi vardı ve muhtemelen konveyör bandına yüklenirken onun uçuşundaki çantaları kontrol ettiğini düşünüyorum. Bir çanta bulduğunda Üzerinde Beryl'in isim etiketi vardı, onu kaptı. Bir süre sonra, kahverengi deri çantasının kaybolduğundan şikayet ."

Bunun Frankie'nin bana uyguladığı manevranın aynısı olduğunu eklemesine gerek yoktu. Florida'dan dönüşümü izledi. Bavulumu kaptı. Sonra kapımda belirdi, ben de onu içeri aldım.

Vali beni bir hafta önce kaçırdığım bir resepsiyona davet etmişti. Sanırım Fielding benim yerime gitmişti. Davetiye çöpe gitti.

Marino, polisin Frankie Aims'in Northside'daki dairesinde buldukları hakkında daha fazla ayrıntı vermeye devam etti.

Yatak odasında Beryl'in içinde kanlı bluzu ve iç çamaşırları bulunan çantası vardı. Yatağının yanında masa olarak kullanılan bir sandığın içinde şiddet içeren pornografik dergiler ve bir çanta dolusu küçük kalibreli silah vardı. Frankie'nin Gary Harper'ın kafasına vurduğu boru parçasını doldurmak için kullandığı saçmalar. Aynı sandıktan, Beryl'bilgisayar disklerinin ikinci bir setini içeren bir zarf çıktı, hala iki sert karton karenin arasına bantlanmıştı ve Beryl'in el yazmasının fotokopisi, Mark ve benim okuduğumuz orijinaliyle karıştırdığı Yirmi Beşinci Bölüm'ün açılış sayfasını da içeriyordu. Benton Wesley'in teorisine göre Frankie'nin alışkanlığı yatakta oturup Beryl'in kitabını okumak, bir yandan da onu öldürürken giydiği kıyafetleri okşamaktı. Belki de öyledir. Kesin olarak bildiğim şey, Beryl'in hiç şansı olmadığıydı. Frankie kapısına geldiğinde deri çantasını taşıyordu ve kendisini kurye olarak tanıtıyordu. Onu Gary Harper'ın çantalarını McTigues'lerin evine teslim ettiği o geceden tanısa bile, ikinci kez düşünmesi için bir neden .

Tıpkı kapımı açana kadar ikinci kez düşünmediğim gibi.

"Keşke onu içeri davet etmeseydi," diye mırıldandım. Mektup açacağım kaybolmuştu. Hangi cehenneme gitmişti?

Marino, "Bunu yapması mantıklıydı," diye cevap verdi. "Frankie resmi bir şekilde gülümsüyor ve Omega üniforması giyip şapka takıyor. Çantayı aldı, yani onun el yazmasını da aldı. Kadın rahatlamış. Kadın minnettar. Kapıyı açıyor, alarmı devre dışı bırakıyor ve onu içeri davet ediyor--"

"Ama neden alarmı sıfırladı, Marino? Benim de hırsız alarm sistemim var. Ve ara sıra teslimatçıları da geliyor. UPS eve geldiğinde alarmım açıksa, alarmı devre dışı bırakır ve kapıyı açarım. Eğer o kişiyi içeri davet edecek kadar güveniyorsam, bir dakika sonra o kişi evden çıktığında alarmı devre dışı bırakıp tekrar kurmak zorunda kalmak için alarmı sıfırlamayacağım kesin."

"Hiç anahtarlarınızı arabanızda kilitlediniz mi?" Marino düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Bunun ne alakası var?" "Sadece soruma

cevap ver."

"Tabii ki var." Mektup açacağımı buldum. Kucağımdaydı.

"Nasıl oluyor bu? Yeni arabalarda bunu önlemek için her türlü güvenlik cihazı var, Doktor."

"Doğru. Ve hepsini o kadar iyi öğreniyorum ki hiç düşünmeden hareket ediyorum ve bir bakıyorum kapıları kilitlenmiş, anahtarlarım kontakta sarkıyor."

"İçimden bir ses Beryl'in tam olarak bunu yaptığını söylüyor," diye devam etti Marino. "Bence

Tehditler almaya başladıktan sonra kurdurduğu lanet alarm sistemi konusunda takıntılıydı. Bence sürekli açık tutuyordu, ön kapıyı kapattığı anda o düğmelere basmak onun için bir refleksti."

Kitaplığıma bakarak tereddüt etti. "Biraz garip. Lanet olası silahını mutfakta bırakıyor ve drone'a izin verdikten sonra alarmlarını sıfırlıyor. evinin içinde. Aklının ne kadar karışık olduğunu, tüm bu çilenin onu ne kadar gerdiğini gösteriyor."

Bir yığın toksikoloji raporunu düzelttim ve onları ve bir yığın ölüm belgesini yolumdan çektim. Etrafımdaki mikro-mikroskobumun yanında dikte ederken, anında tekrar depresif hissettim.

"," diye yakındı Marino sonunda. "En azından ben gidene kadar kıpırdamadan oturabilir misin? Beni deli ediyorsun."

"Bugün geri döndüğüm ilk gün," diye hatırlattım ona. "Elimde değil. Bu karmaşaya kilitlen."

Elimi masamın üzerinde gezdirdim. "Sanırsın bir yıldır yokum. Arayı kapatmam bir ayımı alacak."

"Size bu akşam saat sekize kadar süre veriyorum. O zamana kadar her şey normale , eskisi gibi olmuş olacak."

"Çok teşekkürler," dedim oldukça sert bir şekilde.

"İyi bir ekibiniz var. Sen burada yokken işleri nasıl yürüteceklerini biliyorlar. Bunda yanlış olan ne?"

"Bir şey değil."

Bir sigara yaktım ve kül tablasını aramak için daha fazla kâğıdı kenara

ittim. Marino onu masanın kenarından aldı ve yaklaştırdı. "Hey,

buralarda sana ihtiyaç yok değil ya," dedi.

"Hiç kimse vazgeçilmez değildir."

"Evet, doğru. Aklından geçenin bu olduğunu biliyordum."

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece dikkatim dağınık," dedim ve sol tarafımdaki rafa uzanıp tarih defterimi aldım. Rose gelecek haftanın sonuna kadar olan her şeyin üstünü . Ondan sonra Noel geldi. Kendimi Gözyaşlarının eşiğindeydim ve nedenini bilmiyordum.

Marino külüne dokunmak için öne doğru eğilerek sessizce sordu: "Beryl'in kitabı nasıldı doktor?"

"Kalbinizi kıracak ve içinizi sevinçle dolduracak," dedim, gözlerim .
"İnanılmaz bir şey."

"Evet, umarım sonunda yayınlanır. Bu onu bir nevi hayatta tutacaktır, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Mark ne yapabileceğine bakacak. Sanırım yeni düzenlemeler yapılması gerekecek. Sparacino'nun artık Beryl'in işleriyle ilgilenmeyeceği kesin."

"Parmaklıklar ardında yapmadığı sürece olmaz. Sanırım Mark size mektuptan bahsetmiştir."

"Evet," dedim. "O yaptı."

Sparacino'nun Beryl'e yazdığı ve Marino'nun ölümünden kısa bir süre sonra evinde bulduğu iş mektuplarından biri, Mark'ın el yazmasını okuduktan sonra ona bakmasıyla yeni bir anlam kazandı:

Joe'nun Gary'ye yardım etmesi ne kadar ilginç Beryl -- Gary o muhteşem evi satın aldığı anda ikisini bir araya getirdiğim için daha da mutlu oldum. Hayır, hiç de ilginç bulmuyorum. Joe tanıma zevkine eriştiğim en cömert adamlardan biriydi. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum.

Bu basit paragraf pek çok şeyi ima ediyordu, ancak Beryl'in bir ipucu olması pek olası değildi. Beryl'in Joseph McTigue'den bahsederken, Sparacino'nun çok sayıda kuklanın da dahil olduğu kendi yasadışı alanının yasak bölgesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığı konusunda herhangi bir fikri olduğundan şüpheliydim.

Avukatın kara para aklamasını kolaylaştırmak için kurduğu şirketler. Mark, muazzam mal varlığı ve gayrimenkulleriyle McTigue'in Sparacino'nun yasadışı yöntemlerine yabancı olmadığına ve son olarak, McTigue'in mali açıdan çaresiz durumdaki Harper'a sunduğu yardımın meşru olmaktan çok uzak bir şey olduğuna inanıyordu. Sparacino, Beryl'in el yazmasını hiç görmediği için, onun farkında olmadan ortaya çıkarmış olabileceği şeyler konusunda paranoyaktı. El yazması ortadan kaybolunca, Harper'ı ikna etmek için açgözlülükten daha fazlasıydı.

"Beryl öldüğünde muhtemelen şanslı gününde olduğunu düşünmüştür," diyordu Marino. "Biliyorsun, adam kitabını incelediğinde, gerçekte neye ilgi duyduğuna işaret edebilecek her şeyi çıkardığında tartışmak için etrafta değil. Sonra da dönüp o lanet şeyi satıyor ve köşeyi dönüyor. Yani, yarattığı onca reklamdan sonra kim ilgilenmez ki? Bu işin nerede biteceği de belli değildi - muhtemelen Harper'ların cesetlerinin resimleri bir magazin gazetesinde yayınlanacaktı....."

"Sparacino, Jeb Price'ın çektiği fotoğrafları hiç almadı," diye hatırlattım ona. "Tanrı'ya şükür."

"Her neyse. Mesele şu ki, tüm gürültüden sonra, ben bile lanet şeyi almak için acele ederdim ve bahse girerim yirmi yıldır bir kitap almadım."

"Yazık," diye mırıldandım. "Okumak harika bir şey. Bir ara sen de denemelisin."

Rose tekrar içeri girdiğinde ikimiz de başımızı kaldırdık, bu kez elinde lüks kırmızı bir bağlanmış uzun beyaz bir kutu vardı. Şaşkınlıkla masamın üzerinde kutuyu koyacak boş bir alan aradı, sonra vazgeçip kutuyu ellerime bıraktı.

"Bu da ne... ?" Mırıldandım, zihnim karardı.

Sandalyemi geriye iterek beklenmedik hediyeı kucağıma koydum ve Rose ile Marino bana bakarken saten kurdeleyi çözmeye başladım. Kutunun içinde yeşil kâğıt mendile sarılmış kırmızı mücevherler gibi parlayan iki düzine uzun saplı güzellik vardı. Eğilip gözlerimi kapattım ve kokularının tadını çıkardım; sonra içine sıkıştırılmış küçük beyaz zarfı açtım.

"İşler zorlaştığında, zor olanlar kayak yapmaya gider. Noel'den sonra Aspen'de. Bir bacağını kır ve bana katıl," yazıyordu kartta. "Seni seviyorum, Mark."

#####

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.